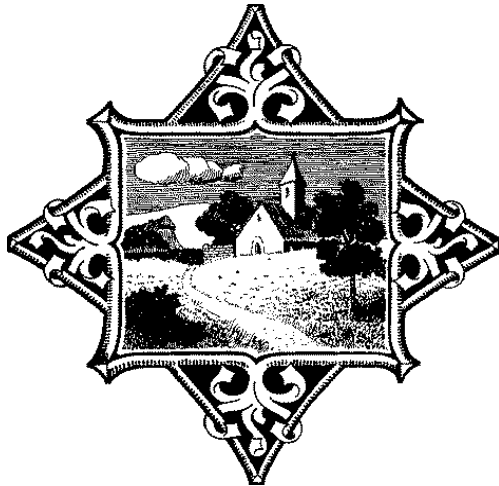

Ghidul

Familiei Crestine

Cuvântul traducătorului

El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem! - Mal. 4:6

Atitudinea lui Dumnezeu față de o țară este determinată și de calitatea relațiilor vieții de familie. În organismul social, familia este celula cea mică de sănătate a căreia depinde întreaga viață a trupului.

Dedicăm această carte tuturor familiilor de români care năzuiesc spre mai bine și spre mai sfânt.

Volumul este împărțit în trei secțiuni distincte, fiecare dintre ele traduse și prelucrate inițial pe când eram la Pașcani, la București și la Arad, între anii 1978-1982. Aceste secțiuni au fost revizuite și completate în Los Angeles, după 12 ani de documentare suplimentară.

Prima parte este un „Ghid creștin de educație familială” și se ocupă prioritar cu relațiile „sufletești” care există între membrii familiei creștine.

Cea de a doua parte este un „Ghid creștin de educație sexuală” apărut din dorința lucrătorilor din Biserici de a pune la dispoziția familiilor creștine un material documentat, dar și decent, care să facă lumină în universul relațiilor „trupești” dintre soți, atât de întunecat și de tulburat de influența nefastă a pornografiei și a ignoranței.

Partea a treia este un dialog, peste spațiu și timp, cu evanghelistul american Billy Graham, socotit de mulți una dintre marile călăuze creștine ale generației noastre. Subiectele abordate sunt diverse, căutând să acopere întreaga gamă de preocupări și griji care îi frământă pe membrii familiilor creștine de pretutindeni.

„Cu o floare nu se face primăvară” și cu o carte nu se face ... o revoluție socială. Plasăm totuși această carte pe temelia Bibliei, tot așa cum așezăm deasupra temeliei o cărămidă, nădăjduind că Dumnezeu o va folosi pentru a înălța edificiul spiritual al neamului nostru.

Mulțumesc fratelui Aurelian Popescu și sorei doctor Valerica Popescu pentru contribuția lor la apariția acestei cărți.

Daniel Brânzei

Cuprins

Ghid creștin de educație familială	7
<i>Introducere</i>	9
1. Principiul fericirii	11
2. Principiul tiparului divin.	17
3. Principiul acceptării	27
4. Principiul părtășiei	37
5. Principiul consacrării.	45
6. Principiul credincioșiei	53
7. Principiul familiei extinse	61
8. Principiul slujirii	67
Ghid creștin de educație sexuală	73
<i>Introducere</i>	75
1. Educația sexuală a copiilor	77
2. Principii de etică creștină	83
3. Importanța actului sexual pentru un bărbat	87
4. Importanța actului sexual pentru o femeie	93
5. Arta de a face dragoste	99
6. Atenție ! Proaspăt căsătoriți !	107
7. Numai pentru bărbați !	115
8. Numai pentru femei !	121
9. Controlul nașterilor	129
10. Frigiditatea feminină	157

11. Exercițiile doctorului Kegel	169
12. Impotența masculină	175
13. Întrebări și răspunsuri	187
Ghid pastoral	197
<i>Introducere</i>	199
1. Doresc să mă căsătoresc, dar	201
2. Atunci când apar greutățile	211
3. Cum să ne ajutăm copiii	225
4. Ce trebuie să știe tinerii	235
5. Ce trebuie să știe părinții	249
6. Când copiii au crescut	253
7. Problemele vieții profesionale	259
8. În căutarea fericirii	263
9. Biruința asupra ispitelor	269
10. Eșecuri și singurătate	271
11. Obiceiuri rele	275
12. Toate merg prost	279
13. Comportament și aparențe	285
14. Prieteni, părinți și vecini	289
15. Remedieri necesare	293

Partea I

Ghidul relațiilor de familie

Introducere

„Ori te căsătorești, ori nu te căsătorești, tot o să-ți pară rău!”

La această concluzie a lui Socrate au ajuns mulți, dar ecoul glasu-
rilor lor nu se armonizează prea bine cu mesajul și experiența
creștină. Socrate nu l-a cunoscut pe Domnul Isus Christos. El a
experimentat numai dimensiunea omenească a experienței vieții,
a meditat asupra ei și a scos la suprafață adevăruri de necontestat.

Separată de comuniunea cu Dumnezeu, experiența umană este
dure-roasă și, în general, absurdă.

Prin cartea de față vă punem înaintea o alternativă creștină a
vieții de familie. Omul nu poate trăi numai cu regrete. Suntem
făcuți să bem din „apele vii” ale înțelepciunii Cuvântului lui
Dumnezeu și să ajungem să experimentăm viața „din belșug” (Isaia
55 și Ieremia 2:13).

Experiența creștină presupune întâlnirea, împăcarea și
întovărășirea cu Christos. Ca și cei de la nunta din Cana Galileii,
mulți l-au primit pe Domnul în casa lor și au primit prin El rezol-
varea problemelor lor.

Trăim în vecinătatea unor căsnicii fără Dumnezeu. Multe din-
tre ele sunt ucise sau muribunde. Invitat în astfel de familii,
Domnul Isus se apucă imediat de lucru și, „piatră cu piatră”,
reclădește căsnicia, care devenise între timp „căznicie”, așezând-o
pe temelii sfinte de sinceritate, stimă și iubire reciprocă.

„Când nu reușești altfel, consultă instrucțiunile de folosire”,
spune o glumă occidentală. Este timpul să ne întoarcem la Biblie și
la o viață de ascultare. Scriptura este o carte pe care Creatorul a
pus-o la dispoziția creaturii, pentru ca aceasta să afle „cine” este,

„cum“ este și „pentru ce există“. Nu există nici o altă carte care să ne poată da aceste informații.

Ne-am străduit să așezăm informațiile biblice, pentru viața de familie, în capitole care să ne călăuzească spre o mai bună cunoaștere a voii lui Dumnezeu pentru familiile noastre.

Cum trebuie folosită această carte?

Viața de familie este o viață în doi, de aceea și o carte adresată familiei trebuie citită tot „în doi“.

Deși bugetul de timp al fiecăruia este limitat, vă rugăm să faceți un mic efort de voință și să vă rezervați un timp special pentru parcurgerea acestor pagini „împreună“. Rezultatele unei astfel de lecturi vor fi extraordinare.

La sfârșitul fiecărui capitol din partea întâi există o serie de întrebări pentru fiecare dintre cei doi soți. Aceste întrebări trebuie citite cu glas tare și la fiecare dintre ele trebuie dat un răspuns sincer și plin de bunăvoință.

După cum veți observa foarte curând, răspunsurile la întrebările de care am amintit vor fi baza unor inevitabile și indispensabile discuții. Nu le ocoliți. Dați însă întotdeauna dovadă de tact și de înțelepciune.

Ceretați cu atenție cuprinsul cărții și, dacă este cazul, citați de mai multe ori subcapitolul: „Cum să înfrunți și să eviți un conflict“.

Orice studiu este neîmplinit, dacă nu se încununează cu pecetea rugăciunii. Cereți de la Dumnezeu să vă dea și puterea de a înfăptui ceea ce acum veți afla că este bine: „Căci de la El vine și voința și înfăptuirea“, ne spune Biblia.

Suntem convinși că nu am reușit să spunem totul, dar ne mângâiem cu speranța că, cel puțin, ceea ce am spus, am spus bine.

De fapt, nu este vorba despre un „manual al familiei“, ci doar despre un simplu „Ghid“, menit să ne călăuzească pe drumul bun, atrăgându-ne atenția asupra primejdiilor și ajutându-ne să le depășim.

Căci sfatul este o candle, învățătura este o lumină, iar îndemnul și mustrarea sunt calea vieții (Prov. 6:23)

O mustrare pătrunde mai mult pe omul priecut, decât o sută de lovituri pe cel nebun (Prov. 17:10)

Principiul fericirii

De obicei, lucrurile elementare le învățăm în primii ani de viață. Există însă o altfel de creștere, pe care nu o începem decât atunci când ne întoarcem la Domnul, când ne naștem „din nou“ și când începem să existăm pentru cer. Perspectiva veșniciei modifică profund toate trăirile umane și ne aduce în viață o scară de valori cu totul deosebite de valorile lumii.

La începutul acestui „ghid creștin“ vom zăbovi puțin asupra unor astfel de „învățăături începătoare“, pe care trebuie să ni le însușim când devenim „cetățeni“ ai Împărăției lui Dumnezeu.

Vă invităm să parcurgem împreună o serie de principii creștine care dau farmec vieții noastre de fiecare zi. Nimeni nu trebuie să confunde aceste principii cu un cod de legi. Principiile sunt doar un îndemn spre o realitate la care avem dreptul să aspirăm. Rămâne la latitudinea fiecăruia dintre noi să aplice sau nu în viața lui principiile viețuirii creștine. Opțiunile noastre personale nu modifică în nici un fel etica și valorile lui Dumnezeu, dar determină întotdeauna accesul sau lipsa noastră de acces la fericire. Dumnezeu nu ne dă niște regulamente, ci dorește să zidească în noi un caracter, iar aceasta se realizează întotdeauna în șuvoiul turbulent al vieții, printre lovituri și binecuvântări.

Parafrazând titlul unui film („Privește înapoi cu mânie“), inaugurăm itinerarul nostru cu îndemnul: „Privește înainte cu nădejde“, anticipând cu bucurie ziua de mâine. Dumnezeu este deja acolo!

Obligația de a fi fericit

Bucurați-vă întotdeauna în Domnul, iarăși zic: Bucurați-vă!
- Filip. 4:4 -

Fericirea nu este opțională, ci un climat obligatoriu pe care trebuie să-l întreținem în familiile noastre. Bucuria va fi întronată ca o „regină a căminului“, doar în clipa în care și soțul și soția vor înțelege că Dumnezeu îi vrea fericiți. Avem suficiente motive ca să fim fericiți. Iată numai cinci dintre ele:

Pentru că Dumnezeu ne-a poruncit aceasta:

Bucurați-vă întotdeauna în Domnul
- 1 Tes. 5:16 -

Bucuria nu este opțională, ci rezultatul ascultării de o poruncă a Domnului!

A tolera, a întreține tristețea și a o răspândi în jur înseamnă a te împotrivi conștient lui Dumnezeu și a-L întrista pe Duhul Sfânt, care este numit: „Duhul bucuriei“ (Rom. 14:17). Cel ce se complace într-o stare sufletească tulbură este departe de a face voia lui Dumnezeu!

Pentru că Dumnezeu ne-a pus la dispoziție suficiente resurse

Dumnezeu nu ne pretinde să facem ceea ce nu putem. Fericirea pe care ne-a poruncit-o este posibilă datorită climatului de binecuvântări în care ne întreține: „Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele“ (1 Tim. 6:17). Aici nu este vorba numai de binecuvântările materiale, ci și de climatul spiritual, în care Duhul lui Dumnezeu rodește în noi o stare înaltă de fericire: „Roada Duhului dimpotrivă este dragostea, bucuria, ...“ (Gal. 5:22).

Pentru noi înșine, pentru sănătatea sufletului și a trupului nostru.

Se spune că optimiștii se vindecă mai repede. Și este adevărat! Medicii și psihologii au observat că un spirit optimist este un ajutor neprețuit pentru vindecarea bolilor. În anumite cazuri, doctorii prescriu chiar anumite medicamente care îi smulg pe pacienți din stări depresive și-i ajută să întrețină un tonus sufletească pozitiv. Biblia spune: „Bucuria Domnului va fi tăria voastră!“ (Neemia 8:10).

Pentru cei din jurul nostru.

Lumea celor din jurul nostru începe de la „omul de lângă noi“, de la tovarășul nostru de viață. Apoi vin la rând copiii pe care-i creștem.

Gândiți-vă și dumneavoastră: Este plăcut să ai de-a face în fiecare dimineață cu unul care este mereu trist și veșnic nemulțumit? Cu siguranță că nu!

Priviți în jur și veți vedea că lumea se adună mai ales în jurul celor veseli și „plini de viață“. Faceți din bucuria dumneavoastră un mesaj optimist pentru cei din jur.

Pentru slava Domnului și spre mântuirea celor încă pierduți.

Un creștin trist este o proastă reclamă pentru mântuire. Mulți psihiatri rād pe ascuns de clienții creștini, care, deși și-au lipit pe bordul mașinii: „Isus este izvorul fericirii“, suferă ei înșiși de depreziune nervoasă.

Un creștin trist este o proastă mărturie despre felul în care-și îngrijește Dumnezeu copiii.

Cu siguranță, există și lacrimi justificate. Chiar și Domnul Isus a plâns, când s-a apropiat de Ierusalim și când a ajuns la mormântul lui Lazăr. Un pasaj din Noul Testament ne îndeamnă să plângem „cu cei ce plâng“. Acestea sunt tristeți inerente vieții. Dumnezeu nu ne-a rânduit să fim un fel de clovni ai vieții, cu un zâmbet etern atârnat pe buze. Noi ne pronunțăm însă aici împotriva tristeții ca stare predominantă în existența noastră de fiecare zi, împotriva stărilor de mânie, a revoltei necontrolate și a suferinței care refuză să se lase consolată. Un creștin sincer știe când suferă „după voia Domnului“ și când suferă pentru că este ispitit și biruit de păcatul cărtirii.

Vreți să fiți fericiți ? Atunci ascultați de câteva sfaturi elementare:

1. Încredințează-ți Domnului poverile și descarcă-te în rugăciune.

Refuză să te lași strivit de încercări, fie ele boli sau necazuri, nedreptăți strigătoare la cer, un climat lipsit de înțelegere, un eșec surprinzător sau o vorbă aruncată în bașjocoră.

Dă-I lui Dumnezeu necazurile tale. Lasă-L să se implice în viața ta. Nu uita ce ți s-a promis: „Am fost trimis (Isus Christos) ca să dau o haină de laudă în locul unui duh mâhnit“ (Isaia 61:3).

Slăvit să fie Domnul!

2. Concentrează-te asupra prezentului.

Fii conștient că trebuie să fii fericit „acum și aici“.

Un proverb înțelept spune că: „Nu putem schimba trecutul, dar ne putem nenoroci prezentul îngrijorându-ne exagerat pentru viitor“.

Nu spune: „Unde sunt zilele de altădată“, căci Biblia îi numește pe astfel de oameni „neînțelepți“ (Ecles. 7:10). Nu da nici frâu liber imaginației, căreia îi place să dramatizeze amenințător viitorul.

Un încăpățânat al îngrijorării protesta rostind ironic: „Nu-mi spuneți că îngrijorarea nu ajută la nimic! Majoritatea lucrurilor de care m-am îngrijorat în viață nu mi s-au întâmplat niciodată! Vedeți că ajută!“

Nu zice: „Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decât acestea?“ Căci nu din înțelepciune întrebi așa - Ecles. 7:10

Învăță să te bucuri de fiecare clipă a existenței, iar dacă soarele strălucește în Februarie, nu-ți alunga bucuria spunând: „Da, dar iarna nu a trecut încă. O să vedeți că va ninge de Paști!“

Învăță să te bucuri de lucrurile mărunte. Un om scos, după o muncă de șase ore, de sub dărâmăturile produse de cutremur a rostit bucuos de pe targa improvizată: „Ce frumos se vede cerul albastru!“ Caută motive de bucurie și mulțumire în toate lucrurile din jur. Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru soare, pentru flori, pentru sănătate, pentru un cadou de curând primit și ... pentru atâtea altele.

Nu purta astăzi - adăugând-o la cea de azi - povara zilei de mâine. Nimănui nu i s-a dat să trăiască două zile dintr-o dată. Ajunge zilei necazul ei. Ziua de mâine se va îngriji de ea însăși.

3. Aruncați peste bord lucrurile care aduc tristețea.

Nu faceți nici o concesie. Declarați un război sfânt împotriva insultelor, a criticilor ascuțite, a ironiilor usturătoare care produc durere. Când te ispitește răutatea, cântă! Împrietenește-te cu muzica. Așa făcea împăratul Saul și cântările tânărului David îi redau liniștea și echilibrul sufletesc.

Preocupați-vă să găsiți ceva care să facă plăcere celor din jur. Faceți complimente și nu fiți zgârciți la capitoul laude. Preocupă-te să-i faci pe ceilalți fericiți și vei constata că ai găsit și tu însuși fericirea.

4. Învăță să iei partea bună din tot ceea ce ți se întâmplă.

Un tablou este făcut din lumini și din umbre, dar umbrele există acolo doar pentru a scoate mai bine în relief părțile luminate. De ce să ne agățăm mereu de ceea ce este sumbru și mohorât? De ce să nu căutăm fața plăcută a lucrurilor? De ce să nu luăm ceea ce ne este de folos pentru creșterea noastră spirituală?

Dacă plouă afară, nu regreta că nu poți merge la plimbare, ci gândește-te că ți s-a dat o ocazie nemaipomenită să citești o carte bună, să-ți pui rânduială în dulapuri sau să-ți vizitezi un prieten.

5. Învăță să zâmbești ... și-ți va lăsa gura apă !

Medicina ne spune că, atunci când zâmbim, glandele salivare sunt mai active, mărturisind prin aceasta că un nou influx vital a inundat întregul organism.

Mânia este, prin contrast, o frânăre a vieții. De aceea ni se „usucă gura“ când ne înfuriem.

Ți-a spart copilul, din neatenție, o farfurie? Nu fă din asta o tragedie, ci zâmbește îngăduitor. Vei evita astfel un sfert de oră de agonie. Oferă celor din jur partea frumoasă a caracterului tău. Zâmbește și răspândește în jur optimism și seninătate. Ceilalți se vor destinde și-ți vor fi recunoscători, dar cel mai câștigat dintre ei toți vei fi ... tu însuși!

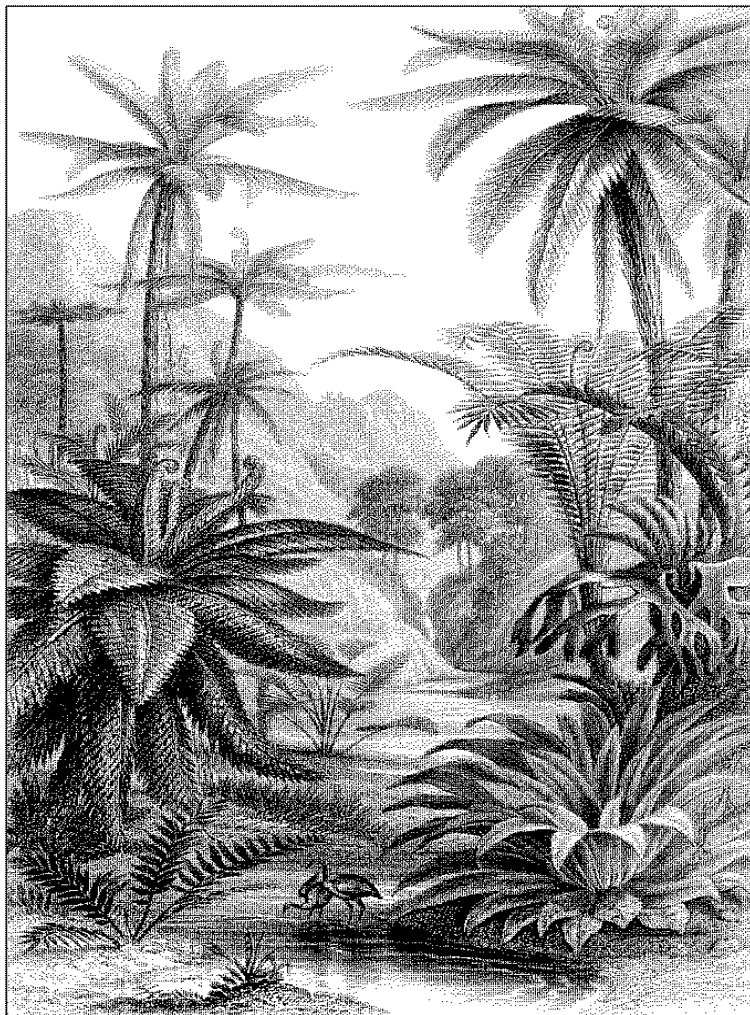
Întrebări și sfaturi pentru:

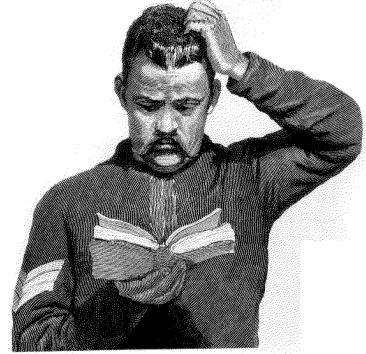
Ea: Se cântă în casa ta? Ești de obicei veselă și relaxată? Nu cumva te-ai obișnuit să faci din cel mai mic incident un prilej pentru o „descărcare nervoasă“?

În caz că da, recunoaște-ți greșeala și caută să nu o mai repeți în viitor.

Ei: Ai înțeles importanța bucuriei? Ce-ai putea face pentru fericirea celor din jurul tău?

Ea și Ei: Binecuvântați-L pe Dumnezeu pentru bucuria dată prin Domnul Isus. Această bucurie este o roadă a Duhului Său în viața noastră. Ea va fi acolo atâta timp cât Duhul Sfânt nu va fi întristat sau stins. Ca să nu se întâmple așa ceva, trăiți o viață de ascultare. Căutați călăuzirea lui Dumnezeu în toate problemele voastre.

Principiul tiparului divin

Acceptarea tiparului lui Dumnezeu pentru viața de familie

Familia este cea mai mică celulă a colectivității umane și, după cum societatea nu poate supraviețui fără anumite reguli de conviețuire, nici familia nu poate supraviețui fără disciplină.

În textul din 1 Corinteni 13:3 ni se spune:

„Dar vreau să știți că Christos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Christos“.

Deci, capul familiei este bărbatul. Aceasta nu pentru că el ar fi mai deștept sau mai priceput, ci pentru că așa a hotărât Creatorul. Cine nu respectă această rânduială se împotrivesc conștient ordinii stabilite de Dumnezeu.

Autoritatea bărbatului trebuie să se exercite asupra fiecărui membru al familiei. El este capul familiei. Când familia acceptă autoritatea bărbatului, ea se găsește în limitele tiparului prestabilit de Dumnezeu și realizează o conviețuire normală.

De ce nu se întâmplă așa întotdeauna?

Nemulțumite de felul în care soțul se achită de datoria lor, unele soții preiau inițiativa, în urma unui fel de „lovitură de stat“, și inversează ierarhia normală. Consecințele practice sunt conflicte interne, deformări de personalitate, nemulțumire colectivă și, foarte curând, anarhie.

De ce se întâmplă toate acestea?

Pentru că Dumnezeu este nemulțumit

Ori de câte ori călcăm rânduielele lui Dumnezeu, Îl rănim pe Dumnezeu și-L întristăm. Urmarea firească este că El încetează să ne mai binecuvinteze, preferând să ne lase „în voia minții noastre blestemate“ ca să gustăm fructul amar al neascultării.

Pentru că a fost încălcat un principiu de ordine divină

„Omul potrivit la locul potrivit“ este un principiu pe care-l aplică și „Dumnezeul rânduiei“. Pare ciudat să vezi o femeie îmbrăcată în haine bărbătești, dar este și mai ciudat să vezi o femeie deformată launtric pentru că încearcă să preia atribuțiile pe care Dumnezeu le-a încredințat în familie bărbatului.

Pentru că o asemenea stare se răsfărăgează negativ asupra copiilor

Lumea modernă este zgâlțâită din temelii de tot felul de mișcări „feministe“ care încearcă să schimbe ordinea naturală și să anuleze diferențele dintre sexe. Femeile din societatea de azi se vor nu numai egale bărbaților, dar și complet independente. Deși mulți o neagă, între aceste mișcări, care au dezechilibrat echilibrul tradițional al familiei și escaladarea delicvenței juvenile există o strânsă legătură.

Așa cum remarca un sociolog american:

„Redați familiilor autoritatea „capului de familie“ și copiii vor redeveni și ei copii“.

Dacă cei mici nu învață în familie supunerea față de o autoritate bine precizată, foarte curând vor refuza să se mai supună oricărei alte forme de autoritate din societate. Individualismul feroce din societatea modernă este și el o consecință a „neglijenței“ arătate copiilor în sensibila perioadă de creștere. Cum bine spunea cineva: „Părinții care-și trimit cu prea multă ușurință copiii la creșe și cămine, să nu fie surprinși când vor ajunge la bătrânețe să fie abandonați pe seama azilurilor“.

Lăstari de amărăciune

O căsnicie se poate ruina cel mai ușor dinăuntru. În multe familii există anumite „deformări“ ale tiparului divin pentru viața de familie. Acestea produc stări „caricaturale“, în care unul, altul, sau toți membrii familiei trăiesc în poziții caraghioase. Iată două dintre cele mai răspândite deformări ale familiei:

„Stăpânul casei“

Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre - 1 Petru 3:7 -

Comparația constantă cu Christos și cu felul în care S-a purtat și se poartă El cu Biserica, Mireasa Lui, îl face pe bărbat să-și însușească smerenia și spiritul de sacrificiu.

Din păcate însă, anumiți soți uită cele spuse mai sus și trăiesc exact invers. Cine nu i-a văzut măcar o dată pe acești bărbați plini de ei înșiși, mândri și închipuiți, blazați și niciodată satisfăcuți sau atenți cu cei care-i înconjoară? Cel mai neînsemnat amănunt le servește de obicei drept pretext pentru a-și reafirma „întâietatea“ și importanța: „Cămașa nu este destul de călcată ... Iar îmi lipsește un nasture ... Nimeni nu șterge pe aici praful ... Supa e prea caldă ...”, etc.“

De obicei, categoria aceasta caraghioasă de soți se recrutează din rândul copiilor alinați, care au avut neșansa să crească cu sentimentul că toate lucrurile li se cuvin și că nu sunt datori nimic și față de nimeni. Un copil care strigă sau se strâmbă la părinții lui, va ajunge un soț care va țipa la soția lui și care nu va ține seama de sentimentele ei delicate.

Lipsa unei educații în care atenția să fie îmbinată armonios cu disciplina i-a făcut pe unii bărbați să ajungă:

„**Stăpâni**“, care își tratează soțiile drept nevrednice slujnice, angajate fără salariu în casele lor. Astfel de soți au pretenția de a fi „serviți pe tavă“ la orice oră din zi și din noapte.

Soți orbi și surzi, care nu văd și nu știu să asculte. Ei refuză să admită că și soțiile lor au drepturi și privilegii. În nemulțumirea lor cotinuă și patologică, ei nu acceptă nici un fel de scuze și nu acordă nici un fel de circumstanțe atenuante.

Chiar și în cazul în care nevoile financiare ale familiei cer ca și soțiile lor să meargă la servicii, acești soți nu-și micșorează cu nimic pretențiile, asemănându-se din acest punct de vedere cu Faraonul Egiptului care le-a cerut evreilor să facă același număr de cărămizi, chiar și atunci când nu le-a mai dat paie, ci le-a poruncit să meargă ei înșiși să le culeagă de pe câmp !

Soți nesimțitori și etern nemulțumiți, care n-au învățat să spună „mulțumesc“ sau „ajunge pentru astăzi, vino dragă și te odihnește“.

Ce-am putea face cu acești „soți caricatură“ ?

Ar trebui să le punem înaintea oglinzii Cuvântului lui Dumnezeu, să-i îndemnăm să se privească atent în ea și să-și descopere ei înșiși deformitățile. Lipsa de educație din copilărie trebuie compensată cu educația creștină de după convertire.

Iată ce citim în Scriptură:

„Dați cinste femeii ... purtați-vă cu înțelepciune față de ele, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre“.

Cine nu-și prețuiește soția, nu se prețuiește pe sine. Este adevărat că „femeia este un vas mai slab“, dar tot așa este și setul de farfurii „de China“. Fragilitatea lui ne face să-l prețuim mai mult și să-l păstrăm cu o și mai mare atenție.

În Moldova circulă o zicală născută din zăduful nevestelor bătute și neglijate: „La biserică mir, iar acasă zbir!“ Un astfel de comportament este o autoînșelare care duce la distrugere. „Ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre“, spune apostolul Pavel. Oare câte rugăciuni s-au oprit la înălțimea tavanului din cauză că alături de bărbatul „rugativ“ stătea o soție neglijată, chinuită și nemângâiată în durerile ei ?

„Femeia este gâtul“

Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine - Geneza 3:16 -

Dacă există soți caraghioși, există și soții caraghioase. Aceeași lipsă de educație este de vină și de data aceasta.

Blestemul pronunțat de Dumnezeu, după cădere, asupra femeii descrie cum nu se poate mai bine tendința constantă a unora dintre soții de a „manevra“ din umbră și a submina autoritatea soților lor. Este semnificativ să observăm că același limbaj este folosit de Dumnezeu și pentru a descrie relația dintre om și păcat: „Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci răul, păcatul pândește la ușă, dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești“ (Gen. 4:7).

Femeia care tânjește să „poarte pălăria“ soțului ei nu știe ce vrea. Autoritatea aduce cu sine și responsabilități sporite. Dumnezeu a hotărât ca autoritatea și responsabilitățile să apese pe umerii puternici și stabili ai bărbatului.

Podoaba cea mai de preț a unei femei este „un duh blând și liniștit“ (Efes. 3:4). Poziția femeii este descrisă de simbolistica creației: „din coasta bărbatului“, adică de sub brațul său protector și din apropierea inimii lui iubitoare.

Ce este de făcut cu „femeile isterice și manipulative“ ? Cum să procedăm cu soțiile asemănătoare cu un „pachet de nervi“ sau cu cele „lingușitoare și viclene“ ?

Ca și în cazul bărbaților, și soțiile trebuie să se vadă pe ele în metafora relației dintre Christos și Biserică: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului. Și după cum Biserica este supusă lui Christos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile“ (Efes. 5:22,24).

Aflați în Biserică, nevestele trebuie să se supună lui Christos; aflați în familie, nevestele trebuie să se supună bărbaților lor. Între cele două feluri de supunere nu trebuie să existe diferențe discordante. Probabil că „supunerea“ nu sună prea măgulitor pentru firea pământescă. Multe femei contemporane deplâng faptul

că Dumnezeu le-a hotărât o viață de „necondiționată supunere“. Care este adevărul?

În limbajul și realitatea divină a Scripturii, o viață de supunere nu numai că nu este ceva degradant, ci este prezentată drept natura „reintegrării“ noastre în ordinea și armonia primordială a „cosmosului“. Supunerea este o manifestare caracteristică a iubirii. Iată un scurt studiu asupra acestei probleme:

O VIAȚĂ DE SUPUNERE

În capitolul 4 din epistola către Efeseni, apostolul Pavel vorbește despre transformările petrecute în viața celui credincios. El vorbește despre „dezbrăcarea de omul cel vechi“ și despre „îmbrăcarea cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu“ (Efes. 4:20-24).

Caracteristicile vieții noi în care a intrat cel credincios sunt:

1. „umblarea în adevăr“ (4:24b-32)

2. „umblarea în dragoste“ (5:1-7)

3. „umblarea în lumină“ (5:8-14)

4. „umblarea în înțelepciune“ (5:15-20)

5. „umblarea în supunere“ (5:21-6:9)

6. „umblarea în biruință“ (6:10-20)

Este bine să subliniem că atunci când ajunge la „umblarea în supunere“, apostolul Pavel ne spune că *toți* trebuie să trăim în supunere.

Supuneți-vă unii
altora - Efes. 6:21 -

Aici nu este vorba de supunerea pe care o datorăm Domnului (Iacov 4:7), ci de *supunerea reciprocă* pe care ne-o datorăm unul altuia,

Să zăbovim puțin asupra acestei realități în care vrea să ne ducă Domnul.

Definiția supunerii

A te supune înseamnă a considera pe altul mai presus decât tine însuși și a te subordona lui, punând interesele lui înaintea intereselor tale. În limbajul folosit de Pavel, această definiție sună așa: „Fiecare din voi să se uite nu la foleasele lui, ci și la foleasele altora“ (Fil.2:4). În pasajul din care a fost luată această definiție, Pavel merge mai departe dându-ne exemplul suprem de supunere în persoana Domnului Isus: „El, măcar că avea chipul lui

Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat de Sine însuși și a luat chip de rob, ...“ (Fil. 2:6-7).

Supunerea în structurile tradiționale

Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu - Rom. 13:1

Dumnezeu este un Dumnezeu al „rânduiei” (1 Cor. 14:33) și El a rânduit în lume structuri care să garanteze pacea și stabilitatea. De la particulele atomice și până la galaxiile stelare, totul este cuprins în structuri ordonate și desăvârșite în frumusețe. Societatea umană este și ea guvernată de tipare stabilite de Dumnezeu pentru familie și stat. În cadrul acestor structuri rânduite de Dumnezeu, tuturor ni se cere să practicăm o viață de supunere.

În categoria structurilor tradiționale rânduite de Dumnezeu, putem enumera: statul, dregătoriile, familia și Biserica.

Dublul caracter al supunerii

Spre deosebire de părerea celor ce cred că supunerea este o fațetă negativă a vieții de exploatare din acest veac păcătos, Biblia ne spune că supunerea este o constantă a vieții divine. Cine intră în părtășia lui Dumnezeu intră automat într-o viață de supunere. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să trăiască o viață de supunere. „Supuneți-vă unii altora“ este norma cerului. Dacă, pe pământ, visul firii pământești este să stăpânească, în cer, dorința celor ajunși acolo este să se supună. În rai, nu se mai poate vorbi despre cine stăpânește și cine se supune.

Toți copiii lui Dumnezeu s-au supus, se supun și întotdeauna se vor supune unii altora. În biserică, trebuie să ne familiarizăm încă de pe acum cu o astfel de viață.

Supunerea „în ascultare“ și supunerea „în slujire“

În toate structurile rânduite de Dumnezeu există două poziții caracteristice: poziția *dominantă* care se supune celorlalți, printr-o viață de slujire, și poziția *dominată* chemată să se supună celei dintâi printr-o viață de ascultare.

Exemplul Statului

Prin vot, cetățenii Statului aleg un președinte pe care făgăduiesc să-l asculte. Cu prilejul instalării în funcție, prima declarație pe care o face cel ales este că „se va consacra slujirii poporului și că nu va da odihnă ochilor lui până ce ... etc., etc.“

Poporul îl consideră pe președinte „important“ și-l ascultă, și reciproc, președintele consideră poporul „important“ și se jertfește pe altarul slujirii. Nimeni nu a auzit despre un președinte care să slujească doar 8 ore pe zi. El nici nu este plătit cu ora. În mod paradoxal, cu cât este înălțat mai mult cineva în autoritate, cu atât i se pretinde o măsură mai mare de renunțare de sine și de consacrare.

Dublul caracter al supunerii nu alterează cu nimic egalitatea dintre cel ales și ceilalți. În fața Legii, și președintele și cetățenii sunt egali. Nimeni nu are statut de excepție. Valoarea lor este aceeași, chiar dacă responsabilitățile lor sunt deosebite.

Exemplul Bisericii

Și în biserică există un tipar asemănător așezat de Dumnezeu. Deși toți suntem egali în valoare și deși toți suntem chemați în aceeași lucrare de slujire a lui Christos, în biserică există poziții diferite pe care suntem chemați să le ocupăm. Pavel spune că: „Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, ... și sunt felurite lucrări“ (1 Cor. 12:4,5).

Unora li s-a încredințat slujba „privegherii“ peste turma lui Christos. Aceștia sunt cei ce „se ostenesc între voi“, „care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc“ (1 Tes. 5:12).

Petru se așează pe sine în numărul acestor slujitori. Credincioșii din categoria celor chemați la astfel de slujiri devin pentru biserică „mai marii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu“ și cei „care priveghează peste sufletele voastre“ (Evrei 13:7,17).

Cei din adunare sunt îndemnați să asculte de astfel de frați, „să le fie supuși“ și „să-i prețuiască nespun de mult, în dragoste, din pricina lucrării lor“ (Evrei 13:17, 1 Tes. 5:13).

Ordinea din biserică poate fi înțeleasă greșit, iar deosebirile poziționale pot fi interpretate fals, ca deosebiri valorice. Christos nu a hotărât însă așa.

Când ucenicii se certau pentru întâietate, Domnul Isus le-a spus: „Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricine va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit ca să i se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața răscumpărare pentru mulți“ (Marcu 10:43-45).

Ordinea instaurată de Christos este diferită de ordinea lumii. Păcatul a făcut ca „domnitorii“ neamurilor să-și uite menirea și să trăiască mai mult pentru ei înșiși. În biserică nu trebuie însă să se întâmple așa ceva.

Cei din poziția dominantă n-au voie să uite că ei sunt chemați să se supună celorlalți printr-o viață de slujire.

Apostolul Pavel a fost o ilustrare a slujirii în Biserică. El „s-a făcut robul tuturor“ ca să-i poată conduce la Christos (1 Cor. 9:19-23). Osteneala și necazurile slujirii lui îl îndreptătesc să fie considerat un „slujitor cu autoritate“ (2 Cor. 11:23-31).

Caracterul dublu al supunerii îi face pe „presbiterii“ să nu „stăpânească peste frați“, ci mai degrabă să-i slujească cu tot devotamentul. Slujitorii bisericii sunt chemați pe viață și trebuie să-

Sfătuiesc pe presbiterii dintre voi, eu, care sunt un presbiter ca și ei, un martur al patimilor lui Christos, și un părtăș al slavei care va fi descoperită: Păstorii turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțea, ci făcându-vă pildă turmei. Și când se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei - 1 Petru 5:1-4

Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos - Evrei 13:17

Exemplul familiei

și subordoneze interesele lor intereselor bisericii. Păstorul adevărat este acela care-și paște turma, nu acela care se paște pe sine însuși. Grăsimea oilor, nu grăsimea lui îi va aduce laudă pentru slujirea depusă!

La rândul lor, credincioșii sunt îndemnați să-și arate supunerea într-o viață de ascultare față de „presbiterii”. Supunerea față de Dumnezeu nu trebuie să fie folosită ca scuză pentru o viață scoasă de sub controlul celor din biserică. „Presbiterii” trebuie să se consacre slujirii, iar credincioșii trebuie să accepte autoritatea „presbiterilor”. Împreună ei trebuie să „vegheze unii asupra altora” (Evrei 10:24).

Nimeni n-are voie să trăiască după pornirile lui în biserică. Și „presbiterii” și credincioșii trebuie să se supună „unui altora”.

Pasajul din Efeseni 5:21 până la 6:9 ne vorbește despre supunerea din cadrul vieții de familie. El începe cu declarația: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Christos” (5:21) și continuă cu lămurirea vieții de supunere dintre soț și soție și dintre părinți și copii.

În căsnicie, soțul are poziția dominantă și este chemat la o viață de slujire în timp ce soția are poziția dominată și este chemată la o viață de ascultare. Pentru a fi mai clar, Pavel folosește exemplul lui Christos și al Bisericii. Christos, capul Bisericii și Domnul ei, „... S-a dat pe Sine pentru ea” (5:25), iar Biserica este datoare să-L asculte pe Christos în totul.

Deși între cei doi soți nu există deosebiri valorice, în tiparul vieții de familie, Dumnezeu i-a așezat pe soț și pe soție în poziții diferite. Întrebarea clasică: „Cine se supune și cui?” trebuie încă o dată eliminată. Amândoi trebuie să se supună!

Soția trebuie să se supună în ascultare, iar soțul trebuie să se supună în slujire. Aceasta sună mult mai corect decât ceea ce se predică de obicei pe la nunți, și anume că „soția trebuie să asculte, iar soțul trebuie să iubească”. Amândoi sunt chemați la iubire și amândoi sunt chemați să se supună. Iubirea trebuie să-l facă pe soț să slujească, iar pe soție să asculte.

Christos a iubit așa de mult Biserica încât „S-a dat pe Sine pentru ea”. În mod similar, soțul creștin este chemat să se dedice 24 de ore pe zi slujirii soției sale, iar ea este chemată să-l asculte „în toate lucrurile” (5:24.)

Necazul este că Diavolul ne-a învățat să schimbăm tiparul așezat de Dumnezeu și am ajuns astăzi ca soția să pretindă să fie ascultată, iar soțul să pretindă să i se slujească (!!!)

Legământul solemn, depus cu ocazia cununiei, îi amintește soției să se supună și soțului să slujească. Chiar și declarațiile de

dragoste, atunci când sunt izvorâte dintr-o inimă curată, îi reaşează pe oameni în ordinea stabilită de Dumnezeu.

Când iubeşte, fata este gata să asculte şi să meargă oriunde cu iubitul ei, în timp ce băiatul este gata de slujire, făgăduind până şi ... luna de pe cer (!) Cine şi-ar putea închipui un schimb de cuvinte în care băiatul să se angajeze că va fi ascultător toată viaţa, iar fata că îi va purta mereu de grijă ?

În pofida tuturor temerilor, femeia nu-şi pierde din valoare atunci când ascultă. Ea se împlineşte pe sine, urmându-şi destinul pe care i l-a fixat Dumnezeu. Şi nici bărbatul nu se „dezonorează“ atunci când îşi slujeşte nevasta. Dumnezeu i-a arătat în Christos care-i este chemarea.

Tot în familie se manifestă şi cealaltă formă de supunere reciprocă: aceea dintre părinţi şi copii.

Copii ascultaţi în
Domnul de părinţii
voştri, căci este drept -
Efes. 6:1

De data aceasta, poziţia dominantă este ocupată de părinţi, în timp ce copiii sunt chemaţi la o viaţă de supunere prin ascultare. Totuşi, părinţii nu sunt scoşi afară din sfera supunerii. Ei sunt chemaţi să-şi subordoneze interesele personale intereselor copiilor lor.

Întreaga măsură a priceperii părinţilor este dată de felul în care ei ştiu să-şi îngrijească copiii. Probabil că cele mai mari exemple de sacrificiu personal sunt prezente în viaţa de creştere a copiilor: nopţi nedormite, oboseală, renunţări nenumărate şi adesea nemăsurate.

Meseria de părinte se întinde şi ea pe întreaga durată a zilei. Este adevărat că mai există pe ici şi colo şi câte un „tată de duminică“, dar acestea sunt încălcări ale voinii lui Dumnezeu pentru viaţa de familie. De multe ori, rebeliunea unor copii nu este altceva decât un strigăt disperat după un drept acordat de Dumnezeu prin creaţie: dreptul de a fi ţinta preocupărilor majore ale părinţilor lor. Când preocuparea părinţilor pentru copiii lor scade, scade şi plăcerea copiilor de a li se supune.

Şi voi, părinţilor, nu
întărâtaţi la mână pe
copiii voştri - Efes. 6:4

Supunerea copiilor faţă de părinţi rămâne însă o împlinire a datoriei lor faţă de Domnul: „Copii ascultaţi în Domnul de părinţii voştri.“

Necesitatea supunerii

Viaţa trăită în supunere este superioară tuturor celorlalte feluri de vieţuire. Numai ea ne poate duce la fericire. Ca să susţinem această afirmaţie, ar fi suficient să spunem că Dumnezeu însuşi a ales-o ca formă unică de convieţuire în Împărăţia lui cerească. Supunerea are însă valoare chiar şi aici pe pământ. Şi aici, ea este singura formă de viaţă care se merită cu adevărat trăită. Supunerea este o formă a dăruirii de sine motivată de dragoste. Stăpânirea este pornită din ură şi dispreţ.

În cinste, fiecare să
dea întâietate celuilalt.
Rom. 12:10

Supunerea ne așează într-o lume în care tot ceea ce ne înconjoară are valoare.

Stăpânirea ne dă iluzia unei lumi în care totul este mai puțin valoros decât noi înșine.

Viața de supunere înmolează caracterul și-i dăltuiește devenirea. Supunerea ne înfrățeste cu toți și ne scoate la iveală diamantele inimii. Ea ne transformă pe toți în Samariteni milostivi care și atunci când trec prin „valea plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare“ (Ps. 84:6).

Întrebări și sfaturi pentru:

Cine este însurat se îngrijește ... cum să-i placă nevastei. Femeia măritată se îngrijește ... să placă bărbatului ei (1 Cor. 7:33-34).

Ea: Accepți cu bucurie autoritatea dăruită de Dumnezeu bărbatului tău? Dacă nu, caută să înțelegi măcar acum că aceasta este nu numai o problemă de „moștenire socială“, ci una de ascultare sau neascultare față de voia lui Dumnezeu. Pocăiește-te și revino la locul pe care ți l-a fixat Creatorul în tiparul divin pentru familie.

EI: Orice formă de autoritate aduce cu sine și o mare doză de ... responsabilitate. Îți dai seama că Dumnezeu te socotește răspunzător pentru tot ceea ce se întâmplă în familia ta? Nu cumva, comoditatea te-a făcut să-i neglijezi pe cei dăruți ție de Domnul?

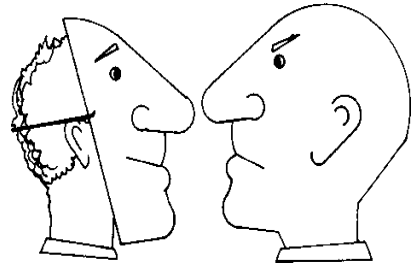
În mod normal, o soție nu simte nevoia să joace „rolul bărbatului“ decât atunci când acesta refuză sau neglijează să-și facă datoria.

Ea și EI: Gândiți-vă la copiii voștri, la fericirea lor și la viitoarea lor capacitate de integrare socială. Pregătiți-i încă de pe acum să se poată integra în tiparele de autoritate ale societății. Mama copiilor poate și trebuie să fie cel mai bun exemplu în această privință.

Nevasta nu este stăpână pe trupul ei, ci bărbatul. Tot astfel, nici bărbatul nu este stăpân pe trupul lui, ci nevasta (1 Cor. 7:4).

Ea și EI: O declarație de dragoste este o declarație de supunere. Iată de ce apostolul Pavel îi învață pe cei căsătoriți să se supună unul altuia, practicând jertfirea de sine:

Ați fost supuși unul altuia? Cât te costă că ești căsătorit(ă)? Trăiești conștient(ă) jertfirea de sine?

Principiul acceptării

Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi - Iacov 1:4 -

Este uimitor ce mulți oameni nu și-au dat încă seama că fiecare dintre noi suntem „unicate“ și că suntem chemați cu toții să trăim într-o lume în care toți ceilalți oameni sunt, într-o măsură mai mare sau mai mică, diferiți, deosebiți de noi înșine.

Există deosebiri între oameni, luați în general și, mai ales, există deosebiri între bărbat și femeie.

Cei simpliști și orgolioși ar vrea să trăiască într-o lume croită „după chipul și asemănarea lor“. Ei se străduiesc ani de zile să-i „convingă“ pe cei din jur că numai ei au dreptate și că cine nu gândește ca ei este cu siguranță greșit. Panica lor începe atunci când nimeni nu-i ascultă și când părerile lor sunt trecute prea ușor cu vederea.

La nivelul familiei, cu cât vom înțelege mai repede că farmecul și valoarea căminului stă tocmai în faptul că suntem deosebiți și, prin aceasta, ne putem completa unul pe celălalt, cu atât va fi mai bine.

Din cauza deosebirilor dintre noi, calea spre fericirea familială trebuie să treacă prin două etape succesive: acceptarea și respectul față de personalitatea celui alt, urmate de treapta înaltă a jertfirii de sine.

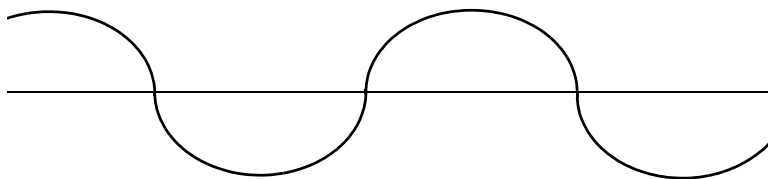
Haideți să începem prin a scoate în evidență câteva deosebiri fundamentale:

Deosebiri de temperament

Fiecare dintre noi este caracterizat de răspunsul specific pe care-l dăm în fața evenimentelor vieții. Evoluția noastră nu este liniară. Am putea compara reacțiile noastre cu o curbă sinusoidă.

Spune, nu ai observat și tu că „după soare vine nor, după nor, iar vreme bună“ ? Viața noastră alternează bucuriile cu clipe de tristețe și clipele de optimism cu cele de descurajare; entuziasmul este urmat de dezamăgire, iar pasiunea de apatie. Există o fluctuație regulată asemănătoare „fluxului și refluxului“ din apele oceanelor planetare; un fel de alternanță ciclică identică cu respirația plămânilor noștri.

În termeni matematici de grafică, realitatea aceasta se poate reprezenta astfel:

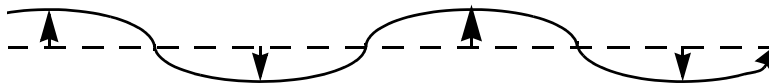

Urcușurile și coborâșurile sunt parte integrantă din viață. Ceea ce trăim noi se poate asemăna cu evoluția unui avion care are nevoie de un anumit consum de benzină pentru a se ridica de la sol. Pentru organismul uman, acest consum de energie produs de stările de bucurie euforică este urmat inevitabil de o perioadă în care organismul se resimte și are nevoie de odihnă. Ciclul acesta nu este afectat de nașterea din nou și nu are de a face nimic cu maturizarea creștină. El este înscris prin creație în însăși structura ființei umane și nu va dispărea decât odată cu „schimbarea stării noastre smerite“.

Ceea ce se schimbă prin nașterea din nou este valoarea medie a trăirilor emoționale. Duhul Sfânt ne scutește de „căderile“ în adâncul deznădejdilor de altădată („Căci noi nu suntem dintre aceia care n-au nădejde“).

Pentru cei care au studiat mai îndeaproape fluctuațiile vieții emoționale, a devenit clar că o anumită persoană se îndepărtează la fel de mult și în jos și în sus față de valoarea de echilibru. Cu alte cuvinte, pentru un anumit om, intensitatea bucuriilor și a tristeților este egală în valoare absolută. Dacă am trage pe graficul

nostru o linie dreaptă la nivelul echilibrului emoțional am obține următoarea figură:

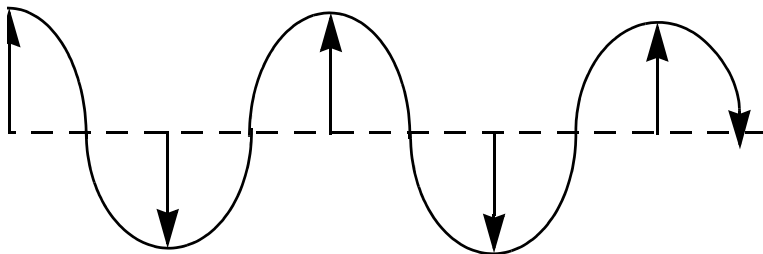
Bineînțeles că amplitudinea oscilațiilor nu este aceeași la toate persoanele. Există, în mare, două tipuri de temperamente.

Tipul A

Este ilustrat de figura de mai sus și se caracterizează prin amplitudini modeste ale oscilațiilor de stări sufletești. Acești oameni sunt socotiți oameni „echilibrați“, pe care nici bucuriile și nici necazurile nu-i fac să-și părăsească calmul. Fie că au câștigat la loto, fie că le-a fost zgâriată mașina cea nouă, ei rămân aceiași și nu-și ies „din matca lor“. Ieri au fost ca astăzi și mâine vor fi la fel ca alaltăieri.

Tipul B

Aceștia sunt oameni emotivi și, cel puțin câteodată, „schimbători ca și vremea“. Bucuria îi propulsează până în cel de al nouălea cer, iar necazurile îi prăbușesc în criptele deznădejdi.

Ceea ce este interesant de remarcat este că, de obicei, Dumnezeu unește prin căsătorie un om aparținând tipului A cu un altul aparținând tipului B. Deși pare paradoxal, este mai bine așa, căci aparentele nepotriviri sunt, în realitate, aspecte complementare. Când privim mai îndeaproape un astfel de cuplu ne dăm seama că temperamentul de tip B are în căsnicie funcția de forță motoare, în timp ce temperamentul de tip A este „frâna“ familiei.

Dacă n-ar exista această combinație, familia ar fi neechilibrată și ar constitui o pradă ușoară pentru ispitirile celui rău.

Închipuiți-vă că am avea de-a face cu o familie în care amândoi ar fi temperamente de tipul A. O astfel de căsnicie ar fi sortită monotoniei și neîmplinirilor, căci ea ar fi lipsită de „grăuntele de nebunie“ necesar marilor inițiative.

Nici cu o familie în care amândoi partenerii ar fi temperamente de tipul B lucrurile n-ar sta mai bine. În situațiile în care reacțiile lor nu s-ar suprapune, conflictul ar fi iminent, iar în cele în care reacțiile s-ar suprapune, aventurismul lipsit de chibzuință sau pesimismul exagerat ar pune în pericol căminul.

Nepotrivirile, de care adesea ne plângem, sunt de fapt veritabile binecuvântări datorite de Dumnezeu familiei.

Deosebiri între bărbat și femeie

Sunt sigur că ați observat că femeia și bărbatul reacționează diferit în cadrul vieții de familie.

Ritmul gândirii

Medicina modernă a studiat felul în care se comportă creierul bărbatului și creierul femeii și, spre surprinderea generală, au constatat că cele două emisfere ale creierului feminin păstrează conexii interdependente toată viața, în timp ce, la puțină vreme după naștere, creierul băiatului cade sub acțiunea unui hormon care „retează“ anumite legături cerebrale, separând mare parte din funcțiunile celor doi lobi. Am putea spune că femeia păstrează o gândire „stereo“, în timp ce bărbatul este condamnat să lucreze „mono“. Specificul feminin este intuiția, în timp ce pe bărbat îl caracterizează „rațiunea“.

Uitați-vă la soț! În general, el are nevoie de un timp de gândire, de concentrare, înainte ca să reacționeze. Este ca și cum ar trece printr-un punct mort, înainte de a se putea apuca de o nouă activitate.

Soția poate sări de la o activitate la alta și chiar se poate ocupa în același timp de mai multe lucruri: să citească un roman, să supravegheze prăjitura din cuptor și să țină în același timp biberonul în gura celui mic.

Mintea soțului are nevoie de mai multă pregătire, mintea soției, de mai multă activitate. Iată de ce se spune că bărbatul gândește de două ori înainte de a face o dată, în timp ce femeia se lasă mânată mai mult de instinct și de sentimente.

Când bărbatul se concentrează asupra unui subiect care reclamă ingeniozitate și pricepere, el se cufundă într-o stare de

mușenie și de izolare în care stimulii externi nu-l mai ating. El pierde chiar și noțiunea timpului. Astfel de stări sunt secretul capacității extraordinare de muncă a bărbatului, dar ... pentru viața de familie ele pot fi un izvor de tulburare. Când se află cufundat în gândire sau în lucrare, chemări ca acestea: „Hai la masă! Supa e gata. Vei continua după aceea“, rămân cel mai adesea fără răspuns. Cel mult, va urma un fel de : „Imediat“ , fără nici un fel de urmări practice.

Ambiția înfăptuirii

Un bărbat se ambiționează să ducă o problemă până la capăt. Iată-l, de exemplu, căutând o notiță rătăcită în bibliotecă ... Dacă n-o găsește imediat, răstoarnă totul, răsfoiește fiecare carte, o ia iarăși de la capăt, se enervează și ... perseverează. În zadar i se spune: „Lasă dragă, fă altceva. Liniștește-te și o să o găsești altădată“. Ambiția lui crește și mai mult și pur și simplu nu se poate opri din căutare.

Psihologia spune că bărbatul are o fire de vânător. Pentru el, toate trebuie să aibă un scop și un rezultat final. Toate îndeletnicirile trebuie încununat cu răsplata unui „trofeu“.

O soție poate să meargă la cumpărături „ca să vadă ce mai este nou“. Bărbatul merge să cumpere. Ce se întâmplă când cei doi soți se hotărăsc să meargă să cumpere o cămașă? Când amândoi intră în magazin, el se îndreaptă direct spre standul de cămăși, alege una și spune: „Hai s-o plătim și să plecăm“. Trofeul a fost identificat, vânat și acțiunea s-a încheiat! Pentru o soție, lucrurile nu se pot termina aici: „Stai dragă să mă mai uit puțin și pe la rochii și pe la pălării și pe la ...“

Sociabilitatea

S-a spus mereu că bărbatul își definește imaginea despre sine din felul în care reușește să-și împlinească sarcinile și scopurile profesionale, în timp ce femeia își clădește fericirea sau nefericirea în funcție de felul cum este tratată în atmosfera colectivului în care trăiește (acasă sau la servicii).

Un grup de cercetători au înregistrat felul în care se comportă un băiat și o fată atunci când sunt lăsați singuri într-o cameră. În cazul băiețelului, banda magnetică a înregistrat tot felul de sunete nearticulate și de comenzi: „Bărr, bărr, poc, pornește, stai, etc.“ A fost evident că în imaginația lui el mergea cu mașina, porunca motorului, fiind preocupat cu „acțiunile“.

Când au ascultat înregistrarea făcută pentru fetiță, cercetătorii au constatat că, aproape în toate instanțele, ea „conversa“ cu cineva: cu păpușa, cu piciorul, cu pisica, etc.“

Diferențele acestea de comportament nu sunt dobândite prin educație în anii copilăriei. Ele sunt înnăscute, făcând parte din modul în care ne-a zidit Creatorul.

O legendă din India spune că :„După ce a terminat facerea bărbatului, Creatorul și-a dat seama că folosise toate elementele concrete și că nu-i mai rămăsese material pentru facerea femeii. Atunci, El a luat:

rotunjimea lunii,
suplețea corzii de viță,
tremurul ierbii,
zveltețea trestiei și frumusețea florii care se deschide,
mobilitatea frunzei,
seninătatea razei de soare,
lacrimile norilor,
nestatornicia vântului,
timiditatea iepurelui,
înfumurarea păunului,
moliciunea pufului și duritatea diamantului,
blândețea mielului și cruzimea tigrului,
căldura focului și răceala zăpezii,
vorbăria coșofanei și trilul privighetorii,
prefăcătoria vulpii,
credincioșia leoaicei

și, punându-le toate la un loc, a dat naștere femeii și a dăruit-o bărbatului. După o săptămână, bărbatul s-a întors la Creator și i-a zis:

„Doamne, creatura pe care mi-ai dăruit-o îmi chinuiește viața. Vorbește tot timpul, mă enervează la culme și nu-mi dă nici o clipă de odihnă. Ea insistă să mă însoțească peste tot și stă pe capul meu toată ziua. Plânge din orice și duce o viață de trândăveală. Am venit să ți-o dau înapoi pentru că nu mai pot trăi cu ea“.

„Bine“, a răspuns Creatorul. Și a luat-o pe femeie la Sine.

O săptămână mai târziu, bărbatul s-a întors iar în fața Creatorului:

„Doamne, viața mea este așa de pustie de când ți-am dat înapoi creatura aceea! Nu mă gândesc decât la ea! O revăd dansând și cântând, privind-mă cu coada ochiului, glumind cu mine și apoi ascunzându-se în brațele mele. Era așa de frumoasă la vedere și plăcută la mângâiat. Îmi lipsește mult râsul ei vesel. Te rog frumos, Doamne, dă-mi-o înapoi“.

„Bine“, a răspuns Creatorul, și i-a dat-o înapoi.

După alte trei zile, bărbatul veni iarăși val vârtej înaintea Creatorului zicând:

„Doamne, nu mai știu ce să cred și ce să spun. Am ajuns la concluzia că femeia aceasta îmi produce totuși mai mult necaz decât bucurie. Te rog, ia-o înapoi. M-am săturat să o văd lângă mine“.

Creatorul l-a privit lung și i-a zis:

„Tu zici că nu poți să mai trăiești cu ea, dar nici fără nu vei mai putea trăi de acumă“. Și, întorcându-i spatelul, Creatorul și-a continuat lucrul.

Orice legendă are în ea un sâmbure de adevăr. Aceasta pe care am amintit-o ne spune că specificul feminin nu este ... bărbătesc, dar și că uneori este tare greu să ne înțelegem pe noi înșine!“

Ce-i de făcut?

Odată, un tânăr s-a apropiat de fratele Cure Simion și i-a spus timid: „Frate Cure, vreau să mă însor“.

„Ce mă, tu nu ești întreg?!“ a căzut pieziș replica predicatorului poznaș.

Jignit, tânărul a replicat: „Ce vreți să spuneți?“

Fratele Cure l-a potolit adăugând: „Nu vorbeam să fii întreg la minte! Am spus doar că numai cine nu este „întreg“, începe să-și caute o „jumătate“ cu care să se căsătorească. Mă bucur că ai ajuns să-i dai dreptate lui Dumnezeu. Fii sigur că El ți-a pregătit și ție o Evă!“

Departate de a fi motive de discordie, deosebirile dintre bărbat și femeie ar trebui să fie tocmai motivația cea mai înaltă a căsătoriei. La urma urmei, în toate jocurile de dublu, și la tenis de câmp și la tenis de masă, cele mai bune cupluri sunt cele în care sunt așezați împreună un „dreptaci“ și cu un „stângaci“. Deosebirile dintre ei îi ajută să se „completeze“ de minune unul pe celălalt!

Cum rămâne atunci cu situațiile în care ceea ce-i place unuia nu se potrivește cu ceea ce îi place celuilalt?

Aici intervine ceea ce Biblia numește „jertfirea de sine“.

Jertfirea de sine

Un specialist în probleme de familie spunea: „Familia este școala altruismului“. Nicăieri în altă parte, dragostea nu are ocazia să se manifeste atât de minunat, dânduindu-se.

Căci este mai ferice
ca să dai decât să
primești - Fapte 20:35

O familie creștină este alcătuită dintr-un soț și o soție care aparțin amândoi Împărăției lui Dumnezeu, iar în această Împărăție, legea de bază este „dăruirea“.

Membrii familiei creștine au prilejul să se lase pregătiți pentru veșnicie, practicând altruismul în viața de fiecare zi.

Majoritatea crizelor familiale ar fi evitate dacă soții ar învăța „legea dăruirii de sine“ și identificarea cu nevoile și idealurile celuilalt.

O altă poveste cu tâlc din Orient spune că, într-o zi, soțul și soția s-au supărat. Bărbatul a plecat afară, trântind cu furie ușa după el.

După un timp, el s-a potolit și a vrut să intre în casă, dar ușa casei era încuiată. Când a bătut în ușă, femeia l-a întrebat:

„Cine este?“

„Eu sunt“, i-a răspuns el sec.

„Nu te cunosc“ a răsunit dinăuntru casei.

Supărat, bărbatul a plecat iarăși și s-a întors abia a doua zi. Ușa era tot încuiată.

„Cine ești?” I-a întrebat iar femeia.

„Sunt eu!” s-a răstit bărbatul.

„Nu te cunosc” i s-a răspuns dinăuntru.

Mâniat, bărbatul a plecat în lumea largă. A colindat tot pământul, dar n-a găsit ce dorise, așa că, într-un târziu, a bătut iar la ușa închisă a casei:

„Cine ești?” I-a întrebat glasul femeii.

„Sunt Tu”, i-a răspuns el blând, iar femeia i-a deschis și s-au prăbușit unul în brațele celuilalt.

Așa este normal în viața familiei creștine! De ce să rămân la egoismul care crede că „mi s-a dat un ajutor potrivit” și să nu trec la jertfirea de sine care știe că eu am fost dăruit ca „ajutor potrivit” pentru partenerul meu de viață?

Fiecare dintre soți are datoria să se întrebe: „Am fost și sunt eu un ajutor potrivit pentru el (ea)? Am făcut eu tot ceea ce mi-a spus Dumnezeu pentru fericirea lui (ei)?”

Cuvintele acestea sunt frumoase și, deși par grele, ele măsoară creșterea noastră în asemănarea cu Domnul Isus. În ierarhia de valori a lui Dumnezeu, cel mai mare nu este cel căruia i se slujește, ci acela care slujește el însuși celor din jurul său.

Vrei să știi dacă ai o căsnicie fericită? Vrei să știi dacă ai reușit să fii un ajutor potrivit pentru partenerul tău de viață? Aplică atunci „testul căsătoriei”!

Acest test constă în repetarea întrebărilor care v-au fost puse în ziua cununii: „De bună voie și nesilit de nimeni ...?” Vezi dacă soțul sau soția ta mai are aceeași strălucire în ochi când rostește: „Da”. Bineînțeles că nu se pune problema unei eventuale despărțiri. Totuși, testul poate da pe față multe realități și resentimente ascunse. Dacă se întâmplă așa și în cazul tău, lasă totul de o parte și stai de vorbă, pe îndelete, cu partenerul tău de viață. Este timpul să răstignești „egoismul ascuns” și să revii cu râvnă „la faptele tale dintâi”.

Întrebări și sfaturi pentru:

Ea: Nu cumva ești deranjată de „încăpățânările” soțului tău? Te deranjează tăcerea lui și lipsa lui de spontaneitate? Dacă da, caută să înțelegi că el este făcut „altfel” și nu încerca să schimbi ceea ce a zidit Dumnezeu la Creație.

El: Ești exasperat de dese schimbări în gândirea și „toanele” soției tale? Nu cumva ai început din această cauză să nu-i mai des-tăinuiești problemele care te frământă?

Dacă da, atunci pocăiește-te înaintea lui Dumnezeu și recunoaște înaintea Lui că te-ai îndoit de priceperea Lui atunci când ți-a dăruit „ajutorul potrivit“ în căsnicie.

EI: Există sectoare ale vieții tale în care soția nu are voie să „se bage“?

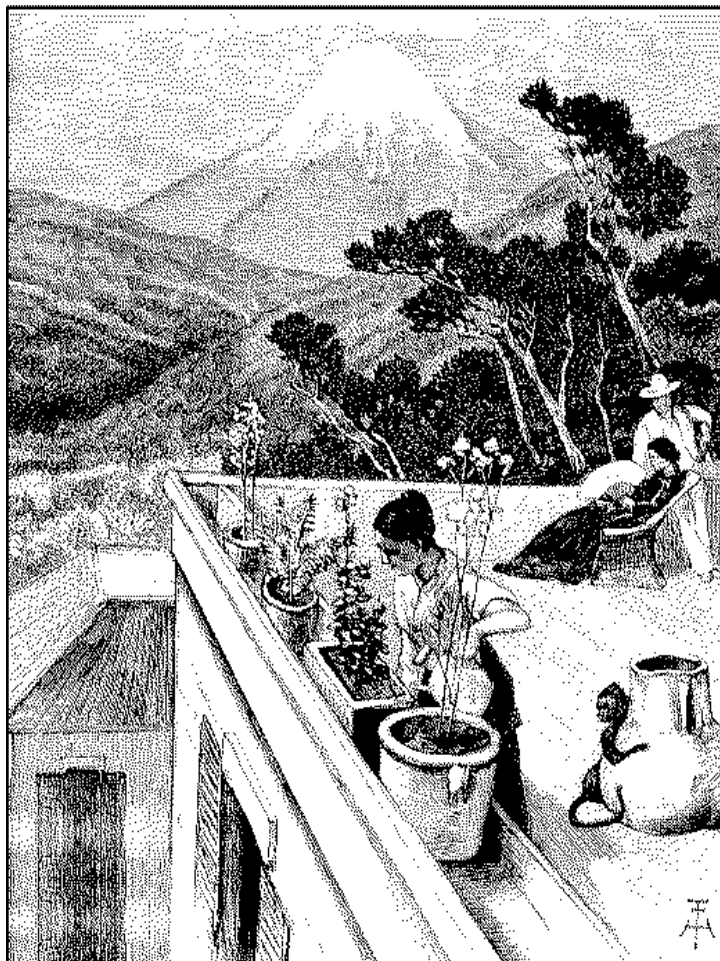
Dacă da, mai pocăiește-te o dată și schimbă-ți atitudinea cât se poate mai repede. Nu continua să te păgubești singur!

Nu te-ai căsătorit cu un „robot casnic“, ci cu o fiică a lui Dumnezeu, pe care trebuie să o ajuți să se maturizeze, luând-o alături în furtunile și încercările vieții.

Ea și EI: Nu-i așa că v-ați dat seama că aveți temperamente diferite? Cum priviți acum această realitate: ca pe o nepotrivire sau ca pe o completare?

Învățați să-I mulțumiți lui Dumnezeu pentru fiecare trăsătură în care celălalt este deosebit. Tocmai acestea sunt locurile în care Dumnezeu vrea să vă „întregească“.

Ea și EI: Dragostea este un act de voință. Dați-vă toată silința să-l faceți fericit pe celălalt. În timp ce egoismul se complăce în pasivitate, iubirea adevărată ia inițiativa și se dăruiește spre fericirea celuilalt.

Capitolul 4

Principiul p rt siei

Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” - Gen. 2:18

Via a de familie este o via a de p rt sie continuă. Cine se „lipește” de nevasta sa va trebui să se obișnuieasc  să o privească ca pe o parte din sine însuși.

Un ajutor potrivit

Atunci c nd Dumnezeu a făcut-o pe Eva și a adus-o înaintea lui Adam, Eva a fost proclamat  drept „un ajutor potrivit” :

„Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi „femeie” (iș), pentru că a fost luată din om (iș)” - Gen. 2:23 -

 n rațiunea ei de a fi, căsătoria nu face altceva decât să „ ntregeasc ” existența noastră.

Un soț și o soție sunt destinați să trăiească o via a de p rt sie și colaborare în toate sectoarele și activitățile vieții.

Când Dumnezeu a zis „un ajutor potrivit”, El a dat femeii un statut de implicare în toate sectoarele vieții bărbatului.

Uneori, soții cred că soțiile lor le sunt date doar ca ajutoare pentru sectoarele în care ei nu pot sau nu vor să se implice: la nașterea de copii, la spălatul rufelor, la făcutul curăteniei în casă sau la pregătirea m nc rii. Dumnezeu nu a rânduit însă așa. Femeia este un ajutor potrivit. Punct! Adică un ajutor potrivit pentru toată viața și activitatea bărbatului. O soție poate să-l

ajute pe soț să gândească mai bine, să înțeleagă mai corect și să acționeze cu mai multă competență.

Este cunoscută întâmplarea cu pictorul Van Gogh. Celebrul impresionist era căsătorit cu o soție care nu avea nici un fel de pregătire pentru pictură. De fiecare dată când Van Gogh termina (sau se pregătea să termine) un tablou, el își chema soția să fie cel dintâi critic al lucrării lui. Ștergându-și mâinile ude de la spălatul vaselor, soția lui se apropia de pânza încă umedă, privea cu ochii întredeschiși și spunea gânditoare: „Eu aș mai pune puțin galben aici“, indicând spre unul din punctele picturii.

Nestăpânitul și foarte mândrul pictor se răstrea la ea disprețuitor, o dădea afară din cameră, rămânea să se mai uite un pic la pânza pictată și apoi ... adăuga puțin galben exact în punctul indicat de soția lui!

Când ne dăruiește un partener de viață, Dumnezeu ne oferă nu doar un ajutor potrivit pentru cutare sau cutare lucrare, ci pentru noi înșine. Soțul sau soția ta te va ajuta în absolut toate trăirile și înfăptuirile vieții tale.

Când intenția lui Dumnezeu nu este respectată, familiile noastre devin „conviețuiri de formă“ sau „singurătați în grup“. Ritmul haotic și solicitările multiple din societatea modernă au reușit, în multe cazuri, să tulbure unitatea vieții de familie și ne-au obișnuit să ne resemnăm cu surogate de părtășie.

Ce este de făcut?

Trebuie să ne deprindem să hrănim părtășia cu soțul sau soția noastră tot așa cum trebuie să nu uităm să udăm la timp florile și plantele din grădină.

O bună rânduială a timpului

Mă vei umplea de bucurie cu starea Ta de față (când vei sta alături de mine) - Fapte 2:28

Din păcate, diviziunea familiei a fost de prea multe ori rău înțeleasă și, în multe familii, soțul s-a transformat într-un fel de „musafir“ cu domiciliul permanent. Există soți care se poartă de parcă singura lor misiune ar fi aceea de a aduce acasă salariul. Ei „finanțează“ o întreprindere, căreia ar vrea să le fie și un fel de patroni. Și, ca oricare alți patroni veritabili, nici acestor soți nu le place să petreacă prea mult timp în „fabrică“, de parcă prezența soției i-ar stânjeni, iar gălăgia copiilor ar fi un zgomot insuportabil. Nu este de mirare că soțiile unor astfel de soți ajung într-o stare de epuizare fizică și nervoasă, declarând, nu de puține ori, „grevă“.

Nu vorbim acum despre soțiile mult prea posesive, de tip „ventuză“, care fac criză de nervi de îndată ce „domnul“ îndrăznește să pună mâna pe pălărie și pe cheile de la mașină. Nu! Vorbim despre soțiile prea ades abandonate, despre soțiile ale căror soți zăbovesc cu plăcere mult peste orele de servicii și care folosesc orice ocazie pentru a „evada“ de acasă. Dacă o astfel de soție îndrăznește une-

ori să murmure un reproș, cel mai adesea i se răspunde: „Dar bine dragă, încearcă să înțelegi. Am și eu atât de lucru încât nu pot ...“

Și totuși, s-ar putea. Dar nu putem decât ceea ce dorim din tot sufletul. Chiar și cei mai „supra-ocupați“ oameni găsesc - ca prin minune - timpul necesar ca să-și împlinească propriile dorințe.

Un soț nu trebuie să uite că soția lui are nevoie de prezența celui cu care s-a unit pe viață, fără de care se simte o „jumătate“. Cine iubește cu adevărat, știe să răspundă unor asemenea cereri.

Gândește-te iarăși cum erai în perioada logodnei!

Cu siguranță, există și profesii care acaparează, există activități care nu pot fi întrerupte ușor. Țăranul, pictorul, ca și predicatorul de altfel, sunt mereu în criză de timp și cu greu se desprind din preocupările lor. Medicii și păstorii sufletești ezită mult înainte de a răspunde cu „Nu“ unei cereri de asistență. Dar vai, acești oameni rostesc așa de ușor „nu“ când este vorba de împlinirea dorințelor soțiilor și copiilor lor.

Ce-i de făcut?

Situații aparent irezolvabile se rezolvă ușor atunci când știm să impunem *tuturor* lucrurilor ordinea unor priorități bine precizate. Pentru un creștin, alegerea priorităților nu este lăsată la dispoziția propriului gust, căci el este chemat să respecte Cuvântul lui Dumnezeu, care îl vrea întâi copil al lui Dumnezeu, apoi soț și tată și numai după aceea angajat în orice altfel de activități ale vieții.

Vă îndemnăm să reflectați la câteva recomandări:

Rezervați-vă timp suficient pentru masă

Nu mânca „în fugă“, privind mereu spre cadranul ceasului. Părtășia familială din jurul mesei este o investiție de neânlocuit, fără de care vom secera curând înstrăinarea de cei dragi și ... ruina stomacului. Adu-ți aminte că în Biblie, mesele erau prilejuri de comunicare (Apoc. 3:20). Acordă-le și tu aceeași importanță.

Rezervă-ți serile pentru viața de familie.

Seara este cel mai potrivit timp pentru împărtășirea impresiilor de peste zi, pentru sfaturi și pentru joacă cu copiii. Soții trebuie să fie cu adevărat „capi de familie“, să se intereseze de problemele fiecăruia și să încerce să le ofere cele mai bune rezolvări. Nu este de mirare că atunci când „capul“ se detașează de familie, toți ceilalți membri trăiesc o viață dezordonată.

Acordă timp suficient soției

Unii soți își uită complet soția până în clipa în care se retrag în dormitor. Atunci, ca prin farmec, își aduc aminte de „altarul familiei“ și de „îndatoririle conjugale“.

Pentru o soție, așa ceva este inacceptabil. Ea nu va putea niciodată să-și urmeze soțul în astfel de „metamorfoze“ bruște. O

femeie are nevoie de un climat de tandrețe, de 15-20 de minute de relaxare alături de soțul ei. Bruscheța masculină o irită și, în loc să fie în ton cu dorințele soțului ei, soția se simte invadată, ca să nu spunem mai mult ...

Veacul modern a fost martorul exploziei de psihoanaliză și psihoterapie. Milioane de oameni își cheltuiesc banii pentru a sta de vorbă ore întregi cu un „specialist“, care să-i ajute să se înțeleagă mai bine pe ei înșiși și să treacă cu bine peste crizele majore ale vieții. Un astfel de specialist trebuie să îndeplinească câteva condiții: să fie mereu la dispoziție, să știe să asculte, să știe să înțeleagă, să sugereze anumite dedesubturi ale lucrurilor și să hrănească încrederea în sine a pacientului, scoțând în evidență capacitatea lui lăuntrică de a face față oricăror situații.

Cine citește lista de calități notată mai sus, nu poate să nu tragă o concluzie stupefiantă: cel mai bun psihanalist al nostru este deja omul cu care ne-am legat viața prin căsătorie!

Psihoanaliza s-a născut pe agonia vieții de familie. Popularitatea ei măsoară gradul înalt de dizolvare a legăturilor normale din cadrul familiilor moderne. Refuzul bărbaților moderni de a petrece timp cu soțiile lor și de a-și împărtăși, pe îndelete, gândurile și trăirile sufletului, au făcut din membrii familiilor de azi clienți siguri ai clinicilor și cabinetelor medicale!

Ce bine ar fi dacă ne-am întoarce la intenția pe care a avut-o Dumnezeu la început și ne-am „întovărăși“ cu adevărat de partenerul nostru de viață! Am culege atunci roade de suport și încurajare și, pe deasupra, ... am economisi și o mulțime de bani!

Pune deoparte duminicile și zilele de concediu

Bagă de seamă să nu faci ca părinții care se separă în mod deliberat de copii, expediindu-i la bunici sau în colonii de vacanță, pentru a putea petrece apoi în liniște și ... egoism.

Nici unul dintre membrii familiei tale nu trebuie neglijat. Dăruiește din timpul tău fiecăruia și vei primi atunci în schimb ceea ce ți se cuvine.

Fosta prima doamnă a Americii, Barbara Bush le-a spus studenților de la una din Universitățile Americane: „Eu știu că astăzi este la modă ca toate fetele să caute să aibă o carieră strălucită în afara vieții de familie. Totuși eu vreau să vă dau un sfat din partea unei femei care este nu numai soția președintelui Statelor Unite, ci și o mamă și o bunică: Când veți îmbătrâni, când veți fi în pragul morții și veți privi cu regret înapoi, nici una dintre voi nu va spune: „Ce păcat că nu am încheiat și contractul cutare sau că nu am ajuns și în funcția cutare“. Lucrurile pe care le veți regreta vor fi faptul că nu ați petrecut mai mult timp împreună cu soțul vostru sau cu copiii voștri. La o ultimă analiză, acestea sunt singurele lucruri cu adevărat importante. Ar fi păcat să le sacrificați acum din nebăgare

de seamă și să le descoperiți adevărata valoare doar atunci când va fi prea târziu“.

Aceleași cuvinte ar merita spuse și tuturor băieților care au ajuns acum soți.

Cum să eviți o ceartă

Cum răspunde în apă fața la față, așa răspunde inima omului inimii omului - Prov. 27:19

Biblia are dreptate atunci când ne spune că este „mai bine să locuiești într-un colț pe acoperiș, decât cu o nevastă gâlcevitoare într-o casă mare“ (Prov. 21:9). Cu alte cuvinte, este mai bine să fii lipsit de toate, dar să trăiești în liniște, decât să fii bogat și să n-ai pace în viața de familie. Divergențele din cadrul familiei sunt mai dureroase decât oricare alte neajunsuri.

Shakespeare scrie într-unul din frumoasele lui sonete:

*„Iubirea știe: rănile-s mai mari,
Când dragostea le dă, nu dușmănia“.*

Înțelepciunea divină, strânsă în cartea Proverbelor, ne pune la dispoziție o cale pentru evitarea conflictelor familiale.

Să ascultăm împreună aceste sfaturi:

Încearcă să-l înțelegi pe celălalt

Când soțul sau soția ta se enervează, nu te grăbi să-i răspunzi cu aceeași monedă. Nu dramatiza și nu te grabi să faci o tragedie dintr-o simplă „rupere de nori“. Caută să vezi care sunt adevăratele motive care au produs tulburare în sufletul partenerului tău.

S-ar putea foarte bine să fie o proastă dispoziție datorată oboselii, sau s-ar putea ca presiunea grijilor și preocupărilor de ordin profesional să-l fi copleșit. Poate că i s-a făcut și lui o nedreptate sau poate că a suferit un eșec usturător în viața lui personală.

Oricare din stările de mai sus pot justifica o atitudine agresivă. Dacă am înțelege ce se întâmplă în inima celui de alături, am avea poate mai multă răbdare.

Pe vremea când mai eram încă în România comunistă, m-am dus împreună cu fratele Curtis Nims, misionar din Camarillo, California, să cumpărăm un bilet de avion. Țin minte și acum atmosfera neplăcută în care ne-am aflat atunci. Casiera agenției de voiaj ne-a repezit pur și simplu, de parcă făcusem cel mai mare rău din lume, atunci când îndrăznisem să o deranjăm cu cererea noastră.

Indignat, și rușinat în dorința mea de a nu ne face de râs în fața unui turist american, am cerut atunci să vină responsabilă agenției și să lămurim lucrurile.

Deși nu înțelesese dialogul purtat în limba română, fratele Nims pricepuse totul din tonul conversației. Până să vină responsabilă, dânsul m-a luat deoparte și mi-a spus blând:

„Ce ai cu ea? O fi supărată. Poate că are un copil bolnav acasă sau poate că soțul ei a certat-o dimineață, când a plecat de acasă. Nu-i mai face și tu un necaz în plus“.

Cuvintele lui mi-au schimbat și dispoziția și planul, așa că, atunci când a apărut responsabila, am spus zâmbind:

„Vreau doar să remarc felul frumos în care am fost serviți și plăcerea cu care văd că angajatele dumneavoastră își dau toată silința să ne servească, chiar și în aceste condiții dificile“.

Ca prin farmec, atmosfera s-a destins, fețele s-au luminat și ... am fost serviți „regește“.

Caută un răspuns blând

Nu învenina și mai mult lucrurile, chiar dacă ești convins că ai dreptate. Într-o stare de nervi, nimeni nu acceptă să fie contrazis. Dacă vei răspunde cu aceeași monedă, vei turna gaz peste foc și vei dovedi că nu ești cu nimic mai bun decât celălalt. „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia“ (Prov. 15:1).

Nu te da de ceasul morții pentru orice fleac. Ține minte că „cine este încet la mânie, potolește neînțelegerile“ (Prov. 15:18).

Îmi amintesc despre un conflict petrecut între părinții mei. Mama mea venise, în ziua aceea, foarte nervoasă de la serviciul ei și casa noastră era în mare tensiune. Ca un făcut, toate lucrurile păreau că se sparg în capul tatălui meu, care căzuse „țap ispășitor“ pentru toate. Într-o scurtă pauză dintre două tirade nervoase, tatăl meu a apucat să spună și el ceva. Zâmbind, el i-a plasat o întrebare mamei mele: „Ascultă dragă, pentru ce crezi tu că se căsătoresc doi tineri?“

Răspunsul a venit buimac și nesigur: „Nu știu. Ce legătură are asta cu cearta noastră?“

„Are“, i-a zis tatăl meu. „Eu cred că doi tineri se căsătoresc pentru că doresc să fie fericiți unul cu celălalt. Și vreau să-ți spun că eu încă mai vreau să fiu fericit cu tine. Eu vreau să fiu fericit. Tu nu vrei să fii fericită?“

S-a făcut liniște o vreme. Tata a plecat în altă cameră la ale lui. După câteva minute, mama l-a urmat acolo și ... n-am mai auzit nici o ceartă!

Nu discuta în contradictoriu

Nimeni nu gândește corect atunci când este nervos. Nu căuta să „raționezi“ cu cel ce și-a pierdut cumpătul. Chiar dacă ți se pare necesară o mică explicație, amân-o pe mai târziu.

Se spune că „tăcerea este de aur“ și cred că am verificat lucrul acesta în multe rânduri. Prin firea ei, soția mea tace ori de câte ori este supărată. În primii ani de căsnicie, obiceiul acesta al ei mă scotea din sărite. După o vreme însă, mi-am dat seama că este mai bine așa. Și am început să tac și eu când sunt supărat sau nervos. Lucrul acesta ne-a scutit de o sumedenie de răni pe care ni le-ar fi

putut face cuvintele. La nervi, omul spune multe și nu se gândește cât de tare îl jignește pe celălalt. Așa că la noi în casă, când ne supărăm, este o liniște ...!

După o perioadă de timp, nervii se destind și urechile sunt în stare, în sfârșit, să audă și raționamentul celuilalt.

Se pune întrebarea: „Trebuie neapărat să demonstrăm că noi am fost aceia care am avut dreptate?” Eu cred că nu. Dragostea, cea adevărată, iartă totul și nu zăbovește asupra greșelilor celuilalt. „Dragostea acopere o sumedenie de păcate” (Prov. 10:12; 1 Petru 4:8).

În familie nu contează cine are mai multă dreptate, ci cine are mai multă dragoste! Mulți care au insistat asupra dreptății lor, au câștigat-o la tribunal, dar și-au pierdut în proces ... familia.

Retrage-te!

„Pentru o ceartă, ca și pentru un tangou, este nevoie de doi parteneri“. Nu sta în preajma celui nervos. Retrage-te și caută-ți altceva de lucru. Biblia spune: „Începutul unei certe este ca slobozirea unor ape, de aceea, curmă cearta înainte de a se întei” (Prov. 17:14).

Este o cinste pentru un om să se ferească de certuri, dar orice nebun se lasă stăpânit de aprindere - Prov. 20:3

Părăsirea „câmpului de luptă“ este un gest tactic, dacă vrem să curmăm lupta. Bineînțeles că trecerea în camera de alături nu se face trântind ușa și nici nu are ca scop refugiarea într-un plâns însoțit de suspine zgomotoase. Retrage-te în singurătate pentru a sta de vorbă cu Domnul și pentru a-I spune Lui necazul.

Când cel nervos se va calma, apropie-te de el rostind în gând o binecuvântare. O astfel de atitudine este în ea însăși o mare victorie: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu” (Mat. 5:9).

Păstrează o inimă curată

Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții - Prov. 4:23

Am spus mai sus că „tăcerea este de aur“, dar există tăceri și „tăceri“. O muțenie mândră însoțită de o privire dură și acuzatoare nu face altceva decât să-l irite și mai mult pe cel cuprins de mânie.

Dacă inima și gândurile sunt pline de amărăciune și înverșunare, tăcerea, doar în aparență amabilă, va sfârși și ea prin a-l ambiționa mai mult pe celălalt. În felul acesta, cearta va continua chiar și fără cuvinte.

Purtarea mea nu-l va potoli pe celălalt decât în cazul în care inima mea va fi curată și plină de pace.

Fericit este cel ce refuză să se considere victimă nefericită și care nu caută să biruiască cu orice preț!

Într-un anumit sens, certurile din familie sunt folositoare. Ele pot fi ca ploile de vară care lasă în urma lor aerul curat și proaspăt. Cântărind cât de dulce este „împăcarea“, un soț a exclamat: „Se merită să ne certăm din când în când, dacă știm să ne împăcăm așa frumos după aceea!”

Întrebări și sfaturi pentru:

EI: Nu cumva soția ți-a reproșat deja prea dese și îndelungatele tale absențe de acasă? Ai știut să pleci urechea la glasul ei? Ai reușit să modifice ceva din felul în care îți petreci timpul? Dacă nu, fă-o acum.

EI: Chiar nu poți să pui deoparte câteva zeci de minute pe care să le dăruiești celor dragi? Ți-ai făcut datoria de „cap al familiei“?

Dacă slujba pe care o ai te acaparează prea mult și trebuie să sacrifici viața de familie, stai de vorbă deschis cu soția ta și hotărăți împreună ce trebuie să faceți. Cu siguranță că Dumnezeu vă va arăta o cale pentru a-ți limita activitatea și pentru a deveni un soț și un tată bun.

Principiul consacrării

Băraților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Christos Biserica - Efes. 5:25.

Iubirea este un act al voinței. Am citit într-un articol de ziar: „Dragostea este ... o tandrețe inexplicabilă“. Și în altă parte: „Dragostea este ... un lucru foarte mare!“ Și încă: „Dragostea este un foc care ne cuprinde pe negândite și care se stinge pe neașteptate“ sau „Dragostea este o foame hormonală niciodată săturată“.

Așa să fie? Nu!

Dragostea, adevărata dragoste, este altceva, cu totul altceva, mult mai mult decât un sentiment trecător sau decât o pornire instințională a trupului.

Sentimentele se schimbă și instinctele amorțesc cu timpul. Dragostea însă trebuie să dureze, să rămână cu noi și, mai ales, să crească. Altfel, trăirea laolaltă devine o obligație, iar nedespărțirea ... un coșmar cotidian.

A *iubi* este un derivat al verbului „a voi“; înseamnă a dori cu orice chip fericirea celuilalt și a te preocupa fără odihnă ca el să ajungă la fericire.

Chiar și atunci când sentimentele cedează, voința de a iubi rezolvă toate problemele.

Un soț iubitor caută bucuria și folosul soției sale, el vrea să o știe fericită, liniștită și împlinită, atât din punct de vedere fizic și psihic, cât și duhovnicesc.

Mi-au trebuit ani de zile ca să mă conving pe mine însumi că dragostea nu depinde în primul rând de „celălalt“, ci de mine

însumi. Astăzi știu că nu țin decât de mine să-mi iubesc din toată inima soția pe care în mod deliberat mi-am ales-o; s-o iubesc întotdeauna și necondiționat, nu pentru că ea ar răspunde iubirii mele, ci pentru că eu vreau s-o iubesc și m-am angajat înaintea lui Dumnezeu ca să-i asigur fericirea.

Atunci când un bărbat cere mâna celei care îi va deveni apoi tovarășă de viață, el se angajează moral să o iubească întotdeauna, cu slăbiciunile și calitățile ei, și chiar cu capriciile ei. Datoria de a iubi vine dintr-o poruncă biblică adresată bărbatului, o poruncă fără clauze secundare. Nicăieri nu este scris: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele ... numai când ele merită dragostea voastră“ sau „bărbaților, iubiți-vă nevestele numai atunci când ele sunt drăguțe cu voi și când acceptă cu plăcere să vă asculte; iubiți-le numai după ce își vor cere scuze și doar după ce își vor lua angajamentul să se schimbe“.

Dragostea soțului pentru soție trebuie să fie o dragoste necondiționată, asemănătoare întocmai cu dragostea Domnului Isus față de Biserica Sa. Mântuitorul „S-a dat pe Sine însuși pentru ea“ (Efes. 5:25). Atunci când alții Îi luau hainele cu sila și L-au atârnat pe cruce, El a acceptat de bună voie sacrificiul: „Eu Îmi dau viața. Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine“ (Ioan 10:17-18).

A iubi înseamnă a te dăruie pe tine însuși. Ca să citez un alt autor: „A iubi înseamnă a ieși din mine însumi, a căuta să mă apropii de celălalt, a căuta să-l conving că nu-mi este indiferent și apoi a face totul pentru a-l scoate din singurătate, vindându-l cu mine. De aceea, în viața de familie, dragostea soției nu poate fi decât un răspuns la inițiativa de iubire a soțului ei“.

După o viață de familie de aproximativ 20 de ani, un soț mi-a spus cu răceală: „Nu mai simt nimic pentru soția mea. N-am nimic să-i reproșez, dar pur și simplu nu o mai iubesc“.

Îmi vorbea de parcă dragostea ar fi fost pentru el un obiect pe care îl pierduse din greșală și căruia nu-i mai da de urmă, o substanță miraculoasă, care s-ar fi evaporat fără ca cineva să fie vinovat pentru aceasta. Și, vai, cât de vinovat era el pentru tot ceea ce i se întâmplase!

Iată ce le spune Biblia acelor pretinși „nevinovați“:

„Ce am împotriva ta este că ți-ai *părăsit* dragostea dintâi. Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi“ (Apoc. 2:4-5).

Altfel spus, dragostea nu se poate pierde, ci ... se părăsește. Eu sunt vinovat dacă nu mai iubesc sau chiar dacă iubesc mai puțin ca altădată.

Iubirea este o plantă delicată, care, dacă nu crește, se ofilește și moare.

„Întoarce-te la faptele tale dintâi“. Gândește-te la perioada logodnei și la luna de miere. Poți spune că ai și astăzi aceeași iubire, că îți dai aceeași osteneală ca să-i plăci partenerului tău? Nu cumva te-ai „maturizat“ și ai ajuns să consideri „caraghioase“ declarațiile fierbinți de dragoste?

Cât nu este încă târziu, întoarce-te la „faptele tale dintâi“. Se poate ajunge să fie „prea târziu“?

Da, din păcate se poate. Omul nu poate trăi fără dragoste. Soțul indiferent, de care v-am vorbit, ajunsese de fapt într-o astfel de situație. În inima lui intrase deja o „altă“ femeie.

Iată ce spune Biblia:

„Cât pe ce să mă nenorocesc în mijlocul poporului și adunării!“

„Bea apă din fântâna ta și din izvoarele puțului tău. Ce, vrei să îți se verse izvoarele afară? Și să-ți curgă râurile în piețele de obște? Lasă-le să fie numai pentru tine și nu pentru străinii de lângă tine. Izvorul tău să fie binecuvântat și bucură-te de nevasta tinereții tale. Cerboaică iubită, căprioară plăcută; fii îmbătat tot timpul de drăgălășeniile ei!“

„Și pentru ce, fiule, ai fi îndrăgostit de o străină, și ai îmbrățișa sânul unei necunoscute?“ (Prov. 5:14-20)

Bărbați creștini, nu vă mai chinuiți zadarnic să găsiți mijlocul pentru a vă „reîndrăgosti“ și nu vă mai întrebați platonic dacă ceea ce simțiți astăzi pentru soțiile dumneavoastră mai poate fi numit pe drept cuvânt, „dragoste“. Preocupați-vă mai degrabă să știți dacă acum sunteți la fel de hotărâți ca și altădată să le faceți bucurie, dacă vă mai preocupă la fel de mult dorințele și plăcerile lor? Pe scurt, fiți gata să le înconjurați iarăși cu atenție și cu gingășie, întreținând în dumneavoastră o iubire autentică, căreia i se va răspunde apoi pe măsură.

Sentimentele sunt sclavele voinței noastre. Faceți mai întâi „faptele iubirii“ și sentimentele nu vor întârzia să apară.

La rândul vostru, soțiilor, fiți gata să iertați și să uitați tot trecutul, nemaifăcând din el un pretext ca să vă îndoiiți de viitor. Încredințază-I lui Dumnezeu ceea ce nu-ți place la soțul tău: egoismul lui revoltător și lipsa lui de atenție. Acceptă apoi hotărârea lui sinceră de a se schimba. Împreună cu el și la fel de hotărâtă ca și el, străduiește-te să înveți cum să vă faceți fericiți unul pe celălalt. Nu vei avea decât de câștigat.

În căutarea „idealului“!

Multe căminuri sunt doar niște magazii de „idealuri“ ajunse cioburi. În locul iubirii fierbinți de altădată, soții au ajuns doar la un fel de conviețuire de compromis. Dezamăgirile și certurile au așternut peste sentimente un strat gros de praf. Cine va face curat și va reda trăirilor sclipirile de altădată?

Hai să stăm puțin de vorbă sincer: „Ești la fel de îndrăgostit de partenerul tău ca în perioada logodnei?“ Dacă, nu, atunci cine este de vină? Oare „baiul“ nu este la tine?

Îți propun să citești o predică de nuntă pe care o recomand tuturor „nemulțumiților“. Lasă-ți inima deschisă pentru ca Duhul Sfânt să folosească mesajul ei pentru „limpezirea“ ta.

Acceptarea partenerului oferit de Dumnezeu

Introducere: La vârsta când începea să învețe viața, fiica mea cea mică, Sarah, se poticnea în numirea tuturor gradelor de rudenie din familia noastră cea mare. I-a trebuit un timp îndelungat până ce să accepte că bunicul avea dreptate: tatăl *ei* era într-adevăr și fiul *lui*. De obicei, Sarah nu renunța prea bucuroasă la ceea ce era al ei, spunând: „Ba nu, e tatăl meu și e fiul meu; nu e al tău!“

După o vreme decî, începuse să realizeze deosebiriile dintre diferitele grade de rudenie. Într-o după-amiază, când Dana, soția mea, tocmai venise de la servicii și ne aflam toți trei în casă, Sarah a spus de la sine, ca și când ar fi vrut să mai verifice o dată corectitudinea celor învățate: „Mama, el e tatăl meu și e ... hoțul tău, nu-i așa?“ Spre uimirea și nemulțumirea ei, am izbucnit amândoi în rîs.

Situația aceasta amuzantă poate să ne servească drept punct de plecare în incursiunea noastră în universul familiei.

Cu cine ne căsătorim noi de fapt? Cine-i om cinstit și cine-i „hoțul“ ?

În capitolul 2 din cartea Genezei, Dumnezeu promite omului că îi va face „un ajutor potrivit“. Nu unul frumos, nici unul foarte deștept, nici măcar unul bogat. Doar atât: un ajutor potrivit. De ce atunci sunt atâtea tensiuni și frecșuri între soț și soție? Cum se face că majoritatea dintre noi avem problemele noastre când este vorba să-l acceptăm pe celălalt așa cum este el, fără a încerca să-l schimbăm după gustul nostru? Ce se întîmplă de fapt în universul acesta delicat și complicat al căsătoriei?

Să încercăm împreună să găsim câteva răspunsuri la întrebarea: „Cu cine te căsătorești?“

Iată trei răspunsuri distincte:

1. Cu „omul idealurilor tale“.

Acesta este chipul iluziilor și produsul basmelor auzite în copilărie. Din cea mai fragedă pruncie noi începem să ne țesem imaginea fantasmagorică a unui partener ideal, fără cusur și fără asemănare. „Făt Frumos și Ileana Cosânzeana“ sunt mirajele care ne aprind imaginația. Fiecare dintre noi intrăm în adolescență cu niște țipare pe care ni le-am stabilit singuri în mintea noastră. De aceea prima noastră iubire, prima îndrăgostire este de fapt o

îndrăgostire de noi înșine, de produsul imaginației noastre. Apoi, vom umbla pretutindeni căutând să identificăm acea persoană perfectă, pe care o cunoaștem atât de bine, că doar am creat-o noi înșine în mintea noastră.

Căutările sentimentale din adolescență nu sunt altceva decât încercări de a fixa acest personaj al imaginației pe chipul unor oameni reali din anturajul nostru.

Vai de ei! Ei nici nu știu că noi nu-i iubim de fapt pe ei, ci pe „altcineva“ de care ei n-au nici cea mai vagă idee. Ei nu știu că îi confruntăm mereu cu noi înșine, cerându-le cu disperare să fie ceea ce nu sunt și nici nu vor putea vreodată să fie. Crezând că-i iubim pe ei, noi ne iubim de fapt pe noi înșine.

2. Cu „omul real de lângă tine“.

Iluziile sunt condamnate să nu trăiască mult. Curând, bate miezul nopții pentru toate „cenușăresele“ și pentru toți „prinții“ din poveștile copilăriilor noastre. Ne trezim atunci lângă niște „necunoscuți“ reduși la dimensiunile realității. Este ceasul deșteptării din visare, ceasul spulberării iluziilor. Unii nu-l acceptă, și preferă să se refugieze într-o perpetuă continuare a copilăriei, luptând mereu să-l îmbrace pe cel de alături în costumele imaginațiilor lor de basm. Alții acceptă realitatea ca pe un șoc dureros. Reacția lor este „panica“: „M-a înșelat, nu era el cel așteptat de mine. Impositorul, prefăcutul, m-a păcălit în tot timpul logodnei!“

Criza se sfârșește uneori în divorț. Alteori fata se întoarce pentru o vreme ... la mama. De cele mai multe ori însă, situația se acceptă ca atare, perspectiva petrecerii restului vieții lângă „acest necunoscut“ rămânând să plutească deasupra, asemeni unui coșmar nedorit, dar ... suportabil.

Când am explicat aceste realități unui grup de fete cu care călătoream în aceeași mașină spre una dintre taberele de vară ale tineretului, am fost surprins de reacțiile lor violente: „Nu se poate să fie așa! Nu se poate să nu existe persoana aceea pe care o așteptăm cu atâta anticipație! Dacă nu există „el“, atunci mai bine să nu ne mărităm niciodată!“

Adevărul e că vina nu este a celui cu care ne căsătorim, ci a noastră! Se cuvine ca să ne pregătim pentru căsătorie nu citind basme cu Feți Frumoși și Ilene Cosânzene, ci așteptând și crezând în înțelepciunea planurilor pe care le are Dumnezeu pentru viața noastră. Se poate să te căsătorești ...

3. Cu „omul pe care ți-l oferă Dumnezeu“.

Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur. Am să-i fac un ajutor potrivit“. Nu „cel mai frumos“, nu „cel mai deștept“, nici măcar „un ajutor sănătos“, ci doar atât: „un ajutor potrivit“.

Numai Dumnezeu știe ce ți se potrivește. Numai El poate să croiască un om al cărui caracter și personalitate să te completeze.

La sfârșitul unui curs despre „cunoașterea voii lui Dumnezeu“, un bătrân și poznaș profesor și-a întrebat elevii: „Pentru data viitoare aveți o temă specială: fiecare va trebui să scrieți pe hârtie ce vreți să vă dea Dumnezeu în viață. Scrieți totul. Chiar dacă aveți nevoie de un caiet de 100 de pagini, scrieți tot ce vă dorește inima și mintea.“ Peste o săptămână erau iarăși împreună și profesorul le-a spus: „Văd că ați lucrat mult și sunt gata să strâng toate caietele. Vreau însă să vă întreb ceva înainte de a le strânge: „Ce preferați? Să iau caietele voastre și să le păstrez ca pe o mărturie a ceea ce ați cerut voi de la Domnul și să-l rugăm să facă exact după dorințele voastre, pornite din mințile voastre limitate, sau preferați să renunțați la toate cererile voastre și să ne rugăm cu toți astăzi o singură rugăciune: „Doamne, făcă-se voia Ta“? Cum vreți, să vă dea ce credeți voi că ar fi bine sau să vă dea ceea ce știe El că este mai bine?“ „Acesta este examenul vostru la clasa mea. Și nu numai la clasa mea, ci la clasa „vieții“.

Nu este greu de bănuț că, unul după altul, toți studenții au băgat caietele în bancă și s-au aplecat împreună pe genunchi ca să se roage. Venise timpul când peste clasa aceea adia o boare sfântă și-un susur duios, din care se deslușea clar un singur cuvânt: „Ghetsimane“. Locul acceptării și supunerii.

Înceiere: Metoda după care lucrează Dumnezeu nu este numai diferită de a noastră, ci și mult „mai bună“. Pentru cel ce are înțelepciunea să accepte darul oferit de Dumnezeu în căsătorie, va urma întotdeauna o binecuvântare cerească. După o vreme, mai scurtă sau mai lungă, vom ajunge să ne dăm seama că Dumnezeu a avut dreptate!

Încet, încet, vom descoperi în „omul de lângă noi“ calități ascunse, nebănuite, sclipiri de diamant nevisate și neimaginat. Un farmec nou va însoți atunci căsnicia noastră.

O continuă aventură în doi ne va fi umblarea, descoperind mereu că iubirea țese punți trainice spre zări de împliniri desăvârșite și spre maturizări nevisate.

Nu, căsnicia nu trebuie să fie un coșmar sau un compromis sărăcăcios între vis și realitate. Dumnezeu vrea să ne dea o „realitate“ plăcută. Cine crede în Dumnezeu și-L așteaptă în hotărârile Lui, va avea cu siguranță parte de fericire.

Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt frumoase.

Anecdota: Când tinerii căsătoriți s-au întors în sfârșit la biserică, păstorul i-a întâmpinat bucuros spunând: „Hei, hei s-a terminat luna de miere!“ Reacția celor doi a fost contradictorie. Unul a zis: „Care lună?“, iar celălalt: „Care miere?“

Cum vreți să fie căsnicia voastră? Cine acceptă ceea ce vrea să ne dea Domnul va avea parte de fericire. Iar căsnicia lui, ca și iubirea divină va fi: „Mai dulce din an în an!“

Întrebări și sfaturi pentru:

EI: Cum este iubirea ta? Dacă flacăra iubirii a scăzut în intensitate, recunoaște că tu ești de vină și că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Umilește-te și începe să iei în serios vorbele soției tale. Hotărăți împreună ce trebuie schimbat în relațiile voastre. Fii decis să așezi fericirea soției tale ca o primă prioritate a activităților tale.

Ea: Ești cumva dezamăgită de soțul tău? Ești iritată de felul în care se poartă? Nu cumva te-ai obișnuit să-l cicalăști? Stați împreună de vorbă și, în ce ai greșit tu, cereți sinceră iertare. Fii hotărâtă să-l iubești pentru fericirea lui!

Ea și EI: Cel care v-a iubit „mai întâi“ (1 Ioan 4:19) vă poate dărui și vouă același fel de iubire unul pentru celălalt. Dragostea adevărată este o roadă a Duhului Sfânt dată doar celor hotărâți ca să iubească.

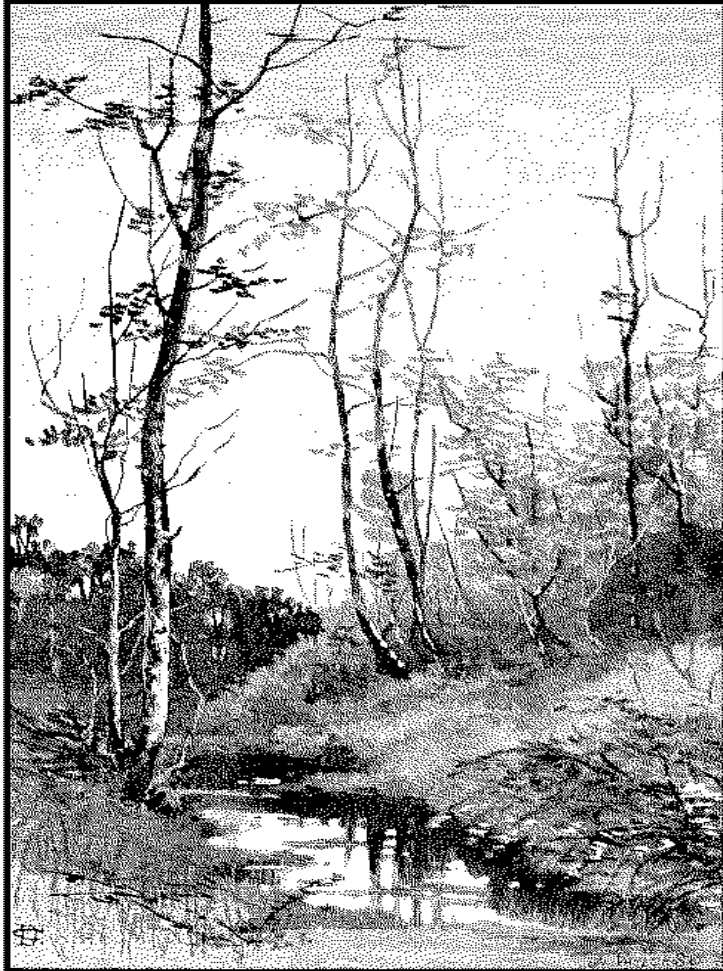
EI: Nu uita promisiunea: „Cine-și iubește nevasta se iubește pe sine însuși“ (Efes. 5:28). Iubește-o din toată inima și vei fi răsplătit însutit.

Ea și EI: Prima judecată prin care vom trece când vom sta înaintea Domnului va fi ca să dăm socoteală de felul în care ne-am purtat cu „omul“ pe care ni l-a încredințat El prin căsătorie.

Ceea ce suntem noi în realitate se vede cel mai bine în influența pe care am exercitat-o asupra celor care ne-au stat cel mai mult în apropiere. Nu în zadar se spune că: „Cel mai greu este să fii pocăit la tine acasă“. Dacă vrei să știi cum stai cu pocăința, nu-i întreba pe cei de la biserică, ci stai de vorbă sincer cu partenerul tău de viață.

Ai fost o binecuvântare pentru celălalt? Nu uita că vei răspunde în fața lui Dumnezeu de felul în care te-ai purtat în viața de căsnicie.

Nimeni nu poate fi o binecuvântare pentru lume sau pentru biserică, dacă n-a reușit mai întâi să fie o binecuvântare pentru cei din propria lui casă!

Principiul Credincioșiei

Nici o căsnicie nu este lipsită de primejdii și de crize.

Există dușmani dinafară și inamici dinăuntru. Am putea asemăna viața de familie cu structura unui ou. Coaja lui poate fi spartă și din interior și din afară. Structura lui îi permite însă să reziste la presiuni foarte mari din exterior, dar să cedeze la cele mai mici apăsări ale puilului care se dezvoltă înăuntru.

Ca și oul, familia rezistă de obicei mult mai bine la presiunile dinafară, decât la „loviturile“ dinăuntru. Dacă vreunul dintre soți cedează, căsnicia se ruinează repede, dar dacă cei doi veghează asupra lor înșiși, căminul va supraviețui tuturor încercărilor vieții.

Paza bună trece primejdia rea!

Lumea contemporană a ajuns să nu mai condamne practic imoralitatea și infidelitatea. Trăirea în păcat a devenit o practică tolerată, ba mai mult, acceptată și chiar lăudată.

Scriitori, jurnaliști și cineaști au creat o stare de spirit nouă, în care soțul cel înșelat este etichetat drept neputincios și ridicol, în timp ce „infidelul“, altădată condamnat cu putere, a fost transformat în „șmecherul simpatic“ răsplătit cu aplauze. Printr-o conspirație satanică, am devenit miopi la imoralitate și dacă, într-o bună zi, ea ne-ar intra pe ușă ca un elefant uriaș, s-ar găsi

destui ca să ne spună: „Stați liniștiți, nu este ceea ce pare. Este doar un șoricel nevinovat care are probleme cu glandele!”

Din nefericire, păcătoșenia lumii a pătruns și în casele creștinilor. Relativismul moral este la modă. Mulți așa ziși „lucrători ai Domnului” au avut episoade de curvie, iar alții sunt la al doilea sau la al treilea divorț. Multe biserici, orbite de abilitatea oratorică a acestor „vorbăreți”, nu mai au nici o teamă de Dumnezeu și se fac părtași acelorași păcate.

Scuze care acuză!

Au apărut tot felul de redefiniri ale păcatelor: nu mai spunem că unii se droghează sau sunt bețivi, ci doar că au o dependență la anumite substanțe chimice. Curvia a fost redefinită ca o tulburare temporară de comportament sub imperiul exploziv al anumitor instincte sau, uneori și mai grav, am ajuns să nu-i mai socotim vinovați pe curvari și să-i iertăm prea ușor ca „victime ale unor stăpâniri demonice”.

O sumedenie de alte păcate sunt atribuite stăpânilor demonice, scutindu-i pe cei ce le comit de orice fel de responsabilitate. Nu se mai vorbește despre firea pământescă ce trebuie răstignită, ci de „eliberarea” de sub stăpânirea duhurilor păcătoase(!). Din vinovat, omul a ajuns să pozeze ca „victimă”.

În realitate, toate aceste motivații nu sunt altceva decât triste scuze care nu au nici o valoare în fața lui Dumnezeu. Cei ce se justifică astfel, mai mult se acuză, iar cei ce închid ochii peste căderile altora, dovedesc că nu sunt nici ei într-o stare mai bună.

Vai, de câte ori am auzit exclamații ca acestea: „Ce ghinion a avut dragă! Nefericitul a căzut victima unei femei stricate care l-a îmbrobodit. S-a ținut de capul lui toată ziua. N-avea ce să facă!”

Nu este de loc așa! Nimeni nu păcătuiește din obligație și nici pe negândite! Păcătuim de bună voie, lucid și deliberat.

Dumnezeu este Cel care ne păzește și care nu îngăduie să fim ispitiți peste puterile noastre. Dar El nu dorește să ne oblige să alegem singuri calea ascultării.

Înainte de a fi luat și consumat, „fructul oprit” a fost privit îndelung și ... admirat pe îndelete!

Nimeni nu păcătuiește „la prima privire”. Este adevărat că adulterul începe prin privire, dar nu cea dintâi privire este vinovată. Omul care este sedus de păcat, acceptă de fapt seducerea, se complice în ea și consimte să nu mai facă nimic pentru a scăpa din cursa păcatului. După prima privire, urmează cea de a doua, aceea care revine cu bună știință asupra ispitei, zăbovește asupra ei și întristează conștiința, întinând trupul și aprinzându-i pornirile păcătoase.

Nimeni, când este ispitit să nu spună: „Sunt ispitit de Dumnezeu”. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată săvârșit, aduce moartea. - Iacov 1:13,14 -

Nu va ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul ca să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda - 1 Cor. 10:13 -

Căci tot ce este în lume: pofta firii pământeste, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. - 1 Ioan 2:16 -

Imaginea se fixează atunci în memorie dând material de lucru imaginației.

Vai, în clipa aceea, adulterul este deja comis: „Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui“ (Mat. 5:28).

Trebuie să știm să ne ferim ochii, să punem o strajă privirii noastre, să facem, ca și patriarhul Iov, „un legământ cu ochii“ noștri (Iov 31:1), hotărându-ne să nu facem loc de popas pentru atenția noastră din lucrurile care pot deveni surse de păcat.

Să spunem încă o dată: Adulterul este un păcat deliberat, calculat, provocat și premeditat.

Este adevărat că el este o lucrare a Diavolului, dar aceasta nu înseamnă că el o face fără colaborarea noastră. Cei din bătrâni aveau o zicală: „Diavolul lucră cu trei instrumente: o cortină, un ac și o tobă. Cu cortina se apropie de noi și ne zice: „Intră aici și păcătuiește, că te acopăr și nu te va ști nimeni. Cu acul ne îmboldește să dăm ghes, iar după ce am păcătuim, trage cortina și bate tare din tobă ca să ne facă de răs în fața lumii-ntregi“.

În cazul unui creștin, acest păcat este și mai vinovat, căci creștinul nu este singur. Duhul Sfânt este cu el și-l avertizează. Cel ce păcătuiește totuși, o face pentru că ... iubește păcatul. Aceasta este adevărata rădăcină amară a răului ...

O discuție necesară

Infidelitatea a făcut destule victime ca să merite osteneala de a ne ocupa puțin de ea aici. Ca să nu o tratăm superficial, este bine să ne aducem aminte în ce termeni categorici o tratează Scriptura:

„Fugiți de curvie! Orice alt păcat pe care-l face omul este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său“ (1 Cor. 6:18).

„Nu vă înșelați în privința aceasta. Curvarii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu“ (1 Cor. 6:10; Gal. 5:21).

„Nici un curvar n-are parte de moștenire în Împărăția lui Christos și a lui Dumnezeu“ (Efes. 5:5).

Celor ce cred că pot păcăli Biserica păcătuind în ascuns le amintim că:

„Nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nici ascuns care să nu fie cunoscut“ (Luca 12:2).

Mulți creștini vinovați au trăit deja această cruntă experiență.

Dacă cineva se întreață de ce crede Dumnezeu că este necesară o astfel de „dare pe față“ a celui păcătos, iată aici un întreit răspuns:

1. Pentru ca cel vinovat să poată fi adus în situația de a se pocăi. Dreptatea lui Dumnezeu se întâlnește aici cu dragostea Lui, neîngăduind ca „unul care se numește frate“ să se poată ascunde, nenorocindu-se astfel în primul rând pe sine însuși.

Adeseori, numai o umilire publică este eficientă, căci împietrirea și mândria sunt duse la culme.

2. Pentru ca sfințenia lui Dumnezeu să fie arătată prin mărturia copiilor Săi. Orice pată trebuie înlăturată: „Dați afară pe răul acela“. Uităm, de multe ori, că noi suntem o priveliște chiar și pentru îngerii!

3. Pentru ca și alții să ia aminte și să nu păcătuiască. Exemplul trist al celui căzut îi va pune în gardă pe ceilalți.

Trebuie să veghem asupra noastră. Fără nici o îndoială, Dumnezeu ne păzește, dar și noi trebuie să ne luăm câteva măsuri de precauție știind că: „Duhul este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă“.

Feriți-vă de:

Prea multă familiaritate cu persoane de sex opus

O atitudine rezervată este absolut necesară, fiind o dovadă a vegherii.

Nu cumva ești unul dintre bărbații cărora le place să fie în compania femeilor? Nu cumva ești una din femeile cărora le place să stea între bărbați? Nu cumva îți place „cochetăria nevinovată“ și „aluziile glumețe“?

Bagă de seamă că te joci cu focul. Ești pe un drum greșit și vei deveni repede un candidat la infidelitate.

Prea multă atenție pentru o anumită persoană

Nu este înțelept ca un bărbat căsătorit sau ca o soție să se împrietenească cu o persoană de sex opus și să caute să fie mereu în preajma ei.

Cunosc un creștin care a vrut să-i poarte de grijă unei văduve. O vizita aproape în fiecare zi. Nu se gândea că ceea ce face ar putea fi rău. Rezultatul? A ajuns să se apropie prea mult de ea și, dacă nu ar fi fost intervenția energică a unui alt frate, ar fi căzut cu siguranță în păcat. Din fericire, cel vinovat și-a recunoscut greșeala, s-a pocăit, a renunțat să mai facă vizite și și-a trimis în locul lui ... soția.

Confidențe periculoase

Chiar dacă ai probleme în familia ta, evită să le împărtășești unei persoane de sex opus din afara familiei.

Am avut ocazia să ascult mărturia unei tinere care devenise ținta confidențelor unui coleg de birou care avea necazuri cu nevasta. Foarte repede - cu atât mai repede cu cât bărbatul era serios și suferea realmente - între cei doi confidenți se stabiliseră legături de afecțiune și înțelegere reciprocă. De aici și până la păcat nu mai era decât un singur pas.

Prin harul Lui, Dumnezeu a folosit o predică pentru a-i deschide ochii acestei tinere prea compătimitoare și n-a fost prea târziu pentru ea să se smulgă din această situație periculoasă.

Esti încercat în viața de familie? Ai necazuri și ai vrea să le împărtășești cu cineva? Caută-ți un prieten sincer care să știe să se roage împreună cu tine. Dar să fie de același sex cu tine! Altfel vei avea un „ajutor“ care te va ruina și mai tare.

Și încă un sfat:

Nu te crede invulnerabil

Chiar și cei mai buni au fost printre cei care au căzut lamentabil. „Încrederea în sine nu miroase a bine“, spune zicala. Câteodată, „fuga e rușinoasă, dar e sănătoasă“.

Trage o învățătură din pățania altora și nu te încrede prea mult în tine.

Umbre de neșters

Experiența a arătat că un credincios care a comis adulterul se ridică foarte greu la nivelul spiritual dinainte. Este ca și cum s-ar fi frânt ceva înăuntrul lui.

Eu cred că Dumnezeu îi pedepsește pe astfel de credincioși într-un fel aparte. El le interzice accesul la anumite bucurii și binecuvântări. Asupra lor planează necurmat un fel de umbră și există în Biserică activități pe care nu le vor mai putea face niciodată.

Slavă Domnului! Pocăința aduce cu sine iertarea! Dar există o iertare terapeutică proporțională cu smerirea noastră.

Gelozia

Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacăra a Domnului - C. Cântărilor 8:6 -

Am văzut mai multe căsnicii distruse de gelozie decât de sărăcie. Această flăcără a Domnului trebuie manevrată cu multă atenție și temperată înspre limitele normalului.

Ce este gelozia?

Există oameni care răspund: „gelozia este un păcat“, dar această părere este greșită, pentru că Biblia ne spune că avem un Dumnezeu „gelos“, iar Dumnezeu nu păcătuiește (Exod 20:5; Iacov 4:5).

Există alții care răspund: „Gelozia este un lucru normal și sănătos“, dar și aceștia greșesc pentru că, în cazul oamenilor, gelozia este mai mult o dovadă de păcătoșenie.

Cum se face că ceea ce este bun pentru Dumnezeu, poate deveni rău atunci când este vorba de oameni? Simplu, Dumnezeu are tot dreptul să dorească și să pretindă chiar atașamentul total și necondiționat al ființelor create de El. Dumnezeu știe că toate se țin prin El și că fericirea lor depinde de gradul lor de atașament și ascultare față de El. În cadrul omului, gelozia exagerată este o dovadă de egoism feroce și de mândrie.

O tânără căsătorită de curând se plângea cuiva: „Sunt într-o continuă tensiune. Nu pot să mă stăpânesc și plâng ori de câte ori soțul meu pleacă de lângă mine. Când e la servicii sau în călătorie îmi zic fără încetare: „Acum se întâlnește cu femei mai frumoase decât mine, mai atrăgătoare; vorbește cu ele, este amabil cu ele și a și uitat de mine. De câte ori se întoarce acasă seara târziu, îi fac „scene“ teribile. Când suntem împreună în societate sunt tot timpul cu ochii pe el: să văd la cine se uită, cu cine stă de vorbă, la cine zâmbeste, etc. Mi-am dat seama că este din cale afară de amabil cu toate fetele din adunare. I-am atras atenția, dar nu vrea să înțeleagă. Este îngrozitor! Lacrimile mele nu mai au nici o valoare înaintea lui.“

Bineînțeles că o astfel de soție nu are dreptate. Astfel de bănuieli izvorăsc din panica unei inimi bănuitoare și neechilibrate.

Fiind o stare patologică obsesivă lăuntrică, gelozia nu depinde prea mult de factorii externi. Ea se poate manifesta la oricine și la orice vârstă. Nu contează că soțul sau soția au îmbătrânit între timp și nu are nici o importanță că partenerul pentru care se manifestă gelozia este „urât ca noaptea“. Gelozia este ... gelozie!

Care sunt cauzele ei?

O teamă maladivă

Aceasta este urmarea unui trecut dureros. Astfel de persoane provin din familii zdruncinate de adulter. Atmosfera în care au trăit, le-a strecurat în suflet o umbră de nefericire și de teamă fatalistă de a nu trăi aceeași catastrofă. Din acest punct de vedere, deși nu este ereditară, gelozia se „moștenește“. Un tată gelos va inspira gelozie în copiii săi, iar o mamă geloasă va crea o atmosferă de neîncredere bolnăvicioasă pe care și-o vor însuși toți ai casei. În unele cazuri, gelozia este chiar o materie de educație: „Știi draga mea, toți bărbații sunt la fel. Nu pot să vadă o femeie frumoasă fără să încerce să o cucerească și să păcătuiască cu ea. Sunt schimbători și nu ne putem bizui pe ei. Când o să te măriți, ascultă sfatul meu: nu-l scăpa o clipă din ochi!“ Ce păcat că, fără să-și dea seama, astfel de părinți își distrug copiii!

Un complex de inferioritate.

Astfel de oameni se îndoiesc de ei înșiși, de calitățile și posibilitățile lor și ajung să nu se mai vadă la înălțimea poziției din căsătorie. Exagerându-și propriile defecte, ei repetă mereu: „Nu sunt suficient de frumos (frumoasă) pentru el, nici atrăgător (atrăgătoare), nici inteligent (inteligentă). Este adevărat, nu-mi face nici un reproș, dar într-o bună zi o să mă părăsească“.

Într-o așa stare, orice gest, orice simplă coincidență, orice fapt neînsemnat capătă semnificații tragice exagerate, părând confirmări vindicative.

Cine sunt cei predispuși la gelozie din cauza unui complex de inferioritate?

Bărbați care nu s-au realizat profesional și care simt că lucrează cu mult sub capacitatea lor profesională.

Bărbați care sunt mici de statură sau femeii urâtele.

Persoane dintr-un cerc de prieteni în care toți ceilalți „s-au realizat” mai bine social, profesional sau material.

Persoane care au suferit un eșec personal major.

Persoane cu stări de boală sau incapacitate fizică.

Persoane care s-au „mânjit” într-o formă de păcat, ajungând acum să-i bănuiască pe toți ceilalți de aceeași perversiune.

Un complex de „megalomanie“

Aceștia sunt oamenii aceia care se cred buricul pământului, „proprietarii” unici și necontestabili ai lucrurilor înconjurătoare. Orice act de aparentă independență îi sperie și este denunțat vehement drept un act de „neloialitate” vinovată.

În ochii lor, acești oameni sunt un fel de dumnezei în miniatură. Ei au nevoie de o lingușire continuă și de repetate dovezi de admirație și consacrare.

Tratament pentru gelozie

Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu... - 2 Cor. 11:2 -

Ține minte că nu toate geloziile sunt după voia lui Dumnezeu.

Ce este de făcut cu oamenii geloși? Cum putem să-i lecuiim de gelozia lor maladivă? Tratamentul nu este ușor și nici la îndemâna oricui. Iată câteva lucruri pe care le putem spune:

„Caută fericirea partenerului tău!”

Textul din Cântarea Cântărilor ne spune că gelozia este umbra iubirii. Este cu neputință să iubești și să nu fi, într-o măsură oarecare, gelos. Ca toate sentimentele, și gelozia poate însă „sări peste cal”, devenind o caricatură și producând deformări de caracter și de comportament. Într-o astfel de stare, gelozia devine dușmana iubirii, ajungând să fie mai mult un blestem, decât o binecuvântare.

Iubește spre binele și fericirea persoanei iubite. Bucură-te de bucuriile ei și caută să nu faci nimic care să-i răpească „libertatea de a fi ea însăși”.

„Încredințează-ți soarta în mâna Domnului!”

Pentru un creștin, un soț sau o soție este un „dar de la Domnul”. Cu alte cuvinte, înainte de a fi soțul sau soția mea, o persoană îi aparține în întregime Domnului. De ce să intru atunci eu în panică? Dumnezeu va ști să păzească ceea ce Îi aparține!

Caută să ai mai multă încredere în Dumnezeu, știind că, fără El, toate strădaniile noastre sunt oricum zadarnice:

„Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește” (Psalm 127:1).

Când încrederea în partenerul de viață scade, încrederea în Dumnezeu cel Atotputernic trebuie să fie temelia care să-l susțină.

„Învăță să fii mulțumit cu starea ta de față”

Deși a fost mic de statură, deși și-a „ratat” șansa de a fi membru al Sinedriului, deși a fost bolnăvicios, deși a fost controversat și persecutat de cei din neamul său și deși nu a realizat mai nimic „vizibil” toată viața lui, apostolul Pavel n-a avut nici un fel de complex de inferioritate. Expresiile lui favorite au fost: „Pot totul”, „Am totul deplin în Christos”.

Cine se face una cu Christos nu mai are nici un motiv pentru „complexele de inferioritate!”

Învăță să fii plin de prezența lui Christos și atunci vei avea liniște în fața tuturor primejdilor, reale sau închipuie.

Un creștin cu un complex de inferioritate este un creștin păcătos. El Îl învinuiește în mod inconstient pe Dumnezeu de handicapurile lui. A fi altfel decât ceilalți nu înseamnă neapărat nici a fi superior și nici a fi inferior; înseamnă a fi tu însuși!

Întrebări și sfaturi pentru:

El: Cum stai cu lumea privirilor? I-ai pus o pază imaginației tale sau i-ai dat frâu liber să păcătuiască?

Ea și El: V-ați dat seama cât de slabi sunteți în fața ispitelor trupești? Sunteți hotărâți să evitați gesturile, apropierile și prietenii periculoase?

Ea și El: Cum stai cu complexul de inferioritate? Dacă încă suferi de el, du-te în fiecare dimineață în fața oglinzii și învață să spui: „Îți mulțumesc Doamne că m-ai făcut o ființă așa de minunată” (Psalm 139:14).

Ea și El: Ce este dragostea ta pentru partenerul tău de viață: un giuvaer la gât sau o zgardă? Un inel în deget sau o cătușe la încheietura mâinii?

Principiul familiei extinse

De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup - Geneza 2:24

Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta - este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință - „ca să fii fericit și să trăiești multe zile pe pământ” - Efes. 6:3,4

Nimeni nu trăiește ca o insulă pustie izolată în largul oceanului. Suntem legați între noi printr-o mulțime de legături nevăzute.

Deși ne căsătorim cu o singură persoană, de înrudit, ne înruditim cu o întreagă „familie“.

Poate că vi se va părea că această afirmație contrazice textul din Geneza 2:24, dar capitolul de față vă va arăta că nu așa stau lucrurile.

O familie tânără are uneori tendința să creadă că se poate descurca și singură. Nu uitați însă să-I mulțumiți lui Dumnezeu dacă v-a dat binecuvântarea să-i mai aveți alături și pe părinții voștri. Nu-i aruncați la gunoi. Aveți încă multă nevoie de ei în hotărârile vieții voastre.

Cine ascultă de părinți este un om înțelept, care va scăpa de multe neazuri. Învățați din experiența lor, ca să nu învățați din greșelile voastre. Ascultați ce spune Solomon:

„Planurile nu izbutesc, când lipsește o adunare care să chibzuiască, dar izbutesc când sunt mulți sftetnici“.

Toate aceste sfaturi, sunt doar atât: „sfaturi“. Simpla lor lectură nu vă va putea garanta fericirea.

Fratele Simion Cure obișnuia să spună: „Sfaturi putem da, dar minte nu!“.

Rămâne la latitudinea voastră să primiți aceste sfaturi sau să nu le primiți, să fiți fericiți ascultând de ele sau să suferiți consecințele unui duh împotrivor.

Biblia spune: „Inima celor pricepuți caută știința, dar gura celor nesocotiți găsește plăcerea în nebunie“ (Prov. 15:14) și „Urechea care ia aminte la învățăturile care duc la viață, locuiește în mijlocul înțelepților“ (Prov. 15:31).

Desprinderea de părinți

Când încetează părinții să mai fie părinți și copiii să mai fie copii? Iată o întrebare căreia se merită să ne ostenim să-i aflăm răspunsul.

Deși pare paradoxal, persoanele care ne-au dat viață și ne iubesc cel mai mult în această lume ne pot cauza uneori și cele mai sfâșietoare necazuri.

Vai, câți băieți, la vârsta căsătoriei, au ajuns în pragul disperării, nereușind cu nici un chip să fie în același timp și copii ascultători și soți plini de iubire! Și vai, câte fete remarcabile au reușit să cucerească inimile soților lor, dar n-au avut nici un fel de succes în încercarea lor de a fi și pe placul ... soacrelor lor!

Cine este de vină? Greșelile se fac, de obicei, de ambele părți. Trebuie multă înțelepciune ca să poți pune ordine și echilibru în relațiile „familiei celei mari“. Problema este cu atât mai complicată, cu cât ruperile definitive nu sunt nici ușoare, nici de dorit. Avem cu toții trebuință unii de alții.

Între rudeni există interdependențe și limitări reciproce. Copiii, părinții, socrii și ginerii, nurorii și cuscii sunt strâns legați prin legături sentimentale și totuși ... separați în lumea propriilor lor cămine.

Interdependențe

Nevoia de înțelepciune

Tinerii căsătoriți care pleacă împreună pe drumul vieții trebuie să știe că nu le va fi întotdeauna ușor. Vor fi obstacole, vor fi greutăți și vor fi încercări, cărora doar cu greu le vor putea face față. Cine-i va ajuta pe cărare?

Părinții sunt ajutoarele dăruite de Domnul și este bine să știm să le prețuim ca atare. Deși pare nou pentru proaspeții căsătoriți, drumul căsniciei a fost deja bătătorit de alții care au mers pe el înaintea lor. Cei tineri trebuie să accepte că înțelepciunea nu s-a născut doar odată cu ei. Ea a existat cu mult înaintea lor. Experiența de viață a părinților lor le poate deveni un „neprețuit“ pedagog pentru viață.

Îmi aduc aminte de o ocazie în care m-am întors acasă mult după ora admisă, cu câteva minute după miezul nopții. Condușesem acasă pentru prima dată pe una din fetele de la biserică. Casa ei era tocmai în cealaltă parte a orașului, așa că a trebuit să mă întorc cu una din „mașinile de noapte“. Părinții mei mă așteptau cu lumina aprinsă. A urmat o scurtă explicație din care eu am căutat să scap ușor, fără a spune prea mult despre „legătura sentimentală“ în care intrasem. Tatăl meu m-a privit lung, puțin muștrător și mi-a spus: „Măi, tu crezi că noi n-am trecut pe „strada“ asta? Ai uitat că și noi am fost tineri? Tu de-abia începi. S-ar putea să faci greșeli. De aceea este mult mai bine pentru tine să ne spui tot și să cauți înțelepciune în sfatul nostru“.

Din cauza diferențelor de „generații“, cei tineri sunt ispițiți mereu să creadă că părinții lor sunt „învechiți“ și că nu le pot fi de nici un real folos. Tragică greșală!

Unde se duc ei, când au nevoie de sfaturi? La alți tineri la fel de neexperimentați ca și ei! Urmarea este că „dau în gropi“ și „se străpung singuri cu o sumedenie de chinuri“. Fără să-și dea seama, ei urmează calea lui Roboam, care și-a pierdut împărăția pentru că a neglijat sfatul bătrânilor și s-a luat după prietenii lui mai tineri (1Regi 12:1-19).

Oare nu citise Roboam cuvintele de înțelepciune lăsate lui drept moștenire de tatăl său Solomon?

„Ascultă fiule, învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale!

Căci ele sunt o cunună plăcută pe capul tău, și un lanț de aur la gâtul tău“ (Prov. 1:8-9).

Nevoia de ajutor

Independența exagerată și prost înțeleasă îi lipsește uneori pe cei tineri de „cel mai dezinteresat ajutor“ care le stă la dispoziție. Această situație este curmată uneori de „legea vieții“. La nașterea nepoților, socrii și părinții devin dintr-o dată „un rău necesar“.

Greutățile financiare din primii ani sunt și ele „îmbolduri“ ca cei tineri să se întoarcă înspre părășia părinților și înspre „buzunarul“ din care s-au obișnuit să ia în adolescență. Se instaurază atunci un fel de armistițiu provizoriu cu șanse foarte mari de permanentizare.

Nevoia de îngrijire

Cei proaspăt căsătoriți nu trebuie să uite că vor ajunge și ei odată bătrâni. Cine-i va ajuta atunci? Copiii lor?

Cine vrea să se asigure de ajutorul copiilor săi la bătrânețe, să facă bine și să le arate din practică cum se face aceasta. Nepoții care-și văd bunicii neglijăți, n-au o pildă bună pe care să o urmeze.

Una din acele rânduieli nescrise ale vieții este că părinții trebuie să-și îngrijească copiii până la maturitate, iar după aceea,

copiii trebuie să le întoarcă binele făcut și să-i ia sub propria lor îngrijire. Trecerea timpului face ca raporturile să se inverseze. Dacă a fost normal ca părinții să aibă grijă de noi, la fel de normal este și ca noi să avem grijă de ei la bătrânețe:

„Căci dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios“ (1 Tim. 5:8).

Aceasta este o „lege a lui Dumnezeu“ pentru viața de familie și cine o calcă va fi pedepsit pe măsură.

Limitări

Deși sunt legați de interdependențele enumerate mai sus, părinții și copiii au dreptul și la un anumit grad de „independență“ care să le asigure propria lor identitate. Există un anumit sens în care orice tânăr trebuie să îndeplinească porunca din Geneza: „De aceea, va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa“.

Dreptul la greșeală

Până la căsătorie, majoritatea părinților s-au străduit din răspuțeri să-i ferească pe copiii lor de greșeli. Din momentul căsătoriei, copiii trebuiesc lăsați să-și croiască propriul lor drum în viață. Lucrul acesta nu este ușor de făcut, dar face parte din regulile vieții.

Unii tați se desprind foarte greu de fetele lor. Îmi aduc aminte de un astfel de tată care zicea: „Am sentimentul că dau o vioară de mare preț, un „stradivarius“, pe mâna unei maimuțe“.

Alteori, mama se desprinde greu de băiat: „Toată viața a fost un copil sensibil! Ea nici nu știe să gătească! O să facă ulcer la stomac, săracul!“

Unor astfel de părinți trebuie să li se spună blând, dar hotărât: „Dați-vă la o parte! Amintiți-vă cum ați început și voi. Aduceți-vă aminte de greșelile voastre. Fiecare nouă căsnicie este un unicat și fiecare pereche de noi căsătoriți are „dreptul“ la greșelile ei. Anumite lucruri nu se învață decât pe propria piele“.

Dreptul la identitate

Fiecare părinte se vrea imitat de copiii săi. Din această cauză, socrul este ispășit să-și cicălească mereu ginerele și fiecare soacră nu suportă ca nora ei să facă „altfel“. Prea multă dragoste și atenție „sufocă“ însă și astfel de părinți neînțelepți își înstrăinează, fără să vrea, copiii. Ei nu își dau seama că, puși în situația de a alege, copiii lor vor trebui să aleagă să trăiască pe propriile lor picioare.

Există însă și socrii înțelepți. Mi-a plăcut întotdeauna maniera în care s-a apropiat Ietro, preotul Madianului, de Moise. Deși îi era

ginere, Ietro nu l-a umilit niciodată pe Moise cu sfaturile lui, ci l-a lăsat întotdeauna să aleagă:

„Dacă vei face lucrul acesta, și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor“ (Exod 18:23).

Nu este de mirare că Moise nu a vrut să se despartă de un asemenea socru:

„Nu ne părăsi, te rog; fiindcă tu cunoști locurile unde putem tăbări în pustie; deci tu să ne fii călăuză. Și dacă vii cu noi, te vom face să te bucuri de binele pe care ni-l va face Domnul“ (Num. 10:31).

Copiii trebuie lăsați să-și aibă viața lor, iar părinții trebuie să învețe să-i cinstească și să le respecte hotărârile.

Imi amintesc că fratele Cure îi spunea unui tată care-și cicălea băiatul căsătorit de curând: „Dacă l-ai învățat destul până l-ai însurat, lasă-l în pace; iar dacă crezi că nu te-a ascultat atunci, ce te face să crezi că te va asculta acum?“

Dreptul la taină

Fiecare familie își are tainele ei. Așa este normal.

Deși ar vrea să știe tot, părinții celor căsătoriți trebuie să accepte această nouă realitate. Nu este bine și nici folositor să știi toate micile conflicte inerente primelor luni sau ani de căsnicie. În perioada „ajustării“, între cei doi soți vor sări de multe ori scânteii. Ele vor fi stinse repede în șuvoiul iubirii. Aceleași scânteii pot însă porni în inimile părinților focuri care nu se vor stinge ușor. Iată de ce este mai bine ca părinții să nu știe tot.

Cel mai bun cadou de nuntă care ni s-a făcut nouă a fost o garsonieră la Pașcani, departe de ochii și urechile iscoditoare ale părinților noștri. Pentru că n-au fost cu noi, ei mai cred și astăzi că am avut un început ideal, lipsit de crize și neînțelegeri.

Înainte de căsătoria lui, un tânăr foarte înțelept i-a făcut mamei sale o rugăminte: „Mamă, dacă ne vei vedea vreodată că ne certăm, dumneata să îi întotdeauna cu ea. Să cauți să-i dai mereu ei dreptate. Eu te iubesc și n-o să mă supăr, dar ea s-ar putea să nu te ierte așa de repede pe dumneata. Nu căuta să știi cine are dreptate; caută să-i dai întotdeauna dreptate ei!“

Pentru a respecta dreptul la taină, mulți tineri căsătoriți au trebuit să părăsească casa părinților lor. De altfel există și un proverb înțelept care spune că: „Nici un acoperiș nu este suficient de cuprinzător ca să adăpostească două familii“.

Părinții trebuie să știe să nu dea buzna în intimitatea familiei copiilor lor. Înțeleptul Solomon ne dă un sfat care se potrivește și pentru părinți și pentru socrii: „Calcă rar în casa aproapei tale, ca să nu se sature de tine și să te urască“ (Prov. 25:17).

Este mai bine să fi dorit, decât tolerat!

Dreptul la inițiativă

Un părinte înțelept își crește copiii în așa fel încât, spre maturitate, să-i socotească mai degrabă un fel de parteneri cu responsabilități și privilegii crescânde. Cea mai mare bucurie a unui părinte ar trebui să fie să-și vadă copiii că au început să trăiască pe propriile lor picioare.

Dacă copiii dumneavoastră s-au căsătorit, nu vă mai așteptați ca ei să vă ceară părerea de fiecare dată când au o problemă. Priviți-i de departe și bucurați-vă de inițiativele lor. Când îi vizitați, căutați întotdeauna să scoateți în evidență ce este bine și frumos în felul lor de a fi. Admirați-le sincer priceperea și priviți cu încredere timidele lor începuturi. Nu fiți zgârciți cu laudele, ci pricepuți la încurajare. Feriți-vă să faceți comentarii negative. Când vedeți ceva nepotrivit, rugați-vă. Faceți ca prezența dumneavoastră să le fie plăcută și veți primi în schimb dorința lor de a vă avea alături.

În ciuda tuturor limitărilor impuse de noua situație, nu încetați să vă considerați părinți. Meseria aceasta este „pe viață!“ Rugați-vă Domnului pentru bunăstarea lor spirituală și materială, fiind gata oricând să le fiți o pildă de credință și de renunțare de sine.

Întrebări și sfaturi pentru:

Toți: Care este atmosfera din familia voastră extinsă? Vă recunoașteți „interdependențele și limitările“? Aveți și „drepturi“ și „îndatoriri“ sau numai „drepturi“?

Care sunt niște schimbări necesare pentru îmbunătățirea atmosferei din familia ta?

Capitolul 8

Principiul slujirii

Căci este mai fericite să dai decât să primești
- Fapte 20:35

Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropiez de Dumnezeu, pe Domnul Dumnezeu îl fac locul meu de adăpost - Psalm 73:28

Principiul enunțat în textul biblic alăturat este valabil nu numai pentru filantropi, ci și pentru viața de familie!

Legea fundamentală din universul creat de Dumnezeu este dragostea care se jertfește dăruindu-se altora.

Biblia ne spune că Dumnezeu se dăruiește făpturilor create de El și că așteaptă ca și ele să I se dăruiască la fel de deplin.

Scriptura ne spune că noi suntem creați de Dumnezeu, trăim prin Dumnezeu și existăm pentru Dumnezeu. Toată fericirea noastră depinde de aceasta.

Există, din păcate, oameni care intră în căsnicie cu iluzia că se pot feriți unii pe alții, fără ajutorul sau intervenția lui Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu, vor ajunge să recunoască faptul că dăruirea fericirii nu stă în puterile lor. De Dumnezeu, și numai de Dumnezeu atârnă fericirea noastră!

Ce este de fapt această fericire?

În zadar vom căuta în Biblie o definiție a ei, căci nu vom găsi. Și asta pentru că înainte de a fi o stare subiectivă a inimii, fericirea este rezultatul unei poziții corecte față de Dumnezeu și față de oameni.

Cel care știe să se așeze într-o poziție corectă față de Dumnezeu și față de oameni va ajunge să guste adevărata fericire, adâncă, durabilă și neinfluențată de circumstanțele nefavorabile ale vieții. Fără nici o îndoială, cei tineri se căsă-

toresc pentru că doresc fericirea, dar și această fericire nu este altceva decât un dar de la Dumnezeu:

„Nu este bine ca omul să fie singur. (Eu) Am să-i fac un ajutor potrivit pentru el“ (Gen. 2:18)

Casa și averea le moștenim de la părinți, dar o nevastă pricepută este un dar de la Domnul - Prov. 19:14

Numai acela care își primește de la Domnul ajutorul potrivit pentru căsătorie are șanse de fericire. Iată de ce trebuie să-L întrebăm pe El și apoi să așteptăm ca El să ni-l descopere.

Și încă ceva; cine vrea să fie fericit trebuie să o apuce, cât se poate mai repede, pe calea slujirii.

Nu cu mult timp în urmă, o tânără pereche s-a prezentat înaintea păstorului bisericii și i-au spus că sunt pe cale să se despartă:

„Nu ne mai iubim unul pe celălalt. Ne certăm toată ziua din orice fleac. Am ajuns la convingerea că nu ne potrivim și că am făcut o greșală când ne-am căsătorit“.

Bătrânul păstor i-a privit cu dragoste și cu o adâncă înțelegere; apoi le-a zis:

Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea păcătoșilor și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui! El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă - Psalm 1:1-3

„Despre nepotrivirile dintre voi vom vorbi altădată. Deocamdată vreau să lămurim altceva. V-ați gândit vreodată că fericirea voastră este un dar de la Dumnezeu? Biblia spune: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra“ (Mat. 6:33).

„De șase luni, de când v-ați căsătorit, ce ați făcut voi pentru împărăția lui Dumnezeu? Nu credeți cumva că versetul acesta este valabil și pentru situația voastră? Nu cumva Dumnezeu refuză să vă dea fericirea, atâta vreme cât voi vă gândiți numai la voi înșivă și nu căutați mai întâi împărăția Lui?“

Asemenea multor alte familii tinere, și aceștia au trebuit să recunoască faptul că au uitat de „împărăția lui Dumnezeu“ de îndată ce au intrat în viața de căsnicie. Deși înainte fuseseră foarte activi în cadrul tineretului bisericii, acum nu se mai considerau printre „tineri“ și se mulțumeau doar să *asiste* la activitățile din adunare.

„Am o soluție pentru problema voastră“, le-a spus păstorul. „Există o bătrânică uitată de copiii ei necredincioși și care trăiește astăzi în mizerie la marginea orașului. Duceți-vă împreună la ea. Uitați-vă cu băgare de seamă în jur și faceți, ca pentru Domnul, tot ce trebuie făcut pentru sora voastră“.

A doua zi, tinerii s-au pus pe lucru și au început să slujească în casa bătrânei.

„Dă-mi te rog fărașul“, „Ajută-mă să-mi suflec mânecile“, „Adu o găleată cu apă“, ... „Oare ce trebuie să mai cumpărăm pentru mâine?“ ...

La câteva zile, păstorul i-a întâlnit și i-a întrebat:

„Cum mai merge?“

„Ceva mai bine. Am uitat de problemele noastre.“

După încă o lună, cei doi au venit din proprie inițiativă la păstor, ca să-i ceară iertare pentru neînțelepciunea lor. Se înțelegeau acum de minune. Ce se întâmplase de fapt?

Se întâmplase că tinerii învățaseră să se așeze într-o poziție corectă față de Dumnezeu și față de oameni.

Și se mai întâmplase ceva: tinerii învățaseră *să slujească!* Această transformare le-a salvat căsnicia. Fără să-și dea seama, ei intraseră în viața de familie ca să fie sluiți. Acum deprinseseră slujirea pentru alții și, automat, începuseră să o practice și unul față de celălalt.

Este așa de ușor să cazi în egoism și să vezi realitatea doar din punctul tău de vedere!

Îmi aduc aminte că atunci când fata noastră mai mare, Christine, avea cam 5-6 anișori, am trăit o întâmplare care mi-a arătat încă o dată ce mare nevoie avem să înțelegem realitatea și din punct de vedere al celui pe care vrem să-l slujim. Pe atunci România era campioană mondială la gimnastică și tocmai cumpărasem un poster (o poză mărită) cu imaginea campioanei românce evoluând la bârnă. Ne-am dus împreună, eu și Christine, în camera ei, ca să găsim locul cel mai potrivit unde să o lipim de perete. Bineînțeles că am lăsat-o pe ea să aleagă.

Surpriza a venit atunci când ea mi-a cerut să lipesc posterul *sub* rafturile bibliotecii suspendate pe perete. Când m-am aplecat însă la nivelul ei, cam la 1,10 m de sol, mi-am dat seama că alesese perfect. Deși incomod pentru noi cei mari, locul de sub bibliotecă îi oferea ei cel mai odihnitor punct de vedere. A trebuit să aleg între preferința ei și preferințele noastre și, bineînțeles, poza a ajuns ... exact acolo unde a vrut-o ea!

Calea slujirii este singura cale către fericire. Oare câte familii creștine sunt nefericite pentru că au abandonat să se preocupe de punctele de vedere ale celorlalți, de durerile și nevoile altora?

Geografia Israelului ne prezintă o ilustrație foarte potrivită pentru studiul nostru. În nordul țării se află lacul Ghenezaret, numit și marea Galileii. El primește cu bucurie apele Iordanului care izvorăsc din munții Libanului și le lasă apoi să curgă la vale, dându-le câmpiei de la sud. Împrospătarea continuă cu apă face ca lacul să fie un mediu ideal pentru viața peștilor.

În sudul Israelului se află Marea Moartă, care, spre deosebire de lacul Ghenezaret, primește apele Iordanului, dar nu le dă voie să curgă mai departe. Acumularea de săruri minerale datorate aluviunilor purtate de Iordan și concentrația mare de fosfați datorată evaporării, au făcut din această oglindă de apă o Mare ... Moartă! Nici un pește nu poate trăi acolo.

Egoismul ne face să răspândim moarte pentru cei din jurul nostru, în timp ce dărnicia și slujirea dezinteresată ne fac o sursă de viață și binecuvântare.

Deși nu este îndeobște recunoscut, slujirea creștină nu este o practică de viață, ci un mod de a fi. Un om născut din Dumnezeu intră într-o realitate nouă, în care „este mai fericit să dai decât să primești”. (Faptele Apostolilor 20:35)

Dumnezeu și întreaga creație trăiesc după acest principiu:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat... “ (Ioan 3:16);

„Dar fiecăruia dintre noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Christos. De aceea este zis: S-a supt sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor” (Efeseni 4:7,8). „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Corinteni 12:11).

Priviți lumea făcută de Dumnezeu și ea vă va învăța principiul slujirii:

Dumnezeu a făcut soarele și el ne dă căldură.

Dumnezeu a făcut luna și ea ne dă lumina ei.

Dumnezeu a făcut stelele și ele ne dau strălucirea lor.

Dumnezeu a făcut aerul și apa și ele ne dau viață.

Dumnezeu a făcut pământul și el ne dă de mâncare.

Dumnezeu a făcut pomii și ei ne dau fructele lor.

Dumnezeu a făcut florile și ele ne dau parfumul și frumusețea.

Dumnezeu l-a făcut pe om, dar oare omul a învățat să dăruiască?

Cam pe la anul 125 după Christos, un filosof numit Aristides, a scris în apărarea creștinilor următoarele:

„Ei umblă cu toată smerenia și umilința; prefăcătorii nu se găsește în mijlocul lor și se iubesc unii pe alții. Ei nu disprețuiesc pe văduvă și nu-l necăjesc pe cel orfan. Cel ce are, dă cu mână largă celui ce n-are. Dacă văd un străin, îl poftesc sub acoperișul lor, și se bucură împreună cu el, de parcă s-ar fi întâlnit cu un frate, pentru că între ei se numesc frați, nu după sânge, ci după Duh și „în Domnul”; ori de câte ori vreunul sărac dintre ei pleacă din lumea aceasta, altul dintre ei care prinde de veste, se ocupă de el și-i face o înmormântare corespunzătoare resurselor lui materiale; când aud că unul dintre ei este închis sau persecutat din pricina numelui lui Mesia al lor, toți ceilalți sar să-l ajute cu ce are de trebuință și dacă este cu puțință să fie răscumpărat, ei îl răscumpără. Dacă se găsește printre ei unul sărac sau în lipsă și dacă ei nu au suficient ca să-l ajute, postesc toți două sau trei zile ca să pună deoparte ceea ce-i trebuie săracului lipsit.”

Nu-i extraordinar ?

Dumnezeu este Acela care poate da și poate lua înapoi fericirea. Atâta timp cât nu vom fi pe placul lui Dumnezeu, El *se va îngriji* ca să nu gustăm fericirea.

De multe ori, nefericirea este „nuiua“ cu care Dumnezeu vrea să ne întoarcă înapoi la o viață de ascultare.

Și acum, după cum spunea Domnul Isus: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi *dacă le faceți*“ (Ioan 13:17).

Întrebări și sfaturi pentru:

Ea și El: Pe Dorca din cartea Faptele Apostolilor au plâns-o și prietenele ei și săracii pentru care făcea ea hăinuțe. Dacă ați dispărea peste noapte, cine ar plânge după părășia și ajutorul vostru?

Care sunt câteva lucruri pe care ați putea să le faceți în slujirea voastră față de cei din Biserică?

Partea II

Ghid creștin de educație sexuală

Introducere

Nu ne facem nici o iluzie. Cartea aceasta va stârni împotrivire. Mulți din cei ce o vor lua în mână se vor întreba și vor întreba și pe alții: „De ce au ales această carte? Nu erau oare atâtea altele mai importante de tradus?“ Nedumerire sau nemulțumire. Oricare ar fi izvorul împotrivirii, dorim în acest cuvânt de introducere să justificăm hotărârea noastră de a scrie în românește acest mic „Ghid de educație sexuală creștină“. În primul rând trebuie să spunem că:

Problemele există

70 % din problemele și neînțelegerile familiale au un fond sexual. Chiar dacă aparent este vorba despre altfel de conflicte, ele provin din răbufnirile unor tensiuni sexuale nemărturisite.

Viața sexuală a familiei este o componentă de bază a comportamentului creștin. Tineri care cad în păcat, familii care se despart, soții nemulțumite sau soți adulteri, toți aceștia constituie probleme pentru cel chemat să „vegheze asupra turmei Domnului“.

Tăcerea nu este un răspuns !

Ani de zile păstorii au preferat să păstreze tăcere asupra problemelor legate de viața sexuală a credincioșilor. Tăcerea lor vinovată nu a suplinit nevoia unor răspunsuri decisive pentru orientarea creștinilor. În Vechiul Testament,

famiiliile care aveau probleme se duceau la preoți. Sexul era considerat sfânt și reglementarea lui trebuia făcută de păstrătorii „sfaturilor lui Dumnezeu“.

Mulți din păstorii Bisericilor de azi trebuie să recunoască faptul că unica motivare a tăcerii este ignoranța. Ei „NU ȘTIU“ ce să răspundă la întrebările credincioșilor.

De unde să afle? Cartea aceasta vrea să umple tocmai acest „gol dureros și stânjenitor“ din manualul pastorației creștine.

Cine nu știe să rezolve bine, rezolvă rău

În practică, problemele vieții sexuale nu rămân nerezolvate. Din experiența scurtă de numai câțiva ani petrecuți în anturajul familiilor creștine, mi-am dat seama că fiecare adult are metodele lui de rezolvare a problemelor care se ivesc în domeniul vieții sexuale. Cine își va da osteneala să afle însă care sunt aceste „metode personale“, va rămâne îngrozit de ceea ce se întâmplă adeseori în spatele perdelei de decență care ascunde relațiile unui cuplu. Parafrazând o expresie biblică, spunem și noi că „e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns“.

Neinformarea duce la dezinformare (rău-informare)

Lumea fără Dumnezeu își are înțelepciunea ei. În librării se găsesc multe cărți de educație sexuală. Se potrivesc însă ele pentru viața unei familii creștine? În bună parte NU. Totuși, în lipsă de altceva, multe familii creștine cumpără aceste cărți și adoptă soluționări sexuale ne-creștinești. Este timpul, credem noi, să se facă puțină ordine și în acest domeniu de trăire al copiilor lui Dumnezeu.

Secțiunea aceasta a fost scrisă la cererea păstorilor din România. Ea nu este destinată tinerilor, ci doar celor căsătoriți.

CAPITOLUL I

Educația sexuală a copiilor

Ce trebuie să știe copiii despre sex? Cât de devreme trebuie să înceapă o educație sexuală a celor mici?

Deși părerile nu sunt unanime, se recunoaște îndeobște că nu este bine să li se ascundă copiilor adevărul despre lucrurile legate de sex. O exprimare mai corectă ar fi aceea că „nu trebuie să li se ofere copiilor informații eronate despre sex“.

Nu vă mințiți copiii ! Ca și în celelalte domenii, Dumnezeu nu acceptă minciuna în educarea sexuală a copiilor. De fapt, mai devreme sau mai târziu, minciuna va fi dată pe față și vă veți pierde girul de încredere pe care vi-l acordaseră ei. Pentru nici un părinte nu este o zi fericită ziua în care „puștiul“ îl încuie cu câteva întrebări ca acestea:

-„Tată, este adevărat că toate berzele pleacă toamna în țările calde?“

-„Da, puișor“.

-„Atunci cum se face că tu mi-ai spus că pe mine m-a adus barza în Ianuarie?“

Nimeni nu spune că celor mici trebuie să le fie deschis accesul la toate informațiile pe care le cer. Totuși, proporțional cu vârsta lor, este bine ca ei să afle câte puțin din ceea ce le va folosi nu peste multă vreme. Copiii au o

fire de exploratori. Setea lor de cunoaștere este nemăsurată. Un bun părinte nu-și va trimite copilul pe piste false, ci îi va îngădui să avanseze pas cu pas, ferindu-l de primejdii, pe drumul unei cunoașteri corecte și folositoare.

Trebuie să ne aducem aminte că Domnul Isus a aplicat sistemul revelației treptate în creșterea spirituală a ucenicilor. „Mai am multe lucruri să vă spun, dar acum nu le puteți purta“ (Ioan 16,12). Același sistem trebuie folosit și de părinții creștini în educarea copiilor.

1. Informarea nu înseamnă cultivarea preocupărilor sexuale !

Începând cu vârsta de 11 ani pentru fete și 13 ani pentru băieți, copiii încep să simtă deschizându-se mugurele de sexualitate care germinase până atunci în ascunsul trupurilor lor. Ca orice nouă descoperire, și descoperirea faptului că trupul poate fi folosit și la altceva decât trânta, alergarea și cățărarea, îi umple de curiozitate și de dorința de a afla totul despre noile perspective care le stau în față. Din obișnuință, primele întrebări se pun părinților. Un răspuns pripit sau o muștrare neînțeleasă poate produce atunci mai mult rău decât orice informare eronată. Dacă copilul este repezit sau certat, el va înțelege că întrebările despre sex nu sunt plăcute părinților lui și se va feri să le mai pomenească. Prin acest procedeu, cei mai mulți dintre părinți își aruncă înconștienți odraslele în brațele informatorilor „ocazionali“, mai mult sau mai puțin „de profesie“. Obiceiurile rele de mai târziu, viciile incurabile se învață „în gașcă“, de la cei mai „mari“.

Copiii au nevoie de părinți înțelepți care să nu-i îndeapărteze prin ceartă, ci să se priceapă să le câștige încrederea pentru sfaturile care vor veni mai târziu. Unele informații vor trebui să mai aștepte câțiva ani. Este imprudent, și adesea condamnabilă ușurința cu care unii părinți îi lasă pe copii să afle tot ceea ce se oferă în materie de sex. O educație bună, este în mare măsură o educație restrictivă. Marele evanghelist Billy Graham i-a răspuns unei doamne îngrijorate de pasiunea copiilor ei pentru emisiunile de televiziune presărate cu vulgarități, cam așa: „Sunt sigur că dacă v-ați fi trimis copiii să adune ciuperci, nu le-ați fi dat voie să le mănânce până ce nu le-ați fi separat dumnea-voastră înșivă pe cele comestibile de cele otrăvitoare. De ce nu faceți și cu emisiunile de televiziune la fel?“

Fiecare părinte este răspunzător de limitele pe care le fixează în procesul de educare a copiilor. Există limite care trebuiesc fixate în ceea ce privește emisiunile de televiziune,

limite pentru prietenii, limite pentru cărțile din bibliotecă, limite pentru filmele îngăduite.

Informarea sexuală trebuie să joace rolul unei „frâne sănătoase“. Pentru „mersul înainte“ există și așa prea multe motoare.

2. Principii de aur

Amănuntele sunt de multe ori „grăuntele de nisip“ care stânjenesc bunul mers al angrenajului. Sunt prea multe ca să ne putem ocupa aici de ele. Totuși, pentru a le diminua importanța vom oferi în continuare câteva principii „de aur“ pentru reușita unei educații creștine corespunzătoare.

A. Evitați cochetăria (Rom. 13:14)

Nu încurajați preocuparea exagerată pentru trup și pentru nevoile lui. Nu le învățați pe fete să stea prea mult în fața oglinzii și nu-i împuiați capul băiatului dumneavoastră cu povești sentimentale. Exemplul personal este cea mai puternică lecție.

Nu vă lăudați prea mult copiii pentru frumusețea lor. Deprindeți-i mai bine să-și însușească o părere cumpătată despre ei înșiși. „Frumusețea este poarta prin care se intră adesea în căsnicie, dar n-am auzit încă pe nimeni care să se fi oprit la această poartă“.

B. Importanța gesturilor

Sexul este o manifestare a trupului. Deși el aprinde și alte nivele ale ființei noastre, izvorul lui se află în trup și se exteriorizează trupește. Este bine să se știe că trupul are o limbă proprie de exprimare. Așa cum duhul comunică prin revelație și prin inspirație, așa cum sufletul se exprimă pe sine prin rațiune și prin sentimente, și trupul își are forma lui specifică de exteriorizare ; „GESTUL“.

Două trupuri de sexe diferite se atrag între ele și se caută prin gesturi.

Materializarea trăirii sexuale este CONTACTUL.

Este foarte adevărat că un cuplu se împlinește sexual prin contactul sexual din noaptea nunții, dar nu trebuie trecut cu vederea faptul că orice atingere trupească este în sine un „contact“!

Tinerii creștini trebuie educați în această privință. O fată nu are voie să-i permită unui băiat să o atingă nici măcar „fără gânduri rele“, atunci când atingerea poate fi evitată. Un băiat creștin trebuie să știe că gesturile intime, atingerile repetate, sunt sinonime cu declarațiile de dragoste. Chiar dacă subiectul discuției nu este legat de sex și chiar dacă

duhul este înălțat în sfere înalte, trupul își trăiește viața lui proprie.

C. „Prietenii creștine“?

Sexualitatea este o chemare tainică înspre o ființă de sex opus. Scopul ei este împlinirea personală prin unirea căsătoriei și procreerea copiilor.

Începând cu vârsta de 11-13 ani, adolescenții dobândesc o altă orientare a prieteniiilor lor. Este știut că cei mici consideră arareori prieteniiile mixte drept ceva ademenitor. Băieții se joacă cu băieții și fetele cu fetele. După pragul vârstei de care am amintit, preferințele se schimbă și băieții și fetele încep să se caute unii pe ceilalți. Aceste schimbări de preferințe sunt cele mai clare dovezi ale deșeptării instincțelor sexuale.

Prieteniiile mixte sunt întâlnite la școală, la joacă și chiar la ... Biserică. Până unde trebuie tolerate aceste prietenii și până la ce vârstă ele rămân „ne-vinovate“?

Nimeni nu poate da un răspuns categoric acestor întrebări. Nu există prototipuri „universal valabile“. Există însă părinți și există persoane care trebuie să vegheze la sfințirea creștină a sexului. Educația sexuală creștină va fi considerată adecvată și însușită numai atunci când tinerii vor înțelege că nu trebuie să-și permită gesturi care să dea cale liberă sexualității. Nimeni nu trebuie să se considere prea „stăpân pe sine“, căci în apropierea trupești, ceea ce astăzi a fost un „prea mult“ îngăduit, devine mâine un „insuficient“ la care nimeni nu se poate opri. Ce bine ar fi dacă toți tinerii ar înțelege că nu s-ar ajunge niciodată „prea departe“, dacă ar exista tăria să se spună „NU“ primului pas. Într-adevăr fără primul pas, nu va mai putea exista nici al doilea, nici al treilea și nici ...,„cel greșit“.

Adeseori, tinerele fete îngăduie băieților să le ia de mână, crezând că totul se poate opri aici. Vană speranță !

Alteori, primul sărut este îngăduit ca o dovadă de dragoste și ca o arvună a celor care vor urma atunci când planurile de căsătorie vor fi cunoscute de toți. Vinovată îngăduință, căci nici un băiat nu va avea răbdare să aștepte „surgerea zilelor sorocite“.

Prieteniiile creștine între băieți și fete există. Nu am rezolva mare lucru dacă am băga capul în pământ ca struțul sau dacă ne-am ascunde după deget. Aceste prietenii sunt căutări inconștiente ale partenerului potrivit. Uneori căutările își schimbă obiectul și prieteniiile se rup. Părerea noastră este că atâta timp cât prieteniiile rămân prietenii, nu

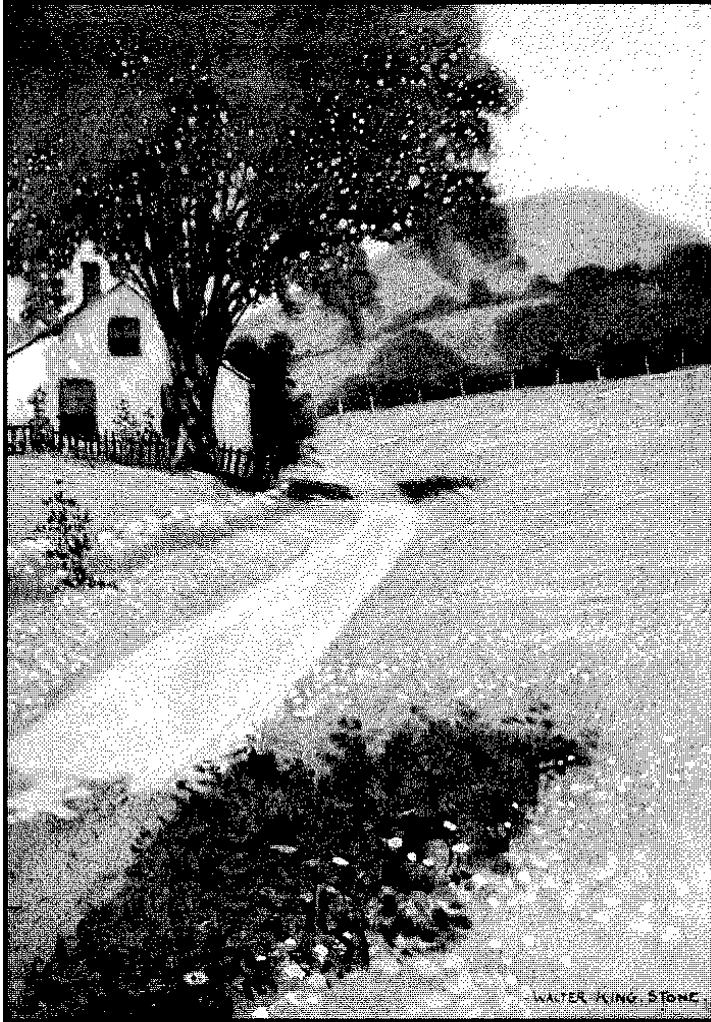
este nici un pericol. Prietenii creștine între un băiat și o fată sunt îngăduite.

Ce înțelegem noi printr-o prietenie creștină? O prietenie creștină este o relație personală între un băiat și o fată legați între ei prin preocupări comune, prin activități colective și prin identități de vederi și de sentimente. O prietenie este o cale de cunoaștere. Prietenia creștină este o cale de cunoaștere a calităților creștine și a potrivirilor spirituale. O prietenie încetează de a mai fi creștină, atunci când în ea apar preocupări sexuale. Dacă se ivesc planuri de căsătorie, ea devine logodnă. Dar dacă nu este vorba de logodnă, atunci ea devine o ușă deschisă spre „trăirea în păcat“.

Deși pare paradoxal, cea mai bună probă pentru testarea calității creștine a unei prietenii este ... despărțirea. Tânărul sau tânăra care dorește să știe dacă se află încă între limitele sfinte ale unei prietenii admise se poate întreba: ce sentimente ar simți dacă prietenia cu celălalt s-ar întrerupe. Atâta timp cât nu ar exista consecințe de care să le fie rușine și atâta timp cât ei s-ar mai putea uita liniștiți unul în ochii celuilalt, și mai ales, atâta timp cât s-ar mai putea ruga liniștiți unul lângă altul, despărțirea lor nu este necesară.

Dacă însă una din aceste trăiri nu ar mai putea fi posibilă, prietenia a încetat să mai fie o prietenie creștină și trebuie ruptă printr-o despărțire sau împlinită printr-o logodnă.

Ne oprim aici cu acest capitol recomandând păstorilor și părinților alte cărți apărute deja în literatura creștină. („Mai curat ca diamantul“, „Rezolvarea pozitivă a problemelor sexuale“, „M-am căsătorit cu tine“, „Am iubit o fată“, etc.)

CAPITOLUL 2

Principii de etică creștină

Începând cu acest capitol vom trata viața sexuală din interiorul unei familii creștine. În mare parte, principiile care vor fi enumerate în acest capitol sunt rezultatul unei exegeze atente a pasajului din întâia epistolă a apostolului Pavel către Corinteni capitolul 7: 1-6.

1. Satisfacerea instinctului sexual în interiorul familiei prin contact sexual este normală, sfântă și după voia Domnului. (vezi și Evrei 13:4) Dumnezeu recomandă relațiile sexuale în familie și ne avertizează asupra pericolului de a cădea în ispita curviei atunci când viața sexuală a unuia dintre soți este insuficient dezvoltată sau satisfăcută.

2. Nașterea de copii nu este singurul mobil al actului sexual. Plăcerea nu este interzisă în textul Scripturii, ci mai de grabă subînțeleasă de apostolul Pavel atunci când el scrie despre stăpânirea pe care fiecare dintre soți are dreptul să o exercite asupra trupului celuilalt partener (vezi și Prov.5:18; 19 și Cântarea Cântărilor)

3. Principiul de bază, în satisfacerea plăcerii sexuale, este exprimat prin faptul că organele

sexuale ale unuia dintre soți nu-i sunt destinate lui însuși sau propriei lui plăceri, ci celuiilalt tovarăș de viață. Orice manifestare a sexului care este orientată înspre sine însuși este nenormală și păcătoasă. Adevărata dragoste se reșfrânge asupra celuiilalt partener. Homosexualitatea și masturbarea sunt interzise și tratate ca păcate izvorâte dintr-un egoism nesatisfăcut. Și în dragoste, ca și în celelalte aspecte ale vieții creștine, este „mai fericite să dai, decât să primești“. Cea mai mare împlinire a trăirii sexuale este aceea a împlinirii celuiilalt.

4. Contactele sexuale trebuie să fie regulate și neîntrerupte. Nu există un anumit număr de contacte recomandat pentru o săptămână sau pentru o lună, dar trebuie să ținem seama de faptul că putem găsi noi înșine o cifră potrivită fiecărui cuplu. Această cifră trebuie să fie îndeajuns de mare ca să poată preîntâmpina cele două pericole menționate în textul biblic citat: „să nu vă ispitească Satana, din pricina nestăpânirii“ și „să nu ardă“.

5. Principiul satisfacerii mutuale a celor doi parteneri este cuprins în expresia „datoria de soți“. Nimeni nu are voie însă să facă din această expresie o înrobire a celuiilalt și nimănui nu îi este îngăduit să transforme viața sexuală într-un veritabil calvar pentru celălalt. Și reversul este valabil : nimeni nu are voie să folosească această expresie pentru a-și justifica refuzul de a satisface dorințele normale ale celuiilalt soț.

6. În lumina „dreptului“ pe care fiecare soț îl are asupra trupului celuiilalt, sunt interzise orice condiționări ale actului sexual. (N-am să te mai iubesc, decât atunci când...) Niciunul dintre soți nu are voie să ridice asemenea bariere.

7. Relațiile sexuale se bucură de reciprocitate și de egalitate. Apostolul Pavel nu-i acordă bărbatului drepturi mai mari decât femeii. Deasemenea, în timpul actului sexual nu sunt interzise dezmiertările, mângâierile și nici atingerea unor puncte care constituie zone erogene. Biblia ne oferă chiar modele de practicare a „preludiului“ în trăirea actului sexual. Unele dintre ele vor face obiectul unuia dintre capitolele următoare.

8. În nici un caz, nu trebuie să se facă din sexualitate singura rațiune a existenței unei căsnicii. În cazul deficiențelor ivite în sănătatea unuia dintre soți, nu există nici un motiv de despărțire. Sexul poate fi sublimat și i se pot da alte căi de manifestare. Instinctul sexual este numai una dintre flăcările vieții. O căsnicie poate fi considerată reușită chiar și atunci când focul ei nu arde cu cea mai mare intensitate.

O femeie tânără, mamă a trei copii delicioși, a venit o dată la mine să-mi ceară adresa unui psihiatru demn de încredere. Când am întrebat-o pentru ce are nevoie de acest gen de consult, ea mi-a spus că soțul ei a îndemnat-o să consulte un astfel de medic, în speranța că vor fi depistate niște fapte ale trecutului care constituiau acum adevărate bariere în calea trăirii actului sexual. Niciodată ea nu avusese un orgasm? **NU SE PUTEA RELAXA** în timpul actului sexual și întotdeauna trăia un mare sentiment de vinovăție după împlinirea lui.

Am întrebat-o când a simțit pentru prima dată acest sentiment de vinovăție și ea a recunoscut că se întâmplase în timpul dinaintea căsătoriei, când cedase insistențelor prietenului ei (actualul soț) și călcase în picioare propriile-i principii creștine și sfaturile părinților ei. „Toți acei patru ani de „curtare“ nu au fost altceva decât o succesiune neîncetată de încercări nereușite de seducere a mea și de împotrivire față de avansurile lui. Am făcut prea multe compromisuri și mă mir chiar că nu s-au întâmplat mai multe înainte de căsătorie. După ce ne-am căsătorit, a fost și mai rău. Asalturile lui au devenit necruțătoare. De ce a rânduit Dumnezeu să existe în căsătorie și sex?“

Mi-am dat seama imediat că această tânără soție nu avea nevoie de nici un psihiatru. Pur și simplu avea nevoie să-și mărturisească păcatele comise înainte de căsătorie, să se pocăiască și să se elibereze de vinovăția lor. Fără această pocăință, Dumnezeu refuza să-i redea trăirea normală a sexului.

După toate acestea, ea a trebuit să învețe ceea ce spune Biblia despre sex. Câteva săptămâni mai târziu și-a dat singură seama că trăirea sexuală este o minunată parte a vieții de familie și a recunoscut în exemplele biblice posibilități pe care niciodată nu le experimentase.

M-am întâlnit mai târziu cu soțul ei. M-a luat imediat deoparte și mi-a spus: „Nu știu ce ați vorbit cu soția mea, dar nu o mai recunosc ! Ne-ați schimbat toată căsnicia. Vă mulțumesc din toată inima.“

Principiile de etică creștină în viața creștină sexuală nu sunt facultative. În practică, ele devin legi care trebuie respectate. Nimeni nu poate călca în picioare legile lui Dumnezeu, fără să se calce în picioare mai întâi pe sine însuși.

Importanța actului sexual pentru un bărbat

„Pentru a-l putea înțelege pe altul, trebuie să mergi cel puțin o zi încălțat cu pantofii lui“.

Ca să-l înțelegi pe celălalt, trebuie să încerci să privești realitatea cu ochii lui. Neputința multor femei de a înțelege trăirea masculină a actului sexual le determină să ajungă la cele mai eronate concluzii și, în final, la un răspuns neadecvat față de inițiativele bărbaților lor.

Suzi a dat buzna în biroul meu pastoral și a început să vocifereze : „Nu se mai poate așa. Bill este un animal ! Toată ziua nu se gândește decât la sex ! Sex, sex și iarăși sex! De când îl cunosc mă mănâncă din privire. Cred că este obsedat sexual !“

Ținând seama de descrierea ei, ce fel de bărbat credeți că era Bill? Un fel de Casanova cu pieptul bombat și cu virilitatea-i țâșnind prin fiecare por al pielii? Nimic nu poate fi mai departe de adevăr !

Îl cunoșteam pe Bill. Un om liniștit și așezat, muncitor și foarte devotat familiei lui. Am întrebat-o pe soția lui de câte ori au contact sexual pe săptămână. „De trei ori și chiar patru ori“. (Din statisticile făcute, am descoperit că majoritatea femeilor declară mai multe contacte sexuale pe săptămână decât soții lor. Unii soți nemulțumiți ,

micșorează chiar foarte mult numărul real. Din această pricină este bine să confruntăm întotdeauna spusele celor doi parteneri).

Chiar și în cazul în care spusele lui Suzi nu erau exagerate, Bill nu se dovedea a fi un bărbat ieșit din comun. Pretențiile lui se încadrau perfect în limitele pe care le fixaseră statisticile pentru vârsta lui. Problema adevărată nu era Bill, ci Suzi. De fapt era vorba de o problemă întreită; ei nu-i făceau plăcere relațiile sexuale, nu-i înțelegea nici nevoile biologice ale lui Bill, și era mult mai interesată în ceea ce-i producea ei satisfacție, decât în a-i face pe plac soțului ei.

După ce am stat amândoi de vorbă și după ce și-a recunoscut egoismul, am început să-i explic ce înseamnă actul sexual pentru un bărbat. M-a ascultat cu atenție și cu mirare. Sunt sigur că m-a înțeles bine, căci numai în câteva zile am aflat vești bune despre ea. Mi-a trimis o scurtă scrisoare de mulțumire din care citez următoarele : „Puteți oare să vă imaginați că aseară Bill mi-a spus : “Tubito, ce s-a întâmplat cu tine? Ani de zile te-am forțat să vii în pat, acum tu mă chemi pe mine !” Bineînțeles că nu trebuia să-l strige prea mult !

Pentru un bărbat, actul sexual are o importanță vitală din cel puțin cinci motive distincte :

1. Îi satisface pornirile sexuale.

Este un lucru cunoscut că la toate speciile, instinctul sexual este mai puternic dezvoltat la mascul. Homo sapiens nu face nici el excepție. La femeie nevoia împlinirii sexuale este preponderent sporadică, în timp ce pentru un bărbat ea este o constantă tensiune. Această stare îl face pe soț să se transforme, în planul lui Dumnezeu , în cel care are inițiativa și hotărăște în aproape toate domeniile vieții familiale. El este cel care păzește familia, cel care asigură hrana și cel care o stăpânește.

Pentru a ilustra suportul biologic fantastic care stă la baza pornirilor sexuale masculine este suficient să spunem că cercetările științifice au demonstrat că „fiecare picătură de lichid seminal conține aproximativ 300 de milioane de spermatozoizi“. Dacă ne gândim și la faptul că unui bărbat i se întâmplă să poată ejacula de două până la patru ori în timpul unei singure zile (în funcție de vârstă și de sănătate), ne dăm seama de ce presiune extraordinară este capabilă această mică glandă sexuală masculină în stare să producă milioane de celule sexuale masculine într-un interval atât de scurt. Prin comparație, glandele sexuale feminine produc o

singură celulă sexuală în decursul unui întreg ciclu. Un medic specialist a declarat că: bărbatul adult sănătos are o umplere completă cu fluid seminal la un interval de timp cuprins între 42 și 78 de ore. După trecerea acestui interval se resimte nevoia unei ejaculări.

2. Îi desăvârșește bărbăția.

De regulă, un bărbat posedă o personalitate mai puternică decât o femeie. El trebuie să aibă încredere în el însuși. Dacă nu este „bărbat“ în propriii ochi, atunci el nu este nimic.

Nu am întâlnit niciodată un bărbat impotent care să aibă o părere prea bună despre el însuși. Dimpotrivă, cei puternici în sex s-au putut adapta apoi rapid și au devenit puternici și în alte sfere de manifestare.

Un bărbat poate accepta insuccese în domeniul profesional, social sau academic și poate înfrunta orice piedici, atâta timp cât soția lui este mulțumită de el în activitatea sexuală din căsnicie.

O soție plină de grijă pentru soțul ei mi-a mărturisit cum soțul ei a trecut cu bine printr-o mare criză personală cauzată de niște neplăceri profesionale ajutat de încrederea ei în el și de faptul că ea nu a încetat să fie încântată de activitatea lui sexuală. În timpul celei mai adânci depresii, el și-a dat seama că soția lui îl iubește pentru el însuși și nu pentru postul pe care-l ocupă și și-a recăpătat încrederea în sine. De pe această poziție și-a putut apoi face alte planuri de viitor.

O soție înțeleaptă trebuie să știe să-și îmbărbăteze soțul și să-i mărească încrederea în sine manifestând interes și admirație față de activitatea lui sexuală. Din acest punct de vedere, trebuie să spunem că personalitatea bărbatului se află în mâinile soției lui și ea poate să-l împlinească sau să-l ruineze.

Dragostea adevărată înflorește în dărnicie și un soț nu poate fi mulțumit de sine însuși, decât atunci când soția lui este mulțumită de ceea ce el îi oferă. Regula de aur a mulțumirii în dragoste este aceea de a fi mulțumit de mulțumirea celuilalt. Plăcerea cea mai mare a unui soț este aceea de a face plăcere soției lui.

3. Îi consolidează dragostea pentru soția lui.

Bobbie era o tânără soție din sud, tipică pentru acel gen de femei care vin să se plângă păstorului pentru că-l cred pe soțul lor infidel. Cu toate că nu deținea nici un fel de dovezi, era convinsă: „Sunt sigură că trăiește cu altele“.

Era o femeie foarte atrăgătoare și mie mi se părea imposibil ca un bărbat să se uite după alte femei atâta timp cât avea o asemenea frumusețe acasă.

I-am pus o serie de întrebări și ea a recunoscut imediat că îl teroriza pe bietul bărbat cu crizele ei de personalitate dându-i numai rareori voie să se apropie de trupul ei minunat. Nu m-am mirat că soțul ei se considera nedreptățit!

După câteva ore de discuții, Bobbie s-a dus acasă hotărâtă să se dăruiască necondiționat soțului ei. Mai târziu am aflat că el a fost la început șocat de noua ei atitudine, dar...ca toți bărbații s-a adaptat de minune noii situații și nu și-a mai aruncat privirile în grădinile altora.

Un soț mulțumit de răspunsul sexual dat de soția lui, a ilustrat cum nu se poate mai bine situația în care se afla spunând : „Când ai un Cadillac atât de formidabil în propriul garaj, cum să-ți mai fugă ochii după Volkswagen-urile de pe stradă?“

Din fericire, în ultimul timp, din ce în ce mai multe soții și-au dat seama de importanța unui răspuns entuziast dat inițiativelor amoroase ale soților lor și au renunțat la obiceiul de a considera actul sexual drept „un rău necesar“ sau drept „o îndatorire familiară“.

4. Reduce numărul și tensiunea neînțelegerilor familiare.

Un bărbat nesatisfăcut este un soț iritabil. Din păcate multe cupluri nu-și dau seama încă de realitatea acestei relații și caută rezolvări în alte sfere ale personalității.

Nu ciorba nesărată este de vină, nici copiii nu sunt prea gălăgioși, ci patul conjugal este păstrat prea neșifonat.

De fapt, în situația aceasta este vorba de ceva mai mult decât de o simplă problemă de descărcare a unor glande prea pline. Orice bărbat care a intrat sub „jugul“ căsătoriei are sentimentul că a sacrificat mult pe altarul familiei. A trebuit să renunțe la nopțile petrecute cu prietenii, a trebuit să renunțe la libertatea de a merge unde-l taie capul, la dreptul de a-și cumpăra ce vroia și la câte și mai câte alte ... drepturi. Intrat în climatul familiei, el așteaptă o răsplată.

Cunosc multe familii care s-au destrămat pentru că soțul a preferat să plece de acasă și să-și ia lumea în cap, în loc să mai rămână și să se...sacrifice pentru o soție care nu-i oferea ceea ce-și dorea el în schimb.

O viață sexuală normală și entuziastă garantează un climat liniștit oricărei familii creștine. O soție a declarat chiar că : „soțul este mult mai ușor de dus de nas, atunci când este îmblânzit în cușca dormitorului“.

5. Îi face parte de trăirea celei mai intense plăceri a vieții.

Trăirea unui orgasm nu este un lucru oarecare. Un bărbat normal apreciază explozia titanică și liniștitoare din cursul unui contact sexual drept cea mai plăcută experiență a vieții. Transformările care se produc în întreaga lui ființă în timpul coitului sunt atât de teribile, încât se poate spune că niciodată un bărbat nu mai este același ca înainte, după consumarea unui act sexual satisfăcător.

Am vorbit cu cascadori, cu acrobați și cu săritori cu parașuta și toți acești oameni ai emoțiilor înalte mi-au declarat fără ezitare că nimic nu se poate compara cu emoțiile trăite în timpul orgasmului.

Îmi aduc aminte de un cunoscut nepocăit care suferea de inimă și căruia medicul îi recomandase o viață liniștită și scutită de mari emoții. De fiecare dată când avea un orgasm suferea un preinfarct și era gata, gata să moară. L-am întrebat : „Nu-ți dai seama că poți muri?“ Răspunsul său m-a dat gata : „Ba da, dar nu știu un mod mai plăcut de a trece „dincolo“.

Dacă ceea ce v-am spus până acum nu v-a convins, mai pot cita și două scrisori adresate aceleiași redacții specializate în chestiuni familiare, dar nu în același timp, ci la un oarecare interval de timp, una născându-se ca un răspuns involuntar dat celeilalte.

Prima scrisoare cuprindea plângerile unui soț nemulțumit de talentele de gospodină ale soției sale. Singurul lucru de care acel soț se declara mulțumit era că „ea este bucurăoasă să se culce cu mine ori de câte ori vreau“.

Cea de a doua scrisoare a venit din partea unui vânzător care l-a sfătuit pe cel nemulțumit să fie fericit cu ce are: „Dacă eu aș avea o astfel de soție, aș fi gata să muncesc oricât pentru a-mi permite să-i angajez o servitoare“.

Marabel Morgan, autoarea cărții „Femeia totală“, este de părere că : „atunci când un bărbat se întoarce seara acasă, are în minte precis două lucruri : mâncarea și actul sexual, și nu întotdeauna în această ordine“.

Specificul excitabilității masculine

Un bărbat normal este excitat de orice priveliște care îi dezvăluie ceva din sexualitatea unei femei. Se spune că sexualitatea bărbatului este trezită prin vedere.

Sexualitatea masculină se manifestă diferit de cea feminină. Bărbatul se poate „trezi“ prin simpla vedere a unei femei și poate naște cele mai furibunde trăiri sexuale în lumea gândurilor. Imaginația bărbaților este cel mai

pornografic cinematograf. Statisticile făcute în cadrul Forțelor Armate arată că 95% din conversațiile soldaților gravitează în jurul problemelor legate de sex. Bancuri proaste, istorioare erotice, experiențe amoroase, iată deliciale unor savuroase dialoguri „militare“.

Este important să ne aducem aminte că Domnul Isus Christos a cunoscut această realitate atunci când s-a adresat bărbaților și i-a avertizat că „cel ce se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui“ (Matei 5:28). Astfel de cuvinte nu au fost niciodată adresate unei femei !

Bărbatul este atras de trupul gol al femeii. Nu același lucru se poate spune și despre atracția feminină pentru corpul muschiulos al bărbatului. Îmi aduc aminte că atunci când s-a făcut curățenie generală în căminele de nefamiliști, din dormitoarele băieților au fost scoase 193 de afișe pornografice dintr-un total de 197 de chiriași, în timp ce din dormitoarele fetelor nu a fost scoasă nici măcar o singură poză care să înfățișeze trupul dezgolit al vreunui bărbat !

Nu de mult, admiram în revista sportivă trupurile celor care câștigaseră campionatul național de culturism. Pozele îi arătau pe câștigători așezați în poziții în care mușchii erau în poziția cea mai reliefată. Le admiram bicepsii și pectoralii fantastici. Peste umărul meu soția mea a aruncat o singură privire asupra pozelor și a spus dezgustată : „Oh, ce oribil !“

Am subliniat aceste realități pentru a trage câteva învățăminte. Pe de o parte, trebuie să spunem că femeile nu-și dau seama de ceea ce fac atunci când, urmând moda, acceptă să iasă pe stradă în rochii care le lasă trupul dezgolit sau în altfel de îmbrăcăminte care le accentuează formele. Multe soții creștine nu-și dau seama cât de vinovate sunt înaintea lui Dumnezeu pentru principiile de păcătuire pe care le oferă celorlalți bărbați din adunările Bisericilor. Dacă printre cititoarele acestor rânduri se află și astfel de femei, este bine să se ia aminte.

Pe de altă parte, în cadrul familiei, fiecare soție ar trebui să cunoască acest specific al excitabilității masculine și să-l folosească în scopul menținerii unei vieți sexuale pline de fantezie. Multe soții creștine au ajuns din păcate să se „gătească“ și să aibă grijă să arate „bine“ numai atunci când pleacă în vizite sau merg în oraș. Fără să-și dea seama, ele se pregătesc mai mult pentru bărbații de pe stradă, decât pentru propriul lor soț ! Nu uitați că privirea soțului dumneavoastră este necruțătoare și ea va ști întotdeauna să facă deosebirea între aspectul dumneavoastră și cel al celorlalte femei pe care le vede.

Importanța actului sexual pentru o femeie

Un înțelept spunea odată : „Femeia este cea mai complicată creatură de pe pământ“, și noi putem spune împreună cu el că nici un bărbat sincer nu poate pretinde că o înțelege pe deplin. Totuși, cu cât cunoaștem mai multe despre femeie și despre specificul ei, cu atât vom putea să ne bucurăm de binecuvântările pe care Dumnezeu a vrut să ni le dăruiască prin crearea ei.

Viața erotică a femeii seamănă foarte puțin cu cea a bărbatului și mulți soți neînțelepți nu înțeleg acest lucru. Din fericire numărul acestor soți egoiști și analfabeți în știința iubirii a scăzut mult în ultimul timp.

Pentru a spune întregul adevăr, bărbații se împart în trei categorii : aceea a celor care nu știu nimic despre specificul feminin și nici nu-i interesează așa ceva, aceea a celor care-și duc mireasa în patul conjugal și o învață tot ceea ce trebuie să știe pentru ca *el* să fie satisfăcut, și categoria adevăraților soți care se cunosc pe sine, se stăpânesc și cunosc și specificul feminin.

Aceștia din urmă se preocupă de ceea ce trebuie să știe o soție pentru ca *ea* să se poată satisface în actul iubirii.

Nici un bărbat nu ar trebui să fie egoist și nu ar trebui să se mulțumească numai cu propria lui mulțumire prin sex. De fapt Domnul Isus ne-a învățat că este mai fericit „să dai, decât să primești“, iar apostolul Pavel ne-a sfătuit să ne

privim nevestele ca pe „trupul nostru“. Prin urmare nici un bărbat nu ar trebui să stea liniștit atâta timp cât soția sa, parte din „trupul lui“, rămâne nesatisfăcută și nu trăiește un orgasm.

În rândurile care vor urma, ne vom strădui să arătăm cum trăiește actul sexual o femeie și cum trebuie să fie iubită o soție pentru ca ea să fie mulțumită de dragostea soțului ei.

Pentru o femeie sexul este important, iar trăirea lui îi împlinește personalitatea.

1. Îi desăvârșește feminitatea.

Întrebați o fetiță ce vrea să se facă atunci când va fi mare. Niciodată nu va lipsi din răspunsul ei și profesia de „mămică“, sau de „soție“.

Când eram în Jackson, Mississippi, pentru a ține un Seminar despre problemele vieții de familie, am fost interviuat de o tânără reporteră a postului de radio local. Mi se spusese că era o adevărată autoritate în meseria ei și că nu o să-mi creeze probleme. Am observat însă că de îndată ce a dat cu ochii de mine s-a crispat și m-a privit cu ostilitate, de parcă eu eram vinovat că ea trebuia să stea de vorbă cu un bărbat despre probleme atât de delicate. Am privit ostilitatea ei ca pe o provocare și mi-am propus să descopăr ce era în străfundul acestei tinere „feministe“ care disprețuia așa de crunt lumea „bărbaților“.

După câteva întrebări de rutină, în pauza unor înregistrări, mi-a mărturisit deschis că, din cauza unei experiențe nefericite pe care a trăit-o cu un tânăr la vârsta de 22 de ani a ajuns să-i „urască“ pe toți bărbații. Am înghițit în sec și ... mi-am dat drumul. „Știți, de fapt eu vreau să vă rog să participați la un sondaj pe care îl am în lucru și să-mi răspundeți, dacă vreți, la câteva întrebări“. Femeile sunt tare curioase și mizasem bine; nu m-a refuzat.

Prima întrebare pe care i-am pus-o a fost: „Ce vă doriți cel mai mult din ceea ce vă poate oferi viața?“ A tăcut un timp, apoi mi-a răspuns: „O casă și o familie.“ Puțin insinuant, am continuat să o întreb: „Deci și un soț?“ A bufnit încetșor și a continuat șoptit: „Da, cred că și un soț“.

Chiar și eu am fost uimit să constat că o astfel de femeie cuprinsă de entuziasm pentru mișcarea de emancipare a femeilor, cu o fațadă atât de independentă, tânjea în lăuntrul ei după ceea ce-și dorea orice inimă de femeie - un cămin.

Poate că mă veți întreba: „Ce legătură are acest aspect cu educația sexuală?“ Ei bine are. Cine nu înțelege fondul profund al femeii nu va putea niciodată să-i ofere o trăire

sexuală satisfăcătoare. Dragostea femeii este mai puțin mecanică și mai sentimentală decât cea a bărbatului. Împlinirea ei nu se face cu precădere în explozia din timpul actului sexual, ci mai ales în atmosfera de dinainte și de după el. Dragostea de care are nevoie sexul feminin nu este numai o dragoste de dormitor, ci una de o viață întreagă, cu micile și importante ei amănunte.

2. Îi confirmă iubirea soțului.

Pentru sexul feminin, dragostea nu este un eveniment trăit de câteva ori într-o săptămână, ci un climat în care ea vrea să-și trăiască întreaga existență. Scoasă din coasta lui Adam, femeia nu se simte împlinită, decât atunci când se simte acceptată înapoi, inclusă în viața bărbatului ei și devenită indispensabilă. Imaginea aceasta poate fi dusă și mai departe și trebuie spus că viața unei femei are nevoie de căldura unei îmbrățișări totale, de protecția dependenței și de fluidul de energie și de inițiative de care se bucură orice altă „coastă“ (la propriu) din trupul bărbatului.

Trăirea actului sexual este numai o parte a împlinirii sexuale a femeii. Pentru o totală satisfacție, femeia mai are nevoie și de alte exprimări ale afecțiunii soțului ei.

a. Prietenia soțului. - În afara femeilor bătrâne, atinse de senilitate, nici o altă femeie nu se bucură de o prea îndelungată singurătate. Din acest motiv, femeile privesc la căsătorie ca înspre un climat de perpetuă tovarășie. Nimic mai dorit decât să fii tot timpul alături de cel pe care-l iubești și te iubește. Poate că acest adevăr explică cel mai bine de ce se ivesc atâtea probleme de familie, atunci când soțul are un serviciu care-l face să lipsească mult de acasă sau atunci când soțul pleacă într-o călătorie îndelungată.

Dacă bărbații ar înțelege această necesitate feminină, ar pierde mai puțin timp în fața televizoarelor și ar răsfoi mai puțin ziarele și revistele. Poate că ar învăța atunci să fie „prietenii soțiilor lor“ măcar în puținul timp pe care îl petrec împreună acasă !

b. Compasiune și înțelegere. - Ați observat vreodată că tocmai acei oameni care vă spun „dumneavoastră“ sunt tocmai aceia care vor și ei să li se spună „dumneavoastră“? Exprimarea lor mărturisește o nevoie lăuntrică.

O femeie este un exemplu de compasiune și de înțelegere. Nu întâmplător, surorile de caritate și majoritatea cadrelor medicale sunt recrutate din rândul „sexului slab“. Cine sare în ajutor de îndată ce copilul sau soțul se

simte rău? Cine se scoală imediat din pat, chiar după miezul nopții, când „micuțul“ din leagăn geme? Soțul? Da de unde!

Faptul că este plină de compasiune și de înțelegere mărturisește că o femeie are, la rândul ei, nevoie de multă înțelegere și compasiune.

c. O atmosferă romantică. - Femeile sunt predispuse la romantism ! Toate adolescentele visează la un Făt Frumos care să vină călare pe un cal alb și să le răpească, ridicându-le în șa odată cu primul sărut ! Nu trebuie multă cheltuială pentru o atmosferă romantică. Trebuie în schimb puțină fantezie și multă, multă bunăvoință ! Câteva flori, multă muzică, cadouri neînsemnate, dar, vai, cât de însemnate, o excursie în doi „ca în vremea lunii de miere“, un dormitor drăguț, lumină scăzută, arome de parfumuri, și câte și mai câte alte și alte amănunte pe care bărbații le consideră...flea-curii !

Bărbații de astăzi sunt prea grăbiți ! O tânără „hipi“ întoarsă la Domnul și care trăise o viață dezordonată în tovărășiile acelea amestecate de fete și băieți, s-a îndrăgostit pentru prima dată în viața ei de un tânăr mai puțin frumos, dar foarte atent, care a știut cum să o ceară în căsătorie. Când am întrebat-o cum s-a întâmplat și ce i-a plăcut la el, ea mi-a răspuns : „Este primul om care s-a purtat cu mine ca și cu o „lady“ ! Politețea lui o cucerise ...

d. Afecțiune. - O femeie ar trebui curtată toată viața ! Nimic nu îi este mai plăcut unei soții ca afecțiunea atentă a soțului ei. Ce neplăcut că soții uită să mai fie afectuoși și după cununie! Românește se spune că „după ce și-a văzut gospodarul sacii în căruță, pune mâna pe bici“. O fi plastică ilustrația, dar ea nu se potrivește decât pentru soții care își confundă soțiile cu niște „iepe“ pe care trebuie pus biciul!

În ceea ce mă privește pe mine, nu mă omor prea mult după flori. Nu le bag în seamă atunci când umplu veranda și nu m-aș da de ceasul morții dacă cineva ni le-ar fura pe toate într-o noapte. Totuși, de câte ori mă întorc acasă, cumpăr un buchet de flori de la aeroport. Știți de ce? Pentru că îmi place reacția soției mele în fața gestului meu. Sunt sigur că ea prețuiește mai mult atenția mea, decât valoarea buchetului.

e. Împlinire trupească. - Iubirea pasională este naturală bărbatului, căci el se bucură de instincte sexuale mult mai puternice decât femeia. Multe femei trebuie să învețe să iubească. Appetitul pentru sex vine la soții o dată cu trecerea anilor. Fiți siguri însă că ele au capacitatea de a iubi pățimas.

Un soț priceput trebuie să-și educe soția în arta dragostei. Deși este un elev neștiutor, femeia învață foarte repede și cel ce se ocupă de educarea ei, va constata curând că nu și-a irosit timpul degeaba.

Cred că nimic nu poate ilustra mai bine acest adevăr ca exemplul unei tinere femei care, bolnavă fiind, și-a pierdut ceva din libertatea de mișcare a trupului. Într-o noapte, când soțul ei era în pat alături de ea și se străduia să adoarmă, ea a izbucnit într-un plâns sfâșietor. Când el a întrebat-o ce s-a întâmplat, ea i-a răspuns : „Cred că nu mă mai iubești.“ Firește că el a fost uluit și a întrebat : „Dar ce am făcut?“ Printre suspine, ea i-a replicat : „Nu ce ai făcut, ci ceea ce nu ai făcut. Nu mai vrei să mă mai strângi în brațe !“ Blocat, el nu a reușit decât să îngâne : „Doamne păzește ! Ce dovadă mai mare de iubire ți-aș putea da, decât să mă stăpânesc de atâtea zile și să-mi înăbuș tot ceea ce țipă în mine și cere împlinire?“ Mai târziu și-a dat seama că soția lui avea nevoie de o reconfirmare a dragostei lui prin trăirea actului sexual. Toate soțiile simt această nevoie.

3. Îi satisface pornirile sexuale.

Ar fi greșit să se creadă că dacă femeia are un instinct sexual mai puțin pronunțat ca al bărbatului, ea nu ar avea de fel această pornire.

Cercetările de specialitate au arătat că, de obicei, apetitul sexual al femeilor este mai mare înaintea, în timpul și imediat după zilele menstruației, și firește, la mijlocul ciclului, în perioada maximă a fertilității.

Mai trebuie spus că apetitul sexual al soțiilor crește o dată cu vârsta, și că cu cât ea experimentează mai repede un orgasm cu atât va dori să repete această trăire. Femeia nu are o capacitate de aș imagina, comparabilă cu cea a bărbatului. Mai de grabă, ea deține darul de a-și aminti experiențele plăcute și de a-și clădi plăcerile pe fondul trecutelor trăiri. Iată motivul pentru care noaptea nunții este atât de importantă și iată de ce un bărbat trebuie să se gândească de două ori, înainte de a face ceva care să-i producă neplăcere soției !

4. Îi produce o relaxare a sistemului nervos.

Femeile frigide sunt femei nervoase. Notați bine, n-am spus că toate femeile nervoase sunt frigide, ci că una din consecințele frigidității este tensiunea nervoasă.

Această realitate subliniază încă o dată importanța deprinderii unei științe a coitului care să o ajute pe femeie să ajungă la orgasm.

Ca și la bărbat, sistemul nervos al femeii este direct implicat în funcționarea organelor sexuale. Dumnezeu a

rânduit ca astfel, atât femeia cât și bărbatul să poată trăi o descărcare igienică și nepericuloasă în patul conjugal.

Actul sexual în sine există pentru propagarea speciei, pentru satisfacerea proprie, dar și pentru această atât de necesară relaxare a sistemului nervos.

5. Îi oferă clipe de înaltă trăire.

Așa cum am mai spus-o și pentru bărbat, orgasmul nu este un lucru oarecare. Trăirea lui îi oferă femeii clipele cele mai pline de extaz din viață.

Tinerele mame spun de obicei că cea mai extraordinară experiență a vieții este nașterea, dar în materie de trăiri repetabile des, orgasmul se bucură de supremație.

Din doi ... unul!

Am lăsat intenționat la urmă cea mai mare importanță a actului sexual, pentru că ea le îmbracă pe toate celelalte și ne dă ceva din înțelepciunea în care Dumnezeu a hotărât ca să ne facă „parte bărbătească și parte femeiască“.

Nici bărbatul și nici femeia nu sunt „întregi“ în ei înșiși. Întregul se formează prin contopirea părților în actul sexual al întrepătrunderii. Actul sexual este mai mult decât un exercițiu fizic. Unirea nu este numai materială, ci totală, afectând trupul, sufletul și duhul nostru. Acesta este motivul pentru care actul sexual nu trebuie să se producă decât cu unul și același partener în cadrul familiei.

Răspunzând filosofiei moderne care propovăduiește libertinajul în sex, cineva a spus : „Nu poate exista căsătorie *de probă*. Nimeni nu trăiește *de probă* și nimeni nu moare *de probă*. Tot ceea ce facem ne implică deplin și definitiv“. Dragostea nu poate fi nici ea *de probă*.

Semnificația unirii, prin căsătorie, este mult mai mare decât importanța timpului petrecut în același pat în îmbrățișarea dragostei. Unitatea familiei nu se reduce numai la câteva zeci de minute pe săptămână.

Fără să spunem ceva nepotrivit, dar totuși parafrazând un text consacrat altei uniri, putem spune și noi : „Taina aceasta e mare!“

Unirea celor doi soți este atât de adâncă încât ea a putut servi drept ilustrație a unor lucrări cerești. „Taina“ se poate învăța. Dumnezeu ne-a pus la îndemână tot ce ne trebuie ca să știm. Capitolele viitoare ne vor descoperi câte ceva din „arta de a face dragoste“ și de a deveni „una“.

CAPITOLUL 5

Arta de a face dragoste

Toate activitățile fizice importante se învață prin exercitarea practică. De ce ar face tocmai împlinirea fizică a contactului sexual excepție?

Persoanele mature au „în dotare“ și dorința și echipamentul necesar unei trăiri sexuale mulțumitoare, dar știința de a realiza un contact sexual eficient nu este înăscută, ci trebuie însușită. Dr. Ed Wheat din Springdale, Arkansas, le-a spus unui grup de bărbați în cadrul unui Seminar de probleme sexuale :

👁 „În realitate, dacă vrei să fiți „naturali“ în actul iubirii, veți sfârși prin a fi cu totul nemulțumiți de rezultate. Ceea ce este suficient pentru împlinirea unui orgasm masculin, este de regulă cu totul insuficient pentru a produce și soției o trăire asemănătoare. Din acest motiv, un cuplu trebuie să studieze serios înaintea căsătoriei, și o dată intrați în căsnicie, trebuie să înceapă să experimenteze mai multe tehnici diferite, până vor ajunge la trăiri sexuale depline.“

👁 „Este nerealist să așteptați ca o tânără soție virgină să trăiască un orgasm încă din prima noapte a căsniciei și statisticile arată că nouă din

zece astfel de debutante nu ajung la această performanță în primele contacte sexuale. Dar este cel puțin tot atât de puțin realist să aștepti pasiv ca minunea să se întâmple de la sine, atunci când de la noaptea nunții au trecut...ani de zile !“

„Actul sexual poate fi mulțumitor și în cazul în care numai unul din parteneri a ajuns la orgasm (bineînțeleas bărbatul). Dacă el a fost însoțit de o atmosferă corespunzătoare și s-a produs într-un proces complet de mângâieri și excitații reciproce, simpla lui trăire este un eveniment care poate oferi satisfacții mulțumitoare.“

„Totuși, scopul final al oricărei îmbrățișări este obținerea orgasmului. Pentru un bărbat lucrurile nu sunt prea complicate. Dacă se exercită o stimulare suficientă asupra terminațiilor nervoase de pe suprafața penisului, se produce o reacție în lanț, care începe prin contracția mușchiului prostatei, prin care se împinge de-a lungul ureterei lichidul seminal, expulzat apoi prin orificiul penisului. Deși local, acest proces este însoțit de un travaliu al întregului organism. Cât de mult au fost implicate celelalte glande ale organismului se poate observa din relaxarea totală care îi succede.“

„Orgasmul feminin este mult mai complex. Femeia este capabilă să le fixeze la câteva nivele diferite de tensiune erotică. Din această cauză, multe din tinerele soții nu pot spune cu certitudine dacă au experimentat deja un orgasm. După câteva încercări de deprindere a unei tehnici copulatorii adecvate, aceste tinere ajung la maximul de trăire sexuală și când „evenimentul“ se produce, învață pe propria lor piele ce înseamnă un orgasm. Din acea clipă nici o confuzie nu mai este posibilă.“

Având în vedere condițiile limitate în care apare acest „ghid“, ne vedem obligați să evităm parcurgerea unor capitole ale căror informații pot fi găsite și în altă parte. Pentru cunoașterea organelor sexuale și pentru înțelegerea funcționării lor îl sfătuim pe cititor să parcurgă capitolele corespunzătoare din cărți deja editate și expuse în librării. (Ex. : „Sexologia“ de Tudor Stoica).

Preludiul actului sexual

Aproape toate manualele de educație sexuală subliniază necesitatea unui preludiv în trăirea actului sexual. Acest

procedeu nu este bun numai pentru învingerea complexelor din prima noapte a căsniciei, ci pentru întreaga perioadă de activitate sexuală a celor doi parteneri.

Mulți bărbați care și-au dat seama de importanța preludiului pentru asigurarea unei tensiuni sexuale care să producă orgasmul soțiilor lor, minimalizează importanța lui pentru propria lor erotizare. Ei se înșală, crezând că sunt suficient de pregătiți pentru „sex“ prin simpla excitare produsă de vederea trupului gol al parteneriei.

Cercetările moderne, au arătat că este mult mai ușor pentru un bărbat să-și întârzie ejacularea, atunci când el a trecut printr-un preludiu erotic corespunzător. Mai mult, tensiunea pe care o acumulează în timpul observării erotizării soției, împreună cu activitatea febrilă desfășurată de parteneră după o excitare corespunzătoare, îl ajută pe soț să trăiască el însuși un orgasm mult mai puternic decât de obicei. Timpul pe care fiecare cuplu trebuie să-l afecteze „preludiului“ este variabil și depinde de temperamentul soțiilor, de sănătatea lor și de nivelul de civilizație.

Niciodată însă nu este bine să se facă dragoste „pe fugă“. O soție revoltată a exprimat foarte plastic această situație spunând : „Eu nu vreau să fiu confundată cu o bicicletă. Cum pui mâna pe ea, te sui deasupra !“

O soție moderată și neexperimentată poate avea nevoie de mai mult de trezeci de minute de mângâieri de dragoste. După câteva luni, această perioadă se poate reduce la zece sau cinsprezece minute, uneori, în timpul ciclului ei emoțional, chiar la mai puțin. Nu există o metodă standard de excitare a unei femei. Unele din ele tresar imediat ce li se mângâie sânii, altele nu. Din acest motiv, soțiile trebuie să comunice deschis cu soții lor în actul iubirii, indicându-le gesturile care le sunt plăcute și plasându-le chiar mâinile în zonele în care excitarea este mai puternică. În general, un soț priceput poate începe un preludiu sexual masând încet mușchii dimprejurul gâtului soției, apoi umerii, coborând încet înspre săni, continuând să mângâie cu grijă suprafața lor și mai ales zona mameloanelor (sfârcurile), până când aceștia se întăresc și intră în erecție. Trebuie multă grijă pentru a nu irita sfârcurile printr-o prea puternică presiune. Orice mângâiere și orice sărutare aplicată în partea superioară a trupului va ajuta la creșterea excitației. Încet, încet, mâinile soțului vor coborâ mai jos, înspre pântecul femeii, ajungând în zona vulvară. Atenție la unghii ! Tăiați-le scurt, pentru a nu produce zgârieturi care pot reduce imediat la zero orice excitație.

Cea mai potrivită poziție pentru continuarea preludiului este aceea în care soția este așezată pe spate, iar soțul se află în dreapta ei, așezat pe o parte. Cel mai bine este ca soția să flexeze puțin picioarele, ridicând genunchii și depărtându-i unul de celălalt, astfel încât zonele cele mai excitante să fie ușor accesibile degetelor grijulii ale bărbatului.

Trebuie căutat ca mângâierea să ajungă la glandul clitorisului, dar nu este bine ca să se înceapă direct cu el, din cauza unor posibile iritații. Pe măsură ce zona se umple cu sângele care intră în vasele sanguine aferente, excitația femeii crește și se poate trece la atingerea și masarea clitorisului. Acțiunea aceasta va produce o transformare a întregii zone vulvare. Secrețiile se vor intensifica, iar labiile mici vor crește rapid în volum, ajungând să învăluie clitorisul în ceea ce se numește curent „capușonul clitorisului“. Respirația se va accentua, pulsul va crește rapid și orice zonă a pielii de pe corp va deveni sensibilă la mângâiere.

În acest stadiu, nu mai este necesar să se continue masarea clitorisului, căci orice apăsare a zonei înconjurătoare va produce transmiterea mișcării la glandul clitoridian care va accentua excitația. Intensitatea mângâierilor bărbatului în aceste zone delicate va fi hotărâtă de soție. Unele femei preferă să fie masate ușor și delicat, altele înclină spre o mișcare rapidă și viguroasă. În alte cazuri, mișcarea bărbatului va fi variabilă, în funcție de etapele de erotizare prin care trece soția sa. Este de cea mai mare importanță ca bărbatul să fie receptiv și să se supună preferințelor soției.

Curba ascendentă parcursă de nivelul erotic al femeii în timpul preludiului se poate asemăna cu panta muntoasă pe care se ridică, încet, încet un vagonet. Cu cât ne apropiem de culme, cu atât panta pare mai accentuată.

Asemenea unui muncitor care nu-și oprește efortul la mijlocul pantei, căci știe că vagonetul poate porni vijelios înapoi, și bărbatul trebuie să nu întrerupă mișcările de excitație a zonei vulvare a femeii în cursul procesului ei de pregătire pentru „sex“. Necunoașterea acestui lucru explică de ce atâtea cupluri nu pot beneficia de pe urma preludiului. Între masarea erotică și penetrația penisului în vagin nu trebuie să existe nici o pauză. De fapt, cel mai bine este ca această manevră a zonei clitoridiene să continue și după intromicțiune.

După ce bărbatul va crește în experiență și va ajunge stăpân pe pornirile lui, excitația clitorisului va putea să fie făcută prin intermediul penisului (uns cu vaselină). Unele soții preferă acesata. Este mult mai ușor să faci să alunece glandul penisului în vaginul pregătit astfel pentru „sex“.

Foarte mulți bărbați fără experiență interpretează greșit un foarte important semnal din procesul de creștere erotic al soțiilor lor. Când degetele simt că secrețiile vaginale s-au intensificat, ei cred că soția este suficient de pregătită pentru coit. Nu este adevărat ! Până când labiile mici nu se măresc și nu formează acel „capușon“ nici nu poate fi vorba de o excitație suficientă. Această neînțelegere foarte răspândită a privat probabil cele mai multe cupluri de bucuria de a trăi un orgasm simultan. Umezirea accentuată a organelor genitale este doar semnalul că femeia a început să răspundă inițiativelor bărbatului ei.

Când s-a ajuns la adevărata pregătire, bărbatul poate începe să se pregătească pentru introducerea penisului în vagin. Pentru a elimina și cele mai improbabile senzații neplăcute, este bine ca capul glandului masculin să fie uns cu puțină vaselină. Odată ajuns înăuntru, bărbatul are de ales între două alternative : sau să înceapă penetrația activă ritmică și să ejaculeze în câteva secunde, sau să încerce să rămână nemișcat câteva minute. Chiar și atunci când totul strigă înăuntru pentru satisfacerea grabnică a instinctului sexual, un soț iubitor trebuie să știe să nu se gândească numai la sine și să facă ceea ce depinde de el pentru bucuria partenerii sale.

Pentru a evita pierderea potențialului erotic al soției, soțul va trebui să continue masarea ușoară a zonei vulvare și mai ales a labiilor mari. Soția poate contribui ea însăși la această lucrare, ridicându-și puțin coapsele de pe pat și începând o mișcare laterală succesivă, asemănătoare cu legănarea bărbatului. Prin aceasta se va continua fricționarea clitorisului și a labiilor mici și nivelul de erotizare va crește. Când soția va simți că este aproape de apogeul tensiunii sexuale, ea poate să-și plaseze palmele pe coapsele bărbatului și să provoace ea însăși mișcarea de penetrație ritmică a penisului. Oricât de neexperimentat, orice soț va intui că soția lui este pregătită și va trece la o fază activă, mișcându-se el însuși și ajungând să arunce lichidul seminal în vaginul soției. Este bine ca mișcările bărbatului să nu se oprească o dată cu expulzarea spermei. Chiar dacă penisul și-a pierdut din consistență, el va apăsa în continuare pe zona vaginală și va produce creșterea excitației soției. Dacă nici așa nu s-a ajuns ca soția să trăiască orgasmul, fără nici o stânjenală, soțul trebuie să treacă la masarea manuală a clitorisului până la obținerea orgasmului feminin.

Dacă orgasmul a fost simultan, nu este indicat ca cei doi parteneri să se rupă imediat din îmbrățișare. Noi îi sfătuim să rămână așa cel puțin timp de câteva minute. Unii soți

obișnuiesc chiar să aștească un pic în îmbrățișare, rostogolindu-se pe o parte și așteptând ca penisul să se retragă el însuși din interiorul vaginului. Relaxarea resimțită în urma unui orgasm produce de obicei o dulce, dar trecătoare somnolență.

De obicei un bărbat poate să înceapă un alt contact sexual numai după un interval de timp cuprins între 45 de minute și o oră. Lucrul acesta nu este valabil și pentru soție, căci ea poate trece aproape imediat la alt orgasm. Cercetările lui Masters și Johnson au dovedit că o femeie poate chiar experimenta mai multe orgasme în decursul unui singur act sexual. Unele dintre femeile chestionate au declarat că cel mai puternic dintre ele nu a fost cel dântâi, ci al patrulea sau chiar al cincelea. Desigur că este dificil de înțeles pentru un bărbat această capacitate uluitoare a femeii. Probabil că este o revanșare a ei pentru faptul că, de obicei, bărbatul se excită mai ușor. În caz că în timpul unui coit, femeia nu a ajuns în nici un fel la orgasm, dacă stimularea directă dispăre, dispăre treptat și tensiunea erotică și încet, încet, organismul se relaxează.

Pozițiile coitale de bază

Din cele mai îndepărtate vremuri ale umanității, ne-au rămas în scris sau desenate, diferite poziții coitale. În cărțile de specialitate de astăzi putem întâlni o sumedenie de astfel de poziții și un autor s-a lăudat chiar, că el cunoaște 99 de poziții diferite. Necazul este că pe 95 dintre ele nu le poate realiza decât o pereche de gimnaști !

În mod curent, se știe că există trei poziții coitale de bază și una considerată tranzitorie. Redăm mai jos descrierile lor făcute de dr. Miles.

1. Soțul deasupra . Cercetările noastre au arătat că 91% din cupluri folosesc această poziție în tot timpul vieții. 54% din cupluri o folosesc combinată cu alte poziții, dar termină întotdeauna actul sexual în această poziție. Numai 4% folosesc această poziție numai din când în când, iar 5% nu o folosesc niciodată.

Este important ca bărbatul să își poată sprijini tălpile picioarelor în tăblia patului sau într-un alt obiect rigid, pentru a-și putea exprima întreaga putere și pentru a trăi la nivelul cel mai înalt orgasmul. În caz că patul nu are o tăblie la picioare, perechea se poate roti cu picioarele înspre capul patului.

2. Soția deasupra . Această poziție îi îngăduie bărbatului să se relaxeze și să se autocontroleze mai bine. Soția are inițiativa mișcărilor și își poate regla singură excitarea pentru a ajunge la orgasm. Dezavantajul acestei poziții este poziția mai dificilă a femeii, și faptul că nu-i este mai ușor bărbatului să-și controleze excitația. Pentru unele cupluri avantajele devin dezavantaje.

În orice caz, poziția este recomandabilă în cazul unui soț corpulent cu o soție plăpândă.

3. Amândoi culcați pe o parte . Cu fața în aceeași direcție, bărbatul îmbrățișează soția și introduce penisul în vagin prin spate. Dezavantajul acestei poziții constă în faptul că penisul nu ajunge în contact cu clitorisul și cei doi soți sunt într-o poziție în care le este cu neputință să se sărute. Avantajul constă în câștigul de comoditate, bărbatul își poate folosi degetul pentru stimularea clitorisului, iar controlul asupra propriei excitații este foarte la îndemână.

Există și alte variante ale acestei poziții. De exemplu, față în față, cu genunchii soției mult îndoiți și strânși la piept, și cu trupul bărbatului plasat între picioarele soției. (Recomandat în caz de vagin nedezvoltat).

Multe cupluri folosesc această poziție, pentru începutul coitului, dar o părăsesc apoi revenind rapid în „soțul deasupra“.

4. Soțul așezat . În cazul în care cei doi parteneri sunt de talii diferite sau atunci când soția reclamă dureri mari la introducerea penisului în vagin poate fi folosită și această poziție. Amândoi soții stau cu fața în aceeași direcție. Soțul stă așezat pe un scăunel sau pe o canapea joasă, iar femeia se lasă ușor direct în penis, controlând după voie penetrația lui în vagin. De obicei durerile sunt mai mici și trecătoare și nu pot în nici un caz constitui motive pentru o evitare a contactului sexual.

Multe cupluri încep coitul în această poziție sau în alta asemănătoare și trec apoi în „soțul deasupra“ care pare a fi cea mai propice obținerii unor orgasme satisfăcătoare.

Arta de a face dragoste nu este dificilă de învățat, dar nici nu se însușește de la sine. Nimeni nu este un bun partener „din natură“ și cu cât cineva va fi mai egoist, cu atât va învăța mai greu această artă.

Dacă însă două persoane se iubesc sincer cu o iubire neegoistă și sunt gata să se controleze, și să se stăpânească și să producă satisfacțiile cele mai mari partenerului de dragoste, ele vor ajunge să învețe. Trebuie însă dragoste, bunăvoință și cunoaștere.

CAPITOLUL 6

Atenție ! Proaspăt căsătoriți !

(Un capitol dedicat celor care vor să se căsătorească, precum și celor care sunt căsătoriți de curând.)

Problemele ridicate de educația sexuală a acestor perioade de creștere rapidă a interesului pentru aria sexualității nu sunt ușoare și nici neimportante. Ne vom strădui să le înfățișăm clar, încercând să le dăm și o rezolvare corespunzătoare.

Am spus deja că multe femei sunt mult mai romantice decât bărbații lor. „Femeile sunt incurabil romantice !“, a spus o dată cineva și noi credem că nu a greșit. Pentru ele, luna de miere este împlinirea visului nutrit în toată perioada fecioriei lor. Iată de ce, un soț sensibil și iubitor își va da toată silința să fie la înălțimea rolului pe care partenera lui i-l atribuie.

Oh, singurătatea primei nopți! Nici o noapte nu este mai așteptată și mai ...temută, ca cea dintâi noapte a unei căsnicii. Importanța ei este în cele mai multe cazuri hotărâtoare pentru tot climatul vieții sexuale care îi va urma.

După ce au părăsit scena publică a nunții, cei doi parteneri se retrag în intimitatea în care își vor desăvârși unirea care îi va lega pentru tot restul vieții. Se spune de

obicei că : „prima impresie contează“. Nu știu cât de valabilă este aplicarea ei în alte sfere de trăire, dar sunt convins de exactitatea ei în cea ce privește trezirea celor doi tineri soți „în dimineața unei astfel de existențe“.

Pentru viața sexuală a soției, noaptea nunții este pecetea care va modela apoi aspectul întregului ei comportament sexual. Iată motivul pentru care soțul va trebui să fie foarte gingaș și foarte puțin...„grăbit“ în această primă noapte. Nu există decât o aproape invizibilă linie de demarcație între dragostea unui soț și pasiunea animalică a unui bărbat, dar orice soție, oricât de neexperimentată va ști să observe această deosebire.

În mod normal soția trăiește noaptea nunții altfel decât bărbatul ei. Ea trebuie să-și învingă câteva obstacole firești pentru a se putea bucura de unirea trupească. Există o doză destul de mare de pudoare feciorelnică și mai există și o mare teamă față de...ceea ce va trebui să urmeze. Pe deasupra, mai există și sentimentul pierderii unui statut imposibil de recâștigat. Pentru soții, ruperea himenului nu este numai un eveniment fizic, ci și un prag psihic trecut uneori cu dificultate. Ce va face soțul?

În orice caz nu se va gândi numai la sine însuși și la satisfacerea rapidă a dorințelor lui. Momentele grele prin care trece soția lui, vor pune la încercare dragostea și priceperea lui.

Soția trebuie cucerită încă o dată în noaptea nunții. Un ultim asalt sentimental, fără de care ea nu va accepta să se dăruiască cu bucurie celuiilalt și nu va renunța decât cu greu la „tabu“-urile adolescenței.

Aproape toate cărțile de specialitate subliniază importanța unui preludiu corespunzător pe care tinerii căsătoriți nu trebuie să-l neglijeze.

Ultimul obstacol

Pragul fizic pe care trebuie să-l treacă tinerii căsătoriți în noaptea nunții este ruperea himenului, numită și „deflorare“.

Himenul, este o membrană în general subțire și fragilă care acoperă incomplet orificiul exterior al vaginului. Prezența lui marchează fecioria unei tinere soții, dar se cunosc cazuri în care această membrană lipsește încă de la naștere. Ruperea himenului este dureroasă pentru 30 la sută din mirese, nu provoacă dureri la 20 la sută dintre ele și este puțin dureroasă pentru celelalte 50 la sută. De obicei, în noaptea nunții toate temerile soției sunt legate de acest

eveniment și un soț priceput va trebui să țină seama de aceasta.

În primul rând, tânărul soț trebuie să știe că, în ciuda unui preludiv necesar, nivelul de excitare al soției lui nu crește de obicei suficient de mult și, din cauza inhibiției, secrețiile vaginale care ar trebui să înlesnească intromicțiunea nu sunt suficient de abundente. Folosirea unei vaseline speciale eliberate de orice farmacie, este imperios necesară pentru a compensa această lipsă de lubrificare. Vaselina trebuie aplicată pe capul glandului penisului și pe întreaga zonă din jurul vaginului. În viața de toate zilele, pudora și modestia sunt regine printre virtuți. Aceste „înalte doamne“ nu au însă ce căuta în intimitatea dormitorului. Deși nu este ușor de la început, o pereche de tineri căsătoriți trebuie să învețe să comunice deschis unul cu celălalt și să se cufunde în cea mai mare intimitate posibilă. Jena din prima noapte este posibilă, dar ea nu trebuie să fie atât de mare încât să interzică efectuarea unor manevre strict necesare pentru a micșora nivelul suferinței.

Al doilea lucru pe care trebuie să-l știe un soț tânăr este că, în ciuda pornirilor lui, cea care hotărăște cum și cât să se avanseze în procesul deflorării este soția. Din acest motiv, este bine ca să se adopte o poziție coitală adecvată în care penisul să fie orientat perpendicular pe suprafața himenului, cu o ușoară înclinație înspre spatele vaginului, și în care soția să poată controla penetrația vaginală.

Un al treilea lucru care trebuie știut este că, iarăși numai de obicei, primul act sexual este incomplet. Bărbatul se află într-o stare de tensiune erotică și psihică excesivă și ejacuează precoce. Tentativa de a ajunge la un orgasm normal nu-și găsește momentul, fiindcă actul sexual este dureros pentru femeie și în plus, emoția erotică a ei este inhibată de durere, de aversiunea pentru sânge și de pudora. Din această cauză, satisfacerea sexuală a femeii la primul act sexual este minimă, aproape inexistentă.

Al patrulea lucru care trebuie știut este că în primele 2-3 zile care urmează deflorării, femeia are nevoie de menajamente și odihnă, deoarece zona himenală este sensibilă, congestionată și iritată. Nici un soț nu trebuie să considere debutul vieții sexuale drept perioada în care trebuie să-și dovedească „bărbăția“. Sau, dacă vreți, adevărata bărbăție trebuie să fie demonstrată în aceste zile prin stăpânire de sine și printr-un spirit de renunțare preocupat de simțăminte soției.

Accidente posibile

Ruperea himenului poate fi produsă și manual. În cazul unei parteneri supertemătoare, soțul poate produce ruperea himenului cu ajutorul degetelor unse bine cu vaselină. Pentru început, el va trebui să introducă încet un singur deget în vagin, apoi două, având grijă să exercite o presiune ușoară și constantă înspre anus, până când membrana cedează și degetele deschid o cale suficient de largă pentru pătrunderea lor până la baza degetelor.

Multe din neplăcerile, rare este drept, care apar, în timpul primului act sexual, se nasc datorită unei pătrunderi grăbite a penisului în vagin care nu permit mușchilor orificiului vaginului să se relaxeze suficient. În acest caz, orice mișcare trebuie să înceteze și să se aștepte ca organele sexuale să revină în limitele lor obișnuite.

Un himen sfâșiat și zdrențuit poate produce unele sângerări care nu sunt anormale atâta timp cât nu depășesc o linguriță, două. În caz că sângerarea este mai abundentă, de ordinul unei cești de cafea, ea trebuie să fie oprită repede. În lumină directă, soția se va apleca suficient de mult și va înlătura pelicula de sânge cu un tampon de tifon și va examina rana produsă.

Dacă sângerarea continuă, trebuie aplicată pe rană un bandaj steril și apăsat cu o presiune suficient de mare pentru a sta fixat pe plagă. Nu există plagă minoră care să nu poată fi oprită prin acest procedeu. Mai târziu, bandajul steril poate fi înlăturat într-o baie cu puțină apă caldă.

Dacă plaga este majoră și sângerarea nu se oprește, este strict necesară anunțarea medicului.

Luna de miere

Extremele trăirilor din perioada de la începutul căsniciei se pot ilustra în următoarea anecdotă: „La întoarcerea din călătoria de după nuntă, tinerii au fost întrebați de prieteni: „Cum a fost în luna de miere?“ Răspunsul fiecăruia dintre ei a fost deosebit. Unul a zis: „Care ... lună?“, iar celălalt: „Care ...miere?“

Într-adevăr, nu puține sunt perechile care nu au găsit nici un pic de miere în această mult lăudată lună. Motivul, singurul motiv, este o neștiință periculoasă și păgubitoare.

Luna de miere nu are numai rolul de a oferi un timp special pentru învățarea tovarășiei celor doi parteneri, ci trebuie privită și ca un excelent argument în favoarea învățării unei practici corecte a relațiilor sexuale. Este timpul în care cei doi soți trebuie să experimenteze diferite tehnici copulatorii pentru a ajunge să o aleagă pe cea care le este cea

mai potrivită și pentru a înțelege care este mecanismul actului sexual la fiecare dintre ei.

Fără a urmări să scandalizăm pe cineva, noi îi sfătuim pe cei doi soți ca, în această perioadă de ajustare și de cunoaștere, să-și producă unul altuia o excitare manuală care să-i ducă la orgasm. Această experiență nu va trebui să fie lipsită de nimic din ceea ce caracterizează o apropiere dragăstoasă și romantică.

Este de preferat ca bărbatul să fie cel care să producă cel dintâi o excitare suficientă pentru orgasm partenerei sale, pentru că se știe că după trăirea orgasmului masculin, bărbatul manifestă o perioadă de atitudine refractară față de activitatea sexuală.

În excelenta sa carte „Fericirea sexuală în căsnicie“, dr. Herbert J. Miles, scrie :

„În primele lor experiențe sexuale, doi soți au avut această trăire: În prima noapte au avut un act sexual în care soțul a ajuns la orgasm, dar soția nu. Imediat după coit, soțul a încercat să-și ducă soția la orgasm printr-o excitare manuală. În ciuda eforturilor lui, ea a început să fie iritată, nervoasă și l-a rugat să se oprească. Au rămas apoi unul lângă altul, întinși și relaxați și au vorbit până înspre ora trei noaptea. Într-un târziu, mult după miezul nopții, soția a spus : „Eu vreau să mai încerci încă o dată. Au repetat procedeu stimulării directe și după aproximativ 17 minute ea a trăit primul ei orgasm. Ceea ce se întâmplase în cazul ei, fusese o învățare a unei atitudini corecte din greșeala primei tentative. În cea de a doua a înțeles că trebuie să fie mult mai relaxată și mult mai plină de încredere. A învățat să se abandoneze plăcerii și să-și crească nivelul excitării până la producerea orgasmului“.

S-ar putea ca unii creștini să ridice unele obiecții împotriva unor astfel de practici. Noi o recomandăm totuși celor proaspăt căsătoriți, care își pun temelia unei corecte vieți împreună, în dragoste, pentru o perioadă de aproximativ 60 de ani. Cu cât se vor cunoaște mai deplin și mai repede, cu atât cresc și șansele unei înțelegeri mai cuprinzătoare și mai durabile. Tehnica aceasta a „învățăturii prin practicare“ îi va pregăti apoi pentru o funcționare corespunzătoare în tot timpul vieții.

Un alt domeniu în care un cuplu trebuie să experimenteze este acela al pozițiilor de coit. Una dintre cele mai bune poziții, poate fi găsită în capitoul precedent. Nu trebuie uitată însă importanța preludiului. Care este cea mai bună poziție pentru un preludiv? Se pare că preferințele

unanime merg înspre aceea în care soția stă pe spate, cu picioarele ușor îndoite și depărtate, iar soțul pe o parte, așezat în dreapta ei. Dr. Miles comentează ceea ce spune despre această poziție Biblia :

„Poziția în care trebuie efectuată o erotizare a femeii este descrisă în „Cântarea Cântărilor“ 2:6 și 8:3. Aceste două versete sunt identice : „Să-și pună mâna stângă sub capul meu, și să mă îmbrățișeze cu dreapta lui !“ Cuvântul tradus prin „îmbrățișeze“ poate fi la fel de bine tradus și prin „mângâiere“ sau „stimulare“. În cartea aceasta a Bibliei care se ocupă cu cea mai pură și mai adâncă iubire, o femeie îndrăgostită își dorește ca soțul ei să-și pună mâna stângă sub capul ei, iar cu cea dreaptă să o mângâie stimulându-i clitorisul.

Această poziție caracteristică pare că a fost folosită și de alte popoare de-a lungul secolelor, și noi nu avem nici o îndoială atunci când suntem gata să spunem că în această tehnică vedem o parte din planul lui Dumnezeu în care s-a hotărât alcătuirea diversă a femeii și a bărbatului. Prin urmare, a proceda așa, înseamnă a împlini planul lui Dumnezeu și a funcționa corespunzător“.

Dr. Miles merge mai departe adăugând câteva cuvinte despre limitele intimității decente din sex :

„Un cuplu creștin trebuie să se considere liber de a face orice le produce bucurie și poate exprima fericit dragostea lor reciprocă. Trebuie făcută o singură remarcă : trebuie să existe un acord liber și voluntar al ambilor soți. Nici un soț nu are voie să-l oblige pe celălalt să accepte ceea ce nu îi place. Dragostea nu forțează! Ea caută întotdeauna folosul celuilalt.“

Excitarea clitoridiană

Noi credem că pudica și neînțeleapta reținere pe care majoritatea femeilor o arată față de excitarea manuală a clitorisului este responsabilă pentru neputința multor cupluri de a atinge orgasmul simultan al celor doi parteneri.

Multe soții considerate „frigide“ sunt de fapt „încăpățănate în pudoare“. Unul dintre motivele acestei încăpățănări este faptul că excitarea manuală a clitorisului este asociată cu auto-stimularea practică înainte de căsătorie, de care aceste femei se simt vinovate. Ceea ce nu reușesc ele să înțeleagă este că ceea ce este interzis în afara căsătoriei, nu rămâne interzis și înăuntrul ei. Dacă trăirea excitării clitorisului înaintea căsătoriei a fost într-adevăr vinovată, ea își pierde cu desăvârșire acest caracter în cadrul vieții sexuale a familiei, ca parte componentă a actului sexual.

Ca să ilustrăm importanța stimulării clitorisului este suficient să spunem că toate cercetările aseamănă reacțiile lui cu evoluția erotică a penisului. Clitorisul a fost numit și „punctul cel mai sensibil al excitației feminine“, „centrul activității ei erotice“.

Dr. R.M. Deutsch afirmă că „stimularea clitorisului produce orgasm aproape la toate femeile și stimularea lui directă determină creșterea nivelului erotic“.

S-a determinat că numărul de terminații nervoase de pe suprafața clitorisului este egal cu cele aflate pe penisul masculin. Și aceasta la o dimensiune egală cu numai a zecea parte din dimensiunea organului masculin. A nu folosi această uluitoare dotare a aparatului sexual feminin înseamnă a omite cu bună știință factorul hotărâtor în obținerea orgasmului.

Cercetările mai recente au subliniat faptul că glandul clitoridian nu are nici o funcție în activitatea de procreare și de naștere.

Singura lui utilitate pare a fi creșterea nivelului erotic, și trebuie să credem că Dumnezeu este cel care i-a dat această unică destinație.

Deși, în limba română, interpretările exegetice ale „Cântării Cântărilor“ sunt deosebit de... pudice, în limba engleză există una pe care nu ne putem opri să o amintim. Ea se referă la versetul 4 din capitolul 5 al cărții. Unii exegeți văd în acest verset o aluzie clară la o practică cunoscută de toată lumea în Israel. În turnirul iubirii, ea se numește preludiu și aici este ilustrată tocmai de stimularea clitoridiană.

Nu putem să încheiem acest capitol destinat începătorilor fără a le aminti că începutul este totuși numai un început ! Nu vă așteptați să obțineți totul de o dată. Fiți însă dispuși să învățați și să oferiți partenerului dumneavoastră ceea ce îi face plăcere.

Numai pentru bărbați !

În primii ani de căsnicie, de regulă, bărbații au un apetit sexual mai mare decât soțiile lor. Din acest punct de vedere, se poate spune că pentru femei „pofta vine mâncând“, cu condiția ca să aibe parte de un bun „bucătar“.

Nu tot ceea ce este *natural* este și recomandabil. În nici un alt domeniu nu este mai verificat acest adevăr ca în sfera sexualității. Un soț înțelept trebuie să știe să se adapteze ritmului soției sale și să cultive în ea o pricepere necesară unui răspuns adecvat.

Redăm mai jos câteva sugestii pentru acei soți care vor să formeze un climat sănătos vieții sexuale din familie.

1. Învață cât mai mult cu putință

Nimeni nu se naște învățat. Știința se dobândește cu timpul. În familie de obicei (un obicei bun !), cel care știe mai multe este soțul, și cu cât el va ști mai multe, cu atât va fi mai bine.

Nu neglijați importanța informațiilor despre sex. Am spus deja că 70% din problemele familiare se datoresc neîmplinirilor aferente acestei sfere de trăire. Nu este nici o exagerare. Ați observat că pentru a ne gândi bine sau pentru a ne concentra asupra unui subiect, trebuie întot-

de-auna să ne căutăm o poziție în care corpul să se „simtă bine“? Deși gândirea aparține sufletului, noi suntem o unitate perfectă în care sufletul nu poate funcționa la un randament maxim decât atunci când și trupul este „mulțumit“.

Sexul este o exprimare a nevoilor trupului. A nu duce o viață sexuală normală, echivalează cu a avea un trup nemulțumit care nu va coopera satisfăcător cu munca sufletului. Așa cum trupul nostru are nevoie de un scaun confortabil pentru a se relaxa, și sufletul nostru are nevoie de un trup relaxat pentru a funcționa cu toată capacitatea.

Învățați să știți să vă purtați cu trupul vostru.

2. Practică stăpânirea de sine

Apostolul Pavel ne sfătuiește să nu ne uităm la foloasele noastre, ci la foloasele altora (Filip. 2:4). Este un sfat bun și pentru soți. Pentru un bărbat satisfacerea sexuală este o problemă care se poate rezolva într-un timp de ordinul secundelor. Pentru soția lui lucrurile stau cu totul altfel. Ei îi trebuie un timp mult mai îndelungat pentru a ajunge la tensiunea producătoare de orgasm.

Mulți soți nepricepuți își acuză soțiile de frigidity, fără să-și dea seama că adevărata problemă a relațiilor lor sexuale sunt ei înșiși. După numai câteva zeci de secunde de contact sexual ei ejacuează și își lasă soțiile pradă celei mai stânjenitoare tensiuni.

Trebuie ca soții să învețe să-și controleze ejacuarea, printr-o severă disciplină de sine. Unii sunt de părere că acest deziderat se poate atinge dacă bărbatul își distrage atenția de la trăirea erotică a coitului, privind în mod intenționat la lucruri nestimulative și gândindu-se „în altă parte“. Un bărbat a mărturisit odată că de obicei el caută să se gândească la lucruri care să-i producă senzații total diferite, „mă gândesc de pildă, la plata datoriilor sau la numărul ratelor pe care le mai am“.

Aduceți-vă aminte că unei femei îi trebuie în jur de 10 sau 15 minute de preludiu, înainte de a fi gata de întrepătrundere.

Unele procedee pentru amânarea ejacuării le vom aminti în capitolul afectat „impotenței masculine“.

3. Urmărește în primul rând satisfacerea soției

Egoismul nu este un dascăl bun. Aduceți-vă aminte că orgasmul feminin este mult mai complex decât cel masculin. Fiți atenți la fazele de excitare prin care trece soția dumneavoastră și nu i-o luați înainte.

4. Ține minte ce ațâță sexualitatea unei femei

Simpla vedere a soției pregătite să meargă la culcare îl poate excita pe soț, dar nu uitați că soția dumneavoastră este pregătită numai pentru somn ! Dacă vreți să-i propuneți altceva, dați-vă toată silința să o ajutați să vă poată răspunde.

Femeile sunt excitate de vocea bărbatului ! Tonul vocii masculine și inflexiunile ei au același efect cu mângâierile. Ați observat poate că nici un bărbat nu a spus vreodată după un spectacol că „vocea ei m-a scos din minți !“ Dimpotrivă, pentru sexul feminin atracția unei voci masculine este irezistibilă. Fiți atenți la strigătele sutelor de fete care participă la concertele de muzică „rock“. Multe din aceste adolescente au declarat : „M-a dat gata cu vocea lui !“

Învățați să vă folosiți glasul pentru a trezi trăiri pasionate în sufletul soțiilor dumneavoastră. Multe soții pot spune ca și Mary: „Soțul meu se răstește la mine de cum vine acasă și până mergem la culcare. În pat nu înțelege de ce n-am chef să facem dragoste. Nu pricepe că eu sunt făcută altfel !“

Urechea unei femei nu este sensibilă numai la tonul unei voci, ci și la mesajul ei. Alegeți-vă cele mai frumoase cuvinte pentru a vorbi cu soțiile dumneavoastră. Cuvintele sunt florile mult așteptate de auzul unei soții. Nu fiți vulgari și nu îmbrățișați un vocabular „de stradă“.

Frigiditatea unei soții poate fi o mască sub care își ascunde dezgustul sau nepăsarea.

5. Nu fă dragoste „pe fugă“

Acest tip de îmbrățișare poate fi practicat în ocazii rare, atunci când soția se află în zile de maximă excitare din cauza fazelor ciclului ei menstrual. Nu este însă vorba de o regulă generală. Când se ivește o asemenea ocazie, profitați de ea, dar nu vă obișnuiți să pretindeți mereu o astfel de experiență din partea soției.

6. Vorbiți deschis despre trăirile personale.

Multe fete creștine intră în căsnicie cu un bagaj extrem de redus de cunoștințe sexuale, sperând în mod inconștient că soții vor fi în stare să le învețe tot ce va fi necesar. Adeseori ele nu-și dau seama cât de neplăcut le este bărbaților să vorbească despre amănunte legate de sex. Faptul că ele sunt foarte familiarizate cu zonele genitale, din pricina preocupărilor lunare legate de ciclu, le face să creadă că și pentru un bărbat, subiectul acesta nu este un „tabu“.

Adesea am observat că această situație se întâlnește chiar și printre perechile de oameni bine educați. Ce se întâmplă? Eu cred că fiecare crede că celălalt știe, sau ar trebui să știe, ce este „bine de știut“, și că este inutil să mai pomenească ceva despre amănuntele „impudice“.

Această atitudine explică și neputința părinților de a răspunde liniștiți întrebărilor curioase puse de copiii ajunși în pragul adolescenței. La ei în familie nu s-a vorbit niciodată deschis despre sex.

Un inginer căsătorit cu o profesoară a mărturisit că după o căsnicie lungă de 10 ani, soția lui nu cunoaște încă lucrurile care îl provocau și-i trezeau apetitul sexual. Când l-am întrebat dacă i-a spus vreodată deschis aceasta, mi-a replicat : „Nu. Mi-a fost întotdeauna imposibil să vorbesc despre așa ceva cu ea. Mi-a fost jenă. Și apoi, cred că ar fi trebuit să știe și singură.“ Atunci l-am întrebat direct: „De unde să știe ea ce-ți place ție? Cine să-i spună? Ai fi vrut ca ea să vorbească cu un alt bărbat? Nu-ți dai seama că ea este altfel alcătuită?“

Multe mirese se așteaptă să fie inițiate de soții lor în arta de a iubi. Din păcate asta nu se întâmplă întotdeauna. O mireasă nu ar avea nevoie să cunoască anatomia organelor sexuale ale soțului ei, atâta timp cât el i-ar comunica deschis ce-l mulțumește și ce nu. Multe soții nu-și cunosc soții. Cine este de vină? Cred că ați găsit singuri răspunsul.

7. Iubește-ți soția ca pe o persoană

„Soțul meu nu-mi acordă interes, decât atunci când vrea să facă dragoste cu mine“ sau „Nu mai sunt o ființă omenească pentru soțul meu. Am ajuns un simplu obiect care-i satisface pornirile“, sunt numai două din plângerile frecvente auzite în vizitele pastorale. Nimănui nu-i place să fie tratat ca un simplu „obiect de plăcere“.

După nuntă, fiecare partener dintr-o familie este integrat în activitățile care îl separă de celălalt. Soțul merge la servicii, iar soția rămâne acasă să îngrijească gospodăria. Adeseori nu

există comunitate între aceste două domenii de activitate. Singurul timp în care soții se află iar împreună este cel afectat dragostei. Dacă pentru bărbat acest regim poate fi satisfăcător, pentru o femeie, niciodată !

Soția nu vrea să fie „folosită“, ci iubită. Iar pentru ea dragostea înseamnă mult mai mult decât o îmbrățișare înfrigurată. Este interesant de subliniat că mulți soți își dau seama că-și „fură“ soțiile de un drept al lor, dar nu știu cum să repare situația. De fapt nu este nici o filosofie. Dacă soții și-ar da un cât de mic interes să placă soțiilor lor, ar găsi ei înșiși calea spre „limanuri mai bune“. Sunt multe lucruri pe care le poate face un bărbat pentru a exprima felul de iubire de care are nevoie orice femeie.

Să luăm exemplul unui soț care se întoarce seara de la treburile lui. În loc să se cufunde în lectură sau să înceapă să strige : „Ce avem de mâncare azi? Mi-e o foame teribilă !“, el ar putea să se gândească puțin la cea care l-a așteptat toată ziua acasă și să se preocupe și de „foamea ei“ de atenție și de gingășie. Nimeni nu ar trebui să uite că acasă este soț și că are o soție. O mângâiere duioasă, puțină preocupare față de evenimentele pe care le-a trăit ea în timpul cât el a lipsit de acasă, preluarea îngrijirii copiilor, sau spălatul vaselor sunt mici, dar importante gesturi pe care și le dorește orice soție.

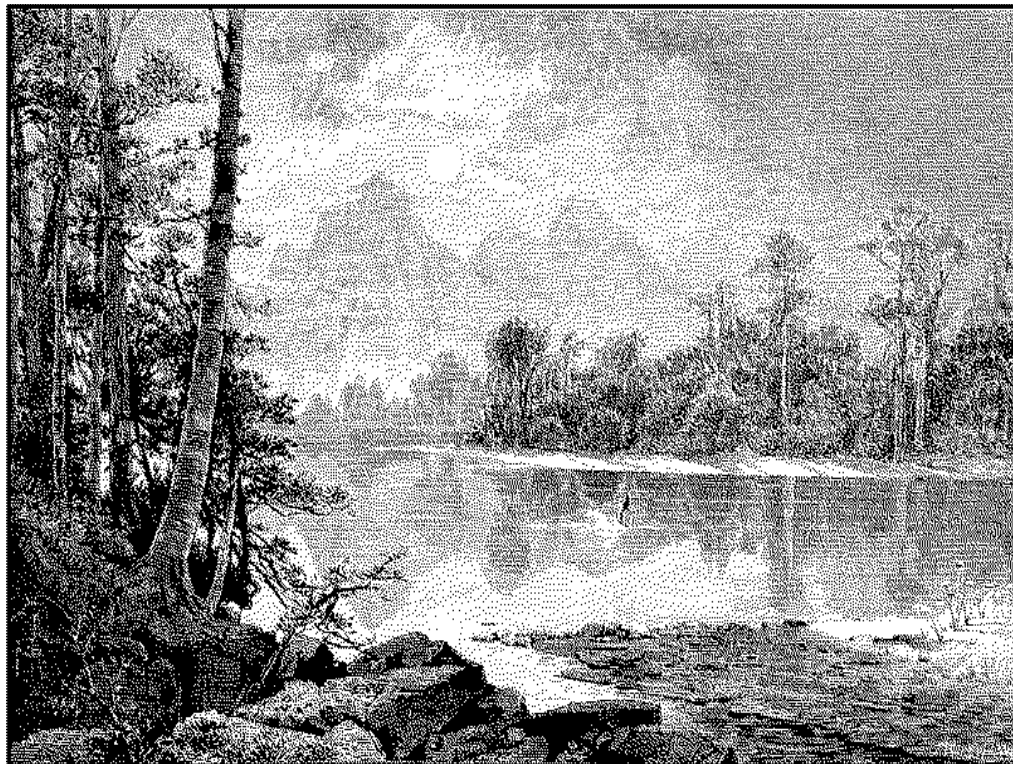
Nici un soț nu are scuze pentru a-și neglija soția. Dumnezeu i-a făcut cinstea de a-i încredința tovărășia unei ființe de starea căreia îl va socoti o dată răspunzător. Înaintea altor priorități, un soț este în primul rând un soț, și acest titlu presupune responsabilitate și slujire.

Unde sunt plimbările romantice de altă dată? Unde sunt excursiile și vacanțele voioase de la început? Nu uitați că soția le așteaptă. Nu uitați că Dumnezeu v-a încredințat o persoană și că ea are nevoie de toată atenția de care sunteți capabili. Dumnezeu și-a arătat înțelepciunea Sa veșnică atunci când a rânduit ca unui bărbat să îi fie soție o singură femeie. Destinația aceasta este înscrisă în tiparele și-n posibilitățile ființei omenești. Nici un bărbat nu poate iubi „ca persoane“ două femei în același timp. Ce trece peste „un bărbat pentru o femeie“ nu poate fi iubire.

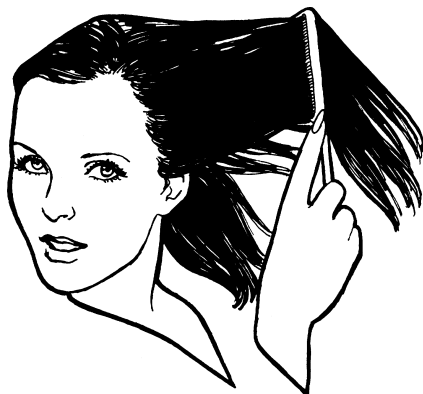
Vă aduceți aminte de împăratul David?

Odată, l-am întrebat pe un prieten : „Cum oare de a putut fi ispitit David să păcătuiască cu Batșeba? Nu-i erau suficiente unui om de 50 de ani 20 de soții?“

El mi-a răspuns : „Eu știu cum s-a putut. David a avut 20 de metrese, dar nici o soție. El nu cunoscuse o persoană de care să-l lege iubirea. Din acest punct de vedere, inima lui era goală.“

CAPITOLUL 8

Numai pentru femei

Din observațiile mele făcute de-a lungul anilor am constatat, fără nici un dubiu, că femeile posedă o capacitate de iubire mult mai mare ca bărbații. Ele pot primi mai mult și pot oferi la rândul-le mult mai mult. Este în această realitate o motivație a strădaniilor lor de a deveni cât mai potrivite nevoilor soților lor.

Cu regularitate, am notat faptul că toate soțiile doresc să se adapteze perfect vieții de căsnicie și că fac cele mai mari eforturi pentru a fi la înălțime în domeniul vieții sexuale. Intenția mea este de a le veni în ajutor cu câteva sugestii care le vor putea fi folositoare.

1. Cultivă o atitudine mentală pozitivă

Când am citit „The Total Woman“ de Marbel Morgan am izbucnit în râs la unul dintre pasajele cărții. Soția mea m-a întrebat surprinsă care este motivul veseliei mele. Atunci i-am dat și ei să citească pasajul respectiv, dar n-am obținut nici un zâmbet din partea ei. Ce scria acolo? Doamna Morgan accepta faptul că centrul de control al activității sexuale a unei femei este în creier. Eram de mult convins de acest lucru, dar pentru prima oară întâlneam o femeie care să recunoască această realitate.

În cartea Proverbelor 23:7 citim : „Ce gândește un om în inima lui, aceea este“ (în original). Într-adevăr, cercetătorii au descoperit că un om nu poate să treacă de limitele pe care el însuși și le-a fixat în minte. Dacă a anticipat succesul, va reuși, iar dacă se așteaptă la înfrângere, va eșua cu siguranță.

Creștinul trebuie să fie un om optimist. Optimismul lui este gratuit, pentru că nu se bazează pe o prea bună părere despre el însuși, ci pe ajutorul nelimitat pe care-l poate primi de la Domnul.

În activitatea mea pastorală am rămas surprins să întâlnesc femei cu un deosebit „vino încoace“ care mi-au mărturisit pline de amărăciune eșecurile lor în viața sexuală. Și invers, nu o dată am întâlnit femei cam „prea grăsuțe, prea plinuțe“ cam „peste margini“ care mi-au declarat că găsesc în viața sexuală una din marile împliniri ale existenței. Singura concluzie la care am putut ajunge a fost aceea că activitatea sexuală nu depinde în primul rând de caracteristicile fizice ale unei femei, ci de atitudinea ei mentală față de sex.

Există trei direcții în care gândirea unei femei trebuie să fie pozitivă pentru a conduce înspre o activitate sexuală plenară :

- a) ce crede ea despre sex
- b) ce crede ea despre ea însăși
- c) ce crede ea despre soțul ei

a) Ce crede despre sex

Multe femei au moștenit păreri false despre activitatea sexuală, ajungând să considere actul împreunării ca pe ceva „murdar“, „rău“ sau „numai pentru plăcerea bărbatului“. Niciuna din aceste convingeri nu stă în picioare în fața textelor din Sfânta Scriptură.

În 1 Corinteni 7:1-5, Biblia ne spune că Dumnezeu a pus în fiecare soț „nevoi sexuale“ care se cer împlinite. Nu numai bărbatul are drept asupra trupului soției sale, dar și femeia are drept asupra trupului soțului ei. Orice femeie care nu intră în căsnicie cu gândul că sexul este o binecuvântare din partea Tatălui ceresc, de care trebuie să se bucure fără rezerve, dovedește că nu este pregătită să se mărite.

Mi s-a întâmplat să stau de vorbă cu o pereche căsătorită și să aflu că dăceau o viață sexuală dezastruasă. L-am rugat pe soț să mă lase câteva minute singur cu soția lui. Eliberată de stânjeneala pe care o putea simți în prezența soțului, acea tânără soție mi-a mărturisit că nu aveau contact sexual decât de două sau trei ori într-o lună „pentru că nu sunt la fel de robustă ca celelalte femei, organele mele genitale sunt subdezvoltate și mai sufăr și de arterită“. (De fapt, cercetările

moderne au arătat că dimensiunile organelor genitale sunt cam aceleași la toate persoanele, indiferent de statură). I-am spus că arterita poate fi și un simptom al prezențelor unor tensiuni nervoase care apar într-o viață sexuală dezordonată și că prin urmare ar putea să încerce nu să reducă numărul relațiilor sexuale, ci să-l mărească. O săptămână mai târziu am primit un telefon din partea soțului ei care-mi spunea : „Nu știu ce i-ați spus soției mele atunci când ați rămas singuri, dar ne-am iubit de șapte ori numai în ultimele șapte zile. Ea se simte minunat. Nu știu însă dacă eu voi putea ... ține pasul.“ Ce le schimbase viața? Nu medicamentele, nu vitaminele miraculoase, ci o concepție corectă despre posibilitățile vieții sexuale.

b) Ce crede ea despre sine însăși

Subaprecierea este o boală a zilelor noastre. Bărbații care sunt nemulțumiți de dimensiunile organelor lor genitale, femeii care se cred subdezvoltate, încercând să-și sporească farmecele cu „adaosuri de burete“ sau cu rochii țipătoare. Toți aceștia sunt oameni nemulțumiți de ei înșiși și de ceea ce le-a dat Dumnezeu.

Trebuie să se știe că un procentaj enorm de oameni sunt NORMALI și că excepțiile constituie o infimă minoritate. Sunt mult mai mulți oameni anormali pentru că se cred așa, decât pentru că sunt în realitate. Nemulțumirea și subaprecierea sunt cauzele majore ale proastei funcționări sexuale.

Din toate cercetările s-a desprins concluzia că nu dimensiunile organelor sexuale sunt primordiale în trăirea sexuală, ci ceea ce gândim noi despre ele și despre noi înșine. Dacă suntem convinși că avem tot ceea ce ne trebuie pentru o activitate sexuală normală, vom avea o astfel de activitate, sau cel puțin vom deține cheia care să ne deschidă drumul înspre ea.

c) Ce crede ea despre bărbatul ei

„Nu pot să sufăr ca bărbatul meu să pună mâna pe mine !“ așa și-a început plângerea o femeie căsătorită a doua oară cu un văduv.

„Cele zece minute dinaintea sosirii lui acasă sunt cele mai grele din toată ziua. Când mă gândesc că se va apropia de mine și că mă va săruta, îmi vine să-mi iau câmpii !“

Mi-am dat seama mai târziu că ea considera relațiile sexuale cu un al doilea bărbat drept păcătoase. Am stat mult de vorbă cu Biblia în față și, în final, ea și-a mărturisit cu lacrimi păcatul ei înaintea Domnului. După numai două săptămâni, m-a sunat la telefon cam pe la ora 4:55 după

amiază și mi-a spus : „Te sun acum ca să-ți spun că cele zece minute în care-l aștept pe Tom să vină acasă, au devenit cele mai minunate minute din zi. Acum trebuie să sosească și am pregătit totul pentru a-i spune un cald și drăgăstos „Bun venit“.

Dragostea este o emoție vitală care crește sau moare după cum hotărăște felul nostru de gândire. Dacă o soție își critică și-și ceartă soțul în gândire, foarte curând dragostea ei pentru el va muri. Dacă, dimpotrivă, ea își înlocuiește această gândire cu o admirație nereștinută pentru calitățile lui incontestabile, dragostea ei pentru el va reapare, așa cum ziua îi urmează negrei nopți.

Dragostea este un rezultat al felului în care gândim despre celălalt. De multe ori am asistat la refacerea unor căsnicii considerate destrămate, prin simpla acceptare a supunerii față de principiul :

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Christos Isus, cu privire la voi “. (1 Tesal. 5:18)

Un cuplu a venit la mine într-o vineri și mi-au spus că sunt ultimul lor popas în drumul lor spre tribunal. Aveau de gând să introducă acțiune de divorț.

„Se mai poate reînvia dragostea noastră? Avem trei copii“.

Le-am răspuns : „Nu, omenește nu se mai poate face nimic, dar știu pe cineva care ar putea să facă ceva“.

Știam că sunt creștini și le-am vorbit despre părerea Lui despre căsătorie : „Dumnezeu le poruncește celor căsătoriți să se iubească unul pe celălalt, și trebuie să știți că niciodată El nu pretinde să facem un lucru, mai înainte de a ne da și puterea să-l facem“.

Dintr-o dată m-au privit cu speranță.

Simțindu-i neputincioși, i-am îndemnat să ne rugăm împreună și după ce ne-am rugat am rămas și eu surprins de vorbele pe care Dumnezeu mi le-a adus pe buze :

„Ce ați spune dacă peste numai trei săptămâni ați fi iarăși îndrăgostiți nebunește unul de celălalt?“

Am văzut cum le-au strălucit ochii de speranță, dar au revenit imediat la starea dinainte. A trebuit să stăm cam mult de vorbă. Le-am arătat cât de dăunător pentru căsnicie este un duh de ceartă și de nemulțumire. Le-am spus că ceea ce gândim adesea despre partenerul nostru de viață ne poate distruge dragostea. Am citit împreună 1 Tesal. 5:18 și am ajuns împreună la convingerea că Dumnezeu condamnă astfel de trăiri și că El ne îndeamnă să ne fixăm gândirea asupra lucrurilor bune și asupra mulțumirii pentru tot ceea ce El ne-a dăruit prin căsnicie. Am luat de pe masă o foaie de

hârtie și l-am rugat pe soț să enumere în scris zece lucruri care îi plac la soția lui. A fost greu până a scris prima calitate. Celelalte s-au așternut cuminți una sub alta. Când a venit rândul soției, ea le-a scris dintr-o răsuflare, căci avusese timp să se gândească cât soțul scrisese.

Am luat cele două liste complete și i-am sfătuit să le citească în fiecare zi, dimineața și seara și apoi să mulțumească Domnului. În mai puțin de trei săptămâni, am primit de la ei un telefon și mi-au spus că nu mai au nici un motiv să mă deranjeze: „Acum ne iubim altfel decât înainte. Iubirea noastră este mai puternică ca oricând“.

Dacă simțiți că dragostea dumneavoastră este în declin, nu uitați că gândirea dumneavoastră este vinovată. Încercați o atitudine de mulțumire față de Dumnezeu. Puneți această structură în gândurile dumneavoastră și ea vă va fi schela care va înlesni reclădirea iubirii.

2. Relaxați-vă ! Relaxați-vă ! Relaxați-vă !

Relaxarea este absolut necesară pentru ca organele sexuale să funcționeze normal. Aproape toate femeile au glandele care sunt necesare pentru producerea unei lubrificări corespunzătoare a vaginului. Ori de câte ori o femeie este însă crispată aceste glande nu funcționează la adevăratul lor potențial și pătrunderea penisului în vagin este anevoioasă și plină de durere.

Mulți specialiști recomandă folosirea unei vaseline speciale în primele săptămâni de căsătorie tocmai cu scopul de a înlesni actul sexual și de a evita formarea unor reflexe inhibitoare. Relaxarea unei femei este foarte importantă și pentru bărbatul ei, pentru că dacă el o va simți încordată și temătoare, va putea ajunge la convingerea că se teme de el și că nu-i face plăcere actul sexual. Nici un soț cinstit nu poate continua o viață sexuală normală în asemenea atmosferă.

3. Alungați-vă reținerile

Am spus deja că modestia și pudoarea sunt de admirat în afara sferei vieții sexuale și complet nerecomandabile înăuntrul ei. Biblia ne spune că Adam și Eva „erau amândoi goi și nu le era rușine“ (Gen. 2:25). Trebuie să treacă un anumit timp până când o femeie va putea să-și lase la o parte „pudoarea feciorelnică“ din noaptea nunții, dar această abandonare a rezervelor este strict necesară. Nimic mai trist decât o soție pudică chiar și după ani de zile de căsnicie.

4. Țineți minte că bărbații sunt excitați vizual.

Încă o dată vă aduc aminte că Domnul Isus le-a spus bărbaților, și numai lor: „Ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui“ (Matei 5:28). Acest specific masculin poate și trebuie să fie folosit în câștigul atmosferei familiale.

Mulți specialiști își sfătuiesc pacientele să facă din felul în care își primesc soții acasă, cea mai importantă perioadă a zilei. Soțiile trebuie să aibe grijă de felul în care arată. Un păr dezordonat, o îmbrăcăminte anapoda sau o expresie a feței mohorâtă nu vor constitui niciodată semne de bun venit și nici „chemări ale dragostei“.

5. Niciodată nu cicăliți, nu criticați și nu ridiculizați !

Bine înțeles că la începutul căsniciei majoritatea soților sunt neexperimentați. Cum ar putea fi altfel? Este normal ca ei să mai greșească și să devină uneori chiar ridicoli. Fiți atenți la atitudinea pe care o luați în aceste momente. Atunci se determină „încrederea“ sau „neîncrederea în sine“ a soțului dumneavoastră.

Un medic strălucit care avea o soție minunată, strălucitoare atât prin frumusețe, cât și prin cultură, a început să întrețină o relație păcătoasă cu o altă femeie, nici pe departe atât de frumoasă sau de deșteaptă. Când l-am rugat să se explice, el mi-a răspuns : „Asta proastă și urâtă mă lasă să mă simt bine“. Când i-am spus motivul acesta soției lui, ea a izbucnit în plâns și a recunoscut că în ultima vreme devenise foarte cicălitoare și nemulțumită de tot ce făcea soțul ei. Alte femei păcătuiesc încercând să-și trateze soții de pe poziția unei mame. Nu uitați că un bărbat nu mai este un copilăș căruia să-i mai placă dădăceala. Priviți cu atenție numărul pe care îl poartă la pantofi și înțelegeți că este și el „un om mare“.

6. Credeți în menirea pe care v-a dat-o Dumnezeu

„Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău și el va stăpâni peste tine“ (Gen. 3:16). Soția este cea care „răspunde“ dorințelor bărbatului ei. Multe femei nu înțeleg acest lucru și se apreciază „pregătite sau nepregătite“ pentru trăiri erotice în funcție de propriile lor dorinți. Nu este biblic. Dumnezeu le-a rânduit pe femei să „reacționeze“ la dorințele soților lor. Ei au inițiativa. Acceptând „stăpânirea“ lor și fiind gata să le răspundă inițiativelor lor, femeile vor

ajunge să trăiască ele însele cele mai mari satisfacții. De obicei, bărbații sunt cei care „cer în căsătorie“. Este prin urmare normal ca tot ei să fie și aceia care „cer în dragoste“!

7. Păstrați-vă o igienă desăvârșită

Nu este prea mult de spus în această privință. Fiecare femeie știe ce este bine și ce nu. Prin natura lor, femeile trebuie să se spele mai des și să se îngrijească mai atent. Cochetăria feminină este foarte indicată, dacă este păstrată în limitele decenței.

8. Vorbiți deschis despre trăirile personale

Una din cele mai greșite păreri în domeniul vieții sexuale este aceea că soții sunt cu toții niște „experți în materie“. Este interesant de remarcat faptul că, de obicei, bărbații vorbesc într-adevăr mai mult decât femeile despre sex, dar asta nu înseamnă că ei știu mai multe ! De obicei, ceea ce știu ei provine din izvoare foarte îndoielnice. Multe din glumele auzite la „colț de stradă“ conțin imposibilități sexuale de care nu poți decât să te miri că au putut fi crezute. În familie, soția trebuie să-și învețe soțul și să-l pună la curent cu tot ceea ce îi place în domeniul vieții sexuale. Nu numai cu vorba, dar chiar și luându-i mâna și așezându-o în locurile în care mângâierile lui îi sunt mai plăcute.

9. Când totul eșuează, rugați-vă !

Știu, aceste cuvinte pot suna ciudat în gura unui profesor de educație sexuală, dar nu uitați că el este și predicator.

Nădăjduiesc că vă veți da bine seama de importanța acestui ultim sfat. Cel care ne vrea fericiți în căsnicie este Dumnezeu însuși. El este Cel care a decretat că: „Nu este bine ca omul să fie singur“, și nu cred că spun prea mult dacă afirm că nu cred că este voia lui Dumnezeu ca un cuplu să rătăcească prin pustiul arzător al neîmplinirilor sexuale.

Dacă vă lipsește ceva în căsnicie, să știți că nu este lipsă în magazia de binecuvântări a cerului. Cereți și vi se va da.

Singura restricție a împlinirii sexuale este aceea trăită în afara familiei. În cadrul familiei însă nu există limite în bucuriile pe care este gata să ni le ofere Dumnezeu. „Cereți, pentru ca bucuria voastră să fie deplină “ (Ioan 16:24) .

CAPITOLUL 9

Controlul nașterilor

În orașele americane în care am ținut Seminariile despre viața de căsătorie am fost luat de multe ori peste picior de „tânăra generație“ și considerat un „întârziat din Neanderthal“. Vina mea era aceea de a susține valabilitatea unei căsnicii din care să crească un număr mare de copii.

Am citit mereu, mereu, porunca dată de Dumnezeu celor dintâi oameni: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul“ (Gen. 1:28). De multe ori mi s-a răspuns că această poruncă a fost valabilă numai pentru vremea paradisului. Cei ce mi-au dat această replică, nu erau dintre cei familiarizați cu Sfânta Scriptură, altfel ar fi știut că această poruncă, dată într-adevăr în vremea „Edenului“, a fost repetată întocmai și după căderea omului (Gen 9:1). Alteori, mi s-a spus că Gen. 1:28 nu mai este valabil, pentru că pământul este deja suprapopulat. La această remarcă, eu am răspuns că Gen. 1:28 este un cuvânt al Domnului și nu știu pe nimeni care să aibă autoritatea să revoce un ordin dat de Suveranul Universului. Ori, în tot restul Bibliiei nu este nici măcar UN verset care să revoce Gen. 1:28 !

S-ar putea ca cineva să creadă că eu sunt cu totul împotriva controlului nașterilor. Nu, nu sunt împotriva acestei practici. Sunt însă împotriva aplicării unui control

absolut al nașterii. Cred că el este rodul unui egoism atroce și a unei dorințe neînfrânate de „a-ți trăi viața“.

În discutarea acestor probleme accentul nu trebuie pus pe eficacitatea metodelor contraceptive, ci pe valabilitatea motivelor care au determinat adoptarea unor asemenea practici.

Convingerea mea cea mai profundă este că majoritatea familiilor creștine practică într-o formă sau alta un control al nașterilor. Îmi întemeiez această convingere pe faptul că știu că o femeie normală are capacitatea de a duce înspre fecundare 30-40 de ovule din totalul celor 300.000 - 400.000 de celule sexuale feminine conținute de ovare. Din aceste 30-40 de ovule, în timpul unei căsătorii medii, ar putea fi fecundate aproximativ 20 dintre ele. Știind toate acestea și neîntâlnind decât ... în zvonuri, familii care să aibe atâția copii, mă cred îndreptățit să păstrez o serioasă bănuială că toate familiile creștine practică un anumit sistem de control al nașterilor.

Foarte serios vorbind, eu cred că fiecare familie are dreptul și datoria de a sta înaintea Domnului în rugăciune și de a hotărî să aducă pe lume exact atâția copii câți pot îngriji corespunzător și câți pot educa suficient de atent pentru a-i conduce la Domnul.

Pentru o înțelegere mai clară a controlului nașterilor, vom reda în continuare, într-o traducere foarte liberă, excelenta carte: „Please help me ! Please love me !“ a lui Walter Trobisch.

Credem că, departe de a deranja, forma de corespondență în care este turnat conținutul acestei lucrări va înlesni o mai intimă și mai personală înțelegere.

Dialogul acestei corespondențe este purtat între pastorul austriac și o familie de tineri africani, și deși unele dintre probleme nu ne sunt comune, majoritatea celorlalte sunt absolut „și ale noastre“. Oamenii sunt la fel pe toată fața pământului și problemele lor asemănătoare reclamă aceiași mare necesitate de rezolvare.

7 Ianuarie

Dragă domnule pastor

Am auzit de activitatea dumneavoastră și crezând că mă puteți ajuta, îndrăznesc să vă fac cunoscută situația neplăcută în care mă aflu. Iată care îmi este pășul, am 24 de ani și acum trei ani m-am căsătorit cu o fată de 15 ani. Acum, această tânără nu mai vrea să mi se supună și nu mă mai ascultă.

Sunt învățător la o școală africană. Am zece clase de educație și am crezut că am

făcut foarte bine când mi-am ales o soție cu mai puțină educație decât mine. Ea a absolvit numai șase clase de școală. Intenționez să-i desăvârșesc eu educația și să o cresc ca soție și ca gospodină. Am avut planuri mari cu ea, dar acum trebuie să admit că totul a ieșit de-andoaselea.

La începutul căsniciei a mai mers cumva, dar în ultimul an nu-mi mai place de loc. Niciodată nu face ce îi spun eu. Dacă o rog să facă ceva, refuză. Dacă insist, începem să ne certăm și aproape că sărim la bătaie.

Am încercat de câteva ori să facem pace și să o luăm de la început, dar nu ne-am putut ține de hotărârea noastră decât cel mult o zi. Apoi am început iarăși să ne certăm. Soția mea se enervează foarte repede. Uneori chiar aruncă gospodăria pe fereastră. Singurul lucru pe care îl mai face cu plăcere sunt scenele de gelozie.

Trebuie să vă mai spun că Dumnezeu ne-a binecuvântat deja cu un copil care are acum un an și o lună.

Am toată încrederea că mă veți ajuta și că orice îmi veți spune va servi la vindicarea căsniciei noastre.

P. Joseph

28 Ianuarie

Dragă domnule P. Joseph

Îți mulțumesc foarte mult pentru scrisoarea și pentru încrederea ta. Mi-ar face o deosebită plăcere să vă pot vizita. Ar fi mult mai ușor pentru mine să înțeleg cauzele insuccesului vostru. Mi-e teamă că nu voi putea să vă ajut prea mult numai cu scrisorile, dar îmi voi da toată silința să vă fiu cât mai util.

Ți-ai luat o soție mult prea tânără și asta este cu siguranță unul dintre motivele care au dus la situația voastră actuală. La 15 ani o fată e încă un copil. La 18, este abia o tânără femeie. Schimbările care se produc într-o fată de la 15 până la 18 ani sunt uimitoare. Este așa numita perioadă de explozie a maturității în care nu numai trupul ei se împlinește, ci și sufletul, caracterul și sentimentele ei. După numai trei ani, schimbările o fac de nerecunoscut, mai ales dacă a trăit și experiența unei maternități, cum este în cazul vostru.

Pot să-ți vorbesc deschis? Mi-e teamă că atunci când te-ai căsătorit, ți-ai ales soția după niște principii care definesc de fapt o „soră mai mică“ sau, cel mult, o „fată în casă“. Nu te-ai pregătit ca să devii soț, ci profesor sau un fel de tutore. Cred că ai o deformație profesională.

Verbele pe care le folosești pentru a ilustra relațiile tale cu soția ta sunt: „Să-i desăvârșesc educația“, „s-o cresc“, „să mi se supună“, „să facă ce îi spun eu“. Nu crezi că sunt exact aceleași verbe care se folosesc și pentru descrierea unui proces de „dresare“ a animalelor?

Ți-ai propus să continui să fii profesor și acasă, tu ai transformat căminul

într-un laborator, ți-ai impus un spirit de autoritate și în loc să cauți un partener de viață, ți-ai dorit un subaltern ascultător.

Îmi este destul de greu să mă pronunț de la distanță, dar cred că nu greșesc prea mult dacă-ți spun că soția ta se revoltă tocmai împotriva acestui tratament. Ea nu vrea să-ți fie un subaltern, ci un partener cu drepturi egale.

Dumnezeu o iubește pe soția ta la fel de mult ca și pe tine. În ochii Lui amândoi sunteți la fel de importanți. Există un plan pe care El îl are pentru viața fiecăruia dintre voi. Nu te pune în locul lui Dumnezeu, ci lasă-L pe El să facă să înflorească talentele și aptitudinile pe care le-a sădit în inima soției tale. Numai El ți-o poate face un „ajutor potrivit“.

Gelozia ei este un semn că încă te mai iubește, dar și că nu are destulă încredere în tine. Se poate că gelozia asta să fie reflexul neîncrederii pe care tu i-o manifesti. Eu cred că dacă o vei face să simtă că începi să ai mai multă încredere în ea, va deveni mai înțelegătoare.

Căsătoria se poate asemăna cu ecoul din munți. Ce strigi, aceea se întoarce la tine. Dacă ai ajuns să-ți dai seama că nu te mai mulțumește, trebuie să fii la fel de cinstit și să te întrebi : „Dar ea este mulțumită de mine?“ Dacă te plângi că ea nu mai are încredere în tine, trebuie să te întrebi : „Dar am avut oare mai întâi eu încredere în ea?“ Dacă o mustră pentru că nu te mai ascultă, trebuie să te întrebi: „Dar eu o ascult? O slujesc?“

Există în scrisoarea ta o expresie pe care nu o înțeleg. Tu spui că soția ta „aruncă gospodăria pe fereastră“. Vrei să spui că ea aruncă vasele și lucrurile din casă în stradă?

Am înțeles din datele pe care mi le-ai dat că ați început să vă certați cam de un an de zile, de prin perioada în care vi s-a născut copilul. Nu ai remarcat nicio dată această coincidență? Te rog să-mi spui cât timp durează alăptatul copiilor în tribul vostru și cât timp vă abțineți de la relațiile sexuale după naștere.

Trebuie să-ți spun că Dumnezeu nu vrea ca soțul și soția să se lipsească unul de celălalt prea mult timp de plăcerea unirii sexuale. Ceea ce se întâmplă în timpul acestor uniri este atât de important, încât apostolul Pavel se pronunță împotriva unei abținente îndelungate spunând : „Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoră de soți, decât doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și rugăciunea, apoi să vă împreunați iarăși, ca să nu vă ispitească Satana, din pricina nestăpânirii voastre“ (1 Corint.7:5).

Vreau să te întreb : Nu s-ar putea oare ca certurile voastre să fie un rezultat al ispitirilor Diavolului și ca problema voastră să aibe un substrat sexual?

Dacă te jenezi, poți să nu îmi răspunzi la ultima întrebare. Te-am întrebat numai pentru că un răspuns exact m-ar ajuta foarte mult să caut un leac pentru „vindecarea căsniciei voastre“.

Pastor T.

15 Februarie

Iubite pastor

Nu pot să exprim în cuvinte bucuria pe care mi-a produs-o scrisoarea dumneavoastră. Ne-ați înțeles perfect, de parcă ați fi trăit cu noi o viață. De când am citit rândurile dumneavoastră, s-au mai liniștit și valurile înfuriatei mări din căsnicia noastră. Nu știu cum să vă mulțumesc pentru ce ne-ați scris. Ați intuit perfect cauza principală a nefericirii noastre.

Așa cum ați presupus, în tribul nostru este obiceiul ca o pereche care a dat naștere unui copil, să se abțină de la relații sexuale timp de doi ani de zile. Totul ni se trage de la niște superstiții ale strămoșilor noștri, care credeau că relațiile dintre soți pot primejdui viața noului născut. Obiceiul acesta este foarte înrădăcinat în noi și ne temem foarte mult să nu ne pierdem copiii, dacă avem împreună atâta timp cât ei mai sug lapte din sânii mamei. Alăptarea durează cam doi ani.

Se mai spune și că băieții mor mai repede decât fetele, și cum noi avem un băiat, socrul meu a venit imediat după nașterea lui la mine și mi-a atras atenția să nu primejduiesc viața copilului.

Pentru mine abinența nu este un lucru ușor. În alte vremuri, când poligamia era la modă în societatea noastră, era mult mai ușor să te supui la astfel de reglementări. Acum poligamia aparține trecutului și chiar dacă mi-ar trece prin cap să îmi iau o a doua soție, nu aș avea suficiente resurse financiare pentru o astfel de viață.

Soția mea știe că în astfel de situații, mulți soți comit adulter. Eu nu m-am gândit niciodată să merg la o prostituată. Sunt membru în Comitetul Bisericii și sunt învățator la Școala din sat. Totuși ea mă bănuiește și asta o roade și o umple de gelozie.

La cine să cer un sfat? Într-o zi, un prieten m-a învățat să fac ceva ce eu am considerat a fi un lucru tare vulgar. El mi-a zis că pot avea „împreunare cu soția mea“ și fără să arunc sămânța înăuntrul vaginului ei. Atunci laptele mamei nu va avea nimic de suferit. Este ceva în mine care se revoltă împotriva unei astfel de practici, dar pentru că mi-am dat seama că abinența ne ruinează căsnicia, am încercat s-o pun în aplicare. Așa facem și acum. Eu am obținut o anumită ușurare, dar atmosfera din căminul nostru nu s-a prea schimbat.

Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg. Mi se pare că soția mea nu este de acord ca eu să ejaculez în afara vaginului. Oare sperma are și o altă menire în afara aceleia de a produce procreerea? În corpul femeii ea stimulează și alte trăiri?

V-aș rămâne foarte îndatorat dacă mi-ați da un răspuns la aceste întrebări.

P.S. - „A arunca gospodăria pe fereastră“ este o expresie din limbajul nostru care se aplică clevetirii și trădării indiscrete. Soția mea obișnuiește să le spună prietenelor ei lucruri din intimitatea noastră și asta nu-mi place de loc.

De fapt și ce ați înțeles dumneavoastră se întâmplă câteodată. Mai aruncă și cu farfuria și cu ...altele.

P. Joseph

27 Februarie

Dragă Joseph

Sunt foarte fericit că întrebarea mea nu te-a rănit, ci ți-a cauzat mai de grabă o stare în care ai putut să-mi dai un răspuns inteligent. Acum îmi dau seama perfect de ce se revoltă soția ta.

De fapt tu te afli într-o mare dilemă. Pe de o parte tu nu vrei să fii poligam, iar pe de alta, vrei să respecti o tradiție de pe vremea poligamiei.

Ce să-ți spun eu despre tradiția voastră? Pe de o parte ea este bună și ținând cont că nu găsiți așa ușor lapte praf, dacă soția rămâne însărcinată repede după naștere, lactația ei se întrerupe și viața copilului este într-adevăr în pericol. La fel de adevărat este și că fetele sunt de obicei mai rezistente decât băieții. Totuși, rata mare a mortalității infantile din trecut nu a fost cauzată de „împreunarea“ soților, căci sperma nu are nimic de a face cu laptele matern. Este o imposibilitate biologică contactul lor. Mult mai posibil este că acei copii au murit din cauza unei alimentații insuficient de bogate pentru a asigura și dezvoltarea fătului și calitatea laptelui matern.

Strămoșii tăi au avut un bun simț de observație și și-au dat seama că perechile care întrețin relații sexuale înainte de înțărirea copiilor lor, au șanse mai mari să îi piardă, dar concluziile lor nu i-au împins spre cea mai potrivită soluționare. Cunosc unele triburi în care abținerea este recomandată pentru trei ani după naștere. Așa cum ai observat și tu asta produce o totală înstrăinare a soților.

Cercetările medicale au observat că o perioadă de șase săptămâni de abținerea înainte și după nașterea copilului este absolut suficientă. O perioadă mai îndelungată de întrerupere a relațiilor sexuale nu este recomandată, ci mai degrabă condamnabilă.

Ai dreptate, a fost mult mai ușor atunci când un bărbat avea mai multe femei. Din punctul acesta de vedere cineva a zis că „poligamia a fost metoda africană tradițională pentru prevenirea nașterilor“. Ea îi îngăduia unei soții să aibe un timp suficient de mare între două nașteri succesive.

Sunt ultimul om din lume care vrea să te contrazică atunci când spui că ești împotriva poligamiei. Nu există nici posibilități materiale, dar nici posibilități sufletești să-ți poți permite să-ți iei mai multe soții. Dumnezeu ne-a făcut pentru una singură, și deși în paginile Bibliei întâlnim câteva exemple de poligamie, nu știu nici un caz în care ea să nu fi fost cauza unor mari neazuri.

Sunt fericit și pentru că ai rezistat la ispita prostituatelor. Eu cred că prostituția a cauzat sterilitatea celor mai multe familii fără copii din Africa. Cine se culcă cu o prostituată, poate lua foarte ușor un microb care să cauzeze mai târziu sterilitatea soției sale.

De fapt, multe din prostituatele africane sunt ele însele femei sterile abandonate de bărbații lor din această cauză. Dacă ele sunt purtătoare de boli venerice, transmit aceste boli și celor care se culcă cu ele și care, la rândul lor vor transmite

bolile și soțiilor lor legitime. Devenite apoi sterile, aceste noi victime ale bolilor venerice, vor fi abandonate de soții lor și, în lipsa altor alternative, se vor apuca de prostituție.

Este, după cum vezi, un cerc vicios. Un avocat african a spus o dată : „Cel ce se culcă cu o prostituată, comite un act criminal față de propriul său popor. Este ceva comparabil cu înalta trădare“. Nu cred că a exagerat prea mult.

Înțeleg dezamăgirea ta. „Cui să mă adresez?“ Înainte sfatul bătrânilor era util, dar astăzi ei nu pot soluționa o situație care le este necunoscută. Mă tem că și Biserica te-a părăsit în același impas. Singurul lucru pe care a știut să-l facă a fost acela de a-ți spune că poligamia este greșită și că prostituția este un păcat. Ce îți trebuie ție este un sfat pozitiv, nu o interdicție. Tu trebuie să afli cum poți să-ți reglementezi procreerea copiilor, astfel încât să existe un timp suficient de mare între două nașteri succesive produse într-o familie monogamă.

Metoda pe care ți-a recomandat-o prietenul tău este cunoscută sub numirea științifică de „coitus interruptus“ și constă din retragerea penisului din vagin înaintea producerii ejaculării.

Dacă nu este singura care se poate aplica, eu mă pronunț împotriva acestei metode știind că există altele mult mai satisfăcătoare. Iată cum prezintă dezavantajele metodei știute de tine o publicație a „Federației Internaționale pentru planificarea familiei“ :

„Prin practicarea continuă și îndelungată a metodei „coitus interruptus“ ambii parteneri vor avea de suferit. În fiecare dintre ei se va instaura o stare de tulburări emoționale și de apatie. Femeia trăiește o teamă permanentă îndoindu-se că bărbatul va avea puterea să se retragă la timp, iar acesta nu se va putea bucura de un abandon total în trăirea erotică, ci va trebui să se supravegheze mereu, așteptând momentul oportun pentru întreruperea coitului. Prin acestea se pierde una din principalele caracteristici ale unui contact cu șanse de orgasm și se produc tensiuni nenaturale care pot provoca impotența soțului și frigiditatea soției“.

Cred că acum înțelegeți de ce vă certați mereu și de ce soția ta a ajuns „să-și arunce gospodăria pe fereastră“, la propriu și la figurat. Sunteți amândoi într-o mare încordare nervoasă pe care singuri v-ați produs-o.

Numirea de „coitus interruptus“ nu este cea mai exactă, căci contactul nu se întrerupe numai vremelnic, ci se „suspendă“ într-o amăgire.

Din cauză că unei femei îi trebuie un timp mai îndelungat pentru a ajunge la un maxim de excitație sexuală, prin această practică numai soțul va ajunge la orgasm, soția rămânând „la jumătatea drumului“, încordată și nemulțumită. Cauza absenței orgasmului feminin nu este absența ejaculării în vagin, ci lipsa unei perioade de timp suficient de mare pentru creșterea excitației. Lipsa repetată a orgasmului poate cauza un ulterior dezgust pentru trăirea actelor sexuale.

Conștient sau inconștient, soția ta te învinovățește de frustrările ei și se

răzbună și ea așa cum poate. Ea a ajuns să nu se mai simtă iubită, ci numai „folosită“ și protestează în felul ei în fața acestui gen de „exploatare“. Se pare că spargerea farfuriilor îi produce o oarecare descărcare nervoasă.

ATENȚIE însă ! Atitudinea ei nu înseamnă decât un strigăt disperat după ajutor. Ea încearcă să-ți atragă atenția asupra nevoilor ei. De fapt, vrea să-ți strige: „Te rog ajută-mă ! Te rog iubește-mă !“

Te sfătuiesc insistent să cauți să adopți o altă tehnică de control al concepției. Acest „coitus interruptus“, căruia mie îmi place să-i zic : „coitus abruptus“ nu este nici măcar o metodă sigură. Nu numai că poți scăpa de sub control momentul ejaculării, dar este bine să știi că în timpul erecției, cantități infime de spermă se revarsă din penis și că spermatozoizii pot pătrunde astfel în vagin și fără ejaculare. Se cunosc destule cazuri în care femeile au rămas însărcinate în astfel de situații.

Eu îți recomand așa numita metodă a „ritmului“ care respectă zilele de fertilitate și de infertilitate ale ciclului menstrual al soției tale.

Pastor T.

20 Martie

Dragă frate pastor

M-am încurcat foarte rău în ultimul paragraf din scrisoarea dumneavoastră din 27 Februarie. În rest cred că aveți dreptate în tot ceea ce a-ți scris. Am lăsat-o și pe Jeanette să citească scrisoarea dumneavoastră și am observat-o pușuind ușor de câteva ori. Este felul ei de a se manifesta atunci când este surprinsă de anumite lucruri.

Ne-am dat seama că metoda de control al nașterilor pe care o foloseam era într-adevăr vinovată pentru starea de tensiune nervoasă dintre noi. Am renunțat la ea, deși ne fusese recomandată de un creștin prieten, un romano-catolic.

Diagnosticul pe care l-ați pus dumneavoastră este bun, dar nu înțeleg tratamentul pe care ni-l recomandați. Nu știu ce poate însemna aceea „metodă a ritmului“, și cum sunt printre învățații acestei țări, presupun că neștiința mea este împărtășită de mulți alți concetățeni ai mei. L-am întrebat pe pastorul nostru, dar nici el nu știe despre ce este vorba. Ce păcat că occidentalii nu s-au îngrijit să ne transmită și un minim de educație în problemele sexuale !

Cunosc o familie de misionari care locuiește în cadrul unei Stațiuni Misionare nu departe de noi. Cu ei suntem prieteni. Îi știm însă și pe ceilalți. Unii europeni au câte un copil în fiecare an și totuși nu au probleme cu creșterea lor. Alții, nu știu cum fac, își programează nașterile tot din doi în doi ani. Ce fel de metode aplică ei? De ce nouă nu ne spun niciodată nimic?

Joseph

Dragă Joseph

M-ai atins în conștiința mea de misionar, dar trebuie să recunosc că ai dreptate. Nici eu nu sunt de acord cu cei care se mulțumesc să vestejească poli-gamia, renunțând să împartă și cunoștințe de control al concepției. Nu, dragul meu, occidentalii nu dețin nici un fel de știință secretă. Rezolvările lor sunt simple, și, poate cu timpul, acceptabile tuturor oamenilor. Ei își hrănesc copiii cu lapte praf, iar dacă vor să facă o pauză între nașteri, medicii lor le pun la dispoziție tot ceea ce au nevoie.

Îți mulțumesc că mi-ai atras atenția asupra neștiinței în care nu este vina voastră că vă aflați. Mi-ai deschis ochii. Ce mare responsabilitate și ce mare sarcină apasă pe umărul nostru. Trebuie să răspândim mult mai mult cunoștințele despre viață în lumea voastră africană. Înainte de a încerca să te lămuresc în ceea ce privește „metoda ritmului“, dă-mi voie să lămuresc o altă numire. Probabil că ai remarcat că eu nu folosesc termenul de „control al nașterilor“. Consider că această terminologie este periculoasă și dă naștere la practici pe care eu le consider criminale. Unii consideră că viața începe din momentul nașterii și că orice întrerupere a sarcinii înainte de naștere nu este periculoasă. De aceea ei au lansat numirea de „control al nașterilor“.

Eu prefer să folosesc numirea de „control al concepției“, deoarece consider că viața fătului începe din momentul concepției și orice acțiune împotriva lui este echivalentă cu o crimă. Orice formă de avort este vinovată. Fac excepție numai cazurile speciale în care este pusă în joc viața mamei sau există alte motivații medicale majore.

Iată ceva despre „metoda ritmului“. Această metodă presupune pur și simplu abținerea de la împreunarea trupeză în timpul zilelor fertile din cadrul ciclului menstrual feminin.

În mod normal, o femeie poate concepe un copil numai într-o singură zi din durata unui ciclu. În aceea zi, ovulul feminin se desprinde din ovar și este împins înspre locul în care este posibilă fecundarea lui. Procesul acesta se numește ovulație. Dacă ovulul nu întâlnește nici un spermatozoid, scurt timp după ovulație, fecundarea nu mai are loc și femeia va avea peste aproximativ două săptămâni o scurgere sângerândă, de parcă pântecul matern ar vărsa „lacrimi de dezamă-gire“. Zilele acestea în care este prezentă scurgerea se numesc și „zile rele“, „ciclu“ sau simplu „menstruație“.

Îți dai seama că dacă adaptezi ritmul contactelor sexuale cu ritmul normal al zilelor fertile și nefertile poți evita sistematic fecundarea. Aceasta este ceea ce se numește „metoda ritmului“.

Problema cheie este : Când are loc ovulația? Pentru a o determina cu precizie, Jeanette va trebui să-și înregistreze durata ciclurilor menstruale timp de cel puțin șase luni de zile. Asta înseamnă că ea va trebui să socotească numărul de zile care s-au scurs din prima zi de menstruație până în ziua imediat premergă-

toare a următoarei menstruații. În socoteală trebuie să adunăm și aceea primă zi și cea dinaintea menstruației. Veți observa că unele cicluri sunt mai lungi, iar altele mai scurte. Din numărul de zile din cel mai lung ciclu veți scădea 11, iar din numărul zilelor celui mai scurt veți scădea 18. Acestea sunt așa numitele „zile periculoase” sau „fertile”.

Este complicat? Să luăm un exemplu. Presupunând că cel mai lung ciclu a fost de 30 de zile, iar cel mai scurt de 26, să scădem din primul 11 și din al doilea 18. (30-11=19 și 26-18=8) Cifrele obținute ne arată că va trebui ca voi să vă abțineți de la contactele sexuale între a 8-a zi și a 19-a zi din ciclul menstrual. Înainte de cea de a 8-a zi și după cea de a 19-a zi este imposibil orice fecundare. Acestea sunt „zilele sigure”.

Eu vă recomand această metodă deoarece cred că ea vă va ajuta să reduceți tensiunile nervoase din căminul vostru. Știindu-se în siguranță, poate că și soția ta va avea posibilitatea să experimenteze un orgasm.

Apropos, știți ce m-a bucurat cel mai mult din scrisoarea voastră? Faptul că ai lăsat-o și pe Jeanette să citească ! Asta înseamnă că ai încetat să o mai consideri ca pe o „soră mai mică” care nu trebuie să le știe pe toate. Spune-i că poate să-mi scrie și ea câteva rânduri, dacă vrea să afle ceva.

28 Aprilie

Dragă frate păstor T.

Aveți dreptate. Ignoranța noastră este foarte „cuprinzătoare” și totuși nimic mai trist decât „pretinsa cunoaștere” în care se leagă cei care se găsesc în aceeași situație ca și noi. Vă mulțumesc pentru explicațiile foarte detaliate. Îmi dați voie să transcriu câteva paragrafe din scrisorile dumneavoastră și să le dau unor prieteni de ai mei să le citească și ei? Știu câțiva care ar fi foarte fericiți să citească rândurile dumneavoastră.

Singurul lucru de care mă tem este că o dată răspândite, aceste foi ar putea încapa și pe mâna elevilor mei care le-ar putea folosi într-un mod nerecomandabil. Nu aș vrea ca aceste cunoștințe să înlesnesc relațiile premaritale. Ce aș putea face pentru asta?

Acum câteva luni a trebuit să dăm afară din școală o tânără pentru că rămăsese însărcinată. Când am interogată-o, mi-a spus că fusese sigură că avusese contact în „zilele sigure” pe care ea le credea la mijlocul ciclului. Ea crezuse că fecundarea nu poate avea loc decât în primele zile de după menstruație. Atunci nici eu nu știam încă ce să-i spun. Cert este că elevii mei au unele cunoștințe despre lucrurile acestea, dar îmi dau seama că adesea cunoștințele lor sunt eronate. Îmi pare rău acum că n-am putut evita atunci aceea întâmplare nefericită.

Ce vreau eu să vă întreb? Dacă aș fi știut atunci ce mi-ați scris în ultima dumneavoastră scrisoare ar fi trebuit să ă spun. Nu ar fi echivalat cu o încurajare a curviei?

Și se poate oare ca să fii absolut sigur că fecundarea nu va avea loc? Soția mea vrea și ea să vă pună o întrebare. O las să scrie.

„Bună ziua domnule pastor. Vă scrie Jeanette. V-am citit scrisorile. Vreau acum să vă întreb ceva : Nu mă prea descurc cu socotelile. Dumneavoastră ați spus că între a 8-a și a-19-a zi nu trebuie să avem contact, dar că după a 19-a zi putem să avem.

Ce se întâmplă însă dacă perioada mea nu începe pe întâi, ci chiar pe 18 aprilie, de exemplu. Atunci noi când mai avem „zile sigure“?

Puteți să mă lămuriiți?“

Joseph and Janette

6 Iulie

Dragă Jeanette și dragă Joseph

Nu ați pus destule timbre pe plicul pe care mi l-ați trimis și a călătorit „pe jos“. Îmi pare foarte rău pentru întârziere.

Să respectăm uzanțele și să răspundem întâi „doamnelor“.

Îți mulțumesc Jeanette pentru notița ta. Îți sunt recunoscător că mi-ați atras atenția asupra socotelilor, altminteri n-aș fi înțeleș niciodată cum reușesc unii să aplice pe dos ceea ce le spun eu.

Când v-am scris despre ziua a 8-a și a 19-a nu m-am gândit la date calendaristice, (zilele lunii aprilie, de exemplu) ci la zilele de durată ale ciclului. A 8-a zi de la începutul unui ciclu și a 19-a tot de la începutul lui. Înțeleș acum?

Să-ți dau un alt exemplu : Ciclul tău începe în 18 Aprilie. Aduni 8 și ajungi la 26 Aprilie. Începând cu această dată și până pe data de 6 Mai tu ești în zilele fertile, interzise pentru contact. După 6 Mai ești iar „în siguranță“. Cred că acum ai înțeleș.

Sunt bucuros că ați adus în discuție relațiile premaritale. Acestea nu se pot asemăna cu cele din cadrul căsniciei. De obicei nu se face această deosebire și este foarte rău.

Metoda ritmului, sau „a calendarului“, nu are mare valabilitate pentru relațiile premaritale.

Un băiat nu poate ști cu siguranță că fata nu îl minte atunci când susține că este în „zilele sigure“ și chiar dacă este sinceră, de unde știe el că ea a calculat cu precizie?

Fetele care se dăruiesc înainte de căsătorie nu sunt prea demne de încredere și nici prea prudente - deci cam lipsite de inteligență. Dacă o astfel de fată este invitată la o simplă plimbare care se transformă pe neașteptate în altceva, ea nici

nu-și poate aminti cu certitudine când a avut loc ultima ei menstruație.

În căsnicie metoda ritmului este aproape absolut sigură, mai ales dacă socotelile au fost efectuate pe baza unor baze culese de pe un interval suficient de mare de timp. Nu este vorba de o siguranță absolută pentru că se pot ivi perturbări ale ciclului, boli sau stări de tensiuni emoționale deosebite care pot modifica „socotelile“. În astfel de situații, aritmetica nu ne mai poate fi de nici un folos. Se poate recurge în schimb la alte observații.

Există câteva simptome care ne pot înlesni aflarea zilei în care are loc ovulația. Precizia acestor observații întrece cu mult precizia socotelilor și micșorează simțitor și numărul zilelor în care o pereche trebuie să se abțină de la act sexual.

Primul simptom este furnizat de o scurgere a unui mucus care este secretat de vagin cu câteva zile înaintea fiecărei ovulații. Această scurgere caracteristică are un aspect transparent, limpede și lipicios asemănător albușului de ou. Prezența ei poate fi simțită ca o umezire permanentă prezentă la intrarea în vagin, și este destinată înlesnirii pătrunderii seminței bărbătești în interiorul vaginului pentru a realiza fecundarea. Tot așa cum fiecare femeie știe că începe menstruația atunci când apar primele pete „roșii“, atunci când apare „scurgerea albă“ trebuie înțeles că ovulația este iminentă.

Al doilea simptom este o creștere sensibilă a temperaturii bazale care are loc exact în timpul ovulației sau imediat după ea. Acest nivel crescut al temperaturii va persista până la debutul următorului ciclu. Pentru a evita fecundarea, un cuplu trebuie să se abțină de la relații sexuale începând cu prima zi de creștere a temperaturii timp de o zi, două, sau trei. În funcție de siguranța pe care vor să o garanteze. După cel mult trei zile de la creșterea temperaturii fecundarea nu mai este posibilă.

Pentru luarea temperaturii este suficient un termometru simplu care poate fi introdus dimineța, înainte de sculare din pat, în cavitatea bucală (sub limbă de obicei) sau în rect (de preferat).

Dacă Jeanette va combina cele două observații ale simptomelor caracteristice, detectarea zilei ovulației va fi foarte simplă și situația se va clarifica de la sine. Metoda aceasta de control al concepției se numește „metoda simploter-mală“ și este una dintre cele mai sigure metode.

Duce cunoștința în „ispită“? Da, cu siguranță că da, atunci când se abuzează de ea. Eu nu cred că este interzisă informarea, căci în lipsa celei autentice se dezvoltă cea falsă, mai periculoasă decât orice cunoaștere. Cazul elevei însărcinate este elocvent în această privință.

Cei care doresc relații premaritale le vor avea oricum, și cu informare și fără ea. Ce poate face însă o bună informare este să-i scutească pe acești tineri imprudenți de consecințe nefaste și uneori ireparabile. Foarte mult depinde de atmosfera în care se distribuie aceste informații, de felul în care sunt spuse și de cine le spune. Când se stă de vorbă cu adolescenți, este bine să se spună că nu există siguranță absolută sau că nu se cunoaște decât o singură metodă de control

sigur al concepției, aceea de a spune : „NU“.

Dacă vorbele vor avea acoperirea faptelor, exemplul personal poate convinge cel mai bine. Mai târziu acești neastâmpărați vă vor fi recunoscători.

Pastor T.

20 Septembrie

Dragă frate păstor T.

În timpul vacanței am fost plecat în satul părinților mei. Numai asta explică întârzierea cu care vă răspund scrisorii din 6 Iulie.

Trebuie să vă repet că am simțit același sentiment când am citit-o. Nu sunt singurul ignorant și bine ar fi ca toți să afle ce am aflat eu. Mă simt responsabil de informarea lor. Mi-am dat seama că părerea conform căreia o femeie poate rămâne însărcinată numai în primele trei zile de după menstruație este mai răspândită decât îmi închipuisem. Nu pot să fac prea multe copii după scrisorile dumneavoastră. Nu mă ați putea ajuta multiplicându-le acolo la dumneavoastră?

Nu o luați drept obrăznicie, ci drept admirație pentru tot ceea ce ne-ați scris.

Totuși trebuie să vă spunem și ceva trist. Nu am ajuns încă la fericire. Din păcate „zilele sigure“ nu coincid cu zilele în care noi putem și vrem să facem dragoste. Adesea suntem despărțiți unul de altul sau unul dintre noi este obosit. Ce să facem dacă tocmai în „zilele periculoase“ ne simțim mai atrași unul de celălalt și dacă tocmai atunci suntem mai mult împreună? Dacă eu nu mă înșel, Jeanette este mult mai dornică de îmbrățișări tocmai în zilele în care fertilitatea ei este mai accentuată. Ea nu mă provoacă, dar eu o simt nemulțumită. Și încă ceva, ca european ne puteți înțelege mai greu. Noi nu vorbim prea ușor despre astfel de probleme. Pur și simplu nu pot să deschid gura și să o întreb pe Jeanette despre „ciclul“ ei și nici ea n-ar fi în stare să-mi răspundă. Așa că nu sunt niciodată sigur dacă nu a greșit numărătoarea sau dacă a fost atentă la simptomele amintite. Nu vreau să spun că scrisorile dumneavoastră nu ne-au ajutat de loc. Dimpotrivă ! De când știm amândoi ceea ce știm, atmosfera din familia noastră s-a schimbat mult, dar este mai mult un fel de îngăduință, decât o veritabilă înțelegere. Simt că nu va putea dura mult.

Nu cunoașteți nici o altă metodă? Am auzit de exemplu că o mamă nu poate rămâne însărcinată atâta timp cât își alăptează copilul. Este adevărat?

Am citit într-un ziar că milioane de femei americane iau așa-numitele „pilule anti-baby“. Ce fac aceste pilule? Omoară copilul în pântec? Prietenul meu catolic mi-a spus că biserica lor interzice folosirea pilulelor. Singura metodă admisă la ei este „metoda ritmului“. Care este învățătura Bisericii Protestante în această privință?

Joseph

6 Octombrie

Dragă Joseph

Sunt fericit să corespondăm din nou și să te aud vorbindu-mi atât de deschis. Ce ai auzit este adevărat. În mod normal o femeie nu are menstruație atâta timp cât nu își termină alăptarea pruncului. Pentru că nu are ovulație, ea nu poate rămâne însărcinată. Mulți medici sunt de părere că ovulația este oprită chiar prin faptul că copilul sugă. Totuși, nu este adevărat că o femeie nu poate rămâne însărcinată atâta timp cât alăptează copilul. Sunt multe femei care au căzut în această păcăleală și au ajuns însărcinate cu pruncul „la țâță“.

Contactul sexual nu riscă o fecundare atâta timp cât este împlinit în acele luni de imediat după naștere în care femeia nu are ovulație.

În altă ordine de idei, mi se pare interesant că prietenul tău catolic te-a sfătuit la început să practici „coitus abruptus“, practică interzisă de învățătura papală. Nu-mi este clar de ce nu i se pare la fel de recomandabilă ca „metoda ritmului“ și metoda „simplto-termală“ pe care ți-am descris-o în scrisoarea anterioară. Mă rog, nimeni nu trebuie să fie obligat să treacă peste propria-i conștiință.

De fapt aceasta este principala caracteristică a învățăturii creștine, „linia conștiinței responsabile înaintea lui Dumnezeu“. În termeni foarte generali, învățătura protestantă susține că în aprecierea lui Dumnezeu nu contează atât metodele, cât motivele care te îndeamnă înspre aplicarea lor.

Dacă o pereche creștină nu vrea să aibă copii numai din motive de natură egoistă (justificări materiale, asigurarea unui anumit nivel de lux, sau pur și simplu, comoditate), atunci *orice* fel de metodă de control al concepției este considerată păcătoasă.

Dar, dacă o nouă naștere pune în pericol viața mamei sau a copilului, ar fi un păcat să *nu întrebuințezi* orice metodă ca să împiedici catastrofa.

În același fel, dacă un tată care are deja cinci copii, cărora vrea să le asigure un minim suficient pentru creșterea lor din limitatu-i salariu, vrea să se abțină de la complicarea situației prin apariția unui al șaselea copil, învățătura protestantă afirmă că el este îndreptățit să o facă. Motivul său nu este egoist. Grija lui este plină de responsabilitate părintească.

Trebuie spus că este vital ca o astfel de hotărâre să fie luată printr-un acord deplin între soț și soție. Împreună ei își vor examina motivele în fața conștiinței și în fața lui Dumnezeu căruia îi vor da socoteală. Ei se bucură de ceea ce noi numim „responsabilitate părintească“.

Atâta timp cât motivația nu este egoistă, metoda adoptată are o importanță secundară. Fiecare familie trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu și să-i ceară înțelepciunea de a alege metoda cea mai potrivită situației lor.

În ce privește „metoda pilulei“ la fel stau lucrurile. Vorbiți împreună și apoi hotărâți ce este mai bine. Întrebați-vă: „Va servi această metodă mai bine la rezol-

varea problemelor din căsnicia noastră? Este mai bună decât „metoda ritmului“?

Ce este de fapt „pilula minune“? Nu este „anti-baby“ în nici un caz, căci nici un copil nu este afectat de uzul ei. Pilula aceasta împiedică ovulația. Atâta timp cât se ia câte o pastilă din aceasta pe zi, nu se va produce nici o ovulație. Prin urmare nici fecundarea nu poate avea loc.

Ovulația este la fel de inexistentă ca și în primele luni de după naștere. Însă pentru că nu este aceeași situație, ciclul menstrual va continua să se repete, în absență, la un interval de 28 de zile.

Avantajul pe care îl aduce folosirea pilulelor este eliberarea cuplului de grafice și de măsurători și asigurarea unei totale siguranțe atâta timp cât pastilele se iau în mod regulat. Dacă această realitate aduce sau nu mai multă fericire într-un cămin rămâne un lucru discutabil. Unele cupluri consideră că repetarea prea deasă a contactelor sexuale produce monotonie, iar suprasolicitarea partenerilor poate produce la oricare dintre ei o lipsă de interes care se traduce prin „impotență“ sau „frigiditate“. Cea care suferă mai mult este de obicei femeia. Ea simte o ușoară depersonalizare și o încercare de transformare a ei într-un „obiect de făcut dragoste“.

Existența unui interval de timp oarecare între „împreunăriturile trupești“ este adesea un factor pozitiv care mărește intensitatea și plăcerea „evenimentului“.

În cea ce privește folosirea pilulelor înaintea căsătoriei, trebuie spus că eficacitatea lor nu este instantanee, așa că nu poate fi vorba de purtarea în poșetă a unei astfel de pilule care să fie înghițită „la nevoie“. Pe de altă parte, un băiat nu poate fi niciodată sigur că o fată care îi spune că „a luat“ pilula, a luat-o cu adevărat. Așa cum am mai spus, fetele „ușoare“ nu sunt demne de încredere și nu este rezonabil să pretinzi unei fete să se „dopeze“ în fiecare dimineată. Așa cum spun multe americance : „Dacă aș lua în fiecare dimineată câte o pilulă, anticipând de fiecare dată o aventură sexuală, m-aș simți la fel ca și o prostituată“.

Din ce în ce mai mulți medici avertizează împotriva consumului de pilule anticonceptionale la vârste fragede, căci folosirea lor poate produce tulburări hormonale foarte periculoase în perioada de creștere. Chiar și mai târziu, este bine ca aceste pilule să fie luate sub îndrumarea și sub controlul strict al unui medic. Eu cred că pentru voi, supravegherea medicală este dificilă, de aceea nu vă recomand folosirea acestei metode anticonceptionale.

Încă ceva, tratamentul cu pilule are și o latură mai puțin convenabilă. Fertilitatea femeii este inexistentă atâta timp cât se iau pilule, dar crește spectaculos imediat după suspendarea tratamentului, așa că uneori pericolul de a „concepe“ un copil, este accentuat chiar de folosirea metodei anticonceptionale.

Un alt dezavantaj, încă insuficient studiat, este provocarea unei sterilități ulterioare nedorite. Deși rare, asemenea cazuri au fost depistate și nu s-a mai putut face nimic. Dacă vă hotărâți totuși să apelați la această metodă, eu te sfătuiesc să păstrezi cutiuța cu pilule la tine și să-i dai soției tale în fiecare dimineată câte una. Făcând astfel, vei fi sigur că pilula a fost luată și în cazul unei întâmplări nedorite nu vei putea da vina pe soția ta. De obicei și soțiile care acceptă să

încredințeze cutia cu pilule soților lor se simt mai liniștite și mai libere, împărțind o parte din responsabilitate cu ei.

Cu toate sfaturile mele, cei care hotărăți trebuie să fiți voi înșivă, iar ca să hotărăți, trebuie mai întâi să stați de vorbă. Recunosc că nu este întotdeauna ușor să stai de vorbă despre astfel de lucruri, dar mă tem că nu aveți de ales. Nu există o altă alternativă. Este imposibil să rezolvați problemele familiei fără să stați de vorbă. Cunoașterea, înțelegerea și comuniunea sunt marile taine ale căsătoriei.

Pastor T.

18 Octombrie

Dragă frate păstor T.

Nu am fost acasă când a sosit ultima dumneavoastră scrisoare. Jeanette a fost atât de nerebdătoare să-i afle conținutul, încât a deschis-o în lipsa mea. Credeți că a făcut bine? Mie nu prea mi-a plăcut. Cu toate că împărtășirea este o taină a căsniciei, așa cum ați spus, mie nu îmi vine să cred că este bine ca o soție să-i deschidă scrisorile soțului ei. Ne-am certat puțin din cauza asta.

Scrisorile dumneavoastră ne-au ajutat mult și de obicei i le dădeam și ei să le citească. Era o metodă pentru a înlesni deschiderea unui subiect de natură sexuală. Faptul că îi destănuiam conținutul și ei, o făcea pe soția mea să se simtă la fel de importantă ca și mine, și să înțeleagă că eu țin să află și părerea ei. Am evitat astfel motivele care o făceau altădată să se „revolte“.

Trebuie să vă spun că Jeanette refuză categoric să ia pilule. Chiar dacă știe ce fel de conținut au, ea zice că are totuși sentimentul că înghițe otravă.

Poate că pentru femeile din alte părți este mult mai ușor să înghiți o pastilă, decât să ții în fiecare dimineață un termometru sub limbă sau în rect. Pentru noi africanii însă, observarea naturii este mult mai plăcută, decât adoptarea unor tratamente cu „hapuri de înghițit“. Glumind, aș putea spune că noi, cei din Africa, nu „înghițim orice“.

Pe de altă parte, Jeanette nu este nici partizana unei abstenențe periodice. Vedeți așadar, că problema noastră nu este nici pe departe rezolvată.

Nu vrem nici un alt copil. Laptele praf este mult prea scump pentru noi, iar cel natural produce moartea copiilor africani. Nu știu dacă și copiii misionarilor europeni mor din cauza laptelui natural, dar ai noștri, da.

Am auzit ieri despre o femeie africană, mama a opt copii, care s-a dus într-un oraș situat la 70 de km. și i-a pus acolo un corp de plastic asemănător unui melc înlăuntrul vaginului. Ea spunea că nu o jenează de fel și că este bun pentru împiedicarea fecundării. Știți ceva despre asta?

Joseph

1 Noiembrie

Dragă Jeanette și dragă Joseph

Deschiderea corespondenței altuia este un lucru nedelicat. Pentru a evita pe viitor astfel de situații, voi adresa scrisorile mele și unuia și celuilalt. De fapt și până acum m-am gândit la voi amândoi atunci când le-am scris.

Părtășia nu trebuie confundată cu indiscreția. De regulă fiecare soț trebuie să-și deschidă propria-i corespondență, chiar și numai pentru bucuria de a deschide un plic care-ți este adresat. Mai apoi, conținutul poate fi citit și celuilalt soț și se poate discuta pentru a găsi cel mai potrivit răspuns. Voi ați experimentat deja bucuria pe care o poate aduce părtășia în jurul unui mesaj dintr-o scrisoare.

Una din corespondențele care face excepție de la această regulă, este aceea a unui păstor. El poate primi scrisori atât de strict confidentiale, încât îi este interzis să facă cunoscut conținutul lor chiar și tovarășei lui de viață. Este o probă grea pentru o familie, dar nu trebuie uitat că păstorul îi aparține mai mult Domnului decât soției sale.

Eu am făcut o înțelegere cu soția mea și nu ne deschidem niciodată scrisorile unul altuia. De obicei le discutăm împreună, dar dacă o dată eu nu spun nimic despre o anumită scrisoare, soția mea înțelege și acceptă tăcerea mea.

Sunt bucuros că ați citit amândoi ultimele mele scrisori și ați început să le discutați împreună.

Joseph, să nu o obligi pe Jeanette să ia pilule, dacă ea este împotrivă. O femeie care se simte „forțată“ nu se va bucura niciodată de sex. Nu pot să vă dau dreptate în ceea ce privește laptele natural. Nu el omoară copiii africani. Singurul secret pe care-l cunosc europenii, este acela că laptele natural trebuie mai întâi fiert, pentru distrugerea eventualilor microbi, și numai după aceea dat copiilor să bea. Nu laptele natural poate ucide copiii africani, ci microbii care se pot găsi în el. Dați-mi voie să vă spun deschis că dacă unicul motiv pentru care nu vreți să aveți un alt copil este că trebuie să fierbeți laptele natural, atunci el nu este suficient pentru a practica un control al concepției.

Totuși, eu vă repet, trebuie ca voi singuri să decideți.

Acum despre femeia aceea de care mi-ați scris. Ceea ce i s-a introdus în vagin este un „dispozitiv intrauterin“ (I.U.D.) Nu este decât un obiect micuț din plastic, care, plasat în uter, împiedică implantarea ovulului fertilizat. Nu se știe prea bine ce se întâmplă în cazul folosirii acestui IUD. Unii cred că are loc o trecere mai rapidă a ovulului în uter. Ceva se întâmplă între fecundare și implantare, dar nu se știe prea bine ce anume.

Există o mare doză de probabilitate ca ovulul fecundat să fie eliminat, și acesta este motivul pentru care această metodă de control al concepției este discutabilă pentru creștini. Întrebarea: „Când începe viața?“ este hotărâtoare.

Dacă răspunsul este că viața începe în momentul fecundării ovulului, atunci folosirea „dispozitivului intrauterin“ este sinonimă cu un avort timpuriu. Din

această cauză folosirea acestui procedeu este interzisă în unele țări ca Japonia, R.F.G. și Austria.

Din punct de vedere medical, s-a constatat că țesuturile senzitive ale uterului se află într-o stare latentă de excitare datorată prezenței „dispozitivului” și uneori se observă scurgeri, răni sau dureri profunde. Este necesară o supraveghere medicală atentă. La fiecare lună în primele luni de după implantare și la fiecare 12 luni după aceea.

Pentru că veni vorba, am să vă mai prezint acum și alte asemenea „dispozitive” despre care s-ar putea să aflați din altă parte. Mai întâi un procedeu din Tailanda. Se injectează steroizi și se obține o sterilizare de aproximativ 6 luni. S-a observat însă că 16 la sută din cazuri prezintă tulburări ulterioare ale ciclului și uneori scurgeri de sânge.

Mai răspândită este metoda de a acoperi intrarea uterului pentru a împiedica sămânța bărbatului să ajungă la ovul și să-l fecundeze. Se folosește în acest scop o diafragmă pe care medicul specialist o fixează în interiorul vaginului. Acest procedeu dă rezultate mediocre și numai combinat cu folosirea unei alifii anti-spermatozoidale.

Unele femei se spală în vagin după fiecare act sexual, dar acest „duș” nu este efectiv contra fecundării, deoarece un spermatozoid poate ajunge să fecundeze ovulul în numai 90 de secunde de la ejaculare.

În unele țări, se obișnuiește să se introducă în canalul cervixului diferite „obstacole” pentru a împiedica accesul spermatozoizilor. Aceste procedee produc de obicei răni periculoase și nu sunt recomandabile decât în cazuri limită.

Dragă Joseph, îți scriu de atâta timp despre diferite metode și mijloace de control al fecundării. Nu credeam că ne vom ocupa atât de mult de acest subiect, dar dacă tot am făcut-o, dă-mi voie să-ți recomand un procedeu mult mai simplu și mai răspândit. Ai auzit vreodată de „prezervative”? Este vorba de un înveliș elastic și etanș care este aplicat pe glandul masculin și care nu permite lichidului spermatic să se verse în interiorul vaginului femeii. Sunt foarte ușor de procurat și nu au contraindicații. Le găsești la orice farmacie și poți să le cumperi fără nici o recomandare medicală. Ai văzut vreodată unul?

6 Noiembrie

Dragă frate păstor T.

Da, am văzut. Dar mai înainte de a vă spune întreaga istorie, vreau să vă întreb câteva lucruri despre „controlul concepției”.

Jeanette a arătat scrisorile dumneavoastră unei prietene mai în vârstă, mama a 14 copii. S-a întors acasă cu un sac de întrebări la care nu știm ce să răspundem.

Prietena Jeanettei a spus că în Biblie nu scrie nimic despre contracepție și că, dimpotrivă, Dumnezeu le-a poruncit primilor oameni „să se înmulțească și să umple

pământul“. Prin urmare orice mijloc de oprire a fecundării, chiar și ținerea zilelor „periculoase“ ar fi o împotrivire față de voia lui Dumnezeu. Este împotriva firii să ai relații sexuale, fără să urmărești să dai naștere la copii, și în loc să te împotrivești firii, mai bine este să te lași în voia ei și în împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

N-am știut ce să răspund la aceste lucruri. Ea este o credincioasă foarte pioasă și se bazează numai pe Biblie.

Când îmi veți răspunde, am să vă spun și eu istoria mea cu prezervativul.

Joseph

28 Noiembrie

Dragă Jeanette și dragă Joseph

Nu dați vina pe mine !

Aduceți-vă aminte că nu eu am fost acela care v-a sfătuit să nu aveți încă un al doilea copil! Voi ați hotărât și asta mult înainte de a începe corespondența noastră. Pe atunci, metoda pe care o foloseați pentru a vă atinge acest scop vă tulbura atmosfera din familie și mi-ați scris pentru a-mi cere sfatul.

Cred că a venit timpul să vă mai gândiți încă o dată la fundamentul acestei probleme: Ce spune Biblia despre controlul concepției? Este sau nu este controlul concepției în acord cu voia lui Dumnezeu?

Părerea mea este că Biblia nu ne dă nici o indicație precisă în această direcție și aici prietena soției tale are dreptate. Nu vom găsi în textul Sfintei Scripturi nici un verset care să ne indice care este cea mai bună metodă de control al concepției. Și aici, acea mamă de 14 copii are din nou dreptate, cu atât mai mult cu cât în vremea în care se scria Biblia erau deja cunoscute câteva metode distincte de prevenire a fecundării.

Biblia subliniază în multe rânduri că noi trebuie să privim copiii drept o binecuvântare din partea Domnului și drept un izvor de fericire: „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată de la El“ (Ps. 127: 3).

În planul divin, actul sexual și procrearea copiilor sunt strâns unite și faptul că nu există metodă de control al concepției cu valoare absolută, subliniază libertatea pe care și-a luat-o Dumnezeu de a interveni în planurile limitate ale omului. De fapt, orice metodă de control al concepției stânjenește într-un anumit fel intimitatea celor doi parteneri și diminuează farmecul pe care Dumnezeu l-a așezat în atmosfera iubirii conjugale. A ignora legătura evidentă dintre unirea trupească și nașterea de copii este echivalent cu practicarea sistematică a prostituției și asta este cu siguranță un păcat.

Totuși, Biblia nu spune nicăieri că singurul scop al sexului este nașterea copiilor. Aici, prietena voastră face o mare greșală. Nici în V.T. și nici în N.T. nu scrie așa ceva, iar faptul că sterilitatea nu a fost niciodată un motiv biblic de

divorț, ilustrează o altă latură a iubirii conjugale care este împlinită, chiar și fără nașterea copiilor. O căsnicie rămâne valabilă chiar și în lipsa copiilor. Dragostea celor doi soți, exprimată prin unirea trupească, este suficientă prin ea însăși, constituind o împlinire a personalității lor.

Sunt multe pasaje în care Biblia nu leagă căsătoria și viața de familie de existența obligatorie a copiilor. În Proverbe 31 veți găsi 25 de versete care ilustrează calitățile unei bune soții și numai într-unul singur veți găsi o aluzie la copii. În Israel, o nevestă era mult mai mult decât un „pântec fertil“ sau decât o mașinărie de înmulțit. De fapt ea era alteceva: un om.

În Geneza 29 puteți să citiți despre dragostea lui Iacov pentru Rahela și în 1 Samuel 18 și 19 despre iubirea dintre David și Mical. Nu se pomeneste acolo despre nașterea copiilor. La fel și în Cântarea Cântărilor.

În Gen. 2:18, Dumnezeu spune: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el“. Din acest text vedem că definiția biblică a unei soții nu este asemănătoare cu aceea a unui „incubator bine echipat“, ci este corespunzătoare unui partener cu drepturi egale și cu posibilități remarcabile. Un asemenea partener trebuie să-l completeze pe soț și să-i îmbine personalitatea într-o nouă unitate. Despre această nouă entitate născută prin unirea celor doi Biblia are numai cuvinte de laudă: „se vor face un singur trup“ (Gen. 2:24).

Nu sunt pomeniți copiii. Accentul nu cade pe procreație, ci pe demnitatea femeii, iar acest aspect este cu mult mai evident în Noul Testament când Domnul Isus dă o nouă demnitate femeii interzicând divorțul.

Nu există nici o poruncă privind nașterea de copii în textul Noului Testament. Ei rămân și aici o binecuvântare a Domnului, dar lipsa lor nu este în nici un caz o pricină de rușine.

În 1 Corinteni 7:3 puteți citi ce spune apostolul Pavel despre unirea trupească dintre doi soți. Nici aici nu găsim nici măcar o singură menționare a necesității de a avea copii. Nici în textul din Efeseni 5.

Trăgând o linie și făcând un rezumat al celor spuse până acum, putem spune că în întregimea ei, Biblia subliniază faptul că o unire trupească în cadrul familiei își are demnitatea ei și în lipsa procreerii.

Dacă suntem de acord cu această formulare, putem merge mai departe și să afirmăm că, nefiind vorba de un proces mecanic și absolut necesar, nașterea de copii poate fi la latitudinea omului. El este acela care trebuie să ia o hotărâre în această privință. A lăsa „natura să-și facă voia“, a te lăsa „în seama firii“ nu este sinonim întotdeauna cu a face voia lui Dumnezeu. Mai ales că noi știm că firea „a căzut în robia păcatului, nesupunându-se voinței lui Dumnezeu ! Împotrivirea față de „fire“ nu este automat o neascultare față de Dumnezeu, iar fertilitatea necontrolată poate fi distructivă și mai degrabă o cale „prin care este slujită mai mult creatura, decât Creatorul“ (Rom. 1:25). Eu cred că Biserica Independentă din Filipine a avut bază biblică atunci când a afirmat că: „Procreerea irespon-

sabilă poate fi păcătoasă“.

Dacă femeia aceea are simțul umorului, puteți să-i spuneți că într-adevăr Dumnezeu a dat porunca „umpleți pământul“, dar atunci când a vorbit nu i s-a adresat numai ei, ci tuturor oamenilor.

Lăsând gluma la o parte, pentru că ea „crede cu adevărat în Biblie“, îi puteți da sfatul să citească altădată un text în întregime, nu numai ce izbește ochiul. Iată cum sună versetul din Gen. 1:28: „Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis : „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l, și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ“.

Peste ce stăpânesc sunt și responsabil. Dacă mă așez la volanul mașinii sunt responsabil de ceea ce va face mașina. Un suveran al unui popor este responsabil de mersul aceluia popor. Un director este responsabil pentru viața angajaților săi. Tot așa, dacă omului i s-a dat stăpânire peste „orice viețuitoare“, înseamnă că el este responsabil și pentru sine însuși și deci și pentru puterea de procreare pe care a primit-o. Acesta este motivul care mă face pe mine să vorbesc mai mult despre o „maternitate responsabilă“ sau despre o paternitate responsabilă“.

Într-un cuvânt despre o „responsabilitate părintească“. Nu-mi plac termeni de „control al nașterilor“ sau „control al concepției“.

Porunca „umpleți pământul“ nu poate fi luată drept un îndemn la iresponsabilitate și nici drept o scuză pentru a nu lua nici o hotărâre.

Dacă vrei un verset biblic pe care să-l dai Jeanettei și prietenei ei, eu îți propun 1 Timotei 5:8: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios“. Se vorbește aici despre „responsabilitatea părintească, iar principiul este : „să nu te întinzi mai mult decât îți este plapuma“. Dacă nu poți să asiguri o creștere adecvată la 10 copii, trebuie să știi să te oprești la nouă !

12 Decembrie

Dragă frate păstor T.

Cred că v-am pus o întrebare tare dificilă, dacă ați fost nevoit să-mi scrieți drept răspuns o scrisoare atât de lungă ! Să știți că osteneala nu v-a fost zadarnică. Răspunsurile dumnevoastră trec din mână în mână și întreaga colectivitate de aici le citește și le comentează.

Dacă v-am înțeles bine, singura cale de a ajunge la răspunsul și la sfatul pe care ni-l dă Biblia este aceea a „concluziei necesare“. În acest mod, dacă Biblia ne spune că procreerea nu este singurul motiv al actului sexual, atunci omul este liber și responsabil să hotărască numărul copiilor pe care să-i aibe.

Deși pentru mine a fost suficient de clar, prietena soției mele nu a fost prea convinsă. Ea se agață de faptul că nu există nici un singur text în Biblie în care să se spună că nu este un păcat să „controlezi fecundarea“ și că nicăieri nu ni se recomandă

expres folosirea unor astfel de metode.

Întrebarea ei este: „Ne este nouă îngăduit să facem ceva care nu este o poruncă expresă a Domnului?”

Mi-a mai arătat și un text din Gen. 38:9-10, în care se spune că Dumnezeu l-a pedepsit cu moartea pe Onan din cauză că a vrut să „împiedice concepția” unui copil, vărsând sămânța în afara vaginului femeii.

Concluzia ei este că Dumnezeu s-a pronunțat categoric împotriva oricărui mijloc de a împiedica fecundarea.

Mărturisesc că nu am privit niciodată acest text din acest punct de vedere și mă simt șocat. Eu credeam că se referă la masturbare. Cine a greșit în interpretare? Mie nu îmi este clar.

Acum problema cu „prezervativul”. Cred că am greșit iar. Acum câteva zile, unul dintre elevii mei a adus unul în clasă și mi l-a arătat în vâzul tuturor, spunându-mi că l-a găsit sub un copac și nu știe ce este. Toată clasa chicotea și mi-am dat seama că vroiau să râdă de mine. L-am pedepsit cu asprime pe acel obraznic și nu le-am dat nici un răspuns. Acum, după ce au trecut câteva zile, nu mai sunt sigur că am procedat bine.

Întotdeauna m-am mirat că nu pomeneați nimic despre „prezervative” în scrisorile dumneavoastră. Ce să vă spun eu? Sincer să fiu nu îmi pot imagina să mă văd cerând așa ceva de la farmacie, mai ales dacă ar fi lângă mine o femeie. Cred că mi-aș distrage reputația. La noi, „prezervativele” se folosesc numai pentru prostituție, cu scopul de a evita contactarea unor boli venerice.

Odată, un prieten mi-a spus că acest obicei a fost adus în Africa de rasiștii albi care intenționau să ne decimeze națiunea.

Îmi dau seama că veți fi iarăși obligat la un răspuns lung. Să știți însă că merită osteneala...

Joseph

28 Decembrie

Dragă Jeanette și dragă Joseph

Iertați-mă pentru întârzierea răspunsului. Acum, că a trecut și Crăciunul, am mai mult timp să mă gândesc la problemele pe care mi le-ați pus.

„Ne este îngăduit să facem ceva ce nu ne-a fost poruncit în mod expres în Cuvântul Domnului?”

Îmi imaginez că voi vă spălați în fiecare dimineață cu apă și cu săpun și că folosiți pentru spălatul dinților perie și pastă de dinți. Totuși n-am găsit nici eu textul care vă îndeamnă să faceți aceste „ritualuri” în fiecare zi. Credeți că este „idolatrie”?

Glumesc, desigur. Calea pe care ați ajuns voi la concluzia că aceste lucruri, departe de a nu fi conforme cu voia Domnului, sunt recomandabile pentru un

creștin, este calea pe care mi-ați reproșat-o mie; „calea concluziei necesare“. În crezul nostru, noi spunem: „Cred într-unul Dumnezeu Atotputernic, făcător al cerului și al pământului“, subînțelegând că viața fizică ne este dată de însuși Dumnezeu cerurilor. Noi devenim astfel „Temple ale Duhului Sfânt“ și ne considerăm responsabili de îngrijirea pe care o acordăm trupului nostru. De aici și grija pentru curățenie.

Ce ați spune dacă cineva v-ar zice: „Pentru că nu există nici o poruncă expresă în Biblie, nu trebuie să vă spălați, ci trebuie să lăsați „firea“ să se descurce singură“. „Dumnezeu va avea grijă El însuși de îndepărtarea murdăriei“. Sau „Dacă Biblia nu ne spune să ne spălăm pe dinți și nu ne recomandă care soi de pastă de dinți este preferabilă, nu este bine să folosim nimic?“

Într-o zi, un șofer a uitat să pună frâna și autobuzul a luat-o la vale producând un accident în care au murit câțiva oameni. Ar putea fi scuzat imprudentul conducător auto pentru crima lui, pe motiv că nu scrie în Biblie că trebuie să pună frâna? Da, Biblia nu spune să pui frână, dar îți poruncește să-ți iubești aproapele „ca pe tine însuși“ (Luca 10: 27), iar aceasta înseamnă că noi suntem responsabili de viața aproapelui nostru. Șoferul a păcătuit împotriva voii lui Dumnezeu atunci când nu a pus frână. Nu există nici o îndoială. Dar, pe ce cale am ajuns la această concluzie? Pe calea „concluziei necesare“. Dumnezeu ne-a dat un creier tocmai pentru că a vrut ca să-l punem la treabă și să-l facem să tragă „concluzii necesare.“

Cu siguranță că rasiștii albi nu s-ar fi ostenit să introducă „prezervativele“ în Africa, dacă ar fi avut în plan decimarea rasei negre. Ar fi fost mult mai comod să încurajeze natalitatea, până la o rată la care suprapopulația ar fi provocat sărăcia lucie și moartea prin înfometare.

Să luăm exemplul unei țări care să aibe , să zicem, o populație de 9 milioane de locuitori și o rată de creștere de 3%. În fiecare 23 de ani, populația acestei țări se va dubla. În 92 de ani, ei vor fi de 16 ori mai mulți, iar în mai puțin de un secol vor ajunge la 144 de milioane. Cum vor fi hrăniți atâția oameni?

Creșterea extrem de rapidă a populației zădărnicește eforturile colosale pe care țările africane le fac pentru creșterea economiei.

Joseph, tu nu-ți aduci aminte că mi-ai scris prima dată tocmai pentru a căuta un mijloc pentru *a salva* viața copilului vostru? În nici un caz, nu mi-ai scris pentru că doreai *decimarea africanilor!*

Acum, câteva cuvinte despre cazul lui Onan din Geneza 38. Mai întâi, să spunem că acest pasaj nu se referă la masturbare, așa cum se spune de obicei, ci la un procedeu pe care l-am amintit deja, numindu-l „coitus abruptus“. Oricum, Onan nu a fost pedepsit pentru practicarea unui control al nașterilor, ci pentru motivele lui egoiste care l-au determinat să-l adopte. În situația de atunci, el ar fi trebuit să fie preocupat să-i ridice un urmaș fratelui său. Era de datoria lui să o facă. Dar Onan n-a vrut să-și împlinească această îndatorire, nevrând să dea naștere unui copil care să diminueze moștenirea copiilor săi: „știind că această

sămânță n-are să fie a lui, vărsa sămânța pe pământ, ori de câte ori se culca cu nevasta fratelui său, ca să nu dea sămânță fratelui său“ (Gen. 38:9). Omorându-l, Dumnezeu a pedepsit egoismul său vinovat. Cazul lui Onan n-are nici un fel de legătură cu o paternitate responsabilă. Așa cum am mai spus-o deja, înaintea lui Dumnezeu, ceea ce contează sunt *motivele* acțiunilor noastre. Dacă ele sunt ne-egoiste, atunci putem, în toată libertatea, să alegem ceea ce slujește mai bine dezvoltarea armonioasă a familiilor noastre.

De ce n-am pomenit atâta timp despre „prezervative“? Pur și simplu pentru că am crezut că știi deja totul despre ele, dar ai motivele tale întemeiate să nu le folosești.

Vezi tu, Joseph, este foarte greu să întrețin cu tine o discuție coerentă, atâta timp cât ai atâtea idei complet greșite. Tu spui: „sperma ucide copilul“, „pilulele sunt otravă“, „laptele îi îmbolnăvește pe copii“, „prezervativele se folosesc numai pentru prostituate“. Aceste idei eronate sunt însoțite de sentimente puternice care nu cedează cu una, cu două. Chiar dacă ajungi să-ți schimbi părerea despre o anumită problemă, inima va continua să rămână îndărătnică. Nu degeaba spunem că „obișnuința este a doua natură“.

Reacția ta față de folosirea prezervativelor a fost și ea caracteristică. Totuși, eu cred că ele v-ar putea fi de un real folos. Unul din avantajele acestei metode este și acela că bărbatul ia asupra lui responsabilitatea. De obicei, soțiile sunt recunoscătoare pentru aceasta.

Apoi, procurarea lor este ușoară, la un preț de cost redus. Siguranța pe care o oferă ele este foarte mare, iar dacă ele sunt folosite împreună cu metoda *simplotermală* a ovulației, siguranța devine aproape absolută. Ceea ce trebuie făcut este să respectați „zilele sigure“, iar în celelalte să recurgeți la prezervative. Te sfătuiesc să stai de vorbă cu Janette și să vezi dacă nu cumva ea înclină spre o astfel de soluție.

În ceea ce privește întâmplarea din clasă, părerea mea este că ai comis o mare gafă, pierzând o ocazie unică de a le da elevilor tăi o lecție de educație sexuală. Cred că pe viitor nu te vor mai întreba nimic, de frică să nu fie pedepsiți. Puteai să le atragi atenția că există o deosebire fundamentală între folosirea metodelor anticoncepționale înainte de căsătorie sau după căsătorie. De fapt, statisticile arată că tinerii necăsătoriți nu recurg decât arareori la folosirea prezervativelor. Unul dintre motivele acestei atitudini este și faptul că folosirea lor presupune întreruperea temporară a activității dintre cei doi parteneri, ceea ce dăunează foarte mult iubirii romantice a tinerilor. Pentru mine, acest inconvenient este încă o dovadă că, în înțelepciunea lui Dumnezeu, actul sexual este destinat numai familiei. În climatul ei, intimitatea și tensiunea iubirii nu sunt tulburate de adoptarea anumitor procedee la care acceptă să coopereze ambii parteneri. Aici este locul în care imaginația ta, și mai ales a soției tale, trebuie să treacă la lucru și să netezească drumul către o rezolvare fericită.

2 Ianuarie

Dragă frate păstor T.

De mai mult de un an nu ați mai auzit nimic despre mine. Sunt sigur că ați fost îngrijorat și nu știu cum să scuz întârzierea acestui răspuns. De fapt, ar exista două motive. Cel dintâi este că familia noastră a fost în tot acest timp fericită și nu am avut probleme. Al doilea este acela că, de șase luni, ne-am mutat într-un oraș în care am fost invitat să predau la o școală mai mare. Probabil că dumneavoastră mi-ați mai scris, dar eu nu am primit scrisorile dumneavoastră.

Când spun că am fost fericiți în acest timp, vreau să spun că am fost într-adevăr FERICIȚI. Puțin timp după ce am primit ultima dumneavoastră scrisoare, am hotărât să folosim și noi combinația celor două metode și totul a mers strună. Jeanette a însemnat totul pe un calendar de perete și mie mi-a fost foarte ușor să urmăresc etapele ciclului ei, fără să o mai întreb nimic. Am convenit să noteze cu X zilele în care începe scurgerea menstruală și cu W zilele în care observă „scurgerea albă”. În zilele în care tânjeam unul după celălalt, ne puteam împreuna fără frică, dacă erau zile „sigure” și tot atât de liniștiți în celelalte în care foloseam „prezervativul”. La oraș, există posibilitatea de a cumpăra prin poștă și am scăpat astfel și de coșmarul de a le cumpăra personal. În practică, am observat faptul că dacă organul masculin nu are un contact direct cu pereții vaginului este un avantaj, care permite întârzierea ejaculării, nu un dezavantaj, așa cum cred unii. Timpul câștigat astfel îi îngăduie Jeanettei să ajungă și ea la orgasm.

Firește, nu se întâmplă așa întotdeauna, dar este oricum o îmbunătățire de care soția mea este mulțumită. A devenit drept urmare mult mai liniștită și mult mai recunoscătoare pentru străduințele mele de a o face să se bucure de tot ceea ce are dreptul. Îmi este foarte supusă, dar nu este vorba de o „robie” pe care o visam eu la început, ci mai degrabă de o ascultare plină de iubire și de entuziasm. De multe ori, ea mă întreabă ce să mai facă și uneori face mult mai mult decât socotesc eu că ar fi necesar.

Pe scurt, am fost foarte fericiți! În loc de a se jena de prezervative, Jeanette s-a îndrăgostit de ele și vrea întotdeauna să le pună ea. Este foarte drăguță când face această operație, pe care ea o numește „punerea uniformei de lucru”. Înțeleg acum de ce este aproape imposibilă dobândirea unei intimități propice folosirii prezervativului în afara căsniciei.

Vă scriu acum din nou și cred că vă dați seama că și de data aceasta m-au împins de la spate problemele. Nu mai sunt cele vechi. Acum avem altele noi.

Prima este cea a banilor. La țară nu am avut această problemă. Deși câștigam puțin, aveam o grădină proprie și câteva păsări pe lângă casă, iar aceasta ne ajuta enorm. La oraș sunt magazine mari, cu tot ceea ce vrei și ce nu vrei. Ambalajele sunt ispititoare, aromele sunt ademenitoare, dar prețurile ... Jeanette nu are nevoie de mai mult de zece minute pentru a cheltui tot ce câștig eu într-o lună întreagă. Ce să facem? Ajungem deseori la ceartă și iar nu e bine.

De ce să cumpărăm mai mult decât avem nevoie? Se strică mâncarea în dulap, iar alte lucruri stau luni de zile nefolosite. Cum să o determin să nu mai cheltuască?

Cum aș putea să o învăț să fie mai chibzuită?

A doua problemă este și mai grea. Vă rog să nu râdeți de mine. O grămadă de timp am purtat corespondență ca să aflăm cum putem să nu avem copii. Acum este invers. Au trecut doi ani de când ni s-a născut primul copil și am vrea să-l avem pe următorul. Nu reușim însă. De câte ori Jeanette are ciclul, plânge de mi se rupe inima și nu știu ce să fac. A fost și la o examinare medicală și nu există nimic care să justifice această neputință. Cum să ieșim din impas?

P.S. - Jeanette: „Soțul meu m-a lăsat să citesc și eu scrisoarea. Cred că a exagerat puțin. Nu-mi ajung zece minute pentru a cheltui toți banii. Îmi trebuiesc cel puțin 30.“

27 Ianuarie

Dragă Jeanette și dragă Joseph

Sunt foarte fericit să aud despre voi după atâta timp. Tăcerea voastră nu m-a îngrijorat prea mult. Am fost și eu în situația medicului care își pierde clienții tocmai prin faptul că îi face bine.

Se pare că Jeanette a devenit foarte pricepută în dragoste și asta mă bucură nespun de mult. Ar fi bine ca scrisoarea voastră să fie citită de multe soții care nu sunt îndeajuns de binevoitoare. Este minunat ca soțiile să-și dezvolte potențialul afectiv cu ajutorul imaginației.

Mi-a plăcut ce mi-ai scris despre folosirea metodelor anticoncepționale în afara căsătoriei. Și eu cred că în alt cadru decât cel marital, metodele de prevenire a sarcinii transformă „îmbrățișările“ din exprimări ale afecțiunii, în simple acte de mecanică sexuală.

Dr. Bovet își încheia una din cărțile lui astfel: „În final, vreau să trag un semnal de alarmă. Cu toate că noi suntem fericiți de existența mijloacelor anticoncepționale, nu trebuie să uităm de existența unei asocieri profunde pe care Dumnezeu a pus-o între unirea trupezască și procrearea de copii, și astfel să transformăm viața de familie într-o trăire egoistă și ruinătoare“.

Aici trebuie inclusă și întrebarea voastră despre sterilitate. Dar, lăsați-mă să vă spun mai întâi câteva cuvinte despre problema bugetară. Post-scriptumul ironic scris de Jeanette dovedește că voi ați ajuns să vă citiți unul altuia scrisorile și asta este foarte bine. Părtașia este o cale de rezolvare a problemelor și chiar dacă nu apar imediat rezolvări, greutatea sunt împărțite „pe din două“.

Trebuie să renunțați la idea că tu, Joseph, câștigi banii și Jeanette îi cheltuiește. Prin căsătorie voi ați devenit un singur trup și prin urmare banii vă aparțin amândurora și cheltuirea lor este o responsabilitate care trebuie să fie de asemeni împărțită corespunzător.

Ar fi foarte bine să puteți face și voi ca și alte familii care se roagă împreună și apoi alcătuiesc o repartiție lunară a salariului. Prima dată se pune deoparte

„partea Domnului“. Apoi, ceea ce rămâne se repartizează în patru direcții: întreținerea casei, hrană, îmbrăcăminte și cheltuieli neprevăzute.

Suma destinată hranei poate fi încredințată lui Jeanette. Nu te aștepta să se rezolve totul dintr-o dată. Poate că va trebui să mergeți de câteva ori împreună să faceți cumpărăturile. Învăț-o ce trebuie luat și ce nu. Este o femeie inteligentă și nu va avea nevoie de prea multă „dădăceală“ pentru a deveni o gospodină „cumpătată“. În primele luni este bine ca ea să nu cumpere nimic singură.

Din experiență, vă pot spune că este bine ca cei doi soți să aibe un mic fond de care să se poată folosi în exclusivitate, fără a trebui să dea socoteală celuilalt de modul în care îl cheltuiește.

„Banii n-aduc fericirea“ în căsnicie, dar ei o pot îndepărta adesea. Neînțelegerile bănești, neesențiale în ele însele, scot la lumină adesea rivalități ascunse, spirit de dominare și egoism vinovat. Luați bine seama la voi înșivă și îndreptați orice nepotrivire.

Nu uitați că fiecare dintre voi s-a căsătorit cu o persoană, cu o făptură după „chipul lui Dumnezeu“. Tratați-vă ca atare și nu lăsați banii să vă degradeze relațiile de familie.

Sunt tare bucuros că ați hotărât să aveți un al doilea copil. V-am spus încă de anul trecut că dacă puteți fierbe laptele, ar trebui să mai faceți un copil. Nu a fost însă treaba mea să hotărâsc în locul vostru. Ați hotărât voi singuri în fața lui Dumnezeu, și dacă acum trebuie să așteptați mai mult decât ați dori, țineți minte că „copiii sunt un dar de la Domnul“. Adeseori ei sunt un răspuns dat numai rugăciunilor noastre stăruitoare. Dumnezeu este în fond Creatorul și El poate să ne dea sau să ne ia înapoi oricând puterea creatoare.

Un medic poate fi și el un instrument în mâna Domnului. Statisticile au arătat că sterilitatea se poate datora „unor dificultăți psihologice, unor urmări ale malariei sau și mai adesea unor contactări de boli venerice“.

Este foarte bine că Jeanette a vizitat un medic, dar nu uita că și tu Joseph ar fi bine să treci printr-un control medical. Mulți soți ignoră faptul că ei înșiși pot fi cauza unei sterilități familiale. Este neînțelept să bănuiești soția de sterilitate, atâta timp cât nu ești sigur că nu tu ești vinovatul.

Totuși, în cazul vostru, mi se pare puțin probabil să existe niște motive medicale. Ați avut deja un copil în condiții normale și v-ați rămas mereu credincioși umul altuia.

Eu vă sfătuiesc să încercați câteva metode. În primul rând, urmăriți simptomele descrise în scrisoarea din 6 Iulie și căutați să aveți contact tocmai în zilele „fertile“. Unii doctori dau chiar acest sfat: „abțineți-vă de la contact câteva zile înaintea ovulației, iar apoi împreunați-vă mai des în zilele imediat următoare ovulației, mărinț astfel șansele fecundării“.

Un alt amănunt pe care trebuie să-l țineți minte este că deși nu este strict necesar fecundării, orgasmul feminin o favorizează.

Dacă nu ajungeți la nici un rezultat, puteți folosi pilulele anticoncepționale,

ca pe niște stimulente concepționale. De fapt, acesta a fost primul motiv pentru care au fost produse: să ajute familiilor fără copii. Un cercetător a observat că șansa fertilizării crește spectaculos dacă se întârzie un anumit timp ovulația. Femeile care iau timp de două sau trei luni astfel de pastile, devin foarte fertile imediat după aceea.

Poate că Jeanette va putea trece peste oroarea pastilelor, dacă se va gândi că o vor ajuta să devină mamă.

Totuși, ceea ce v-am spus eu rămâne numai înțelepciune omenească. Dumnezeu se poate folosi de ceea ce v-am spus eu, dar la fel de bine poate să nu se folosească de toate acestea.

Poate că Domnul vrea să adoptați un orfan și să oferiți astfel un cămin unuia care altfel n-ar avea nici unul. Eu nu știu planurile Domnului.

În ultima ta scrisoare, ai spus ceva foarte important. Jeanette a început să te asculte, dar nu așa cum credeai tu altădată că este bine, ci așa cum și-a dat ea însăși seama că este preferabil. N-am întâlnit încă o altă adaptare mai bună a cuvintelor apostolului Pavel din Efeseni 5:22 : „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului“.

Ține minte că în versetul 25 din același capitol este scris: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Christos Biserica“. O iubire îndeajuns de mare pentru a trece cu vederea slăbiciunile și micile ei rătăciri.

S-ar putea ca Dumnezeu să nu vă mai dea un alt copil, tot așa cum s-ar fi putut să nu vă dea niciunul. Voi trebuie să acceptați această situație tot așa cum a făcut și Elcana.

Acest om avea o soție numită Ana, căruia Domnul „îi închisese pântecele“ făcând-o stearpă. Rivala ei la dragostea bărbatului o înțepa adesea, batjocorind-o. Ana plângea și nu voia să mănânce. Atunci, Elcana a știut să-și mângâie nevasta cu aceste cuvinte pline de înțelepciune: „Ano, pentru ce plângi și nu mănânci? Pentru ce-ți este întristată inima? Oare nu prețuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?“ (1 Samuel 1:8)

Elcana a făcut așa pentru că „o iubea“ (v.5).

Cuvintele acestui capitol nu trebuie luate drept scuză pentru o neascultare față de Dumnezeu. Problema procreerii, una dintre singurele în care Dumnezeu împarte energia creatoare cu ființa umană, nu poate fi rezolvată decât într-o „stare de vorbă“ intimă între cei doi părtași. Rugăciune, post, conștiință curată și libertate în supunere, iată condițiile unei hotărâri adevărate. „Fiecare să se cerceteze pe sine....“

Planurile lui Dumnezeu sunt felurite și adaptate fiecărei familii în parte. În fața Lui, vom răspunde numai pentru ceea ce El a vrut ca *NOI* să facem, în propria noastră familie!

CAPITOLUL 10

Frigiditatea feminină

„Nu există femei frigide, există numai multă, multă nepricepere“.

Karen este o tânără mamă a trei copii, în vârstă de 29 de ani, care a venit într-o bună zi în biroul pastoral și mi-a zis: „Frate păstor vă rog ajutați-mă! Deși îl iubesc pe soțul meu, simt de câtva timp crescând în mine o puternică împotrivire față de el. Dacă va continua așa, foarte curând am să încep să îl urăsc!“ Cu toate că i-a fost greu să o mărturisească, în final a consimțit că la mijloc era o problemă de nepotrivire sexuală. „Numai el iese fericit din contactele noastre. M-am considerat întotdeauna o femeie drăgăstoasă și arareori am refuzat să mă dăruiesc lui, dar de îndată ce eu încep să mă erotizez, el trece direct la intromișune și ejaculează mult înainte de a ajunge eu la orgasm. Se întoarce apoi pe o parte și doarme sforăind. Timp de aproape o oră eu continui să rămân sub tensiunea neîmplinirii și cu greu mă liniștesc. Am încercat să stau de vorbă cu el, dar mi-a spus că probabil eu sunt frigidă“.

Karen era orice altceva, numai frigidă nu. Ca multe alte femei însă, ea știa foarte puține lucruri despre sex și din păcate soțul ei o depășea cu mult în ignoranță. Lipsiți de o

educație premaritală adecvată, acești doi soți se limitaseră la însușirea unei tehnici de control al nașterilor mulțumitoare, considerând că în rest „dragostea lor este suficient de mare pentru ca totul să meargă de la sine“. Și n-a mers!

După numai câteva luni de călăuzire, relația acestor tineri soți s-a schimbat radical, Karen ajungând o soție iubitoare și mulțumită de „minunatul ei soț“.

Una dintre cele mai false și mai păgubitoare idei răspândite în domeniul vieții de familie, este aceea că femeia este mai puțin aptă pentru trăirea unui orgasm decât bărbatul. În realitate situația este exact invers, în timp ce capacitatea masculină este limitată și oarecum dependentă de timp, capacitatea orgasmică a unei femei este nelimitată și mult mai bogată în trăiri afective.

O altă idee greșită este că femeia nu are nevoie stringentă de trăirea unui orgasm. Această concluzie falsă se bazează pe un fapt real și anume, pe faptul că orgasmul feminin nu este strict necesar pentru perpetuarea rasei. Realitatea acestui fapt nu are însă nici o legătură cu importanța sau neimportanța orgasmului pentru psihicul unei femei. Un orgasm este un „scurt circuit“ strict necesar pentru descărcarea tensiunilor acumulate în viața de familie.

În acest capitol și în următorul vă vom înfățișa câteva metode care pot ajuta la normalizarea activității sexuale feminine. Femeilor creștine „rușinoase“ și pline de reticență atunci când este vorba de adoptarea unor cunoștințe de tehnică sexuală, considerate pe nedrept „lumești“, vrem să le aducem aminte, încă de la început, că noi nu ne conformăm legii atracției universale pentru că ea ar fi fost descoperită de un creștin, ci pentru că ea există și ar fi o nebulie să nu o folosim în folosul nostru. Pudoarea poate fi deseori vinovată, iar „jena“ nu are ce căuta acolo unde se caută o trăire pleneră după „voia Domnului“, înscrisă în felul în care El ne-a făcut.

Dacă totuși, vă neliniștește citirea acestor pagini și vă lezează în „bunul simț“, puteți să treceți peste ele. Totuși noi suntem datori să vă spunem că ascunderea capului în nisip nu a salvat niciodată pe nimeni, nici măcar pe bietul struț.

O distincție strict necesară

În excelentele sale cărți consacrate educației sexuale, dr. David Reuben se arată neîncrezător în majoritatea diagnosticelor de frigiditate, optând mai degrabă pentru numirea de „tulburări orgasmice“. Dar să-i dăm lui cuvântul:

„Foarte multe dintre femeile diagnosticate ca frigide,

nu sunt altceva decât soții insuficient stimulate sexual. Oamenii needucați cred că singura obligație a unui bărbat este introducerea unui penis în erecție în vaginul femeii, restul fiind „treaba ei“. Responsabilitatea obținerii unui orgasm feminin este aruncată în întregime astfel pe umerii partenerei. Nu este de loc așa! Nici o femeie nu trebuie considerată frigidă, atâta timp cât partenerul ei nu a făcut totul pentru a-i ridica tensiunea erotică până la nivelul obținerii unui orgasm. Unei femei îi este necesar un anumit timp de stimulare mecanică. Fără acest „preludiu“ nivelul tensiunii erotice este foarte scăzut și cu totul insuficient pentru satisfacerea nevoilor ei sexuale.

Un cuplu obișnuit are nevoie de aproximativ 8 minute de intromitațiune (circa 75-80 mișcări copulatorii) pentru a atinge pragul maxim al tensiunii sexuale. Dacă pentru un bărbat, acest timp este arhisuficient pentru ejaculare, pentru o femeie el se dovedește prea scurt pentru obținerea orgasmului. Numai în cazul în care intromițiunea este precedată de un „preludiu“ adecvat, timpul acesta asigură o atingere a orgasmului. Dar dacă nici așa nu se ajunge la orgasm? Atunci, trebuie să facem investigații psiho-somatice, urmărindu-se identificarea „tulburărilor orgasmice particulare“.

Dr. Ruben conține:

„Milioane de femei din America trăiesc astfel de „tulburări orgasmice“ care le aruncă în pragul disperării. Au fost timpuri în care femeile care sufereau de astfel de necazuri erau sfătuite să se resemneze și să-și petreacă tot restul vieții într-o acceptare pasivă a inevitabilului. Cu vremea, ele deveneau reci și nesimțitoare față de dorințele sexuale ale bărbaților lor, producând astfel crize familiare și pricinuind uneori adulterul. Slavă Domnului că zilele acelea au trecut! Cercetările moderne de specialitate au dovedit că imensa majoritate a femeilor căsătorite au capacitatea necesară pentru a cunoaște extazul trăirii orgasmice. Dumnezeu ne-a pus la dispoziție tot ceea ce ne era trebuincios. Nici o femeie creștină nu ar trebui să se mulțumească cu „resturi“.

Cauzele tulburărilor orgasmice și metodele lor de rezolvare

Un orgasm feminin este o trăire complexă rezultată din cumulara mai multor activități trupești și spirituale. O funcționare greșită a uneia singure din aceste activități o

poate priva pe o femeie de bucuria pe care i-a destinat-o Dumnezeu. În cele ce urmează vom examina împreună cele mai răspândite cauze ale tulburărilor orgasmice, precum și remediile lor corespunzătoare.

1. Ignoranța -

Majoritatea femeilor știu mai multe lucruri despre mașina de cusut, decât despre propriile lor organe de reproducere. Principala motivație a acestei situații este faptul că mașina de cusut are în dotare și un „mod de întreținere“. Din nefericire mulți bărbați și multe femei au cunoștințe foarte vagi în ceea ce privește buna funcționare a organelor lor sexuale. Noi sperăm că citirea acestei cărți va umple golul informațional și va contribui la „repararea“ unor greșeli care împiedică de regulă o fericită împlinire trupească.

2. Resentimente și duh de răzbunare -

La încheierea unui seminar despre viața de familie, o tânără mamă a trei copii m-a întrebat: „Ați putea să-mi explicați de ce nu sunt capabilă să răspund corespunzător din punct de vedere sexual activității soțului meu? Avem deja șase ani de căsnicie.“ După alte câteva schimburi de cuvinte mi-a declarat deschis că ea „urăște sexul!“ Ceea ce m-a uimit și mai mult a fost faptul că ea l-a caracterizat pe soțul ei drept un om blând și înțelegător, care nu și-a pierdut răbdarea chiar și atunci când n-au avut contacte sexuale timp de 2 ani. Era pentru prima dată când vedeam o femeie care nu răspundea corespunzător unui soț blând și înțelegător.

Dându-mi seama că nu mai am decât maximum 30 de minute până la plecarea avionului meu înspre San Diego, am renunțat la orice altă introducere și am întrebat-o direct:

„Care au fost relațiile tale cu tatăl tău?“

S-a schimbat imediat la față și mi-a răspuns că tatăl ei este cel mai ipocrit om din câți a cunoscut vreodată.

„Este diacon într-o Biserică, dar asta nu l-a împiedicat să-mi schingiuiască copiii și să încerce să se culce cu mine“.

Cu toate că nu eram pe deplin convins că totul se redusese numai la o tentativă infructuasă de incest, în criză de timp i-am spus: „Vrei într-adevăr să dobândești o viață sexuală normală?“

„Bineînțeles“, mi-a răspuns ea.

„Atunci trebuie să începi prin a-ți ierta tatăl. Du-te undeva și îngenunchează pentru o rugăciune de mărturisire și de pocăință. Nu-ți ascunde păcatele. Scapă de dușmănia pe care i-o porți tatălui tău, căci nu se poate să urăști și să te bucuri de roadele iubirii în același timp.“

„Bine, dar tatăl meu nu mi-a spus niciodată că are nevoie de iertarea mea. De ce să-l iert?”

„Poate că tatăl tău nu are nevoie într-adevăr de iertarea ta. Totuși soțul tău are nevoie să-ți ierți tatăl. Tu nu ești responsabilă de faptele tatălui tău, dar ești răspunzătoare de felul în care reacționezi în fața lor. Dumnezeu ți-a poruncit să le ierți altora greșelile și păcatele lor și atâta timp cât n-o vei face, nu te vei putea bucura de libertatea unei vieți sănătoase.”

„Dar nu pot să-l iert!”

„Dacă Dumnezeu ți-a poruncit să ierți, tot el este și Cel care poate să-ți dea tăria iertării.”

Am văzut-o izbucnind în lacrimi și a trebuit să mă grăbesc la avion. În timpul călătoriei, m-am rugat Domnului să rezolve problema acestei tinere femei.

După un an de zile, mă găseam în același oraș pentru un alt curs de educație sexuală. La un moment dat am văzut apropiindu-se de mine o pereche tânără și zâmbitoare.

„Mă mai cunoașteți, frate păstor?” m-a întrebat soția. A trebuit să recunosc că nu, dar după câteva amănunte suplimentare mi-am adus aminte de întreaga istorie.

„Dumnezeu mi-a dat iertarea Lui și am avut cel mai minunat an al căsniciei noastre! Am vrut să-l cunoașteți și pe soțul meu”.

I-am strâns mâna și am crezut că îmi pârâie oasele atunci când acel bărbat masiv mi-a strâns-o la rându-lui, spunându-mi cu căldură:

„Mulțumesc frate. Soția mea s-a schimbat foarte mult!”

Duhul de răzbunare, dușmănia sau resentimentele față de un alt bărbat pot bloca orice afectivitate normală. Toate aceste porniri se răsfrâng într-un mod tainic asupra propriului soț, împiedicând o dăruire totală, fără de care obținerea unui orgasm este, cel mai adesea, imposibilă.

Dar nu numai sentimentele unei femei pentru un alt bărbat, îi pot bloca afectivitatea. Orice sentiment urât este un hoț de dragoste. Nu uitați că nu avem decât o singură inimă, iar capacitatea ei este limitată. Nu se poate să ne bucurăm de plinătatea iubirii, atâta timp cât mai păstrăm în inima noastră invidie, cărtire, gelozie, spirit de desconsiderare a altora.

Sfatul pe care ni-l dă Biblia este foarte bun și în această privință:

„Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos”. (Efes.4:31,32)

3. O conștiință vinovată -

Sentimentul vinovăției este unul din factorii cei mai frecvenți care cauzează tulburări orgasmice. Nici un tratat serios de educație sexuală nu-l trece cu vederea.

Viața sexuală este un dar de la Domnul și, după toate cercetările, este clar că Dumnezeu ne refuză împlinirea prin sex atâta timp cât mai avem „socoteli nerezolvate.“ Un contact sexual premarital, o viață păcătoasă de după căsătorie, alte surse de vinovăție, toate acestea „își cer tributul“ bătând mereu la ușa conștiinței noastre.

Ca lucrător al Domnului, am avut de multe ori prilejul să văd cât de valabil este Cuvântul lui Dumnezeu și în această privință. Am explicat mereu că Biblia nu ne ascunde adevărul și am citit multora pasajul din 2 Samuel 13. Ce păcat că nu se amintește aproape niciodată despre acest caz în predicile din Biserică! Neglijăm o parte din Cuvânt și efectele se pot recunoaște în jurul nostru. Păcatul lui Amnon cu soră-sa, este un caz tipic de blocare a afectivității printr-un păcat care a șocat conștiința. Din păcate istoria se repetă, și multe familii se bălăcesc în „ura“ pe care au dobândit-o ca pe un revers al „iubirii păcătoase“. Miresele „cu burta la gură“ nu au prea multe șanse de fericire. Singura reparație posibilă este o pocăință pe măsura vinovăției.

Textul din I Ioan 1:9 este o ușă de speranță pentru toate conștiințele vinovate: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“.

4. Frica -

Acest sentiment este cel mai mare dușman al unei vieți sănătoase. Tolerat un timp suficient de îndelungat, acest inamic poate distruge relația cuiva cu Dumnezeu, poate ruina sănătatea trupească și poate spulbera trăirile sexuale.

Frica este o frână a fluxurilor vitale. Iată cum se manifestă ea în aria vieții sexuale. Am arătat deja că teama explicabilă din inima unei mirese care își trăiește noaptea nunții, este suficient de dăunătoare pentru a bloca scurgerea naturală a secrețiilor vaginale, iar lipsa acestora produce „jenă și usturimi“ la pătrunderea penisului în vagin.

Mult timp după aceea, tânăra soție poate continua să asocieze actul sexual cu suferințele inevitabile. Ca orice senzație și aceste suferințe sunt un factor subiectiv care poate fi mult amplificat de frica din subconștient. Frica produce o secreție insuficientă, secreția insuficientă produce suferință, suferința statornicește frica, iar frica va continua să blocheze secrețiile, care vor duce la suferință, ... etc.

Este un cerc vicios; frica produce suferință, iar această suferință va produce mai multă frică. Pentru evitarea acestei situații, noi am recomandat folosirea unei alifii care să suplinească absența secrețiilor vaginale din noaptea nunții și chiar în încă alte câteva nopți care îi urmează.

Aduceți-vă aminte că ori de câte ori facem ceva nou, avem de a face cu teama; teama primului contact cu volanul unei mașini, teama primului zbor cu avionul, etc. Frica începătorilor produce inhibiție; mâinile se crispează pe volan, stomacul se ridică înspre gât, etc. Cu timpul, obișnuința înlătură teama și totul devine un act reflex, însoțit de o binefăcătoare relaxare. Aceiași succesiune trebuie învățată și în viața sexuală.

Trebuie să mai spunem câteva cuvinte și despre o altfel de teamă; teama de a nu reuși. Dacă teama de durere are șanse să dispară cu timpul teama de nereușită apare uneori chiar și după ani mulți de viață sexuală normală.

O soție nemulțumită a venit o dată la mine pentru a-mi spune că nu știe ce trebuie să facă. Chiar în timpul îmbrățișărilor, ea avea o mare doză de scepticism și-și zicea „de data asta n-am să reușesc“. Bateriile ei scădeau imediat la zero și totul se termina cu o criză de plâns.

Am stat îndelung de vorbă cu ea, i-am explicat mecanismul complex al trăirilor sexuale și am sfătuit-o să-și supravegheze mai atentă gândirea refuzând să se mai gândească la ea însăși. Am îndemnat-o să se mulțumească deocamdată cu căldura din timpul unui act sexual și să facă tot ceea ce depinde de ea pentru ca soțul ei să fie cât mai mulțumit.

După numai trei săptămâni, această femeie a dat buzna în biroul meu, strigându-mi încă la ușă; „S-a făcut! Nici eu nu știu cum, dar am reușit“. Ea a ajuns să trăiască orgasm, exact atunci când nu s-a mai crispat de teama de a nu-l avea.

Mai ales pentru o femeie, un orgasm este o expresie paroxistică a dragostei. Dar frica alungă dragostea. Biblia ne spune că între aceste două trăiri nu există împăcare și că pentru ca una să fie împlinită, cealaltă trebuie să dispară; „Dragostea desăvârșită alungă frica“. Dacă femeile s-ar abandona total soților lor într-un aflus de iubire, necăutând cu orice preț să se satisfacă ele însele, rezultatele contactelor sexuale ar fi mult mai aproape de normal, iar bucuria împlinirii ar fi atunci reciprocă.

În limba română se spune curent că: „De ce ți-e frică nu scapi“ și asta este foarte valabil și în trăirile sexuale.

5. Pasivitate excesivă -

Majoritatea soțiilor sunt mult prea rigide în trăirea mecanică a coitului. Prejudecățile sau ignoranța le-au determinat să stea imobile și să aștepte ca „totul să se întâmple de la sine“.

Dragostea este un sport de echipă, iar la buna ei reușită trebuie să contribuie ambii parteneri. Cu cât se va mișca mai mult în timpul coitului, cu atât șansele de a ajunge în poziția în care clitorisul se bucură de o stimulare maximă vor fi mai mari pentru o femeie. Din statisticile pe care le-am făcut, n-am întâlnit încă nici o femeie care să aibe în mod frecvent orgasm, și să fie de obicei pasivă când face dragoste.

Bărbații ajung mai repede la orgasm, tocmai pentru că ei repetă mișcările care le produc cea mai mare excitație. De ce n-ar face și femeile la fel? Nici un singur soț măcar nu se va plânge vreodată că este nemulțumit și deranjat de mișcările soției sale în timpul travaliului.

6. Graba -

Dragostea cere timp. Există o strânsă dependență între durata unui contact sexual și reușitele feminine în dragoste. Bărbații care sunt „grăbiți“ în iubire, au de obicei soții nesatisfăcute. Orice lucru de valoare cere timp și dragostea trupească nu face excepție.

O tânără pereche din Biserică a venit la mine și mi-au spus că sunt foarte prinși în activitatea adunării (vizite, adunări de după-amiaza, etc.) și nu reușesc să își rezerve un timp special pentru unirea trupească. După ce mi-au mărturisit că au ajuns într-o stare de criză, m-au rugat să le dau un sfat.

Iată ce le-am răspuns eu: „Când doi oameni căsătoriți n-au timp să se iubească pentru că sunt prea ocupați, asta înseamnă că sunt cu adevărat „prea-ocupați“. Trebuie ca ei să știe să renunțe la o parte din activitățile lor. Nimic nu trebuie să se substituie preocupărilor necesare întreținerii unui climat familial sănătos. Nici chiar Biserica. Dumnezeu este Cel care a instituit ambele celule de viață; Biserica și familia, și cu siguranță că El nu vrea ca una din ele să se dezvolte în detrimentul celeilalte. Biserica și familia nu trebuie să ajungă niciodată rivale, ci trebuie să se ajute una pe cealaltă. Nu competitive ci cooperative. Ori de câte ori activitățile Bisericii prejudiciază viața de familie, înseamnă că au fost încălcate prioritățile Bibliei și că s-a rupt ceva din echilibrul unei vieți normale. Eu vă sfătuiesc să vă faceți împreună o listă a activităților săptămânale și dacă vă veți da seama că neglijați viața de familie din cauza prea deselor activități din

adunare, eu vă îndemn să tăiați de pe lista voastră exact atâtea activități câte vă ocupă timpul pe care doriți să vi-l petreceți în familie. Vă asigur că cel mai mulțumit de aceasta va fi însuși Dumnezeu. El nu ne-a chemat la nefericire, ci la pace și la bucurie“.

Cred că acest răspuns, cu unele variații, se potrivește multor familii creștine.

7. Oboseala -

Într-un climat de oboseală, toate funcțiunile trupesti sunt diminuate. O soție extenuată, nu va fi niciodată o femeie „focoasă“, fără să mai vorbim de împlinirea orgasmică. Din acest motiv, trebuie să se rezerve pentru dragoste acel timp în care ambii parteneri sunt odihniți și au prospețime fizică.

Am observat adesea că există mari diferențe între „ceasornicele biologice“ ale celor doi soți. Este normal să se întâmple așa, deoarece este știut că extremele se atrag, și nu o dată se unesc prin căsătorie.

Când soțul este o persoană care adoarme seara mai târziu, de regulă soția este un tip constituțional care se culcă devreme. Când unul se scoală dimineața ușor și devreme, celălalt este tipul „morocănosului“ căruia îi place să zăbovească în așternut până în spre amiază. Ce-i de făcut?

Două sfaturi pot fi date. Mai întâi, soțul care adoarme devreme trebuie să se obișnuiască să se culce câteva zeci de minute după amiaza și să-și decalaze astfel pofta de somn de seara. Apoi, dacă tactica nu dă rezultate, cei doi soți pot învăța secretul iubirii de după-amiază. Mai dificilă în familiile cu copii, această tactică dă multe rezultate frumoase în cazul celor pe care „moș Ene îi vizitează prea devreme“.

Și apoi, că veni vorba, există un secret al refacerii rapide. Mulți prieteni m-au întrebat cum de pot să rezist unui orar atât de încărcat duminică? Am să vă spun cum; Încă de acum câțiva ani, am învățat metoda moșăitului de după-amiază, cu capul și cu spatele pe podea, iar picioarele sprijinite pe ceva mai ridicat (marginea patului, de exemplu). Poziția aceasta permite o irigare mai bună a creierului și, cel puțin pentru mine, favorizează obținerea unei relaxări echivalente cu cea dobândită în trei, patru ore de somn nocturn. Treizeci de minute de astfel de relaxare îmi sunt de obicei arhisuficiente pentru a mă pune din nou „pe picioare“.

8. Boala -

Îmbolnăvirile sunt accidente ale întregului organism. Nu sunt specialist în sfaturi medicale, dar pot să vă spun că o femeie bolnavă este o femeie căreia „nu-i stă gândul la

dragoste“. În orice suferință, este bine ca să ne programăm o vizită cât mai urgentă la medic.

9. Obezitatea -

Președinta unui club feminin în care am ținut o prelegere intitulată: „Cum să faci pe soțul tău să te trateze ca pe o Regină“, ea însăși o femeie atrăgătoare, dar puțin cam prea plinuță, m-a întrebat la sfârșit: „Cum se face că eu mi-am pierdut dorința pentru sex la șase ani după căsătorie, o dată cu nașterea fiului nostru?“

I-am pus câteva întrebări și am aflat exact ceea ce bănuiam: în timpul gravidității câștigase un surplus de șase kilograme pe care niciodată nu a mai reușit să le dea jos.

Aceasta era adevărata ei problemă. Își pierduse încrederea în farmecul ei personal, îi era rușine să se arate dezbrăcată soțului ei și această stare îi produsese o puternică inhibiție.

Când i-am spus că totul s-ar putea rezolva în urma unei cure de slăbire m-a privit sceptic, dar mi-a promis că va face încercarea.

După mai puțin de nouă luni am primit de la ea o scrisoare entuziastă în care îmi mulțumea pentru sfat. Fusese greu, dar meritase osteneala.

Cura de slăbire este foarte grea. Ar trebui să facem totul pentru a nu trebui să ajungem la ea. Eu însumi trebuie să mă disciplinez foarte sever. O greutate excedentară înseamnă de fapt o masă supraîncărcată. Nu mâncați prea mult și nu veți avea probleme cu obezitatea. Mulți oameni se concentrează asupra înlăturării efectului (obezitatea) în loc să se preocupe de înlăturarea cauzei (mâncarea). Îmbuibarea este un păcat, la care se ajunge păcătuind! Evitați primul păcat și nu veți avea de a face cu suma lor. Puneți-vă un „cuțit în gâtleej“ atunci când stați la masă și nu vă distrugeți singure.

Așa cum spunea un bun serv al Domnului: „un cerc de grăsime în jurul mijlocului nu este un colac de salvare, ci lațul spânzurătorii în care ne lăsăm singuri prinși“.

10. Duh de dominare -

Însăși natura actului sexual presupune un spirit de supunere feminină. Pentru multe femei aceasta este o chestiune valabilă numai pentru primii ani de căsătorie, în care iubirea le subordonează, determinându-le să caute plăcerea celui pe care îl iubesc. După acești primi ani vin „următorii“.

Pentru unele femei, mai ales pentru cele colerice, supunerea este sinonimă cu nedorita robie. Majoritatea acestora regretă faptul că nu s-au născut în tabăra „sexului tare“, și neputând să-și domine bărbații în alte planuri, se revanșază

fiind capricioase în acceptarea contactelor sexuale. Așa se naște de obicei „sexul condiționat“. Necazul este că încercând să-i administreze soțului plăcerile sexuale după propriile-i principii, soția și le pierde cu timpul pe ale sale, devenind frigidă.

Multe soții vin în această stare la medic și caută motive medicale pentru deficiențele lor. În zadar! Ele și-au depășit feminitatea și, drept rezultat, au pierdut-o. Singura soluție este revenirea la normal.

O foarte inteligentă femeie a spus: „Femeia este singura făptură care cucerește prin supunere“.

11. O relaxare nenaturală a mușchilor vaginali -

În capitolul următor vom analiza în amănunt această cauză a tulburărilor orgasmice și vom indica și o metodă pentru înlăturarea ei. Deocamdată ne mărginim la a spune că ea este una dintre cele mai răspândite maladii ale aparatului sexual feminin, afectând cam două treimi din totalul femeilor care nu ajung în mod obișnuit la orgasm.

Surprinzător este faptul că remediul este foarte simplu și la îndemâna tuturor femeilor, iar restabilirea unui tonus mușchiular normal se realizează într-un timp relativ scurt. Până în prezent, majoritatea femeilor cărora le-am recomandat practicarea exercițiului doctorului Kegel mi-au mărturisit mai târziu că au ajuns la orgasm.

Dr. Paul Popenoe scrie despre acest remediu; „Sunt foarte rare acele femei care nu-și pot amplifica potențialul sexual prin înțelegerea și prin practicarea acestor exerciții simple și binefăcătoare. Acum noi ne-am făcut obiceiul de a vorbi despre acest tratament tuturor femeilor care intră în cabinetul medical, indiferent de motivele care le aduc acolo. Credem cu convingere că practicarea acestor exerciții reprezintă o adevărată cheie pentru soluționarea ajustărilor sexuale“.

CAPITOLUL 11

Exercițiile doctorului Kegel

Se spune că aproape toate marile descoperiri ale lumii au fost roade ale întâmplării. Noi nu știm dacă este chiar așa, dar putem spune cu siguranță că doctorul Kegel a împușcat doi iepuri dintr-o singură lovitură, ba mai mult, trebuie să recunoaștem că el nu țintise decât în cel mai mic dintre cei doi iepuri.

În 1940, dr. Arnold H. Kegel, specialist în ginecologie feminină, a primit vizita unei paciente numite Doris Wilson. Această femeie rămăsese după nașterea copilului ei cu o incontinență urinară. Nu era un caz izolat, de regulă una din treizeci de mame rămânând cu astfel de tulburări post-natale. În urma controlului medical, dr. Kegel a diagnosticat o relaxare nenaturală a mușchilor bazinului, care se trata de obicei printr-o intervenție chirurgicală. Încercând să evite această operație, dr. Kegel i-a recomandat doamnei Wilson practicarea unei gimnastici locale. Pentru a o face să înțeleagă mai bine ce dorește de la ea, doctorul i-a explicat că „mușchiul cu pricina este plasat între cele două membre inferioare, direcționat din față înspre înapoi, ca o punte de susținere sau ca un hamac în care se sprijină organele interne din bazin. Prin acest mușchi trec cele trei deschideri înspre exterior ale femeii; rectul, canalul urinar și canalul prin care se produce nașterea. Probabil că din cauza travaliului din timpul

nașterii, mușchiul acesta masiv s-a degradat, iar starea lui afectează și funcționarea canalului urinar“.

De fapt spusele dr. Kegel erau simple supoziții personale.

Intuiția lui s-a dovedit a fi însă genială. Doamna Wilson a acceptat propunerea destul de curioasă a medicului ei și în numai două luni incontinența a dispărut, înlăturând astfel necesitatea unei intervenții chirurgicale.

Acesta ar fi „iepurele cel mic“ în care a tras dr. Kegel. De după colț a sărit însă și „cel mare“. La scurt timp după tratament, doamna Wilson s-a întors în cabinetul dr. Kegel și i-a mărturisit că se mai întâmplase și „altceva“. După aproape cincisprezece ani de căsnicie, ajunsese pentru prima oară la trăirea unui orgasm! Nedumerită, ea dorea să știe dacă era tot un rezultat al gimnasticii locale efectuate.

Nepregătit pentru o astfel de eventualitate, Dr. Kegel a dat un răspuns evaziv. Numai că după ce a recomandat același tratament și altor femei care s-au înapoiat cu același rezultat, el a căzut pe gânduri și a început să se întrebe dacă nu cumva descoperise și „altceva“ decât ceea ce crezuse la început.

Pentru a înțelege raționamentele doctorului nostru trebuie să avem câteva cunoștințe despre anatomia zonei pelviene. Trebuie să știm de exemplu că cele trei deschideri exterioare despre care am amintit sunt închise relativ la exterior cu ajutorul a trei mușchi circulari numiți și *sfincteri*. Puterea acestor mușchi nu este prea mare și în orice caz nu suficientă pentru asigurarea unei rezistențe adecvate presiunii exercitate de lichidul urinar care se acumulează în vezică. „Incompetența“ lor este suplinită de existența unui alt mușchi, mult mai puternic. Este chiar „hamacul“ de care am amintit la început. Înainte de a se termina prin *sfinctere*, cele trei orificii trec mai întâi prin masa acestui mușchi care preia o parte din sarcina de a obstrucționa trecerea înspre exterior. Numit de regulă *ridicător anal*, noi l-am identificat sub numirea lui din limba latină, *pubococcygeus*, care ne dezvăluie și alte amănunte despre poziția pe care o ocupă.

Un capăt al acestui mușchi este fixat de *pubis*, iar cealaltă de *coccyx*, terminația pelvisului. Este de remarcat faptul că nefiind fixat de oase sau articulații mobile, *pubococcygeus* (pe scurt P.C.) nu este afectat de mișcările corpului și poate rămâne relaxat chiar și la persoanele care fac sport sau desfășoară o bogată activitate fizică.

În cazul în care starea acestui mușchi este normală (are un tonus bun), canalele celor trei căi amintite sunt strâns înconjurate de fibre musculare, care exercită o anumită

presiune asupra lor. În caz contrar, presiunea musculară este ca și inexistentă.

Bine, bine, asta este important pentru reținerea urinei, dar ce legătură poate fi între toate acestea și funcția sexuală a vaginului?

Una foarte mare. Așa cum îmbrățișează canalul urinar și anusul, P.C. are și funcția de a „strânge“ pereții musculoși ai vaginului în jurul penisului, asigurând un contact intens între cele două suprafețe. Nu trebuie uitat că primii 2-3 cm din suprafața interioară a vaginului sunt centimetrii cei mai sensibili la excitație. Explicația este aceea că în acest spațiu, vaginul intră în contact direct cu mușchiul P.C. prin care trec nervii sexuali ai clitorisului. În plus, chiar în acest P.C. se găsesc multe alte astfel de terminații ale mușchilor excitației sexuale, care pot produce acel amintit „orgasm vaginal“. Este foarte simplu de înțeles că femeile ale căror P.C. este nenatural de relaxat nu prezintă excitație vaginală (lipsa senzației de plăcere intensă la pătrunderea penisului în vagin) și au mai puține șanse de a ajunge la orgasm.

Din păcate, mai puțin de una din trei femei au un tonus muscular satisfăcător al mușchiului P.C. De aici și importanța enormă a descoperirii dr. Kegel pentru viața sexuală a milioane de familii.

Foloasele gimnasticii propuse de Dr. Keler sunt multiple. Ea poate pregăti musculatura unei femei pentru:

- 1) sarcină și naștere,
- 2) control al eliminării urinei,
- 3) eliminarea durerilor de spate („șale“),
- 4) mărirea potențialului erotic al celor doi parteneri.

În plus, chiar dacă femeia nu ajunge de fiecare dată la orgasm, ea poate învăța ca, prin contracții repetate ale platformei pelviene, să elimine tensiunile neplăcute. Dr. Deutsch, un admirator al descoperirilor dr. Kegel, comentează astfel exercițiile de gimnastică zonală:

„Exercițiile sunt, simple, sigure și cer un minim de efort. În afara rezultatelor din viața sexuală, procedeul asigură o diminuare netă a tulburărilor din timpul sarcinii și o naștere rapidă, care micșorează pericolele la care este supus fătul“. „Câștigarea controlului asupra acestui mușchi nu este ușoară și multe femei se înșală, practicând o contracție a mușchilor vaginali exteriori. Sfătuite să se concentreze asupra unor mușchi mai profunzi, aceste femei încep să-și contracte mușchii abdomenului sau ai spatelui. Nici unii din aceștia nu sunt P.C.-ul. Proba cea mai concludentă este fenomenul de oboseală care însoțește întotdeauna o practicare gre-

șită. Con tracția P.C.-ului este așa de ușoară, încât poate fi comparată cu clipirea din ochi. Efortul depus este la fel de minim și de trecător.“

Care este metoda cea bună?

Metoda este simplă și eficace. Rezultatele ei, verificate pe mii de cazuri sunt pe cât de spectaculoase, pe atât de îmbucurătoare. Aproape toate femeile care au practicat-o, au ajuns la satisfacții maxime în timpul coitului și nu a fost nici măcar una singură care să spună că nu a putut să și-o însușească.

a) Identificarea mușchiului P.C. -

Aduceți-vă aminte că P.C. are printre celelalte atribuțiuni și pe aceea de a controla eliminarea urinei. Deci, dacă scurgerea urinei poate fi întreruptă și reluată apoi după voie, P.C. funcționează normal. O contracție a lui va bloca canalul urinar și va suspenda fluxul de urină.

Trebuie făcută încă o remarcă, mai este și un alt mușchi care poate bloca canalul urinar. Pentru a evita confuzia, trebuie mai întâi să-l scoatem pe acesta din funcție printr-o depărtare largă a genunchilor. În această poziție, de îndată ce urina a început să se scurgă, femeia va încerca să oprească scurgerea ei printr-o mică contracție. Dacă reușește problema este rezolvată. Mușchiul contractat a fost tocmai cel pe care l-am căutat.

Cu timpul, contractarea acestui mușchi devine conștientă și nu poate fi confundată cu nici o altă activitate a unui alt mușchi.

Con tracția nu trebuie să dureze mai mult de o secundă. Nu că ar fi periculos, dar nu este necesar mai mult.

b) Exersarea -

O dată identificat mușchiul, femeia poate trece la practica unui ciclu de exerciții de gimnastică musculară, cu scopul de a mări și îmbospăta tensiunea musculară.

Cea mai potrivită perioadă de repetare este cea a urinării. Dacă ținem seama că o femeie urinează cam de trei ori pe zi și că în timpul unei urinări se pot efectua cam 10 contracții, rezultă că se pot obține 30 de contracții pe zi.

Câte contracții zilnice sunt necesare? Depinde! Depinde de starea de relaxare a mușchiului, de vârsta fiecărei femei și depinde de ... dorința ei de a ajunge mai repede la un rezultat bun.

Este bine să se înceapă cu un număr de 60 de contracții pe zi, repartizate astfel în timpul zilei: dimineața înainte de sculare din pat 10 (se pare că atunci este un timp foarte propice pentru un astfel de exercițiu, deoarece ceilalți mușchi nu au intrat încă în activitate), în timpul urinărilor alte 30, la culcare 10 și încă odată în timpul zilei 10. În total se obține un timp de gimnastică de un minut. Unele femei au declarat că se poate exersa un minut într-o singură ședință și cu timpul s-a putut ajunge la 200-300 de contracții pe zi.

Cât timp este necesar pentru o cură? Dr. Kegel recomandă șase săptămâni de cură intensivă, dar se poate ajunge și la zece săptămâni în unele cazuri.

Trebuie subliniat că gimnastica aceasta nu are contraindicații și că efortul cerut este minim. De fapt, ar fi bine dacă s-ar forma un reflex care să asigure practicarea contracțiilor la fiecare eliminare a urinei, indiferent că se face o cură sau nu.

Uneori întâlnesc împotrivire la unele femei creștine, care îmi replică astfel: „Doctore dacă Domnul ar fi vrut să am un P.C. bun l-aș fi avut și fără exerciții“. Am pățit astfel cu o mamă a cinci copii, căreia i-am spus că Domnul a vrut-o așa, dar că cele cinci nașteri nu au fost fără urmări. Deși sceptică, a urmat o perioadă de exerciții și am primit mai târziu o scrisoare de mulțumire în care ea îmi mărturisea că „într-o singură lună“ a trăit ceea ce nici n-ar fi crezut că există!

Alte femei „șovăielnice“ acceptă această gimnastică numai atunci când li se explică faptul că ea crește senzația de plăcere a soțului și este un mare ajutor pentru susținerea erecției la bărbații cu astfel de tulburări. Rezultatele sunt oricum, spectaculoase.

„Încercarea moarte n-are!“ Aplicați și dumneavoastră aceste exerciții și vă asigurăm că va merita osteneala. Succes!

CAPITOLUL 12

Impotența masculină

Aflat în convalescență în clinica unui coleg de breaslă, un medic renumit l-a întrebat din curiozitate: „Spune-mi, care este problema medicală cu cea mai ridicată rată de creștere?” Fără a sta pe gânduri, cel întrebat a răspuns: „Impotența masculină. Rar mi se întâmplă să treacă o zi în care să nu vină la mine măcar un singur bărbat care să-mi spună: „Doctore, mi-e teamă că am devenit impotent“. Unii dintre ei au lacrimi în ochi.“

Acest mic ghid de educație sexuală n-ar fi complet dacă n-am spune câteva cuvinte și despre această crescândă problemă a impotenței masculine.

De ce ajung unii bărbați impotenți?

După pragul vârstei de 40 de ani, cel mai important organ sexual al unui bărbat este... gândirea. Puterea care se mai află în glandele lui sexuale este de nici un folos, atâta timp cât în creierul său nu mai există puterea unei gândiri pozitive despre propriile-i posibilități. Nicăieri nu este mai valabilă zicala: „Ești ceea ce crezi că ești“, ca în aria sexualității. Dacă un bărbat se crede viril - el este viril, dar dacă și-a pierdut încrederea în sine, nu există medicament în lumea aceasta care să-l mai repună pe picioare.

Un înțelept a spus o dată: „Există două categorii de oameni; unii care cred că pot și alții care cred că nu pot. Și unii și ceilalți au dreptate“.

Statisticile au arătat că impotența este din ce în ce mai răspândită și noi credem că nu se va schimba nimic atâta timp cât oamenii nu vor fi dispuși să învețe mai mult despre ei înșiși.

Instinctul sexual masculin este maxim între 18 și 22 ani. După această vârstă, pentru fiecare bărbat începe o perioadă de descreștere a capacității sexuale, îndeajuns de lentă pentru a nu fi remarcată până pe la 35,40 de ani, iar în unele cazuri, chiar până la 60 de ani. În jurul acestei vârste, soții trăiesc primele tulburări ale comportamentului sexual, manifestate de obicei prin incapacitatea ejaculatorie sau prin dificultăți de menținere a erecției. Primele tulburări sunt și primele „intrări în panică“. Gândul impotenței încolțește în subconștient și cu cât este tolerat mai mult timp, cu atât ravagiile produse de el vor fi mai mari. Terorizat de amintirea primei neputințe, bărbatul și le va produce apoi singur pe celelalte. Ce-i de făcut?

99% din cazurile de impotență sunt curabile. Nu se poate trasa un tratament unic pentru toate cazurile, pentru că de obicei este vorba de un complex de factori care au favorizat apariția necazurilor, dar se poate sta de vorbă și se pot depista fiecare din aceste cauze în parte, printr-o înțelegere reală și printr-o dorință sinceră de însănătoșire.

Primul pas înspre vindecare este „înțelegerea“ situației. Vom cita mai jos câteva dintre cauzele cele mai frecvente întâlnite în cazurile de impotență.

1. Pierderea energiei vitale -

Foarte puțini sportivi își pot continua viața competițională dincolo de pragul vârstei de 33 de ani. Oasele devin mai fragile, mușchii, mai puțin elastici, respirația se îngreunează, iar circulația sanguină depășește vârsta romantică a „atotputerniciei“ și trebuie să fie încorsetată în „reguli de circulație“.

„Tineretea a rămas în urmă“; totuși bărbații care nu mai sunt tineri nu încetează de a mai fi bărbați! O simplă redirecționare a activităților, o altă evaluare a scării de valori, o așezare în alte coordonate, și viața continuă!

Este foarte normal ca o dată cu diminuarea tuturor celorlalte capacități fizice ale unui bărbat, să se constate și o descreștere a potenței lui sexuale. Așa am fost făcuți să fim și nu ne putem sustrage legilor înscrise în însăși ființa noastră.

Diminuarea pornirilor sexuale nu înseamnă însă stingerea lor. Reducerea nu este sinonimă cu castrarea.

În fapt, trăirea contactelor sexuale poate rămâne o posibilitate până în limitele unei bătrâneți înaintate. Ceea ce se schimbă este aspectul trăirilor trupești și cantitatea lor. Reducerea frecvenței nu înseamnă neapărat și o micșorare a intensității trăirilor erotice, iar unii soți au mărturisit că adevăratele contopiri în dragoste le-au trăit cu mult după trecerea „anilor nebuni“ ai tinereții.

2. Mânie, răutate și resentimente -

Așa cum am arătat atunci când am vorbit despre tulburările funcționale ale femeilor, sentimentele au o mare pondere în modelarea trăirilor noastre.

În primul rând, sentimentele pe care le avem față de alte persoane de sexul feminin se pot răsfrânge asupra felului în care ne privim partenera de viață. S-ar putea ca soacra să nu se sinchisească prea mult de felul în care o privim, dar de atitudinea noastră față de ea, va depinde în mod sigur calitatea relațiilor dintre noi și soția noastră. De dragul soțiilor noastre, trebuie să întreținem relații bune cu toate soacrele din lume, chiar și cu cele mai rele.

În al doilea rând, trebuie să știm că avem o capacitate afectivă limitată și nu putem să îngheșuim în aceeași inimă și răutate, ură, resentimente și iubire gingașă și pură. De dragul unora, trebuie să renunțăm la celelalte!

3. Frica -

De obicei bărbații nu sunt ceea ce vor să pară. O fațadă impozantă de orgoliu și de masculinitate ascunde adesea teama de a nu fi tratat ca un bărbat, și mai ales, teama de a nu fi în fapt un „bărbat“. Așa cum am arătat deja, personalitatea unui bărbat este foarte legată de instinctul său sexual. Mulți dintre ei și-au provocat singuri impotența din teama de a nu fi îndeajuns de „bărbați“ pentru soțiile lor. Din acest motiv, soțiile ar trebui să știe să-și scutească soții de temeri fanteziste și să-i încredințeze de admirația și recunoștința lor față de trăirile erotice oferite. O soție este arhitectul soțului ei; ea îl poate face și tot ea îl poate ruina!

4. Inhibițiile -

De fapt este vorba de manifestarea unor temeri ascunse. Frica paralizează voința și inhibițiile se nasc din gânduri tulburi.

Teama de a nu fi acceptat. Soțiile prea pasive sau prea comode pentru a face dragoste își distrug singure bărbații. Nu există nici un singur soț măcar care să nu se teamă că în

spatele formulelor: „sunt prea obosită“ sau „nu mă simt bine seara asta“, se ascund de fapt alte sentimente. Un bărbat se teme de ridicol și de dispreț:

Teama de a nu fi în stare să-și mulțumească soția

Teama de a fi comparat cu alți bărbați

Teama de a nu-și pierde erecția

Teama de a nu fi în stare să ejaculeze.

5. Sentimentul vinovăției -

Unul din punctele în care psihologia modernă încearcă să treacă peste ceea ce spune Biblia este importanța legăturii dintre conștiința curată și comportamentul normal. Relațiile dinainte de căsătorie sau practicarea adulterului pot oricând să blocheze un flux normal de sentimente.

Un bărbat mărturisea că de când a avut o relație nepermisă cu soția vecinului său, își pierde erecția ori de câte ori intra în dormitorul în care săvârșise păcatul.

Un tânăr soț a intrat în cabinetul medicului și i-a spus: „Domnule doctor, am devenit impotent după nuntă! Eram mult mai activ în contactele sexuale dinaintea căsătoriei!“

Nu trebuie să uităm că suntem în mâna lui Dumnezeu și că El ne poate refuza trăirea bucuriilor atâta timp cât suntem vinovați înaintea Lui.

6. Pretenții nejustificate -

Mulți bărbați nu știu că potența sexuală scade în mod treptat după vârsta de 22 de ani. Ignoranța îi face să compare prezentul cu trecutul și să intre în panică. Apoi, panica duce la neputință. A avea *simțiri cumpătate* este un secret al abundenței și al bucuriei.

7. Obezitatea -

Nu există nimic încântător într-un trup îngropat în grăsime, nici pentru cei din jur și nici pentru obrazul însuși. Faldurile de grăsime nu măresc încrederea în sine, atât de necesară pentru întreținerea potenței.

Când un bărbat crește în „diametru“, el își pierde încrederea în sine, îi devine din ce în ce mai neplăcut să se privească în oglindă și, ceea ce este mult mai grav, îi este din ce în ce mai frică să fie văzut dezbrăcat de soția lui. Cu cât își pierde mai mult respectul pentru aspectul său exterior, cu atât se crede mai respingător pentru cea care îi este dragă. Vocabularul știut de îndrăgostit se schimbă și celei căreia îi spunea altădată „iubito“ sau „draga mea“, îi spune acum „mamă“ sau „mami“. Relația și-a schimbat semnificația și atracția trupească se îndreaptă vertiginos înspre nivelul zero.

Un soț în vârstă de 55 de ani, cu vreo 30 de kg în plus mi se plângea o dată de lipsa lui de potență sexuală. I-am recomandat să viziteze un specialist în cura de slăbire. După numai două săptămâni scăzuse patru kg, și ajunsese să simtă un început de erecție în prezența soției sale. Nu încercase totuși să aibe un contact de frica insuccesului. Am stat de vorbă iarăși cu el (venise împreună cu soția) și am observat că îi spune soției lui „mami“. L-am întrebat de ce face asta și mi-a spus că îi intrase în obișnuință din anii în care crescuseră cei trei copii ai lor.

Mulți oameni nu acordă o importanță corespunzătoare limbajului pe care îl folosesc. Asta nu este bine. Limbajul este o haină a sentimentelor și a ideilor. Psihologii ne spun că prin limbaj se formează în subconștient imagini caracteristice care ne determină reacția în fața realității.

De exemplu: dacă eu spun friptură, imediat îmi „lasă gura apă“. Dacă spun piatră nu voi obține aceeași reacție salivară.

Cuvântul „mamă“ este asociat în gândirea noastră subconștientă cu o anumită sumă de sentimente care nu au nimic comun cu „dragostea trupească“. Când spunem „mami“, auzim în noi ecoul sentimentelor pe care le-am avut față de ceea care ne-a ținut în brațe și ne-a vegheat creșterea; respect, demnitate, recunoștință, puritate, și alte asemenea „gânduri curate“. Nimic din sfera sexualității.

Un soț care se obișnuiește să-și numească soția „mami“ și persistă în acest prost obicei un timp suficient de îndelungat, va observa cum i se ruinează viața de familie. Fără să-și dea seama se va plasa pe sine în postura de „fiu“, așteptând „mângâierea“ cuvenită și îi va transmite soției un drept de proprietate asupra lui din care se va naște curând „dădăceala“ și „nesupunerea“.

Există o vrajă a cuvintelor, o taină a subconștientului nostru. Știind aceasta, eu l-am sfătuit pe „grășanul Spencer“ să nu-și mai numească soția „mami“, ci să se reobișnuiască să-i spună așa cum îi spunea în timpul logodnei: „iubito“ și „dragostea mea“.

Eram sigur că m-a înțeles și că mă va asculta. Așteptam ca familia lor, care intrase deja într-o „tovărășie platonice“, cu „pruncul“ luând în greutate sub privirea galeșă a „mamei“, să se schimbe.

După câteva luni, ne-am văzut a treia oară. „S-a întâmplat o minune în viața noastră; ne-am iubit de două ori în aceeași noapte!“

Nu era un record mondial, dar după cinci ani de „nimic“ era un început bun.

Ultima oară când m-am văzut cu familia lui Spencer, l-am întrebat ce mai e nou cu viața lor de familie. Avea acum 60 de ani, și nu numai că pierduse tot surplusul de greutate, dar mi-a mai și spus: „Mă simt minunat, iar viața noastră de familie e formidabilă. E mai bine decât acum 15,20 de ani“.

M-am bucurat mult, dar l-am întrebat dacă nu mai au totuși din când în când necazuri. Mi-a răspuns: „Câteodată, dar m-am învățat să le privesc ca pe niște lucruri inevitabile. Mă străduiesc ca data viitoare să fie mai bine“.

Nici un psihiatru n-ar fi putut să dea un sfat mai bun.

Dacă cineva are tulburări sexuale și observă în același timp că a început să crească periculos în greutate, noi îl sfătuim să înceapă cât mai curând o cură de slăbire. Iar dacă o dată cu revenirea la greutatea normală revine și apetitul sexual, cel în cauză va învăța că „plăcerea de a mânca“ poate fi dușmanul „plăcerilor“ și va avea un motiv în plus să se abțină de la excese.

8. Activitatea fizică redusă -

Dumnezeu i-a promis omului că nu-și va putea câștiga hrana decât prin sudoarea frunții (Gen. 3:19). Astăzi, civilizația modernă l-a îndepărtat pe om de munca fizică și i-a îngăduit să trăiască fără să asude. Necazul este că odată cu munca fizică a dispărut și altceva, iar sedentarismul n-a făcut casă bună cu performanțele trăirilor erotice.

Sexul este o exprimare trupească și pentru o bună trăire, trebuie să întreținem „o condiție fizică adecvată“. Este recomandabilă orice formă de sport și orice fel de activitate care ne păstrează în formă.

9. Fumatul, băutura și medicamentele -

Nimeni nu poate pretinde de la un organism să funcționeze la fel de bine ca altul, atâta timp cât nu i se asigură și aceleași condiții de existență. Ați văzut cum merge un om beat. Performanțele sale fizice sunt jalnice. Un om care obișnuiește să bea, este un om care trăiește beția la un nivel mai redus. Nici lui nu i se poate pretinde să realizeze aceleași performanțe ca acela care nu bea de loc. La fel și cu fumatul; dacă toată lumea recunoaște că excesul este dăunător, de ce nu se recunoaște și faptul că „obișnuința“, la un nivel mai redus, este păgubitoare?

Și medicamentele pot stânjeni funcționarea normală a funcțiilor vitale. Este bine să avem înțelegere pentru cei care se află sub tratament, dar este și la fel de bine să nu ne grăbim să înghițim tot ce ne cade în mână.

10. Activitatea cerebrală intensă -

Un psiholog inteligent a făcut o observație foarte interesantă atunci când a spus că: „Omul are două jumătăți de trup și dacă una dintre cele două jumătăți este dezvoltată peste normal, cealaltă se diminuează pentru păstrarea întregului“. Cele două jumătăți, sunt zona de deasupra centurii și zona de desubtul ei.

Nu vrem să spunem că intelectualii sunt predispuși la impotență, dar vrem să atragem atenția că dacă accidentele funcționale din viața sexuală se manifestă în perioade de intensă activitate cerebrală, atunci ele sunt explicabile. Nici un exces nu face bine.

Nici îngrijorările nu sunt nevătmătoare. De aceea un creștin bun va urma sfatul Bibliei „și va arunca toate îngrijorările asupra Celui care este în stare să le poarte“. O minte relaxată este un dar dumnezeiesc. Lipsa de bucurie din suflet poate duce la lipsa de bucurie a trupului.

11. Masturbarea -

Este vorba de o deviere a fluxului afectiv și nu e de mirare că un bărbat care se masturbează nu va fi atras de soția lui.

Masturbarea este una din cauzele cele mai frecvente ale impotenței. Totuși, trebuie să înțelegem că nu este vorba de o imposibilitate fiziologică a actului sexual, ci de una psihologică. Orice bărbat care își poate produce orgasm prin masturbare, nu este de fapt un impotent! El își demonstrează însă o folosire greșită a activității sexuale.

Masturbarea este o acțiune egoistă îndreptată înspre „sine însuși“. Ea schimbă rânduiala fixată de Dumnezeu prin creație și ruinează viața de familie. Orice soț care își acordă prea multă atenție, o face întotdeauna în paguba soției sale!

12. Un vagin prea relaxat -

Am tratat deja acest subiect în capitolul precedent și nu vrem să ne repetăm aici. Totuși, trebuie să atragem atenția asupra faptului că imposibilitatea de a obține un orgasm într-un vagin prea relaxat, îi conduce pe mulți soți la adoptarea masturbației.

13. Pasivitatea soției -

În realitate orice bărbat a visat să aibe o soție focoasă care să participe activ la actul unirii trupești. Din nefericire, multe femei cred contrariul. Una dintre ele a spus: „Am crezut întotdeauna că nu mă va mai respecta dacă voi fi agresivă din punct de vedere sexual“.

Ca să o spunem deschis, mișcările femeii în timpul copulației, ca și apetitul manifestat pentru uniri frecvente sunt cele mai bune stimulente pentru creșterea potenței masculine. Ele cresc încrederea în sine pentru bărbat și-l fac să se simtă util, dorit și puternic.

Pașivitatea duce la monotonie, iar monotonia duce la impotență.

De obicei, bărbaților le place să aibe inițiativa în dragoste, dar nimănui nu-i face plăcere să strângă în brațe un „cadavru“, așa că soțiile trebuie să învețe importanța unei comunicări libere și active între cei doi soți.

14. Cicăleala -

Cicăleala este sora cea mare a ironiei. Ea nu are ce căuta în universul familiei. Nimic nu-l îndepărtează pe un soț mai mult de soția lui ca „limba ei prea ascuțită și prea lungă“. Femeile trebuie să fie foarte atente la acest lucru. Cele mai mari pasiuni au fost „dezumflăte“ prin câteva cuvinte nepotrivite!

Un doctor a trebuit să-și dea toată osteneala pentru a rezolva un caz neobișnuit de impotență la un bărbat de numai 26 de ani. Când a epuizat toate celelalte mijloace, l-a întrebat ce face soția lui în timpul actului sexual. A fost uluit să afle că de obicei, ea îi vorbea despre alte lucruri și numai din când în când îi făcea anumite observații, și alea răutăcioase, asupra coitului. Adevărata problemă nu era în organismul bărbatului, ci în neînțelepciunea soției sale.

Dacă nu știi să vorbească înțelept, soțiile ar face mai bine să-și țină în frâu limba atâta timp cât durează unirea trupească.

15. O soție cu duh de dominare -

Nu există nici o urmă de feminitate în încercarea unor anumite femei de a-și domina soții. Adeseori ele iau tăcerea bărbaților lor drept o acceptare a situației, dar nu este așa. Bărbații înceți la vorbire reacționează pe alte căi, fixându-și în suflet resentimente care le ruinează afecțiunea față de „tovarășa de apartament“.

O soție care are astfel de probleme, va face bine dacă va studia cu atenție pasajele din Efeseni 5:17-24 și 1 Petru 3:1-7, rugându-L pe Dumnezeu să le dea un duh feminin de ascultare și de supunere. O femeie care pretinde că i se supune lui Dumnezeu, trebuie să i se supună și bărbatului ei, căci așa a rânduit Domnul.

Poate fi vindecată impotența?

Da, cu siguranță că da.

Preocupările de specialitate din ultimul timp au dat naștere la diverse metode de tratament. Despre unele dintre ele am pomenit deja, iar despre altele vom mai vorbi. Principalul factor al maladiei rămâne cel psihic și de aceea trebuie procedat cu grijă și cu înțelegere.

1. Remediul pentru vinovăție -

Am arătat că vinovăția, frica, ura și alte asemenea trăiri alungă o trăire afectivă normală a sexului. Păcatul nu face casă bună cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Singura soluție este pocăința adâncă și sinceră.

Luați textul din 1 Ioan 1:19 și izolați-vă undeva pentru o rugăciune sinceră. Al doilea pas al pocăinței este hotărârea de a umbla mai departe „prin Duhul“, făcând să moară faptele firii pământești.

După ce ați rezolvat partea spirituală a problemei puteți să vă apliceți și asupra celorlalte cauze ale maladiei.

Am vorbit deja despre unele dintre ele. Recitiți-le și dacă vreuna dintre ele vi se potrivește, nu stați pe gânduri, ci apucați-vă de treabă.

2. Anticipați întotdeauna succesul -

Nu uitați că bătălia cea mare se dă în mintea voastră. Ceea ce se întâmplă acolo va fi hotărâtor pentru tot ceea ce va putea realiza în celelalte domenii.

Odată asigurați că nu este vorba de nimica de ordin funcțional, dați-vă toată silința să vă schimbați felul de a gândi despre dumneavoastră înșivă. Credeți că veți reuși și atunci veți reuși cu siguranță. Orice bărbat are în el însuși puterea de a-și dovedi bărbăția!

3. Stați de vorbă foarte sincer cu soția -

„Dragostea este o afacere în doi“, și este bine să vă asigurați de ajutorul celui alt partener. De obicei soțiile sunt surprinzător de înțelegătoare și știu să coopereze de minime în astfel de cazuri.

Un soț care nu fusese în stare de un contact normal „de cinci ani“ a mărturisit că a fost uimit de priceperea și bunăvoința arătată de soția lui în încercarea de a ieși din impas.

Dați-vă silința să fiți înțeleși de soția dumneavoastră. Neștiința nu a fost niciodată un ajutor potrivit.

Ce poate face o soție în astfel de cazuri?

Soția poate deveni cel mai miraculos medicament pentru tratarea impotenței masculine. Iată numai câteva lucruri pe care le poate face ea:

1. Să privească problema ca pe un obstacol care trebuie trecut prin eforturile conjugate ale celor doi soți.

Impotența este o ocazie în care se verifică dacă soția este cu adevărat „un ajutor potrivit la vreme de nevoie“. Soția nu trebuie să-și lase soțul singur să înfrunte neputința.

Glumele, ironiile, cicăleala și crizele de nemulțumire nu au ce căuta în astfel de situații.

Biblia spune că „cei doi vor deveni un singur trup“, așa că femeia trebuie să privească suferința bărbatului ei ca pe o afectare a propriului ei trup. Pentru îmbunătățirea situației, se cere un înalt simț de cooperare.

2. Să devină mai activă, chiar agresivă din punct de vedere sexual.

De obicei, în dragoste, soțul este cel care „duce greul“. În situații ca acestea de care ne ocupăm acum, este timpul ca soția să preia inițiativa și să-și dovedească priceperea. Dacă gesturile pe care va trebui să le facă i se vor părea „degradante“ aceasta este numai pentru că ea este preocupată de ea însăși mai mult decât de fericirea soțului ei. Nu există scuză pentru refuzarea unei activități susținute și afectuase.

Câștigul realizat este dublu; pe de o parte atmosfera din cămin se va schimba și trăirile erotice își vor schimba înspre bine culoarea, iar pe de altă parte soția va vedea că este în folosul ei însăși să devină mai activă în timpul actelor sexuale.

Nu există soție care să nu se priceapă ce trebuie făcut pentru „a da gata“ un bărbat. Dacă sunteți într-o criză de imaginație, este bine să vă amintiți cum l-ați cucerit în preajma căsătoriei.

Nu uitați exercițiile dr. Kegel! Probabil că acesta este cel mai mare ajutor pe care o soție i-l poate da soțului ei.

Chiar dacă trebuie să recunoaștem că eforturile pe care este necesar să le facă o soție în tratarea impotenței soțului ei sunt costisitoare, nu vom uita niciodată să spunem că se merită osteneala și că profitul realizat în urma depunerii acestor eforturi va fi la fel de folositor ambilor parteneri.

Totuși, soțul este factorul hotărâtor!

Nici o femeie nu va reuși să vindece singură impotența soțului ei! Ea poate da un ajutor necesar, ea poate manifesta înțelegere, dar cel care va hotărî în final va fi bărbatul și felul în care el va înfrunta situația.

Pe lângă lucrurile recomandate până acum, vom mai adăuga câteva sfaturi utile pentru soții impotenți:

1. **Roagă-te** pentru această problemă, preferabil împreună cu soția. Biblia spune: „Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările“. Ajutorul lui Dumnezeu a fost hotărâtor pentru rezolvarea multor probleme. Nu începe nimic înainte de a te asigura și tu de participarea Lui.

2. **Consultă un medic** și urmează-i sfatul.

3. **Stai de vorbă** din nou cu soția ta.

4. **Citește orice carte bună despre această problemă.** Pentru că suntem creștini, vom refuza multe din sfaturile găsite în cărțile medicale, dar vom găsi și multe lucruri adevărate. Nu uita că orice adevăr este „adevăr din adevărul Domnului“ și merită să fie luat în seamă.

5. **Începe un program ordonat de întărire a condiției fizice generale.** Dacă nu ai o muncă fizică, începe să practici un sport. Un ceas de gimnastică sau câțiva km de alergare zilnică îți vor face numai bine.

6. **Evită contactul sexual atunci când ești obosit.** Reglează-ți activitatea sexuală după „ceasornicul biologic“.

7. Dacă este necesar, **începe o cură de slăbire!**

8. **Nu te grăbi în timpul coitului.** Cu cât vei amâna mai mult timp intromicțiunea cu atât vei ejacula mai ușor.

9. **Nu te da bătut niciodată!** Anticipează succesul.

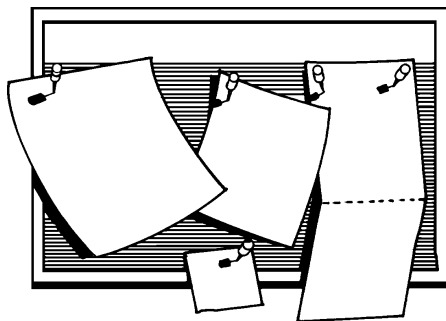
Iată sfatul unui medic care și-a petrecut 20 de ani în studiul sexualității:

„Aproape orice bărbat își poate depăși impotența. O mică minoritate care are deformări fizice, este cea care știrbește rezolvarea unanimă a tuturor cazurilor. Rezolvarea celorlalte cazuri este o simplă problemă de voință și de „optimism“. Cu multă hotărâre, cu pricepere și cu colaborarea atentă a soției, un soț poate scăpa de impotență în foarte scurt timp. De fapt, această boală poate fi comparată cu un „leșin“. Este normal ca cel afectat să revină curând la normal. O viață sexuală poate fi prelungită dacă bărbații ar avea posibilitatea să aleagă; toți și-ar alege o astfel de potență.

De fapt, ei au această posibilitate. Depinde numai de ei să se hotărască să creadă în ea“.

CAPITOLUL 13

Întrebări și răspunsuri

Redăm mai jos câteva din întrebările care ne-au fost puse în decursul anilor de consultații medicale creștine pe care le-am oferit familiilor din cele patru colțuri ale lumii:

Adulter

1. „Poate fi iertat cineva pentru adulter?”

Adulterul, homosexualitatea și crima sunt considerate în Biblie păcate de moarte, deoarece aceste activități sunt pervertiri ale felului în care Dumnezeu a rânduit să se perpetueze viața. (Lev. 20:10)

Totuși, nu există păcat pe care să nu-l poată ierta Cel care a murit pe Crucea de la Golgota pentru „toate păcatele lumii”. (1 Ioan 1:9) Încă din timpul vieții, Domnul Isus a efectuat astfel de absolviri de vină. Femeia prinsă în preacurvie (Ioan 8:1-11) și femeia care avusese cinci bărați și trăia în adulter cu al șaselea (Ioan 4:1-42). Pocăința sinceră rămâne singura poartă prin care putem intra în iertarea lui Dumnezeu.

2. „Poate un creștin să curvească?”

Ca om, un creștin poate comite orice păcat pe care îl poate comite o ființă omenească. Pentru că este însă și creștin pe deasupra, el are în el Duhul lui Dumnezeu care

îi face păcătuirea improbabilă. Remarcați că am spus „improbabilă”, nu „imposibilă”.

Sfatul pe care ni-l dă Biblia este să „umblăm călăuziți de Duhul, iar nu de firea pământească” (Gal. 5:16-21). Totuși, dacă un creștin păstrează în mintea lui gânduri păcătoase o perioadă de timp îndeajuns de lungă, el va sfârși prin a comite adulterul. Acesta este motivul pentru care Domnul Iisus a interzis tolerarea gândirii păcătoase. (Matei 5:28)

3. „Cum mi-aș putea ierta partenerul pentru necredințioșia lui?”

Probabil că nu există o probă mai grea pentru dragoste decât o astfel de iertare. Totuși, ea este posibilă. O dată am provocat gândirea unei soții, hotărâte să divorțeze, spunându-i: „Vrei să fii fericită tot restul vieții ca soție sau vrei să te nenorocеști începând o altă viață ca văduvă? Alege singură!” Un soț care se căiește de greșeala lui și care este hotărât să nu o mai repete, este cel mai bun și mai sigur partener pentru viitor. Trebuie să ne gândim mai bine înainte de a provoca ceva ireparabil.

4. „Cum pot să mă mai iert după ce am comis adulterul?”

Unui astfel de om i s-a răspuns o dată: „Da cine mă rog te crezi tu, de până și la procesul în care ești acuzat vrei să fii procurorul care să dea verdictul? Ești acuzat sau judecător?” Astfel de oameni ca dumneavoastră au nevoie pe lângă iertarea lui Dumnezeu și de o pocăință sinceră prin care să scape de mândrie și de orgoliu. Rădăcina tuturor relelor trebuie înlăturată, altfel ea va rodi din nou. Dacă v-ați pocăit cu adevărat de păcatul comis și dacă sunteți sigur că Dumnezeu v-a iertat, mergeți până la capăt cu pocăința și fiți de acord cu ceea ce a hotărât El.

5. „Dacă mi-am mărturisit adulterul în fața lui Dumnezeu și m-am hotărât să nu-l mai repet, trebuie totuși să-i spun totul soției mele?”

De obicei nu. Dar ea poate afla și din altă parte. Ar fi bine să-i spui tu mai întâi.

Avort

6. „Este îngăduit unei femei creștine să facă avort?”

Și da și nu. Dacă este vorba de o motivație egoistă, NU. Totuși, dacă nu este vorba despre așa ceva, ci este în joc soarta femeii sau sănătatea ei, avortul este permis.

Cazurile acestea sunt extrem de dificile și trebuie judecate fiecare în parte. Creștinii pot avea păreri diferite în acest domeniu și fiecare trebuie să procedeze după încredințarea pe care o primește de la Domnul, știind că vom

răspunde înaintea Lui de fiecare din acțiunile noastre. Cunosced medici creștini care recomandă avort în cazul unei femei care riscă să-și piardă viața în efortul nașterii sau în cazul în care copilul este o monstruoziitate.

Controlul nașterilor

7. „Nu și-a manifestat Dumnezeu nemulțumirea față de ceea ce a făcut Onan și nu ne învață asta că El este împotriva controlului nașterilor?“

În capitolul IX am arătat că fiecare cuplu practică în fapt o anumită formă de control al concepției, căci altfel familiile ar trebui să fie mult mai numeroase decât sunt în prezent.

A spune că Dumnezeu l-a pedepsit pe Onan pentru controlul concepției, este echivalent cu a spune că Dumnezeu i-a pedepsit pe Anania și Safira pentru că au vândut un ogor și au adus banii apostolilor. Ambele interpretări sunt false.

Pedeapsa lui Dumnezeu a venit peste acești oameni nu pentru ceea ce făceau, ci pentru că ei pretinzând că fac un anumit lucru, făceau în realitate altceva. Onan nu vroia să ridice un urmaș fratelui său și Dumnezeu de asta l-a pedepsit.

Fiiți foarte atenți să nu interpretați greșit un text izolat din Scriptură.

Curtare

8. „Cred că tinerii au nevoie de o educație specifică prin care să li se dea mai mult niște principii sănătoase care să le hotărască creșterea. Puteți să ne recomandați câteva astfel de principii?“

Educația sexuală, împreună cu principiile morale trebuie să facă parte din mesajul pe care tinerii trebuie să-l audă de la amvonul Bisericii. Nu este prea bine să li se vorbească tinerilor prea amănunțit despre sex, ci este bine ca să se strecoare câte puțin din toate în predicile din Biserică. Eu recomand de obicei tinerilor următoarele:

A. - Să țină cont de faptul că trupurile lor sunt temple ale Duhului Sfânt și să se păstreze curății pentru El. (1 Corint. 6:19,20)

B. - Să-și păstreze farmecele pentru partenerul pe care îl va da Domnul. (1 Corint. 6:15-18)

C. - Să se împrietenească și să curteze numai tineri creștini. (2 Cor. 6:14)

D. - Să se poarte întotdeauna ca și cum Christos ar fi de față. (1 Cor. 10:31)

Fantezie

9. „Este rău să te gândești la altă femeie când faci dragoste cu soția?”

Să-ți lași fantezia slobodă să comită adulterul pe care tu nu ai dreptul să-l comiți este o mare greșală. Domnul Isus a numit acest obicei „poftă” și l-a interzis cu desăvârșire. (Matei 5:28). Biblia ne pretinde să ne păstrăm imaginația curată (Filip. 4:8).

Pe de altă parte, o astfel de fantezie, te face să-ți „folosești” soția, nu să o „iubești” cu adevărat. Ai grijă de tine însuși și de atmosfera din căminul tău.

10. „Cum aş putea să-mi stăpânesc gândurile?”

Există șase pași spre victorie:

1. Mărturisește-ți orice gând murdar ca pe un păcat (1 Ioan 1:9).

2. Umblă în Duhul (Gal. 5:16-25). Gândurile rele se alungă prin faptele bune.

3. Cere-i lui Dumnezeu putere (1 Ioan 5:14,15).

4. Pe cât posibil, ocolește orice sursă de excitare - filme rele, cărți amoroase, emisiuni TV, etc.

5. Dacă ești căsătorit, gândește-te mereu la soția ta.

6. Repetă pașii de mai sus până îți vei însuși alte obiceiuri mai bune.

Sunt necesare între 30 și 60 de zile pentru a scăpa de un obicei rău. Nu te aștepta să reușești peste noapte. Perseverază însă și fii categoric. Nu îngădui „poftei” să pună stăpânire pe tine.

Gândurile sunt sămânța faptelor de mâine. Nu păstra în hambar sămânța de nenorocire.

Cineva a spus: „Nu pot să opresc păsările să zboare deasupra capului meu dar pot să le împiedic să-și facă cuib pe el”.

A avut dreptate.

Frecvența

11. „Cât de des trebuie să se iubească doi soți?”

Nu există o normă universală valabilă. Răspunsul ar trebui să fie: „De câte ori le face plăcere amândurora”.

Numărul în sine variază foarte mult și este riscant să generalizăm cazuri izolate. Oboseala cauzează, mult mai mult decât își dau seama oamenii, unui regim normal de dragoste. Atunci când realmente ești obosit sau obosită ai tot dreptul să refuzi un contact sexual.

Bărbaților trebuie să li se atragă atenția că există o mare deosebire între a-ți iubi soția și a o folosi pentru împlinirea propriilor dorințe. Uneori iubirea se manifestă tocmai prin renunțarea la sine.

12. „Nu este normal ca o persoană să fie din ce în ce mai abstinentă în sex, cu cât se apropie mai mult de Domnul?”

Categoric nu! Apropierea de Domnul nu ne poate deforma într-atâta încât să nu mai funcționăm așa cum ne-a creat El să fim. Sexul n-are nimic de a face cu sfințenia. Nu sunt lucruri contrare. Dimpotrivă, există o sfințenie a sexului. Un sondaj recent a arătat că persoanele pline de Duhul lui Dumnezeu au o atitudine mai corectă față de sex și se bucură mai mult de împlinirile pe care el le oferă.

Frigiditate

13. „Unele femei se nasc frigide?”

Dintr-un total de 3,8 miliarde de locuitori ai planetei, între cele 1,9 miliarde de femei este normal să existe și câteva care să se fi născut cu imposibilitatea de a ajunge la orgasm. Nu trebuie să crezi însă că tocmai tu faci parte din această infimă minoritate. Atunci când frigiditatea nu are un suport fizic, și în majoritatea cazurilor nu are, ea este o dereglare a psihicului și poate fi vindecabilă. Depinde numai de tine.

14. „De ce se mai căsătoresc femeile frigide?”

În primul rând pentru că înainte de căsătorie nici nu le-a trecut prin minte că ar putea fi frigide. Mai sunt și alte motive. Este însă locul să-ți atrag atenția că soția ta s-ar putea foarte bine să nu fie de loc frigidă, ci numai insuficient stimulată sau chiar nestimulată. Citește cu atenție cele scrise în capitolul 10 și fii sigur mai întâi că ai făcut tot ceea ce trebuie să faci ca soț. După aceea putem să mai stăm de vorbă.

Impotența

15. „Este adevărat că impotența este în creștere?”

Deși nu s-au făcut statistici concludente se pare că așa este. Totuși, principala cauză este necunoașterea existenței unui declin treptat al potenței sexuale masculine imediat după vârsta de 22 de ani. Din această cauză se produc multe confuzii care duc la fixații psihologice. Și acestea se vindecă, dar mai greu. Înainte de 22 de ani sexul este 75% fizic și numai 25% mental, dar pe măsură ce timpul trece, în pragul vârstei de 50 de ani el devine 25% fizic și 75% mental. Este o diferență, nu? Dacă bărbații ar ști să se adapteze acestei situații, n-ar mai fi probleme.

16. „Ce părere aveți despre folosirea hormonilor și a vitaminei „E” în tratarea impotenței?”

Nimeni nu te-ar putea convinge de insuficiența unui tratament atâta timp cât tu simți că el a dat rezultate. Deși nu în toate cazurile se obține un tonus sexual crescut, folosirea mijloacelor amintite de tine poate fi încercată. Un prieten medic recomandă 1.600 de unități de vitamină „E” pe zi pentru creșterea potenței masculine, dar tot el obișnuiește să prescrie și un medicament chinezesc numit „Ginseng” sau „rădăcina vieții”. Încearcă și tu și, dacă obții rezultate ... spune și altora.

Masturbarea

17. „Este rău pentru un creștin să se masturbeze?”

Da, este rău pentru oricine și mai ales pentru un creștin. Iată și de ce:

1. De obicei în timpul masturbării imaginația păcătuiește cu o femeie, iar Biblia este foarte clară în această privință. (Matei 5:28)

2. Plăcerea sexuală a fost destinată de Dumnezeu pentru viața de familie. Ea trebuie să se declanșeze în relația dintre doi soți de sexe contrare. Masturbarea încalcă voia lui Dumnezeu înscrisă în creație.

3. Există un sentiment de vinovăție care rămâne în urma acestei practici și cu timpul acesta face ravagii în lumea intelectului.

4. Practica amintită de tine încalcă în mod expres textul din 1 Corint 7:9; „căci este mai bine să se căsătorească decât să ardă”. Nicăieri nu scrie că

„este mai bine să se masturbeze decât să ardă“...

5. Se crează o obișnuință care poate fi reluată apoi după căsătorie ori de câte ori apar supărări între soț și soție.

6. Este păgubitoare pentru soție. Orice risipă sexuală se face pe seama soției. Nimeni nu ar trebui să se căsătorească „înainte de vreme“ prin adoptarea unor asemenea practici. Sărăcia cauzată de ea se vede mai ales după ce bărbatul a trecut de 40 de ani. Ce n-ar da atunci un soț să poată întoarce timpul înapoi și „să-și dea singur câteva palme“.

Orgasm

18. „Este ceva rău dacă o femeie este mulțumită cu viața sexuală și fără obținerea unui orgasm?“

Nu, bineînțeles că nu. Slavă Domnului că este mulțumită. Dar dacă ea va experimenta accidental o asemenea trăire orgasmică, nu cred că ea va mai spune vreodată că este mulțumită cu viața sexuală, „chiar și fără el“. Deocamdată o astfel de femeie nu știe ce îi lipsește. Când va da de gustul mierii, va deveni cu siguranță „albină“!

Sex la bătrânețe

19. „La ce vârstă se oprește practicarea sexului?“

În timp ce scriam această carte, m-am întâlnit cu un vechi și bun prieten, azi în vârstă de 76 de ani care m-a întrebat ce mai scriu. Când i-am dezvăluit subiectul preocupărilor mele, mi-a spus: „Te aștept într-o după amiază pe la mine să-ți mai spun câte ceva“.

M-am dus și așa am aflat cu surprindere că, la vârsta lui, „moșul“ avea contact sexual cu soția lui de cel puțin trei ori pe săptămână.

A încercat să-mi explice: „Știi, de când m-am pensionat avem mult mai mult timp de petrecut împreună“.

Săracul de el, nu știa nimic despre „declinul“ de după 22 de ani așa că „a ținut-o tot înainte“.

Iată un caz în care neștiința a fost binefăcătoare!

Este foarte clar că doi oameni sănătoși pot avea relații sexuale și dincolo de granița celor 80 de ai. Regula de aur este: putem avea relații sexuale atâta timp cât se poate și cât nu dăunează sănătății unuia dintre parteneri.

Sexualitatea

20. „Este rău dacă o femeie are un apetit sexual mai mare decât soțul ei?”

Nu. Probabil că mediul din care provii, educația primită și nivelul general de vitalitate te îndreptățesc să fii într-o astfel de situație. Dacă amândoi cădeți de acord ca, soția să fie „agresoarea”, fă-ți datoria. Nu te simți vinovată pentru asta. Mulți bărbați sunt așa de epuizați de activitățile de peste zi încât ar fi foarte bucuroși să găsească acasă o soție care să se „aprinde” singură și să ia inițiativa.

21. „Ce poate face o femeie pentru a-și mări capacitatea sexuală?”

Își poate schimba atitudinea față de sex și își poate da toată strădania să ajungă să trăiască întâiul ei orgasm. După aceasta totul va decurge de la sine. Nereușitele repetate duc la apatie. Nu te lăsa învinsă. Practică exercițiile dr. Kegel.

Televiziune

22. „Am auzit de un doctor care îi sfătuia pe tinerii căsătoriți să nu-și cumpere un T.V. până va trece primul an de căsătorie. Ce părere aveți dumneavoastră?”

Este vorba de sfatul prietenului meu, dr. Ed Wheat, căruia îi datorez foarte mult în prepararea acestui material. În casetele înregistrate de dânsul se află și acest sfat împreună cu multe altele. Eu sunt de acord cu dânsul. Mulți soți par că s-au căsătorit cu televizorul și multe soții acordă mai multă atenție paradei modei, decât dorințelor soților lor. Un an de zile de formare a „reflexelor” este un timp necesar la începutul oricărei căsnicii.

Eu fac însă și un pas mai departe. Părerea mea este că fiecare familie trebuie să măsoare foarte exact timpul pe care îl petrec în fața televizorului și timpul pe care și-l dăruiesc unul altuia. Dacă cel dintâi este mult prea mare față de al doilea, este timpul să chemați un tehnician care „să vă strice televizorul”. Dacă nu aveți bani, scoateți-l din priză pentru câteva săptămâni.

Ca și alte lucruri și televizorul poate fi sau o binecuvântare sau un blestem. Depinde de modul în care este folosit.

Cineva a pus deasupra televizorului un mic carton pe care a scris: „Folosește-mă numai spre binele tău!” Eu aș adăuga „și spre binele familiei”.

Temperament

23. „Temperamentul cuiva se reflectă și la trăirile lui sexuale?”

Bineînțeles. Oricine se ia și pe sine însuși în patul în care face dragoste. Un temperament agresiv se va manifesta întotdeauna printr-o iubire pătimașă. Unul pașnic va naște o iubire tandră și atentă. Statisticile arată că:

- **Sanguinii.** - sunt foarte ușor de excitați.
- **Colericii.** - sunt soți „grăbiți” în dragoste.
- **Femeile colerice.** - dacă învață ce trebuie să știe ajung să ia inițiativa în actul sexual, iar dacă nu învață nimic devin refractare.
- **Melancolicii.** - au capacități foarte potrivite pentru o dragoste afectuoasă, dar devin adesea „pretențioși” răzbunându-se printr-o restrângere a activității sexuale, sau condiționând sexul.
- **Flegmatici.** - femeile sunt în fruntea celor care ajung la orgasm, deși nu s-ar crede. Probabil că aceasta se datorează faptului că o femeie flegmatică se lasă mai ușor manipulată de dorințele soțului ei.

Fără nici o îndoială, temperamentul fiecăruia dintre noi ne afectează comportamentul sexual. Nu trebuie însă să se creadă că este *singurul* factor care modelează viața sexuală a unei familii. O bună înțelegere, sănătatea, nivelul de cunoștințe și nivelul de activitate fizică și mentală, sunt ceilalți factori care pot minimaliza influența temperamentului.

Esențial este ca fiecare partener să învețe lecția dăruirii și a căutării folosului celuilalt. În dragoste, egoismul este sinonim cu moartea.

24. „De ce folosesc unele femei sexul ca pe o armă?”

Poate pentru că este singura armă care le-a mai rămas la dispoziție atunci când toate celelalte au dat greș. Sau probabil că ele nu sunt sigure de dragostea soților lor. Nimeni nu se dăruiește fără dragoste. Sfatul pe care vi-l dau eu este să aveți o discuție deschisă și să îndepărtați eventualele bariere. Începeți o eră a „dezarmării” și transformați sexul într-un dar pe care să vi-l faceți unul altuia.

25. „Se poate ca trăirea sexuală să fie și o trăire spirituală?”

Încă nu ți-ai dat seama că este?

Fără o unire spirituală sexul s-ar transforma într-o „gimnastică în doi”. Oricâte performanțe s-ar realiza, nici unul dintre parteneri nu ar fi total împlinit.

Atunci când actul sexual are loc în cadrul familiei, în ascultarea legilor lui Dumnezeu, în consumarea lui are loc o contopire a celor doi parteneri într-o singură unitate spirituală și totul se petrece sub binecuvântarea spirituală a lui Dumnezeu. Și dacă n-ar fi fost alungați din rai, oamenii ar fi trăit această contopire. Ea este prin sine însăși, la nivelul raiului.

„Oile Mele
ascultă
glasul Meu“

Partea III

Ghid pastoral

Introducere

Sfaturile în inima omului sunt ca niște ape adânci, dar omul priceput știe să scoată din ele - Prov 20:5

Planurile pe care le face inima, atârnă de om, dar răspunsul care-l dă gura vine de la Domnul - Prov. 16:1

Oriunde există oameni există și probleme. Pretutindeni pe unde merg, întâlnesc oameni nefericiți sau dezorientați care-mi cer ajutorul. Nesiguri și tulburați, ei nu mai înțeleg ce li se întâmplă. În loc să devină mai echilibrați odată cu maturizarea în vârstă, ei se simt din ce în ce mai lipsiți de orizont: familiile li se dezmembrează, copiii nu-i mai ascultă, iar înlăuntrul lor se află o degradare progresivă și sigură. Majoritatea dintre ei nu găsesc nici un fel de plăcere în ceea ce fac, dar nu se pot opri din „morișca“ vieții. Ei trăiesc cu sentimentul că se află într-un tren care nu-i duce nicăieri și din care nu se pot da jos pentru că ... nu există nici o gară.

Are Biblia un răspuns pentru întrebările puse de astfel de oameni? Știe ea să rezolve dificultăți de ordin profesional sau moral?

Da, cu siguranță că da!

Timp de mulți ani de zile, am căutat în Biblie răspuns pentru întrebările care-mi erau puse în timpul Cruciadelor de Evanghelizare, după emisiunile radiofonice sau prin intermediul telefonului.

Aceste răspunsuri au apărut, rând pe rând, într-un cotidian cu un tiraj de 16 milioane de exemplare. Am fost uimit să văd cât de utile s-au dovedit aceste răspunsuri pentru mii și mii de persoane, aflate în cele mai diverse situații de viață.

Tinerii au găsit în ele o busolă pentru orientare în dificilii ani ai adolescenței. Cupluri de căsătoriți au fost ajutate în atât de delicata perioadă a „adaptării“. Cămine distruse au fost reconstruite și multe, multe vieți au fost schimbate din temelii. Toate acestea, pentru că Biblia le-a dat un răspuns adecvat problemelor personale și sociale.

În situații morale critice și complexe, oameni de afaceri sau simpli muncitori au fost călăuziți prin rugăciune.

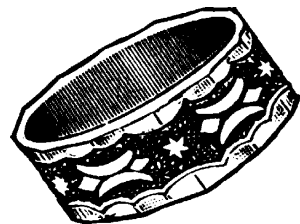
În ultimii ani, am primit milioane de scrisori în care mi s-au pus toate întrebările imaginabile, reflectând toate sau cel puțin aproape toate situațiile posibile. Fiecăreia dintre aceste scrisori li s-a dat, la timpul potrivit, un răspuns personal din partea unuia dintre colaboratorii mei sau din partea mea însumi. Am citit numeroase cărți, am consultat mulți profesori de psihologie, de sociologie și de filosofie, dar întotdeauna, pentru a găsi temelia unui răspuns eficace, m-am întors la Biblie. Am convingerea profundă că toate problemele noastre sunt rezultatul ignoranței noastre vinovate față de legea morală divină și față de mântuirea pe care ne-o oferă în dar Dumnezeu, prin Isus Christos. Greutățile noastre se nasc din refuzul nostru de a aplica în practică sfaturile date de Dumnezeu tocmai pentru a ne înlesni trăirea unei vieți creștine normale și fericite.

Mi-ar plăcea ca această carte să-ți aducă și ție un răspuns din partea lui Dumnezeu. Sunt din ce în ce mai convins că Biblia *are* un răspuns potrivit pentru toate crizele omenești posibile. Pentru o mamă cu inima zdrobită de fiul ei care se pierde, pentru soțul înșelat de soție, pentru adolescentul rătăcit, ca și pentru bătrânul uitat de copiii săi, Domnul Isus Christos este *singurul* care poate da un răspuns eficace.

Rugăciunea mea este ca această carte, ce cuprinde rezolvări pentru problemele altora, să te ajute să-ți rezolvi propriile tale probleme. Cel care este „Calea, Adevărul și Viața“ poate să te călăuzească și să-ți dea curajul necesar pentru a trăi îmbelșugat și plin de bucurie într-o lume din ce în ce mai dificilă.

Billy Graham

Notă: Există trei categorii de oameni: cei care pot învăța din pățaniile altora, cei care învață doar pe propria lor piele și ... cei care nu învață nicio-dată. Caută întotdeauna să faci parte din prima categorie.

Doresc să mă căsătoresc, dar ...

Am douăzeci și patru de ani, iubesc un tânăr, dar dacă ne vom căsători, voi zdrobi inima părinților mei. Mă zburciun foarte mult și mă întreb în ce măsură trebuie să fiu supusă și ascultătoare părinților mei?

Biblia ne învață că trebuie să ne cinstim părinții, dar ea nu ne spune nicăieri că ei au dreptul să dispună de copiii lor deveniți între timp adulți. Atâta timp cât erai copil, a trebuit să le dai socoteală de faptele tale și să le fii supusă și ascultătoare. Din păcate, se pare că ei au uitat că o astfel de relație între tine și ei nu se poate menține și după ce ai devenit om în toată firea. Trebuie să continui să-ți respecti părinții, dar nu ești obligată să renunți, pentru ei, la bucuria de a te căsători și de a avea o familie.

Există și un alt aspect al problemei.

Uneori, noi descoperim voia lui Dumnezeu urmând sfaturile celor din jurul nostru, mai ales atunci când aceștia sunt creștini adevărați. Nimeni nu ne iubește mai dezinteresat decât Dumnezeu și cei ce ne-au dat ființă. De aceea, Dumnezeu ne vorbește de multe ori prin părinți. Sunt sigur că tu vrei să faci voia Domnului în alegerea soțului potrivit. Te sfătuiesc să analizezi cu atenție punctul de vedere al părinților tăi. După aceea ia *tu singură* hotărârea.

„Împrejurările sunt numai uși pe care ni le pune înaintea viața. Întotdeauna însă, noi suntem aceia care hotărâm pe care din ele să mergem mai departe. Iată de ce suntem responsabili!”

Mama mea este invalidă și, în afară de mine, n-are pe nimeni care să o îngrijească. De curând, am fost cerută în căsătorie de un băiat. El nu vrea să o luăm pe mama la noi, dacă ne căsătorim. Nu știu ce să fac și în afară de dumneavoastră nu am pe nimeni care să mă sfătuiască. Puteți să mă ajutați?

Mie mi se pare că te-ai împrietenit cu cineva care nu este prea milos din fire. Nu-mi place că băiatul pe care-l iubești te-a refuzat atât de categoric când i-ai propus să o îngrijești împreună pe mama ta!

Hotărârea ta nu este greu de luat, dacă dorești cu adevărat să fii așa cum te vrea viitorul tău soț. Dacă el nu este o fire prea compătimitoare nici de la natură și nici prin harul lui Dumnezeu, vei avea însă de a face toată viața cu un soț egoist și sever.

Dacă tu ai fi fost invalidă, iar mama ta sănătoasă, cum crezi că s-ar fi comportat ea? Hotărăște-ți atitudinea după acest criteriu.

Cu toate că nu mi-o spui, presupun că ești creștină, cel puțin cu numele. Biblia te învață că trebuie să-i fii supusă bărbatului tău (Efes. 5:22). Nu trebuie să te căsătorești cu băiatul despre care mi-ai scris, dacă nu accepți să trăiești în această supunere și să-i împărtășești atitudinea în cazul de care mi-ai amintit.

Te sfătuiesc să ai o discuție deschisă cu logodnicul tău, să-i arăți responsabilitatea pe care o ai față de mama ta și să-i ceri să o ia și asupra lui. Puneți apoi amândoi problema înaintea lui Dumnezeu, prin rugăciune.

Am 21 de ani și m-am îndrăgostit de un bărbat de 35 de ani. A fost deja căsătorit și are 5 copii din prima căsătorie. Spune că mă iubeste, dar nu vrea să divorțeze de actuala lui soție. Mi-a spus că eu sunt adevărata lui dragoste. Îl iubesc mult, dar am și eu doi copii. Vă rog, ajutați-mă! Trebuie să mă silesc să-l uit sau trebuie să-l fac să aleagă?

Vai cum știe să profite de tine! ... Nu fi cea de a treia victimă a acestui om. Este un „cuceritor“ de profesie, care va ruina viețile tuturor femeilor care-i vor cădea în plasă. Nu te îmbăta cu apă rece și nu lua în seamă falsele lui declarații de amor. Da la Adam, ... acesta este trucul pe care-l folosesc toți „Don Juan“-ii.

Ești tânără și ai toată viața înaintea. Dumnezeu ți-a dat doi copii. Este mult mai bine să te hotărăști să-ți trăiești viața de acum înainte „fără idile“, decât să faci din acest impostor tatăl copiilor tăi. Spui că nebumiile din tinerețea ta au trecut, dar nu explici cum de ești așa de sigură de aceasta. Ai avut cel puțin două aventuri, ceea ce nu se poate spune despre o femeie serioasă. Este timpul să te hotărăști ce fel de femeie vrei să fii!

Pune-te la punct cu cele materiale și dăruiește-le copiilor tăi grija și atenția pe care o merită. Caută să-L primești pe Domnul Isus. Alătură-te unei Biserici și Dumnezeu va compensa tragedia vieții tale de până acum. Cine știe dacă, purtându-te cu cinste, nu vei primi de la Domnul un soț respectabil.

În orice caz, nu-ți pierde cumpătul și nu te îndrăgosti de primul bărbat care-ți iese înaintea.

Sunt logodită cu un tânăr foarte simpatic. De când ne-am logodit însă, am observat că, din punct de vedere spiritual, nu ne potrivim de loc. Drept să vă spun, îmi este teamă să-mi leg viața de cineva care nu este un copil al Domnului. Greșesc dacă rup un legământ făcut cu toată sinceritatea și dacă rup logodna?

Nu voi fi niciodată partizanul „răzgândirilor“ și al ruperii legămintelor făcute. Totuși, dacă nu abandonezi proiectele de căsătorie, te vei trezi curând în situația de a face alte legăminte care te vor obliga și mai mult și pe care nu le vei putea face decât spunând adevărul ... cel mai adevărat. Dacă logodnicul tău este cinstit, va înțelege schimbarea petrecută în atitudinea ta. Când își va da seama că legământul tău de la comunie va fi lipsit de sinceritate și că nu-l vei face decât pentru a continua angajamentul anterior, el îți va reda cu siguranță libertatea.

Dacă, dimpotrivă, el refuză s-o facă, continuă să stăruiești în manifestarea crezului tău creștin și poate că fidelitatea ta față de Dumnezeu îl va converti și pe el. Șansele de a face din el un creștin adevărat vor scădea considerabil după căsătorie. Puneți-vă de acord în aceste puncte fundamentale, înainte de a vă lega pe viață.

„Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?“ (Amos 3:3).

Am fost cerută în căsătorie de un băiat. Natural, m-am simțit foarte flatată, mai ales că are o foarte bună „situație“, este bogat și are un fizic seducător. Sunt sigură însă că nu îl iubesc. El pare foarte dezinteresat tocmai în lucrurile spirituale, care pentru mine au o importanță foarte mare. Pot să mă căsătoresc cu el?

Nu! Dacă o căsătorie începe numai dintr-un interes material sau sentimental, necazurile nu vor întârzia să apară. O unire ca aceasta de care îmi scrii tu îți va pierde puterea și farmecul imediat după luna de miere.

Dragostea adevărată se clădește pe respect reciproc și pe afinități comune. Atracția fizică și sentimentală își au bineînțeles rolul lor în contractarea unei căsătorii, dar nu trebuie să confundăm „piperul“ cu „făina“. Altfel, vai de cei care vor trebui să „consume“ o astfel de căsnicie!

După ceea ce mi-ai scris, bănuiesc că ești creștină și mergi regulat la Biserica. Cum ai putea trăi cu un om pentru care lucrurile spirituale nu au nici un fel de valoare?

În locul tău, eu aș prefera mai degrabă să rămân necăsătorită, decât să-mi leg viața de un om atât de nepotrivit!

Eu și logodnicul meu avem puncte de vedere diferite în problema religiei. Am stat împreună de vorbă și am hotărât ca fiecare să fie liber să-și urmeze religia lui. Nu credeți totuși că este prea riscant să mergem mai departe cu convingeri diferite? Ne iubim foarte mult și nu trebuie, credem noi, ca religia să ne despartă. Dorim să cunoaștem și părerea dumneavoastră.

Părerea mea va fi bazată pe învățătura clară a Bibliei.

Cu siguranță că religia nu trebuie să vă despartă, dar tot atât de sigur este și faptul că vă trebuie o credință comună pentru a rămâne uniți.

Sau nu vă dați seama cât de importantă este religia sau nu aveți, nici unul și nici celălalt, convingeri foarte definite. Religia presupune răspunsuri la problemele fundamentale ale existenței și reglementează toate celelalte sec-toare ale vieții. Ea ne spune de unde am venit pe acest pământ, ce rost are viața noastră pe această planetă și cum trebuie să trăim pentru ca destinația noastră după moarte să fie cea dorită. Există ceva mai determinant ca religia !?

Dacă sunteți siguri că „religia nu trebuie să vă despartă“, de ce îmi mai cereți mie sfatul? Eu cred că mai aveți multe dubii în privința acestui subiect și, drept să vă spun, este normal să fie așa.

Vă sfătuiesc foarte stăruitor să-L căutați din toată inima pe Isus Christos și să nu vă mai mulțumiți cu formele religioase. Începeți prin a-L primi pe Christos ca Mântuitor personal. Încredințați-vă viețile în mâna Lui și vă garantez că atunci veți avea o părtășie veritabilă. Numai pe o astfel de temelie se poate clădi un cămin trainic.

Am văzut foarte multe căsnicii desfăcute din cauza diferențelor religioase. Biblia ne învață să „nu ne înjugăm la același jug cu cei necredincioși“. Fii prudentă!

Tânărul care m-a cerut în căsătorie pretinde că este creștin. Dacă m-aș bizui pe cuvântul lui, m-aș putea căsători cu el. Totuși, uneori mi se pare că nu este un creștin adevărat și aceasta mă descurajează. Mă îngrozește gândul că aș putea fi înșelată. Pot să-l cred pe cuvânt sau nu?

Nu toți cei ce spun că sunt creștini sunt și în realitate așa. Tu-mi scri că el nu-ți spune întotdeauna adevărul. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea să te mintă tocmai atunci când se declară creștin?

Cinstea și onestitatea sunt bazele conduitei creștine. Odată, Domnul Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața“ (Ioan 14:6; 18:37). Adevărul este întotdeauna același. Dacă tânărul de care-mi vorbești te-a mințit o singură dată, atunci el te poate minți oricând și despre orice.

„Minciuna este un prost tovarăș de drum.“ Nu te însoți cu oricine.

Logodnicul meu este de o altă religie. Acum, când ne facem planuri serioase de viitor, întâmpinăm, pentru prima dată, obstacole serioase. Trebuie să continuăm făurirea planurilor, chiar dacă în domeniul religiei nu ne putem pune de acord, sau este mai bine să o lăsăm baltă?

Ar fi preferabil să vă rezolvați problemele legate de religie înaintea căsătoriei, chiar dacă pentru aceasta va trebui să mai așteptați puțin cu cununia.

Cu siguranță că familiile voastre au așteptat până în ultima clipă, sperând că între voi nu va fi ceva serios și durabil. Acum ați intrat într-o criză și sunteți pentru prima dată conștienți de existența unui conflict de idealuri pe care nu știți cum să-l rezolvați.

Se vor găsi destui care să vă sfătuiască să fiți de acord cu un ... dezacord în problema religiei. Eu vreau să vă spun că așa ceva nu există! Pentru a avea o viață liniștită și fericită este imperios necesar să existe și o unitate a credinței.

Creștinul este „un îndrăgostit de Isus Christos“ și toate celelalte iubiri trebuie subordonate acestei relații. Un creștin crede în implicarea lui Dumnezeu în viața lui de fiecare zi. Credința este mai mult decât un asentiment intelectual; este un angajament existențial!

Dacă nu ajungeți la un acord total în subiectul religiei, sfatul meu este să renunțați la planurile pe care vi le-ați făcut împreună.

Întrebării: „Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?“, trebuie să i se răspundă întotdeauna cu un categoric: „Nu!“

Logodnica mea nu vrea să fixăm data căsătoriei, mai înainte de a hotărî în ce religie ne vom crește copiii. Ea vrea să mă facă să semnez niște hârtii care să-i dea dreptul apoi să crească copiii în confesiunea ei. Sunt astfel de hârtii legale?

Nu, asemenea contracte nu au nici o valoare în fața legii, dar semnarea lor vă angajează din punct de vedere moral să le respectați. A nu respecta o promisiune dată este sinonim cu înșelăciunea.

Logodnica ta dă dovadă de convingeri religioase ferme și de credință adevărată. Cât ești tu de convins de crezul grupării din care faci parte?

Foarte ades se întâmplă că, aceia care au o atitudine indiferentă față de Biserică, se trezesc angajați în legături care le creează, mai devreme sau mai târziu, necazuri și greutăți.

Este mai bine să-ți dai seama, încă de pe acum, că o căsătorie care nu pornește de la un acord deplin în acest domeniu, va avea foarte puține șanse să producă o fericire durabilă.

Un mariaj reușit nu se clădește numai pe un elan sentimental de moment, ci pe respect, consens și acceptare reciprocă.

Iubesc foarte mult o fată care lucrează în același birou cu mine. Ne-am plimbat de câteva ori împreună și cred că și ea mă iubește. Nu sunt totuși sigur că ceea ce simt eu pentru ea este „adevărată iubire“. Există vreun mijloc prin care m-aș putea verifica? Puteți să mă ajutați în această problemă?

Concepția generală, conform căreia dragostea este un sentiment dulceag și vaporos, care nu trebuie și nici nu poate fi analizat, este foarte periculoasă și foarte dăunătoare în același timp.

Ar fi foarte bine ca toți tinerii să fie mai prudenți din acest punct de vedere. Statisticile arată că una din patru căsnicii sfârșește prin divorț și este bine cunoscut că o persoană divorțată are foarte puține șanse să mai găsească fericirea într-o căsătorie ulterioară. Primul sfat pe care ți-l dau este să te asiguri că aveți o credință comună, solidă, în Isus Christos. Neînțelegerile religioase se numără printre cele mai stântenitoare probleme care apar de obicei după căsătorie, mai ales atunci când apar copiii.

Vă mai recomand să verificați dacă aveți puncte de vedere comune în cele mai multe probleme ale existenței. Gusturile voastre, prietenii voștri, distracțiile și educația asemănătoare vor cimenta și mai mult căminul vostru.

În sfârșit, vă sfătuiesc să cercetați ceea ce spune Biblia despre căsătorie. Dacă nu vei întemeia o familie bazată pe aceste principii, riscurile sunt foarte mari. Dacă însă vă veți conforma Bibliei, căsătoria vă va fi o bucurie, iar căminul va fi „mai dulce din an în an“, chiar dacă nivelul sentimentelor nu este la început „incandescent“.

Nu te baza prea mult pe sentimente. Ca și în orice alt sector al vieții, ele ne pot înșela și în problema căsătoriei.

Părinții mei sunt divorțați. Sunt destul de mare pentru ca această situație să nu mai constituie pentru mine un handicap. Problema mea este că m-am îndrăgostit de o fată care vine și ea dintr-o familie ruinată prin divorț. Nu credeți că această situație poate influența în mod nefast fericirea noastră?

Dimpotrivă! Eu cred că tocmai pentru că ați gustat din cupa amară a divorțului aveți o șansă excelentă să închegați o familie trainică și fericită. Amândoi ați resimțit, pe propria piele, urmările crude ale dezmembrării familiei, așa că sunteți avertizați și vă dați seama că vă trebuie o temelie trainică pe care să puteți clădi un cămin durabil. Greșelile părinților voștri vă îndeamnă acum la prudență.

Te sfătuiesc să fiți sinceri și deschiși în toate privințele, atunci când veți sta împreună și vă veți face planuri de viitor. Faceți așa ca nici o neînțelegere să nu apară prea târziu.

Fiți foarte atenți să nu vă bazați iubirea pe o „compătimire reciprocă“. Fiți pozitivi și clădiți pe respect și pe admirație. Mila este un foarte prost liant în căsătorie și nu rezistă valurilor acide ale vieții.

Într-un mod foarte serios, în făurirea planurilor voastre, trebuie să țineți seama de persoana Domnului Isus Christos. Cu toate că unele familii mărturisesc că au cunoscut fericirea și fără El, fiți siguri că în familiile în care El nu este primit și onorat va lipsi întotdeauna ceva esențial, atât pentru timp, cât și pentru eternitate.

Rugați-vă împreună, mărturisiți-vă greșelile unul altuia și rugați-vă unul pentru altul. Vă veți cimenta astfel temelia căminului, iar prezența Domnului Isus Christos vă va aduce fericirea și binecuvântarea în familia voastră.

Am fost crescută într-o familie înstărită și într-un oraș mare. Tânărul de care mă simt atașată acum locuiește însă la țară, la o fermă. Mă tem că n-am să reușesc să fiu o soție bună pentru un agricultor. Nu știu aproape nimic care să-mi folosească pentru o astfel de viață. Mă tem că nu-mi va plăcea să trăiesc într-o casă de la țară, înconjurată doar de câmpuri nesfârșite.

Este foarte bine că, înainte de a lua o decizie definitivă, privești această problemă sub toate aspectele ei.

Dragostea este, înainte de toate, un elan al inimii, dar trebuie să nu uităm să ne folosim și capul atunci când ne îndrăgostim.

Mulți tineri nu-și dau seama cât îi va costa părăsirea casei, a părinților și a anturajului în care au trăit, pentru a se duce să se stabilească într-un colț îndepărtat și poate în condiții dificile. Din această cauză, după cununie, ei încep imediat să se dezumfle, se plâng de noile condiții, fac reproșuri și devin isterici. O astfel de atitudine poate distruge foarte ușor fericirea unei familii.

Se poate însă și altfel.

Este realmente minunat să vezi cum doi tineri, proveniți din medii sociale diferite, se pot iubi într-un mod așa de adevărat și de profund, încât le este foarte ușor să trăiască împreună. Se simt bine unul cu celălalt și pot să muncească unul pentru altul.

Dacă-l iubești cu adevărat pe băiatul de care spui, fii sigură că ai cele mai mari șanse din lume să ajungi cea mai fericită soție din lume și cea mai pricepută ... țărăncuță din câte există. Dragostea îți va fi cel mai desăvârșit dascăl și ea va ști să te învețe tot ce va trebui să faci.

Absența familiei îți va deschide orizonturi mai largi și perspective cu totul noi în ceea ce privește atitudinea față de noii tăi vecini.

Hotărăște-te în inima ta să-i aparții în întregime „lui“ și numai lui și nu lăsa să treacă mult timp până ce vei ajunge în casa lui și ... a ta.

Dacă și unul și celălalt Îl aveți pe Christos în viața voastră, fericirea vă este garantată, indiferent de condițiile prin care veți trece.

Tânăra, despre care vreau să vă vorbesc acum, provine dintr-o familie foarte înstărită. Mi-a spus că mă iubește și eu deasemenea o iubesc. Amândoi ne temem însă, ca nu cumva, diferențele sociale, care există între noi, să ne producă mai târziu neazuri. Puteți să ne dați un sfat?

În civilizația de astăzi nu se mai poate vorbi despre „clase sociale“. Totuși, ar fi foarte neplăcut să te căsătorești cu o parteneră care să nu-ți fie potrivită.

Catastrofa cea mare ar fi însă să te căsătorești cu cineva care nu te-ar înțelege și nu ți-ar împărtăși convingerile religioase.

Ca să fii sigur că alegerea ta este bună, trebuie ca, încă de pe acum, să ai multe lucruri în comun cu viitoarea ta soție. Numai atunci, unirea voastră va fi fructuoasă și va depăși stadiul acordului fizic.

Dacă sunteți în posesia acestor elemente, diferențele sociale vor fi fără importanță și nu vor constitui bariere în stare să vă despartă.

Stai de vorbă cu prietena ta despre toate acestea și asigură-te că nu există nici un sector în viața voastră în care prezența celuilalt să fie interzisă. Dacă puteți munci împreună, dacă vă puteți distra împreună și mai ales, dacă vă puteți ruga împreună, unirea voastră este realizabilă. Întrebarea pe care o pune mereu Biblia este următoarea: „Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?“

Sunt îndrăgostit de o fată foarte frumoasă. Nu i se poate reproșa nimic nici din punct de vedere moral. În societate, ea este întotdeauna o prezență plăcută și atractivă. Când îi vorbesc însă despre religie își iese imediat din fire și atunci apar neînțelegerile. Oare două persoane care se iubesc nu trebuie să discute și acest subiect pentru a fi siguri că vor fi fericiți împreună?

Ba da. Eu cred că relațiile voastre cu Dumnezeu trebuie discutate foarte serios, mai înainte de a vă gândi să întemeiați o familie.

Credința sau, dimpotrivă, necredința unei persoane este fondul profund din care izvorăște personalitatea și conduita ei în toate celelalte domenii de activitate.

Am convingerea că, undeva în viața persoanei de care te-ai îndrăgostit, există ceva foarte rușinos, ceva ce iese mereu la lumină, atunci când tu o pui în fața valorilor absolute. Altfel, ea nu ar evita să discute, chiar inutil, acest important subiect.

Cred că îți dai seama că toată această situație constituie deja o barieră între voi. Faceți ca această barieră să dispară.

Sutele de scrisori pe care le primesc îmi demonstrează că, fără un acord comun în problemele religioase, un cuplu are puține șanse să ajungă la fericirea mult dorită. Ai dreptul și obligația să provoci o discuție deschisă și să te convingi că nu „te înjugi la un jug nepotrivit“. Altfel, rupe orice relație cu fata aceasta, oricât de frumoasă și plăcută i-ar fi compania.

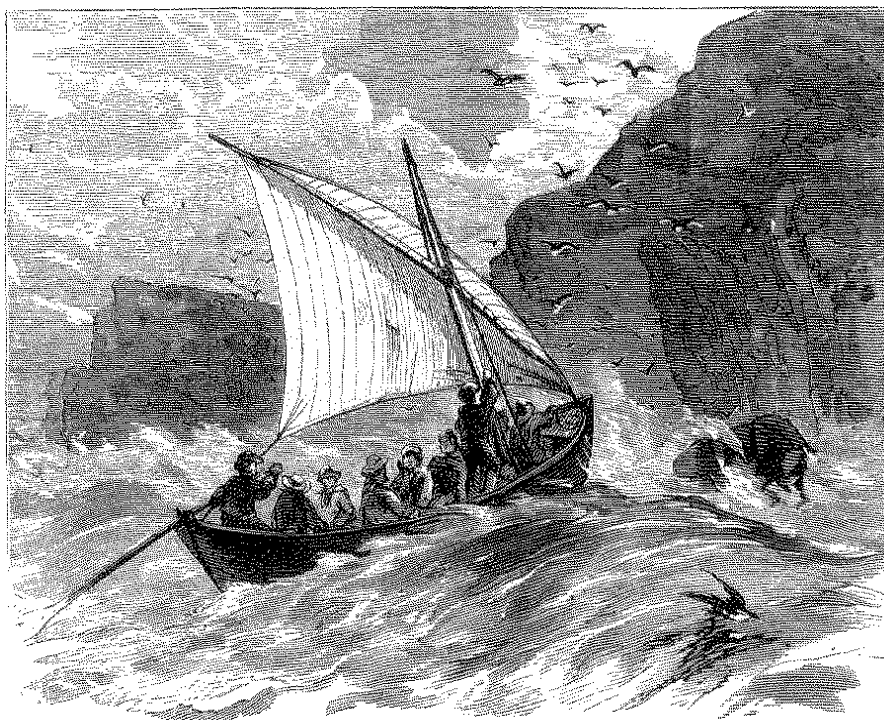
Sunt îndrăgostită de un tânăr care este cu trei ani mai mic decât mine. El nu știe câți ani am și mă tem să i-o spun. Ce trebuie să fac?

Nu există nici un motiv onorabil pentru care această diferență de vârstă să întunece fericirea voastră conjugală. De fapt, statisticile arată că femeile trăiesc în medie cu șapte ani mai mult decât soții lor. Numai tradiția spune că femeile trebuie să fie mai tinere decât bărbații lor. Se cunosc însă destule perechi fericite în care soția este mai în vârstă decât soțul ei.

În primul rând, nu trebuie să-i ascunzi prietenului tău vârsta, chiar cu riscul de a zdruncina puțin liniștea prieteniei voastre. La o iubire profundă nu se poate ajunge decât printr-o sinceritate totală.

Apoi, trebuie ca și unul și celălalt să vă dați seama că dragostea este mult mai mult decât o atracție fizică. Dacă te preocupă așa de mult problema vârstei, este semn că atracția fizică este preponderentă în relația voastră. Trebuie să înveți că ceea ce dă unitate și durabilitate familiei este starea spirituală. Îmi fac datoria să-ți spun că această potrivire este direct legată de problema religiei. De asemenea, trebuie să aveți interese comune și scopuri identice în problemele serioase ale vieții, ca și în petrecerea timpului liber. Trebuie să aveți aceiași prieteni și o educație cât de cât asemănătoare.

Mai mult ca orice însă, trebuie să aveți unitate în Christos.

Atunci când apar greutățile ...

După numai două luni de la cununie, noi suntem mai înstrăinați unul de celălalt ca oricând. Am ajuns să credem că ar fi fost mai bine să nu ne fi întâlnit niciodată. Puteți oare să ne explicați ce s-a întâmplat? Cum de am ajuns într-o asemenea stare, căci la început ne-am iubit cu adevărat „nebunește“ ?

Dacă dragostea voastră a fost vreodată reală, aveți toate șansele să vă bucurați și în continuare de ea.

Cred că, momentan, parcurgeți o perioadă numită „criză de adaptare“. Acest timp este o mare încercare a „calității“ iubirii celor doi parteneri. Ați intrat într-o realitate nouă, dar este, într-un fel, firesc să vă fie greu să renunțați la modul de viață cu care v-ați obișnuit înainte de căsătorie.

Trebuie să priviți drept în față situația și să vă dați seama că și unul și celălalt trebuie să cedați în multe probleme și să acceptați a face cutare sau cutare lucru. Timpul va rezolva cea mai mare parte a acestor probleme.

Există însă o metodă care ar putea scurta enorm timpul de acomodare. Atunci când doi se ceartă ... intervenția unui al treilea poate rezolva situația. Voi aveți conflicte de ordin spiritual. Singurul care poate să vă ajute în acest domeniu este Domnul Isus Christos. El poate să vindece atmosfera căminului vostru, schimbându-vă pe fiecare dintre voi. Veți ajunge atunci să nu mai trăiți fiecare pentru sine, ci să începeți să vă armonizați trăind pentru El. În acest mod se va crea o *nouă legătură* între voi. Cine se pune pe sine sau pe partenerul de viață în centrul tuturor atențiilor, va ajunge la faliment și

ruină. Dimpotrivă, cine „caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui“ va primi toate celelalte lucruri „pe deasupra“.

Suntem căsătoriți de ceva mai mult de un an. Până în ziua în care am devenit creștină ne-am înțeles foarte bine, dar, de când L-am primit pe Domnul, ne certăm aproape tot timpul. Sunt pe cale de a-mi părăsi soțul; totuși, vă cer și dumneavoastră părerea.

Apostolul Petru are ceva să îți spună în această problemă: „nevestelor fiți și voi supuse bărbaților voștri, pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul să fie câștigați fără Cuvânt prin purtarea nevestelor lor.“ (1 Petru3:1)

Sarcina ta nu este ușoară, pentru că asupra ta apasă responsabilitatea trăirii unei vieți de adevărată mărturie creștină care să contribuie la mântuirea soțului tău. Nu vei atinge însă niciodată acest scop săcâindu-ți mereu soțul și hărțuindu-l, ci manifestând față de el un duh de blîndețe și de supunere pe care, din păcate, el nu l-a văzut până acum la tine.

Ori de câte ori numai unul dintre soți este creștin, el trebuie să se aștepte ca celălalt să-l batjocorească și să-l ridiculizeze, totuși reține cuvintele următoare: nimeni nu-l poate câștiga mai ușor pe soțul tău ca tine însăși. Și dacă tu nu vei reuși, probabil că nimeni altcineva nu va reuși vreodată.

Noi suntem căsătoriți de patru ani. La puțin timp după căsătoria noastră, toată iubirea s-a evaporat. Cum am putea regăsi afecțiunea pe care am pierdut-o și ce trebuie să facem?

Pentru ca o căsătorie să fie reușită, este nevoie de un efort continuu din partea ambilor soți. Femeia pe care o găsești acum în casa ta ori de câte ori te întorci de la slujbă este o persoană foarte diferită de tânăra cu ochii strălucitori căreia îi făceai altădată curte. Fața ei este mult mai obosită, iar mâinile ei păstrează încă urmele muncii de fiecare zi. Dar nici tu nu mai ești același. De ce n-ai recunoaște că semeni din ce în ce mai puțin cu „Don Juan“- ul de altădată!

Astăzi nu vă mai priviți unul pe celălalt prin prisma romantică a „marii iubiri“, ci sub lumina liniștită a realității. Totuși, nu este obligatoriu ca să vă împotmoliți în această situație. Căsătoria voastră poate ieși din impas, dacă fiecare dintre voi este dispus să facă un mic efort.

Gândește-te că femeia care te-a acceptat cu toate defectele pe care le ai și care s-a obligat să fie alături de tine la bine și la rău, în sănătate, dar și în boală, are tot dreptul la respectul tău și chiar la iubirea ta. *Curtea* pe care i-ai făcut-o altădată soției tale nu a fost decât un preludiv al căsătoriei.

Știi că toți avem nostalgia logodnei, dar nici unul dintre noi nu se mai poate întoarce la vremea aceea.

Ceea ce trebuie să înțelegem fiecare din voi este că iubirea trebuie să se maturizeze și să crească odată cu fiecare an din viață. Copilăria și logodna vor

rămâne mereu paradisurile în care nu ne mai putem întoarce. Nu deplânge timpul când o așteptai în stradă. Acum sunteți împreună în casă!

Dacă ai fi dispus să depui acum măcar o fărâmă din efortul pe care îl depuneai altădată pentru a-ți cuceri soția, ai rămîne uimit de rezultate.

„O floare, după zece ani de căsnicie, face mai mult decât un buchet întreg din timpul logodnei.“

Căsătoria noastră a fost hotărâtă de părinții noștri, pe când noi nu aveam decât câțiva anișori. Acum ne înțelegem bineșor, dar există un vierme care ne roade fericirea. Ne întrebăm mereu, dacă nu cumva ar fi fost mult mai bine să ne fi putut alege singuri tovarășul de viață. Greșim dacă ne vom despărți?

Tot ce înțeleg este că singurul lucru pe care îl regretați este faptul că nu ați avut posibilitatea să alegeți voi înșivă. Scrisoarea pe care mi-ați trimis-o nu mă lasă să cred că nu vă iubiți. Acum, când sunteți deja împreună de atâta timp și după ce ați depășit perioada dificilă a adaptării, eu cred că șansele cele mai mari pentru trăirea fericirii sunt legate mai mult de acceptarea faptului în sine, decât de umblarea după alte combinații posibile.

Nu vă lăsați târați de ispitele fanteziei și nu lăsați imaginația să vă distrugă fericirea. „Cum ar fi fost, dacă nu ar fi fost așa?“ este o întrebare firească, dar este bine să vă dați seama că ați fi putut ajunge și mult mai rău decât sunteți acum.

Bineînțeles că nu sunt de acord cu faptul că alții au hotărât pentru voi și că ați fost obligați să acceptați hotărârea lor, dar acum, când nu mai puteți schimba cu nimic trecutul, de ce nu vă dați toată osteneala ca să vă clădiți un prezent și un viitor fericit, care depinde numai și numai de voi?

În timpurile pe care le trăim, se dă o importanță exagerată laturii sentimentale a căsătoriei și se trece prea ușor peste latura ei practică. Dacă vă repectați unul pe celălalt, dacă aveți scopuri și idealuri comune și dacă-i dați unirii voastre un caracter creștin și un fundament preponderent spiritual, puteți ajunge să aveți mai multă fericire decât imensa majoritate a oamenilor.

Lăsați-L pe Christos să ocupe primul loc în viața fiecăruia dintre voi.

Am avut certuri violente cu soția mea în privința copiilor. Avem trei copii drăgălași și eu aș dori să-l avem cât mai curând și pe al patrulea. Soția mea nu este de acord și pretinde să mai așteptăm. Ce mă sfătuiți să fac?

Atâta timp cât femeia este cea care poartă greul întregului proces, este de la sine înțeles că femeia are dreptul să hotărască când vrea să poarte o sarcină și să aducă pe lume un copil. În ciuda greutăților, maternitatea poate fi o experiență înălțătoare. Cu ce condiție? Cu condiția ca mama să-și dorească acel copil din toată inima.

Nici o femeie nu ar trebui să fie forțată să treacă prin „durerile nașterii“, fără să fie pregătită pentru aceasta.

Părerea mea este că tu gândești greșit. Nu este bine să-ți impui voința cu forța. Ce rost au certurile violente? Simpla lor prezență arată că nu ești un tată capabil să asigure o atmosferă spirituală în cămin. Te sfătuiesc să cauți să te apropii mai mult de Domnul și să instaurezi în familia ta o viață de bucurie și biruință. Căutați să citiți împreună Biblia și să vă rugați împreună.

Du-te cât mai repede la soția ta și cere-i iertare. Sunt sigur că o vei căpăta, dacă o vei cere din toată inima. Fii un tată exemplar pentru cei trei copii pe care îi ai, dă-ți silința să fii un soț atent și iubitor și ... restul va veni de la sine.

Soția mea așteaptă să nască primul nostru copil și atitudinea ei față de mine s-a schimbat așa de mult, că nu o mai recunosc. Câteodată mi se pare că mă urăște și asta îmi rupe inima. Ce pot să fac?

Părerea mea este că va trebui să stați împreună de vorbă cu medicul și el vă va da câteva sfaturi competente.

Mi s-a spus că astfel de schimbări de comportament se produc uneori, dar că, de obicei, ele dispar după nașterea copilului.

În orice caz, să știi că soția ta are nevoie mai mult ca oricând de dragostea pe care i-o porți. Poate că îi va fi greu să-ți răspundă acum cu aceeași iubire, dar va ști cu siguranță să aprecieze grija și atenția cu care o înconjori.

Presupun că sunteți creștini. În acest caz, vă sfătuiesc să folosiți și prilejul acesta pentru a căuta să vă apropiați și mai mult de Dumnezeu. Mulțumiți-I în fiecare zi pentru suflul pe care vi l-a încredințat să-l creșteți împreună și cereți-I călăuzire pentru viața de fiecare zi.

Dă-mi voie să-ți spun că nici un cuplu nu scapă de greutățile adaptării și de crizele de personalitate. Aceste greutăți pot fi însă foarte bine depășite printr-o manifestare mutuală a dragostei și a respectului pe care orice creștin trebuie să-l aibă pentru ceilalți oameni.

Nimic nu este mai folositor pentru echilibrul unui cămin ca și altarul familiei, timpul acela în care tu și soția ta stați *împreună* și citiți un pasaj din Biblie, pentru ca apoi să vă rugați.

Mai multe seri pe săptămână, soțul meu vine acasă tot după miezul nopții. Totuși îl mai iubesc și nu vreau să divorțez. Ce trebuie să fac?

Spune-i soțului tău că îl iubești și încearcă să-i arăți asta prin tot ceea ce faci. Nu-l întâmpina cu reproșuri și cu mânie. Așteptându-l să vină, asigură-te că totul este frumos așezat în jur. Fii foarte atentă la aspectul tău exterior, dându-ți cel puțin tot atâta osteneală ca să arăți bine ca și pe vremea când îți făcea el curte.

Nu-ți lăsa imaginația să inventeze cine știe ce fapte urâte pe care le-ar face el, ci întrebă-l liniștit și deschis ce-l reține așa târziu departe de casă. Dacă este vorba de distracții, aranjați în așa fel încât să ieșiți împreună de câteva ori. Poate că va trebui să-l faci să înțeleagă că trebuie să-ți rămână credincios, dacă vrea ca mariajul vostru să dureze. Înainte de toate însă, fă tot ce poți pentru a reaprinde dragostea care v-a unit.

Nu cumva l-ați dat uitării amândoi pe Dumnezeu?

O căsătorie nu se sfarmă de valorile vieții, atunci când soțul și soția sunt siguri că Domnul Isus se află în corabia lor.

Pentru fiecare zi, puneți deoparte un timp pentru a vă ruga împreună. Multe cămine au fost salvate prin această metodă. Al vostru poate fi unul dintre ele.

Dacă și unul și celălalt Îl iubiți pe Dumnezeu și dacă vă predați viețile în mâinile Lui, prăpastia care vă separă acum va fi umplută de prezența Lui.

M-am căsătorit cu un bărbat remarcabil din toate punctele de vedere. Cu toate că-l respect foarte mult, de curând, m-am îndrăgostit nebunește de un alt bărbat. Acest nou prieten îmi acordă toată atenția pe care mi-o doresc, în timp ce soțul meu aproape că a uitat de mine. Simt că îmi este imposibil să mă mai despart de omul pe care-l iubesc acum, dar nu știu cum să i-o spun soțului meu. Ce trebuie să fac?

N-ai nevoie să mă întrebi nimic! Tu singură știi prea bine ce ai de făcut.

Tu spui că te-ai îndrăgostit „nebunește“ și Biblia spune că rătăcirea ta este curată nebunie! Cred și eu că este foarte ușor pentru un *prieten* să-ți acorde toată atenția, atâta timp cât nu ești pentru el decât obiectul unor favoruri trecătoare, ce nu implică responsabilitatea căsătoriei.

Dacă-l mai consideri încă pe soțul tău o persoană onorabilă și-l mai respecti, este semn că tocmai seriozitatea lui te atrage. Trebuie să-ți spun că te joci cu focul și ești în situația ridicolă a femeii mature care se complăce să joace rolul unui copil alintat și al unei îndrăgostite de vârsta liceului.

Îmi scrii că soțul tău nu este prea atent cu tine. Ar trebui să consideri această atitudine drept un compliment care arată încrederea de care te bucuri în ochii lui.

Fiște, o femeie este o fire mult mai sentimentală decât un bărbat, dar nu ai nici o garanție că, pe viitor, vei avea mai multă atenție din partea actualului tău prieten. Probabil că nici nu-l vei respecta la fel de mult ca pe soțul tău de azi.

Urmează sfatul pe care ți-l dă Biblia. Fii mai supusă și mai credincioasă soțului tău actual și-l vei regăsi atunci mult mai afectuos decât poți bănuia acum.

Dragostea pe care tu o nutrești pentru omul acela este în ochii lui Dumnezeu un păcat. Mărturisește-l ca atare într-o rugăciune sinceră de

pocăință. Roagă-L pe Dumnezeu ca să folosească și această experiență spre sfințirea ta și spre întărirea căminului tău.

„Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard“, altfel riști să semeni vânt și să ajungi curând să seceri furtună.

Sunt creștină, dar soțul meu încă nu este. A ajuns să mi se pară extrem de pretențios și ne este din ce în ce mai greu să ne suportăm unul pe celălalt. Cât trebuie să mai îndur, înainte de a putea să-l părăsesc?

Îmi este imposibil să-ți răspund la întrebare, mai înainte de a ști care sunt motivele pentru care vă certați. Eu cred că un creștin adevărat trebuie să manifeste întotdeauna o răbdare și o blândețe cu totul și cu totul ieșite din comun. În ce te privește, tu trebuie să cauți să-i fii supusă bărbatului tău și, pe cât posibil, să eviți orice conflict. Numai făcând așa poți nădăjdui că se va întoarce și el într-o zi la Christos.

A te agăța mereu de drepturile și dreptatea ta este o tactică bună pentru cel ce vrea să ajungă la tribunal, nu pentru cel ce vrea să conviețuiască pe o durată îndelungată cu cineva.

Eu înțeleg că ești nerăbdătoare să-ți vezi soțul convertit și că n-ai vrea să te desparți de el. De altfel, aceasta este singura optică sănătoasă pentru o creștină adevărată. Nu-ți pierde răbdarea. Caută să înțelegi că toate defectele soțului tău sunt efectele stăpânirii pe care o exercită păcatul în viața lui. Roagă-te intens pentru salvarea lui. Biblia ne spune că : „Dacă este cineva în Christos este o făptură nouă“ (2 Cor. 5:17).

Până de curând, am fost convins că am o soție fidelă. Săptămâna trecută însă, în urma unei pocăințe adânci prin care a trecut, ea mi-a mărturisit o legătură mai veche pe care a avut-o cu un alt bărbat. Ce să fac? Mai pot să continui viața conjugală?

Este normal și bine ca amândoi soții să-și respecte întocmai promisiunile pe care și le-au făcut unul altuia la cununie și să-și rămână credincioși unul altuia pe toată durata vieții. Aceasta dă trăinicie căminului.

Pe de altă parte, aș putea să-ți atrag atenția că abia acum soția ta este o femeie pocăită cu adevărat și, dacă pocăința ei a fost veritabilă, ea este o femeie complet schimbată!

Pocăința este o lucrare a lui Dumnezeu. Cel el ce o trăiește, ajunge să fie „o făptură nouă“ în ochii lui Dumnezeu. Trebuie ca și tu să-ți însușești acest punct de vedere. Soția ta nu mai este astăzi femeia care ți-a fost altădată necredincioasă, și ar fi neînțelept să părăsești o femeie care a trăit o astfel de transformare.

Sfatul meu este să căutați împreună să reîncepeți totul de la zero. Este timpul și ocazia să vă faceți alte promisiuni și un nou legământ al familiei. Biblia

spune: „Dacă este cineva în Christos este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi.“

Am fost divorțată și m-am recăsătorit acum câțiva ani cu un om foarte echilibrat, pe care îl iubesc și acuma foarte mult. După recăsătorire m-am integrat într-o Biserică și mă străduiesc să duc ceea ce eu cred că este o viață creștină adevărată. Nu sunt sigură însă că Dumnezeu vrea să-mi ierte trecutul greșit. Am multe remușcări și, deși m-am rugat și I-am cerut să-mi arate ce trebuie să fac, nu am primit nici un răspuns de la Domnul. Vreți să-mi spuneți dumneavoastră ce trebuie să fac?

Ești și tu una din nenumăratele victime ale divorțului. Trebuie să știi însă că în viață, spre deosebire de matematică, minus și cu minus nu dau plus. O a doua despărțire nu ar face altceva decât să-ți complice și mai mult situația.

Tu spui că te temi că Dumnezeu nu te-a iertat, dar să știi că Biblia nu-ți dă dreptate. Ea ne spune că Dumnezeu ne iartă de orice păcat de care ne pocăim cu adevărat.

Tu ești prea preocupată de trecut. Eu te sfătuiesc să recuperezi tot timpul pierdut și toate ocaziile risipite în păcat, căutând să-ți făurești un viitor de care să fii fericită.

Biblia spune: „Uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Christos Isus“ (Filip. 3:13,14). Satan vrea să te facă să te uiți doar spre trecutul întunecat și să-ți pierzi bucuria mântuirii, dar Dumnezeu vrea să privești înainte spre un viitor luminos de slujire și împlinire personală.

Lasă credința și viitorul să-ți învingă trecutul regretabil.

După căsătorie, este necesar să-i mărturisești soțului toate amănunțele unei vieți trăite în păcat? Dacă da, trebuie ca această mărturisire să cuprindă și numele celor cu care am păcătuit?

Este foarte regretabil că uneori o căsătorie se clădește pe fondul unor amintiri sordide de greșeli făptuite în trecut de unul dintre soți. Ce bine ar fi dacă tinerii de azi și-ar da seama că fericirea unei căsnicii nu depinde numai de prezent, ci și de trecut! Poată că atunci ar fi mai reținuți, mai cuminți, și ar învăța să-și clădească viitorul „trecut“ evitând relațiile intime cu persoane cu care nu sunt siguri că se vor căsători.

Regretul te poate înțelepți, dar nu poate șterge gustul amar al trecutului. Multe familii au fost zdruncinate de păcatele trecutului, nemărturisite, dar descoperite accidental.

În ceea ce te privește, eu nu sunt de părere că mărturisirea păcatelor săvârșite înainte de căsătorie este întotdeauna cea mai bună soluție. Este o

probă de foc și multe familii au fost „arse“ și dezbinat de asemenea mărturisiri.

Esențial este să-I mărturisești lui Dumnezeu toate greșelile trecutului și să te hotărăști să-ți respecti de acum înainte legământul făcut la cununie.

Caută să compensezi un trecut ratat printr-un prezent ireproșabil. Biblia spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“.

Din cauza afacerilor, soțul meu lipsește de acasă cea mai mare parte a timpului. Mă sfătuiți să-mi aranjez o viață în care fericirea mea să nu atârne de el? În această situație, am voie să întretin prietenii cu alți bărbați?

Când v-ați legat prin căsătorie, i-ai promis soțului tău că-i vei rămâne credincioasă, indiferent de condiții. Se pare că acum ai ajuns să regreti legământul pe care l-ai făcut.

Este uimitor să vezi cât de mult poate schimba optica creștină aspectul unor astfel de situații.

Pentru un creștin, căsătoria este o unire prin care nu două, ci trei persoane se unesc și devin „una“. Aceste trei persoane sunt: soțul, soția și Isus Christos. Cei doi soți Îi aparțin, în primul rând, lui Isus Christos și numai după aceea își aparțin unul altuia. Aceste relații sunt singurele în stare să asigure fericirea în familie.

Din păcate, se pare că, până acum, fericirea ta a depins numai de soțul tău. În lipsa lui, te gândești acum să găsești un altul care să-i țină locul. Te asigur însă că toate acestea nu-ți vor aduce decât necazuri.

Te sfătuiesc să nu-L mai ignori pe Domnul Isus Christos. Caută să-L faci partaș vieții tale și construiește-ți împreună cu El proiectele de viitor. Biblia spune: „Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima“ (Ps. 37:4).

Și încă ceva: dacă ai cunoscut mai dinainte meseria actualului tău soț și dacă ai făcut totuși pasul cununiei, a venit vremea acum să-ți pui dragostea și credințioșia la încercare. Mitologia greacă povestește despre Penelopa, o soție care a rezistat tuturor presiunilor rudeniilor de a o recăsători, nădăjduind până la capăt că soțul ei, Ulise, se va întoarce, într-un târziu, viu de pe câmpul de luptă.

Ai stat de vorbă vreodată cu soțul tău despre această problemă?

Eu vă sugerez trei lucruri:

- vorbește mai întâi deschis cu soțul tău despre impasul în care te afli.
- rugați-vă amândoi împreună și cereți Domnului o rezolvare fericită. Nici nu-ți închipui ce putere mare are rugăciunea sinceră!
- în sfârșit, este cazul să-ți dai seama că dorința ta de a întretine în absența soțului tău o relație de prietenie cu o altă persoană de sex opus nu se va putea lipsi de o oarecare doză de intimitate ale cărei efecte nedorite nici nu le poți bănuși acum.

M-am căsătorit de curând cu o văduvă care nu conține să-mi vorbească despre primul ei soț. M-am săturat și mă întreb dacă nu cumva am comis o teribilă greșeală, atunci când m-am căsătorit cu ea. Ce părere aveți dumneavoastră?

Ori de câte ori un bărbat se căsătorește cu o femeie văduvă, el trebuie să se aștepte ca, într-o oarecare măsură, s-o audă vorbind despre fostul ei soț. Trebuie să privim situația în mod realist și să nu uităm că o dragoste din tinerețe este mult mai sentimentală decât una la maturitate. Cu siguranță că soția ta s-a căsătorit prima dată din dragoste și s-a recăsătorit acum cu tine din motive de ordin practic. Aceasta nu înseamnă însă că ea nu este fericită împreună cu tine!

Ia mai degrabă aceste reminiscențe sentimentale drept o aluzie la ceva ce tu nu-i oferi încă. Poate că ea își dorește un sentimentalism, care deocamdată lipsește iubirii tale. O mică atenție, o cutie cu bomboane sau câteva flori, o vor face să înțeleagă că acum este la fel de iubită ca și în trecut.

În lupta pe care o ai în față, nu zăbovi să ceri ca binecuvântarea lui Dumnezeu și prezența Lui să fie în viețile voastre.

Oare îi este îngăduit unui bărbat însurat să întrețină o prietenie clandestină cu o altă femeie, atâta timp cât nu-i este practic necredincios soției sale? Poate fi socotită o asemenea relație drept ceva nevinovat?

Nu pot decât să-mi exprim mirarea în fața unei astfel de întrebări. Eu cred că ea izvorăște din inima unei persoane a cărei conștiință este cel puțin „adormită“!

Cum ar putea fi „o prietenie clandestină“ un lucru „nevinovat“ ?

Fidelitatea față de soția ta nu se limitează numai la relațiile corporale. O prietenie secretă cu o altă femeie comportă mai multe aspecte la care trebuie să te gândești cu atenție.

În primul rând, dacă ai face-o, ți-ai înșela soția, asupra căreia te-ai angajat să-ți manifesti *toată* dragostea și *tot* atașamentul de care ești în stare. Promisiunea aceasta s-ar volatiliza pur și simplu în momentul în care ai începe să fii prieten cu o altă femeie.

În același timp, ai înșela-o însă și pe cealaltă femeie, căci, din punct de vedere moral, nu ai dreptul să-i faci parte de atențiile pe care o asemenea prietenie le incumbă. De ce să trezești în ea speranțe mincinoase?

Te-ai înșela însă amarnic mai ales pe tine însuși, căci te-ai băga într-o combinație care te va duce - și asta se întâmplă foarte frecvent - la infidelitate conjugală.

În sfârșit, ai păcătui grav împotriva lui Dumnezeu. El ne-a spus că relațiile dintre doi soți sunt cele mai tandre din toate cele posibile și că ele trebuie ținute cu toate puterile noastre lăuntrice. În loc de a face așa, tu ai începe să duci o viață dublă, jucându-te cu focul.

Ceea ce începe adesea *doar* ca o „prietenie nevinovată“, poartă în sine germenele unor necazuri de nedescris pentru toți cei intrați într-o asemenea combinație. O astfel de cale duce la pierzarea veșnică a sufletului. Se spune, și pe bună dreptate, că: „cel ce este astăzi cu o femeie și mâine cu alta, nu face cât doi bărbați, ci cât ... niciunul!“

Soțul meu este bolnav incurabil. Amândoi suntem relativ tineri și mi se pare deja că, stând lângă el, trec „pe lângă“ adevăratele bucurii ale vieții. Dumnezeuastră nu credeți că aș fi îndreptățită să-l internez într-o clinică de specialitate?

Atunci când v-ați căsătorit, v-ați promis unul altuia să rămâneți împreună până când moartea vă va despărți. Trebuie să cauți răspunsul la întrebarea ta pornind neapărat de la această făgăduință.

Dacă sănătatea soțului tău are nevoie de internare într-un spital sau într-o clinică pentru îngrijire medicală ești îndreptățită să-l trimiți acolo. Dar dacă el are mai multă nevoie de încurajare sufletească, așa cum numai dragostea unei soții credincioase i-o poate da, și de sentimentul de siguranță pe care numai propriul cămin îl poate oferi, atunci va trebui să faci totul pentru ca el să aibă parte de ele. Dacă nu ești într-o criză financiară, te sfătuiesc să-i oferi ceea ce și mie mi se pare lucrul cel mai prețios: un „la mine acasă“ plin de căldură și duioșie.

Biblia ne învață că Dumnezeu vrea ca bărbatul și femeia să fie **un singur trup**. Consideră-l ca pe o parte a trupului tău care s-ar fi îmbolnăvit. Nu te poți separa de ea. În aceste împrejurări în care soțul tău are nevoie de tine mai mult ca oricând, fă-ți datoria și nu-l încredința unor mâini străine pentru îngrijire. Dacă ai proceda altfel, nu ai obține decât o falsă libertate. Nu privi situația prea în tragic. Poți trăi acum cea mai frumoasă și cea mai mulțumitoare perioadă a vieții, slujindu-l pe cel pe care-l iubești. Sacrificiul din dragoste este cea mai înaltă formă a împlinirii și, cu siguranță, Dumnezeu nu va întârzia să te răsplătească.

Atât eu, cât și soțul meu suntem doi oameni foarte religioși. Cu toate acestea, o dată la două sau la trei săptămâni, soțul meu se duce să vadă un spectacol de varietăți. El zice că nu face nimic rău asis-tând la astfel de spectacole. Dimpotrivă, eu cred că privind așa ceva el săvârșește un păcat. Dumnezeuastră ce credeți? Problema aceasta mă tulbură foarte mult și răpește toată bucuria căminului nostru.

Felul de viață pe care se pare că-l prețuiește soțul tău arată că, oricât de religios ar fi, el nu este credincios învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia spune: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Christos și nu purtați de grijă firii pământești pentru ca să-i stârniți poftele“ (Rom. 13:14).

Soțul tău nu va putea face față ispitei mult timp. Mai devreme sau mai târziu, va cădea el însuși în păcat.

Eu cred că el suferă de o deformare a vieții sexuale normale.

Domnul Isus a spus: „oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și precurvit cu ea în inima lui“ (Mat. 5:28).

Primejdia este mare, căci nici un om nu poate să-și oprească privirea asupra spectacolelor de acest gen de senzualitate și să trăiască în același timp o viață cu adevărat creștină.

M-am pocăit de curând. De atunci am căutat să fac tot ceea ce pot ca s-o aduc și pe soția mea la credință. Nu m-am ales decât cu răspunsuri pline de sarcasm. Îmi spune mereu că hotărârea mea este trecătoare și că aș face mai bine să trăiesc eu însumi ca un pocăit, decât să-i țin ei predici. Ce trebuie să fac? Tare aș dori să trăiască și ea ceea ce am trăit eu.

Ai perfectă dreptate să dorești convertirea soției tale. Orice credincios adevărat caută mântuirea celor ce îi sunt dragi. Cu toate acestea, ei sunt cel mai puțin ascultați în propriul lor cămin.

Se poate ca soția ta să fi fost foarte sinceră, atunci când ți-a spus că ea crede că nu este vorba decât de o hotărâre trecătoare. Ai ocazia să o contrazici. De fapt, numai atunci când ea se va convinge, din viața ta de zi cu zi, că nu este vorba de o „toană“ trecătoare, ci de ceva durabil și valoros, vor exista șanse reale ca ea să se hotărască să te urmeze în credința creștină. Citește 1 Petru 3:1. Arată-i prin fapte că un soț creștin este cu mult mai de dorit decât unul necredincios. Cel care se încredințează în mâinile Domnului Isus își vede el însuși calitățile umane dezvoltându-se peste așteptări.

În sfârșit, roagă-te mult mai mult pentru ea. Nici nu îți dai seama ce rezultate uimitoare are rugăciunea. Dumnezeu îți va răspunde și vei avea atunci bucuria de a vedea convertirea soției tale.

Soțul meu nu este creștin și nu vrea să vină cu mine la Biserică. Dimpotrivă, insistă mereu ca eu să mă duc cu el în fel de fel de cercuri de prieteni pe care nu le suport. A ajuns să creadă că îl refuz numai pentru faptul că nici el nu vrea să-mi facă pe plac. Ce să fac?

Dacă încerci să-l forțezi pe soțul tău să meargă la Biserică, greșești la fel de mult ca și el când încearcă să te forțeze să mergi cu el și să accepți lucruri

nepotrivite cu convingerile tale spirituale. Lucrurile acestea nu se obțin prin șantaj.

În loc să insiști mereu ca el să te însoțească la Biserică, ai face mai bine să începi să aduci serviciul divin la voi acasă, trăind în supunere și în evlavie o adevărată viață creștină. Dovedește-i, prin fapte, că viața creștină este foarte atrăgătoare, infirmându-i astfel toate temerile.

Intențiile tale bune nu-ți dau dreptul să devii sâcâitoare. Insistențele tale nu trebuie să devină supărătoare, iar vorba nu trebuie să se transforme într-o cicăleală certăreată. Nimeni nu a fost adus vreodată la Christos prin astfel de mijloace.

Te sfătuiesc să păstrezi convingerile pentru tine și să începi să trăiești cu viața ceea ce nu poți spune cu vorba. Un soț normal nu va putea rezista mult unei astfel de influențe binefăcătoare.

Decepția și criza de acum sunt poate prețul pe care trebuie să-l plătești pentru faptul că nu te-ai căsătorit de la început cu un soț credincios. Totuși nu uita că: „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-l iubesc pe Dumnezeu“ (Rom. 8:28).

Soțul meu, care nu este creștin, se înfurie ori de câte ori eu doresc să ne rugăm în familie. Sistematic, el refuză să ia parte la rugăciune. Pot să continui să duc o viață de rugăciune cu copiii mei, chiar dacă el refuză să ni se alăture sau trebuie să fac altfel?

Răspunsul meu este un DA categoric.

Cred cu convingere că, dacă rămâi credincioasă mărturiei tale pentru Christos și dacă vei continua să duci o viață intensă de rugăciune împreună cu copiii tăi, credința ta va avea o influență durabilă și asupra soțului tău.

Fii foarte atentă. Tu vei fi aceea care dă tonul vieții spirituale. În poziția în care te plasezi, ochii tuturor vor fi ațintiți asupra ta și toți vor fi foarte interesați să vadă **ce faci** și mai ales **cum faci** ceea ce faci.

Nu pot să cred că soțul tău va întârzia mult să devină și el un creștin, dacă viața pe care i-o vei arăta va fi într-adevăr una creștină.

Și încă ceva. Multe femei devin sâcâitoare și certărețe atunci când pun în practică dorința lor înfocată de a-i vedea pe ceilalți devenind creștini. O astfel de soție nu va câștiga niciodată pentru Christos un soț necredincios. Fie ca Duhul Sfânt să te călăuzească și ca înțelepciunea și răbdarea divină să-ți fie date din plin, până când familia ta întreagă va fi unită în părtășia creștină.

Sunt șase luni de când mama mea, care este văduvă, a venit să locuiască împreună cu noi. Este o femeie inteligentă și ne iubește pe toți, dar odată venită în casa noastră, ea și-a asumat rolul de conducător al gospodăriei, încercând să ne domine complet, atât pe mine, cât și pe soțul meu. Suntem creștini și ne-ar place să facem doar ceea ce este corect și bine în această situație. Ce ne sfătuiți?

Ceea ce trebuie neapărat să faceți este să aveți o discuție deschisă cu mama ta, un fel de nevinovată și neagresivă „punere la punct“.

Vă sfătuiesc să nu o faceți însă mai înainte de a posti și a vă ruga serios pentru această situație. Cereți de la Domnul toată înțelepciunea și tot tactul necesar într-o astfel de situație. Orice veți face în final, străduiți-vă să-i arătați mamei tale toată dragostea și tot respectul pe care-l merită o mamă.

În ceea ce te privește, caută să arăți mai multă preocupare și mai multă priecere în menaj. Se prea poate ca mama ta să fi făcut niște schimbări care erau absolut necesare în gospodăria voastră. Caută să devii „suficientă“ și eu sunt convins că mama ta se va retrage singură, recunoscându-și greșeala.

Pe de altă parte, dacă nici atunci nu se schimbă nimic în situația voastră, singura rezolvare va fi să o convingeți pe mama ta să se mute undeva în apropiere unde se va putea îngriji singură și unde o veți putea vizita cât mai des, ca să nu simtă singurătatea.

Repet însă, înainte de orice ați hotărî să faceți, stai de vorbă cu soțul tău. Nu fă nimic de una singură. Cereți apoi împreună ajutorul lui Dumnezeu.

Cum să mă port cu soțul meu care nu vrea să audă de Biserică?

Nu încerca să-i mai vorbești despre Biserică. Vorbește-i în schimb prin viața ta mai multe despre Isus Christos. Nu Biserica îi mântuiește pe oameni, ci Isus Christos.

Nu înceta să te rogi pentru soțul tău. Cere-I Domnului să se îngrijească El însuși de mântuirea lui. Foarte adesea, din cauza orgoliului, un soț necredincios nu ascultă și nu primește mărturia unei soții credincioase.

Cum să ne ajutăm copiii ...

Ne întrebăm dacă nu cumva este mai bine să așteptăm mai întâi vârsta la care copiii noștri să dorească ei înșiși să meargă la școala duminicală și să-i lăsăm apoi să-și aleagă ei înșiși Biserica la care să meargă. Nu vrem să le cauzăm nici un rău și ne temem ca nu cumva să-i deformăm hotărând noi în locul lor.

Îmi închipui că nici la școala generală nu-i veți lăsa, decât atunci când ei înșiși vor dori să meargă! În felul acesta veți fi siguri că nu le îngrădiți libertatea și nu le traumatizați personalitatea. Oare ce personalitate vor avea copiii voștri, lipsiți de atâtea informații pe care școala și biserica le-ar fi putut oferi? Nu înțelegeți că tocmai aceia care sunt bine informați ajung mai târziu să poată, cu adevărat liberi de orice prejudecăți, să ia hotărâri pline de înțelepciune?

În nici un caz, gnoranța nu te face nici mai înțelept și nici mai liber. Scopul unei bune „școli duminicale“ este de a le prezenta copiilor, într-o formă accesibilă lor, adevărurile fundamentale ale credinței creștine. Părinții au responsabilitatea de a-și informa copiii și de a le da cea mai bună educație cu putință. O guvernare democratică este fundamentată pe principiul informării poporului, pentru ca acesta să ajungă să-și dea votul după o deliberare plină de înțelepciune.

De ce ezitați să le dați copiilor voștri o învățătură bună despre credința creștină? De ce să-i privați mai târziu de o alegere înțeleaptă și clară?

Într-o zi, Dumnezeu vă va cere socoteală de educația pe care le-ați dat-o copiilor voștri și mai ales de educația spirituală pe care le-ați refuzat-o!

Eu vă sfătuiesc să le dați copiilor voștri cea mai bună educație creștină cu putință și, mai presus de aceasta, dați-vă pe voi înșivă drept exemple creștine demne de urmat.

Nu ne înțelegem în privința modului în care să ne creștem copiii. Eu susțin că un copil are nevoie să simtă o „mână forte” și, din când în când, să aibă parte și de câte o corecție mai dureroasă. Ea pretinde că singurele lucruri pe care trebuie să le arătăm copiilor sunt dragostea și înțelegerea. Cine are dreptate?

Amândoi aveți dreptate și amândoi vă înșelați în aceeași măsură.

Copiii au nevoie și de fermitate și de dragoste. O disciplină rece și severă, fără dragoste, poate cauza un rău ireparabil. Dar și o iubire prea îngăduitoare poate produce un rău la fel de mare.

Trebuie să țineți cont de faptul că nu există doi copii la fel. Una din fetele mele are rareori nevoie de o pedeapsă din partea mea. În cazul ei, este suficient să-i vorbesc pe un ton de reproș ca să-i zdrobesc inima. Cu cealaltă nu se întâmplă tot așa. Ea are nevoie de o disciplină fermă, pentru că o muștrare superficială nici măcar nu o atinge.

Cred că este foarte dificil, și chiar neindicat, să încerci să stabilești reguli stricte și universal valabile, tocmai din cauza acestor mari deosebiri dintre copii. Biblia ne spune că, atunci când sunt necesare, pedepsele trebuie folosite. Niciodată fără dragoste.

„Domnul muștră pe cine iubește, ca un părinte pe copilul pe care-l iubește” (Prov. 3:21).

Lipsa de severitate poate fi deci un semn al lipsei de dragoste!

Este mult mai comod să-ți lași copilul să facă tot ceea ce-i trece prin cap decât să te preocupi de căutarea felului de disciplinare de care are nevoie.

Trebuie să vă spun totuși că, în educația copilului, cel mai mult face exemplul personal al părinților. Nu vorbele, ci faptele noastre se vor vedea mâine în felul de trăire al copiilor noștri. Dacă părinții ar trăi cu adevărat o viață creștină, influența pe care ar exercita-o asupra copiilor lor ar fi imensă.

Câteodată, băiețelul nostru refuză să-și spună rugăciunea. Ce trebuie să facem?

Nu forța copilul să se roage. În fiecare seară, înainte ca el să meargă la culcare, rezervă-ți un sfert sau o jumătate de oră, pentru ca să-i citești ceva sau pentru a sta de vorbă cu el. Povestește-i întâmplări din viața Domnului Isus și spune-i câte ceva despre Dumnezeu cel viu. Fă-l să înțeleagă că Dumnezeu este Acela care face să răsară soarele și care aduce ploaia; Acela care face florile să crească și care ne dă hrana de fiecare zi.

Fă în așa fel ca băiețelul tău să te audă rugându-te în cuvinte simple pe care să le poată și el înțelege. Spune de exemplu: „Îți mulțumesc Doamne pentru toate lucrurile bune pe care mi le-ai dat“. Roagă-te cu aceleași cuvinte câteva zile la rând. Apoi, într-una din zile, după ce ai terminat rugăciunea, întrebă-l dacă nu are și el ceva pentru care să-I mulțumească lui Dumnezeu. Fii mulțumită chiar și cu o rugăciune din numai câteva cuvinte.

Mai târziu, îl vei învăța pe băiețușul tău să-și ceară iertare de la Dumnezeu pentru ceea ce a greșit și să-I ceară Domnului puterea de a face de acum înainte numai ceea ce este bine.

Sub nici un motiv, nu-ți pierde răbdarea și încrederea. Nu încerca să-l obligi!

Nici unul dintre noi nu face parte dintr-o Biserică. Acum, când avem primul copil ne-ar place să-l botezăm. Nu știm însă unde să mergem. Puteți să ne ajutați cumva?

Voi aveți o problemă mult mai serioasă decât găsirea unei Biserici în care să vă botezați copilul. Totuși este îmbucurător faptul că manifestați un oarecare interes pentru lucrurile spirituale. Biblia spune: „Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea“ (Prov. 22:6).

Înainte de aceasta însă, voi trebuie să vă rezolvați problema mântuirii personale. Numai atunci veți înțelege ce trebuie să faceți pentru copilul vostru. Când vă veți fi predat viețile în mâna Domnului Isus și când vă veți fi familiarizat cu mesajul Bibliei și cu exigențele ei.

Alipiți-vă de o Biserică în care este predicat Christos și în care se explică Biblia. Faceți-vă rost de un Mântuitor pentru voi și apoi veți ști să-L prezentați și copilului vostru. Numai dacă veți deveni voi însivă creștini, veți putea să-i oferiți copilului vostru un cămin religios, în care se va putea dezvolta apoi spiritual, intelectual și fizic.

De foarte puțin timp, suntem părinții unei fetițe. Este primul nostru copil. Până acum nu ne-am gândit niciodată la religie. Vă rugăm să ne dați un sfat care să ne ajute de aici înainte.

În clipa în care apasă pe umerii noștri prima mare greutate și prima responsabilitate majoră, alergăm la Dumnezeu. Asta este bine, căci ne arată cât de mult avem nevoie de El. V-ați dat seama că sunteți de acum responsabili de destinul unui alt suflet pe care vi l-a încredințat Dumnezeu spre creștere. Va trebui să decideți voi pentru el până în ziua în care își va lua soarta în propriile-i mâini.

Pentru început, vă sfătuiesc să vă procurați o Biblie și să începeți amândoi să o citiți într-un mod serios și sistematic.

Citiți mai întâi Evanghelia după Ioan. Când ajungeți la un pasaj din Scriptură care cere o acțiune sau o decizie, conformați-vă întru totul cu ceea ce este scris. De exemplu să presupunem că ați ajuns la pasajul din Ioan 1:12: „Tuturor celor ce L-au primit, adică tuturor celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.“ Puneți-vă întrebarea: „L-am primit eu pe Christos?“, „Avem noi dreptul să ne numim copii ai lui Dumnezeu?“

Continuați în felul acesta să trăiți o credință vie și personală. Faceți din Cuvântul lui Dumnezeu autoritatea numărul unu și rezolvați, în Lumina Lui, fiecare problemă pe care o aveți.

Ceea ce nu înțelegeți uneori astăzi, își va găsi răspuns pe măsură ce avansați pe drumul cunoașterii Adevărului.

Fiul nostru este neascultător și rău. Noi am încercat să-i arătăm cât de mult ne face să suferim prin felul lui de a fi. Am apelat mereu la sistemul de educație prin înțelegere. Nu suntem partizanii educației „prin forță“. Acum totul este zadarnic. Nici cu bătăia nu am mai putea face nimic. Deși nu este decât un adolescent, avem sentimentul că l-am scăpat din mână. În disperarea în care am ajuns ne întrebăm mereu: „Oare nu se mai poate face nimic pentru copilul nostru pe care-l iubim? Nu există oare nici o metodă pentru a-l aduce pe calea cea bună?“

Numai Dumnezeu mai poate face pentru copilul vostru ceea ce voi nu ați fost în stare să faceți.

Prea marea îngăduință pe care mulți părinți o arată față de odraslele lor nu este o dovadă de iubire. Obișnuit să facă tot ceea ce-i trece prin cap, copilul, devenit între timp adolescent, nu acceptă ușor o altă disciplină și autoritate din afară. Educația și formarea caracterului încep încă de la vârsta leagănului și o indulgență nesăbuită va fi scump plătită mai târziu și de părinți, dar mai ales chiar de copilul însuși.

Problema pe care o aveți acuma este esențialmente spirituală, iar eu trebuie să vă mărturisesc că, în afară de Isus Christos, nu cunosc o altă autoritate capabilă să v-o rezolve.

Rezolvați-vă mai întâi propriile probleme spirituale. Acceptați-L pe Isus Christos ca Domn și Mântuitor personal și lăsați-L să pună ordine în viața voastră. Numai după aceasta cereți-I Domnului să vă facă în stare să-l influențați înspre bine și pe fiul vostru. Exemplul personal este o mare autoritate în viața oricărui adolescent care își caută un ideal.

În ciuda tuturor aparențelor, am credința fermă că Dumnezeu poate să facă din fiul vostru un om respectabil și un fiu iubitor.

De curând, fiul nostru manifestă un spirit foarte critic față de lucrurile privitoare la credința noastră. L-am învățat întotdeauna adevărul și până acum a acceptat totul fără să comenteze. Oare am greșit undeva față de el, de a ajuns să pună în discuție lucrurile pe care altădată le credea din toată inima?

Criticile nu înseamnă neaparat necredință. Băiatul vostru se află acum la vârsta la care nu-și mai poate baza convingerile pe „ceea ce cred părinții“.

El are nevoie de convingeri personale. Veți constata în curând că în străfundul inimii lui, el dorește să ajungă la convingerea că tot ceea ce l-ați învățat este adevărat. De fapt, el dorește să-și consolideze credința nu să și-o piardă. Vrea să afle cum ați crezut în Dumnezeu și cum de ați ajuns să vă puneți toată încrederea în Domnul Isus.

Ați avea mult mai multe motive să vă îngrijorați dacă fiul vostru ar fi devenit, dintr-o dată, refractar și indiferent.

Pregătiți-vă să stați în fața întrebărilor lui. Biblia spune: „Sfințiți în inimile voastre pe Christos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi“ (1 Petru 3:15).

Atmosfera din familia noastră s-a schimbat foarte mult din momentul în care ne-am cumpărat un televizor. Copiii fug de la masă înainte de a termina să mănânce, iar soțul meu a ajuns pur și simplu să mă neglijeze. Ce trebuie să fac?

Nu-mi precizezi de cât timp v-ați procurat televizorul. Dacă nu este vorba decât de câteva săptămâni, fii sigură că, în curând, televizorul nu va mai exercita aceeași forță de atracție.

Totuși, în familie, politețea și buna purtare nu trebuie să compromită nici un motiv. Biblia spune: „Mai bine o bucată de pâine uscată, cu pace, decât o casă plină de cărnuri, cu ceartă“ (Prov. 17:1).

Dacă înainte aveai un cămin cu adevărat creștin, în care domnea dragostea și pacea, fii sigură că în curând, atât copiii cât și soțul tău, îi vor simți lipsa. Te sfătuiesc să discuți problema deschis, în familie. Hotărâți, de comun acord, principiile pe care trebuie să le respectați, iar apoi nu faceți nici o derogare de la ele.

Totuși, uneori este bine să încălcați ora de culcare, pentru a le permite copiilor voștri să urmărească o emisiune bună. Discutați și asta în familie.

Faceți-vă obiceiul să începeți ziua împreună în citirea Bibliei și cu rugăciune. Cultul familial este cel puțin tot atât de necesar ca și micul dejun!

Cereți-I lui Dumnezeu să vă învețe să folosiți corect fiecare lucru pe care El vi l-a dăruit. Ca și mașina, televizorul poate fi o forță distructivă. Nu este însă obligatoriu să se întâmple așa. Faceți ca el să devină un mijloc care să vă apropie unul de celălalt, dăruindu-vă tuturor ceea ce el are mai bun.

Locuim în cel mai populat cartier al marelui nostru oraș. Ați auzit de grupurile acelea de vagabonzi care bântuie marile orașe. Ei bine, soția mea se teme ca nu cumva cei doi băieți ai noștri să se înhăiteze cu astfel de prieteni, care își fac veacul și pe strada noastră. Și mie mi-ar plăcea să ne mutăm într-un cartier mai liniștit, dar nu avem resursele materiale necesare. Ce ne sfătuiți să facem?

Dacă amândoi sunteți creștini adevărați și dacă ați reușit să exercitați asupra copiilor voștri o influență puternică, nu aveți motive să vă îngrijorați de viitorul lor. Nouăzeci la sută din delincenții minori provin din familii lipsite de dragoste și de înțelegere. Biblia spune: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” (Prov. 22:6).

Am înțeles că soția ta ar dori să vă schimbați vecinii. Dacă puteți, faceți-o. Însă aduceți-vă aminte că răufăcătorii au trăit chiar și în cele mai selecte „palate”, înconjuțați de cel mai select anturaj, și serviți de nenumărați valeți.

Nu înălțimea tavanului, nici mobilele frumoase și nici circuitul de aer condiționat, fac un cămin fericit. Ceea ce contează este caracterul părinților și exemplul pe care copiii îl văd în ei. Nu aplicați niciodată pedepsele cu lipsă de dragoste. Fiți cinștiți și drepecți în tot ceea ce faceți. Copiii voștri vor observa întotdeauna dacă vă înșelați proprietarul sau dacă falsificați impozitul.

Vegheați ca întotdeauna copiii voștri să fie angajați în ceva pozitiv. Puneți pe umerii lor responsabilități proporționale cu vârsta lor. Începând cu vârsta de 3-4 ani, trebuie ca fiecare copil să știe că are ceva de făcut în casă și că va fi tras la răspundere de felul în care își face datoria.

Tinerii care sunt mulțumiți de ceea ce au de făcut vor fi foarte greu atrași înspre preocupări „morbide”.

Nu vă trimiteți copiii la biserică, ci mergeți voi înșivă alături de ei. Vegheați și comportați-vă ca și cum El ar fi mereu de față. Căutați să citiți Biblia și să vă rugați împreună în fiecare zi.

Dăruiți-le un cămin creștin și fiți siguri atunci că băieții voștri vor ști să-și selecteze cei mai buni „însoțitori de drum”.

Fiul nostru are 10 ani și i-ar plăcea să-și petreacă mai tot timpul liber jucându-se cu mingea. Cum îl pot opri să-și mai piardă timpul astfel?

Este foarte probabil ca joaca lui să nu fie de loc o „pierdere de timp”, așa cum crezi tu.

Tinerii **au nevoie** de detența și de abilitatea pe care o deprind la jocuri. Ei au un surplus de energie care se cere cheltuit. O partidă de fotbal are o mare importanță pentru un băiat ca al tău.

Bineînțeles că jocurile nu trebuie să-l facă să-și ignore celelalte responsabilități. Încredințeați-i o activitate de care să fie responsabil, dar nu face din aceasta o „corvoadă” neplăcută pentru el.

Fă-l să înțeleagă că nu ai nimic împotriva distracțiilor lui. Nu cunosc un mijloc mai bun pentru aceasta, decât să participi chiar tu la un „amical“ cu mingea. Ar fi foarte folositor dacă ai putea merge într-una din după-amieze să asisti la unul din meciurile lui.

Este foarte important ca toți copiii noștri să știe că pe noi ne preocupă și jocurile și prietenii pe care le fac.

Pune-te la punct cu regulamentul jocului și dovedește-te în stare să comentezi împreună reușitele și nereușitele lui.

Făcând astfel, vei reuși să pătrunzi în intimitatea copilului tău și, pe viitor, poziția aceasta te va ajuta foarte mult să afli problemele prin care trece.

Mai presus de toate, trebuie ca fiul tău să știe că îl iubești și că te interesează tot ceea ce face el. Prima ta grijă trebuie să fie creșterea lui spirituală și dacă acum îi arăți înțelegerea necesară, mai târziu vei avea un „atu“ în plus ca să-l ajuți în cele spirituale.

V-am auzit vorbind mereu despre „altarul familiei“. Oare mai este el posibil și de un real folos în timpul agitat pe care îl trăim?

Pentru un cămin creștin armonios, altarul familiei nu este numai ceva folositor, ci ceva strict esențial.

Am făcut o listă cu șapte argumente în favoarea altarului familial:

a - dă unitate vieții de familie și pune bazele credinței în viața copiilor.

b - dă întregii familii sentimentul prezenței lui Dumnezeu.

c - arată copiilor că Dumnezeu este o prezență reală în viața de fiecare zi, nu numai o Ființă „căreia trebuie să ne închinăm duminică“.

d - dă tuturor membrilor familiei ocazia unui examen de conștiință și a mărturisirii păcatelor.

e - fortifică familia în vederea împlinirii tuturor lucrărilor zilei într-un spirit profund creștin.

f - ne călește pentru divergențele și pentru neînțelegerile pe care va trebui să le înfruntăm.

g - completează activitatea Bisericii și face din cămin un „sanctuar“ în care este slăvit Domnul Isus Christos.

Biblia spune: „Să le întipărești (aceste porunci) în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula“ (Deut. 6:7).

Sunt un membru activ în Biserică. De curând, am descoperit, spre rușinea mea, că fiul meu cel mai mic a furat. În afara lui, mai alți patru copii care sunt adevărate exemple de educație creștină. O, de ce a trebuit ca cel mai mic să mă facă de răs? Cum aş putea ieși cu fața curată dintr-o astfel de situație?

Greșeala ta este foarte mare. Ai ajuns să te gândești cum să salvezi aparențele și să scapi de consecințele care ți-ar putea afecta prestigiul mai mult decât este permis. Ar trebui să te gândești întâi la starea fiului tău și la mântuirea lui.

Orgoliul tău, hrănit din belșug de reușitele cu ceilalți copii, este acum umilit în fața eșecului celui mai mic dintre copiii tăi.

Dumnezeu ne-a dăruit copiii ca pe o mărturie a încrederii pe care o are în noi și reușita noastră este proporțională cu grija pe care o avem ca ei să crească sănătoși din punct de vedere spiritual.

Biblia spune: „Eu l-am ales, pentru că el le va porunci fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine” (Gen. 18:19 - traducerea franceză).

Eu cred că greșeala fiului tău are două motivații posibile: sau ai neglijat să-i dai aceeași atenție ca celorlalți sau l-ai îndârjit prin prea dese comparații cu frații lui mai mari.

Te sfătuiesc să o iei de la început și să-ți consacrî mai mult timp pentru educația mezinului. Preocupă-te mai mult de starea lui spirituală decât de prestigiul tău.

În ce măsură sunt părinții responsabili de purtarea copiilor lor? Problema ne preocupă mult, deoarece în ultimul timp, purtarea fiului nostru a lăsat din ce în ce mai mult de dorit.

Familia joacă un rol foarte important în societate. Ar fi bine ca toate familiile să fie creștine, dar știm cu toții că nu este așa. Familia nu poate exercita o influență binefăcătoare asupra copiilor, decât dacă trăiește ea însăși după percepțiile Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia este cea care instaurează disciplina și care pretinde acceptarea unei autorități supreme, și, dacă copiii nu învață aceasta încă din familie, ei vor intra în societate fără să fie pregătiți să aibă o atitudine corectă față de legile ei.

Bineînțeles că întotdeauna există și excepții. În general însă, un copil este în el însuși ceea ce familia a reușit să facă din el. Țineți minte că preotul Eli a fost osândit de Dumnezeu pentru că nu s-a purtat cu copiii lui cum a trebuit, ci i-a pus deasupra ascultării față de Dumnezeu (1 Samuel 2:29).

Singura cale prin care veți ajunge să le oferiți copiilor voștri un cămin sănătos este plasarea Domnului Isus Christos mai presus de sentimentalisme și

de preferințe. Biblia trebuie să fie autoritatea supremă căreia să i se supună toți membrii familiei.

În concluzie, singura responsabilitate pe care o aveți în fața lui Dumnezeu este asigurarea unui cămin creștin în care toți copiii voștri să crească în prezența și autoritatea Domnului.

Sora mea și soțul ei sunt foarte buni creștini. Căminul lor este liniștit și plin de armonie. Totuși, una din fiicele lor este foarte pornită împotriva Bibliei, a Bisericii și a religiei în general. Puteți să-mi explicați de ce este așa?

Cazul acesta nu este de loc așa de rar cum crezi. În învățătura creștină nimeni nu este obligat să-L urmeze pe Domnul Isus. Biblia spune că doar „cel ce vrea“ poate să vină. Creștinismul este o înrolare voluntară. Nimeni nu poate fi obligat să devină creștin.

Am observat și eu că foarte mulți copii care provin din familii creștine se răzvrătesc. În general, aceasta nu este decât o etapă trecătoare și, adesea, ea este semnul unei personalități puternice.

Unii copii acceptă imediat lucrurile care li se spun. Alții nu le acceptă decât după ce le-au verificat cu grijă ei înșiși. Mai târziu, cei din urmă devin creștinii de cea mai bună calitate.

Biblia spune: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să meargă și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea“ (Prov. 22:6).

Noi nu dorim ca toți copiii noștri să ne moștenească pur și simplu credința, ci ca ei să ajungă, prin propria lor convingere, la o credință profundă și serioasă.

Nu te descuraja dacă observi o împotrivire trecătoare față de Isus Christos. Atunci când copilul de astăzi va deveni adult, se va întoarce la ceea ce știe că este adevărat și drept.

Printre cei mai puternici creștini pe care îi cunosc, mulți nu L-au acceptat pe Domnul Isus decât înspre sfârșitul adolescenței.

Ce trebuie să știe tinerii...

Înțelegeți-mă! Nu pot să le pun această întrebare părinților mei. Le-aș zdrobi inima! Provin dintr-o familie creștină. Totuși multe din lucrurile pe care le-am învățat la școală au început să mă facă să mă îndoiesc de prezența lui Dumnezeu. Cum aș putea să știu precis că „El există“? Puteți să mă ajutați?

Vezi tu, până mai ieri, credeai în existența lui Dumnezeu bazându-te pe credința părinților tăi și poate pe predicile pe care le ascultai. Acum toate acestea nu îți mai sunt suficiente. Nu intra însă în panică! Îndoielile tale sunt naturale. Fiecare tânăr care trece prin perioada studiilor are o criză a „îndoielilor“. Nici tu nu faci excepție. Ai început, pur și simplu, să gândești cu propriul tău cap. Este într-adevăr un eveniment!

De acum, nu vei mai accepta un adevăr numai de dragul celor care l-au spus, ci vei căuta să-ți găsești justificări care să te convingă.

Vreau să-ți spun că și credința are justificările ei. Poți crede în Dumnezeu cu o atitudine la fel de corectă ca a savantului, care nu se îndoiește de existența atomilor. Nu știu dacă știi, dar nici un savant nu a văzut vreodată un atom. Totuși știința întregă se bazează pe presupunerea existenței lui. Atomul este singura explicație posibilă pentru existența lumii așa cum o cunoaștem noi. Ca să zicem așa, atomul a fost demonstrat prin „necesitatea de a exista.“ Tot așa și cu problema existenței lui Dumnezeu. El

este singura rațiune necesară pentru justificarea existenței tuturor lucrurilor.

Biblia spune: „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cel ce-L caută“.

Savantul perseverează în credința lui și tainele lumii materiale cedează una după alta, în fața cercetărilor lui. Tot așa trebuie să facem și noi. Caută să te apropie de Dumnezeu prin credință și credința ta va fi răsplătită din belșug.

„Pentru cel ce crede se găsesc o infinitate de dovezi, dar pentru cel ce nu vrea să creadă, nici o dovadă nu se lasă găsită“.

Dorim să ne logodim cât mai curând, dar părinții noștri sunt împotriva. Cu toate că suntem încă foarte tineri, suntem serioși și nu avem intenția să ne căsătorim decât peste cel puțin trei ani. Ce ne sfătuiți să facem?

Eu cred că părinții voștri se tem că nu sunteți îndeajuns de maturi pentru o astfel de hotărâre și mai cred că voi vreți să vă logodiți numai pentru că vă temeți ca nu cumva, fără această formalitate, vreunul din voi să se simtă prea liber și să se răzgândească. Oare nu puteți să mai așteptați cu logodna vreo doi ani dacă sunteți hotărâți să așteptați cu căsătoria trei?

Mă tem că voi nu vă iubiți îndeajuns și ați și început să manifestați neîncredere unul față de celălalt. Trebuie să vă preocupe mai mult latura spirituală a unirii voastre.

Nu vă înșelați, dacă nu sunteți siguri că unirea voastră este izvorâtă din planul lui Dumnezeu, ambiția voastră nu vă va ajuta niciodată să dobândiți un cămin fericit!

Deși se pare că vă este neplăcut, eu vă sfătuiesc să urmați sfatul părinților voștri. Singurul lucru pe care îl au de obiectat este logodna, o formalitate fără prea mare importanță. Puteți să trăiți liniștiți și fără ea dacă, pe lângă dragostea voastră unul pentru celălalt, vă veți preda fiecare viața în mâinile Domnului Isus. El va da mai mult sens prieteniei voastre și vă va desăvârși în timpul anilor care vor urma.

Este flirtul ceva permis?

Mi-ai pus o întrebare delicată, la care majoritatea oamenilor refuză să dea un răspuns categoric. Pentru că mi-ai pus însă această întrebare cu toată sinceritatea, am să-ți răspund și eu la fel.

Eu cred că flirtul este o relație nenaturală și vătămătoare, atât pentru conștiință cât și pentru trup. Ea afectează întreaga personalitate.

În general, flirtul dovedește o nestăpânire a instinctelor primare, el se manifestă prin libertinaj și poate duce foarte ușor la imoralitate.

Unii au încercat să-l definească drept un lucru nevinovat și inofensiv. S-a spus, astfel, că el este rezultatul unei porniri naturale, deci justificate. Nu sunt

eu însă singurul care-și dă seama că el este devastator pentru personalitatea celui care-l practică!

Flirtul este un preludiv pentru relații mult mai intime. Iată de ce, eu cred că dacă cei care-l practică nu au și dreptul de a trăi împreună, trebuie să-l abandoneze de urgență. Împins prea departe, el provoacă un sentiment de frustrare, devine o sursă de remușcări și lasă urme în sistemul nervos provocând crize de personalitate.

Fericit este cel care se căsătorește cu un partener care nu a flirtat niciodată în viață! Deci, dacă legăturile amoroase ar fi rezervate numai logodnei și căsătoriei, ar exista mult mai puține cămine în pragul divorțului, cu resursele afective epuizate în flirturi trecătoare.

Nu te juca cu sentimentele și cu emoțiile, risipindu-le înainte de vreme.

„Orice risipă este sora cea mai mare a sărăciei.“

Lasă-L pe Domnul Isus să-ți dirijeze viața și să-ți administreze El sentimentele; numai atunci vei avea garantată o existență liniștită și îmbelșugată.

Sunt adolescent, dar părinții încă mă mai tratează ca pe un copil. Am deja responsabilități de adult, dar privilegiile mele au rămas acelea ale unui țânc. Sunt tare amărât. Mă puteți ajuta cumva?

Creșterea este un lucru tare greu; amintește-ți că ea este întotdeauna însoțită de „chinurile prefacerii“.

Nu uita că perioada pe care o străbați tu, pubertatea, este la fel de dificilă și pentru părinții tăi. Nu le este prea ușor să-și dea seama că „băiețelul lor“ a devenit un adolescent în toată firea. Ca și tine, și ei trebuie să treacă printr-o perioadă de adaptare.

Plângerea ta este întemeiată, dar trebuie să-ți spun că eu am observat și destui tineri, care vor să dobândească privilegiile adulților, dar să păstreze responsabilități corespunzătoare copiilor.

După cum ai observat, gândirea părinților este inversă și din această nepotrivire se naște așa numitul „conflict între generații“.

Sentimentul de care trebuie să te ferești cel mai mult în această perioadă este tocmai cel de amărăciune pe care-l mărturisești. Nu permite evenimentelor neplăcute, inerente acestor ani de prefacere, să-ți lase cicatrice care vor săpa o prăpastie între tine și părinții tăi. Eu îți sfătuiesc pe toți adolescenții să-L primească pe Isus Christos ca Domn și Mântuitor personal. Astfel, ei vor putea spune ori de câte ori vor avea de înfruntat necazuri: „Pot totul în Christos care mă întărește“ (Fil. 4:13). Cei mai fericiți tineri pe care i-am întâlnit eu au fost aceia care au descoperit cât de plină și de pasionată este viața trăită alături de Isus Christos.

Atunci când trăim în pace cu Dumnezeu, ne străduim să păstrăm relații de bună conviețuire și cu ceilalți oameni. Credința ne învață să-i înțelegem pe ceilalți. Și părinții tăi au dreptul la o astfel de înțelegere.

Dumneavoastră credeți că părinții au dreptul să-și forțeze copiii să accepte religia lor? Tatăl și mama mea îmi spun mereu că dacă ea a fost bună pentru ei, este bună și pentru mine.

Părinții tăi au dreptate numai în cazul în care au găsit adevărul în religia lor. Altfel, ea nu este bună nici pentru ei și nici pentru tine.

De fapt nici o credință nu poate fi impusă cuiva, oricine ar fi el.

Trebuie ca fiecare să hotărască pentru sine însuși.

Trăgând o linie și adunând, ajungem la concluzia că părinții tăi s-ar putea să aibă „dreptate“ dar în nici un caz nu au „dreptul“!

Creștinismul este răspândit prin vorbă și prin exemplul personal și el nu poate fi însușit prin constrângere. Totuși, acordă circumstanțe atenuante și părinților tăi. Probabil că ei sunt prea zeloși și, în dorința lor de a te vedea mai repede creștin, însușindu-ți adevărurile care le-au dat sens existenței lor, au adoptat o tactică greșită. Nu intenția, ci tactica lor este greșită.

Este foarte posibil ca tu să fi beneficiat de ocazii, pe care ei nu le-au avut, ca să te pocăiești și sunt sincer îngrijorați de șovăielile tale. Eu te sfătuiesc să fi cu luare aminte la ceea ce-ți spun ei, să le compari cu ceea ce spune Biblia și apoi să hotărăști singur ce este mai bine. Nu uita că problema mântuirii este problema cea mai importantă a vieții omenești.

„Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (1 Ioan 1:12).

Orice fată se teme să nu-și piardă iubitul și nu vrea să-l vadă umblând după altele. Totuși, în dovezile ei de dragoste, până unde poate merge ea cu cedările? Iubesc cu toată inima un tânăr care mi-a cerut însă de curând să-l las să facă niște lucruri pe care eu le cred „imorale“.

Primul lucru pe care te sfătuiesc eu să-l faci este să te lămurești ce-ți place la tânărul de care te-ai legat.

Dacă singurul mod de a-l ține lângă tine este imoralitatea, eu cred că ar fi mult mai recomandabil să-l lași să alerge după alte fete.

Contactul fizic cu un tânăr poate părea un lucru natural, dar el rămâne totuși o chemare înspre relații sexuale mult mai avansate, care, în afara căsătoriei, sunt categoric „imorale“. Iată motivul pentru care o fată trebuie să se gândească de două ori înainte de a-i permite unui tânăr să o ia de mână.

Nu trebuie să te preocupe atât de mult grija de a păstra lângă tine un partener. Mult mai mult ar trebui să te străduiești să-ți păstrezi intacte resursele afective, pentru a le putea dăruii apoi celui pe care Dumnezeu ți-l va dăruii ca soț.

Dumnezeu nu poate binecuvânta imoralitatea!

Dă-ți seama că există o mare diferență între a împărtăși o dragoste curată și a da curs liber unei pasiuni trecătoare. Este diferența dintre dragoste și desfrâu.

Cel care uită să facă această distincție va da în curând de necazuri și-și va regreta toată viața clipele de nebunie.

Nouă ne plac foarte mult predicile dumneavoastră. Totuși, credem că este de preferat să ne bucurăm întâi de ceea ce ne poate oferi viața ca atare și numai după aceea să devenim creștini. Nu credeți și dumneavoastră că este mai bine să ne bucurăm de ceea ce ne înconjoară și numai după aceea să ne închidem viața într-o biserică?

Și mai spuneți că vă plac predicile mele ...

Sau nu înțelegeți nimic din ceea ce se numește creștinism sau sunteți pe cale de a lua cea mai smintită hotărâre.

„Înainte de fețe Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice la dreapta Ta“ (Psalm 16:11). Nici o trăire nu este așa de plină și de pasionantă ca trăirea creștină. Credința și comportamentul creștin sunt la fel de recomandabile pentru un tânăr ca și pentru un om în vârstă. A trăi creștinește nu înseamnă numai a trăi într-un anumit fel, ci a trăi în cel mai minunat și mai fericit fel!

Toți cei care au încercat un compromis ca acela pe care-l sugerați voi, au ajuns, mai târziu, să zică plini de amărăciune: „Adu-ți aminte de făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și nu se apropie anii când vei zice: „nu găsesc nici o plăcere în ei“ (Ecles. 12:1).

Vă rog fierbinte să vă predați viața în mâinile lui Christos încă de pe acum, când Duhul Sfânt v-a vorbit. S-ar putea ca o amânare să fie fatală. Trăind într-o împotrivire conștientă față de voia lui Dumnezeu, riscați să vă împietriți inimile și să rămâneți pe veci departe de fața Lui.

În orașelul în care locuim, viața este foarte anostă. Tot ceea ce încercăm noi să facem pentru ca să-i dăm mai multă culoare este criticat de persoanele mai în vârstă, care ne spun că ne abatem de la creștinism. Am ajuns să ne plictisim de moarte. Credeți că este ceva chiar așa de rău să ne mai și distrăm un pic?

Dacă niște tineri se plictisesc, înseamnă că nu au destulă activitate pentru a-și cheltui energia. Tu ești un adolescent tipic și, asemenea tuturor celor de vârsta ta, dorești să te cheltuiești făcând ceva care să-ți și placă. Multe persoane mai în vârstă **uită** că și ele au fost odată tinere și de aceea nu înțeleg nevoia voastră de activitate.

După câte știu eu, numai cel care „știe totul“ se plictisește. Sper că nu este cazul vostru.

Eu vă sfătuiesc să vă organizați în grupuri și să vă găsiți activități care să stimuleze și pe ceilalți. Vă stau la dispoziție o mulțime de jocuri sănătoase, relaxante și curate.

În nici un caz, distracția nu este un lucru rău în sine. Rău este să abuzezi de ea și să-ți risipești astfel tot ceea ce Dumnezeu a pus în ființa ta. Biblia ne spune că: „Dumnezeu ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele“ (1 Tim. 6:17). Darurile lui Dumnezeu sunt la dispoziția noastră. Pentru a le cunoaște mai bine și pentru a le deosebi de ofertele mincinoase ale Diavolului trebuie să ții seama că: „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de primit, tot ce este de vrednic de iubit“ este dăruit de Dumnezeu pentru bucuria copiilor Lui.

Părinții mei sunt oameni foarte ambițioși și doresc ca eu să fac o facultate. Mie mi-ar place mult mai mult să îmbrățișez o meserie. Am ceva unelte și mi-ar place să lucrez în pădure. De fapt îmi doresc tare mult să ajung dulgher. Ce să fac?

După întrebarea care mi-ai pus-o înțeleg că te aflii încă în liceu și trebuie să te hotărăști asupra viitorului tău. Dacă nu ești încă în ultimul an, va trebui să mai aștepți cu luarea unei decizii definitive și să-i ascuți până atunci pe părinții tăi.

Eu cred că directorul liceului ar putea să-ți recomande câteva probe de aptitudini personale. Fără a fi întotdeauna fără greș, rezultatele lor îți vor putea fi de un real folos pentru orientarea ta.

Dacă ești mai mult înclinat înspre o muncă fizică, decât pentru studiul în bibliotecă, ai face bine dacă te-ai face dulgher. S-ar putea ca nici o altă muncă să nu-ți ofere mai multe satisfacții și, dacă aș fi în locul tău, eu m-aș ambiționa să ajung cel mai bun dulgher din lume.

Dacă ești creștin, roagă-te lui Dumnezeu și El te va călăuzi. Dacă încă nu ești creștin, eu te sfătuiesc să te predai în întregime Domnului. Nimic nu este sigur în viață, înainte de a rezolva această mare problemă.

Sunt un student creștin. Toți știu că la unul din cursurile pe care le frecventez, pentru a obține un rezultat bun trebuie neapărat să fii necinstit la examen. Toți copiază și mă întreb dacă am să fac rău dacă voi copia și eu? Mi-am dat seama chiar că profesorul respectiv cunoaște situația, dar include și el ochii.

Un creștin adevărat este întotdeauna în astfel de dileme de ordin moral și asta datorită proastelor obiceiuri ale celor care-l înconjoară. Adesea s-ar părea că este normal „să te dai pe brazdă“ și să mergi și tu „odată cu lumea“. Totuși, aceste situații de criză sunt cele mai bune prilejuri a ne cunoaște calitățile. Niciodată nu este pusă credința noastră mai mult la încercare ca în astfel de situații. Adevărata credință se dovedește atunci când trebuie să ne confruntăm cu răul în general. Dacă vei copia și tu, nu vei mai putea să ai pace în sufletul tău. Biblia spune: „ceea ce nu vine din încredințare este păcat“, și odată înfăptuit, păcatul acesta te va roade ca și cangrena.

Tu spui că „toți fură“. Eu nu cred ca tine. I-ai uitat pe creștinii adevărați care-L slujesc cu credincioșie pe Domnul Isus în școli, în magazine și peste tot în lumea asta.

Poate că te găsești astăzi în această dilemă tocmai pentru că în ultimul timp ai neglijat părtășia cu ei și ai pierdut pilda lor de trăire. Nu te lăsa biruit de rău, ci fă totul „ca pentru Domnul“. Mai presus de orice rezultate trebuie să urmărești ca El să fie mulțumit de ceea ce faci. Celelalte îți vor fi date „pe deasupra“ (Matei 6:33).

De când sunt la facultate mi-am dat seama că dacă nu intru în „viața de organizație“, sunt lăsat în afara tuturor activităților sociale de aici. În același timp, ceea ce cred și ceea ce sunt, fac să-mi displacă majoritatea programelor propuse de organizatori. Ce să fac? Să rămân „izolat“ de ceilalți sau să caut să găsesc un compromis?

De cele mai multe ori, creștinul nu se poate încadra în rândul celor care văd ceea ce se organizează „în lume“. Odată, Domnul Isus a spus: „Iată că vă trimet ca pe niște oi în mijlocul lupilor“ (Matei 10:16) și, cu toate că nu întotdeauna cei din lume corespund acestei metafore, fraza ne arată clar că între creștini și necreștini nu poate fi vorba de o reală părtășie, cu excepția reîmpăcării prin Christos.

Îmi dau seama că îți-ar plăcea să existe un compromis, dar eu îți spun că nu există. Dacă vei face unul, cel păgubit vei fi numai tu însuși. Chiar și aceia care astăzi fac totul ca să te atragă de partea lor, mâine te vor disprețui.

Dacă nu faci compromisul însă, vor ajunge toți să-ți respecte convingerile și fii sigur că mulți te vor invidia pentru tăria ta morală. Fie ca Domnul să-ți dea curajul și tăria pentru a putea fi un martor al Lui, chiar și în aceste împrejurări potrivnice.

Nu fi nici „mironosiță“. Caută să faci în așa fel ca viața ta să răspândească prezența lui Christos. Noi suntem „lumina lumii“. Fii agreabil și prietenos, dar nu-ți vinde credința ca să dobândești popularitatea.

„Un om lipsit de personalitate este lipsit de sens în orice fel de anturaj, căci nu anturajul te face „om“.

Cum aș putea să fiu creștin și totuși să nu par „bizar“ colegilor mei?

Dacă vei reuși să faci distincția între cele două planuri ale problemei tale rezolvarea se va simplifica foarte mult.

Important este ca tu să reușești să devii un bun creștin, iar aceasta implică o totală predare a vieții în mâinile Domnului Isus. Ceea ce ar putea rezulta din această situație reprezintă doar **consecințe secundare**, căci părerea oamenilor nu va mai avea atâta importanță, atunci când vei simți că Domnul este mulțumit de tine.

A fi un creștin adevărat este sinonim cu a trăi după principiile pe care le-a propus Domnul Isus și împlinit, a dobândi un „modus vivendi“ complet diferit de cel obișnuit în lumea de păcat. Este de la sine înțeles că el va părea „bizar“ celor care sunt străini de existența lui Christos. Unii te vor considera ciudat, dar nu te lăsa descumpănit de asta, căci mulți alții te vor admira în secret pentru tăria ta de caracter.

Fii foarte atent să nu capeți un aer de superioritate față de ceilalți, să nu crezi cumva că ești mai bun decât ei. Amintește-ți mereu că un creștin nu este decât un păcătos mântuit prin har și nu are nici un motiv să se laude sau să se umple de orgoliu.

Este foarte probabil că vei rămâne neînțeles și că se vor face multe glume pe seama ta, dar dacă vei suporta toate acestea cu răbdare și într-un duh de dragoste, Dumnezeu se va putea folosi de tine pentru a întoarce pe unii din colegii tăi la Christos.

Caută se le arăți mereu bucuria și fericirea pe care le trăiești. De fapt, noi suntem chemați să fim numai martori și suntem singurii oameni din lume care avem de ce să fim fericiți, căci noi știm cine sunem, cine este Domnul nostru, unde mergem și ce ne așteaptă acolo.

Roagă-te mult pentru colegii tăi și fii plin de dragoste. Dumnezeu te va binecuvânta și te va folosi pentru convertirea lor.

Am 18 ani și sunt îndrăgostită foarte tare. Părinții mei nu vor să mă mărit acum, căci ei cred că sunt prea tânără ca să-mi pot da seama de ceea ce vreau să fac. Ei vor să-mi termin întâi studiile, dar eu cred că împlinirea prin dragoste este mult mai importantă decât orice instruire. Ce ma sfătuiți să fac?

Nu am nici un motiv să mă îndoiesc de dragostea ta. Iubirea nu-și alege victimele după criteriul vârstei! Totuși eu sunt de acord și cu ceea ce spun părinții tăi și te sfătuiesc să te rogi mai mult pentru o bună rezolvare a acestei probleme, care-ți poate binecuvânta sau ruina întreaga viață.

O tânără care dă prea puțină importanță instruirii este pe cale de a-și minimaliza serios șansele pentru viitor. Trebuie să-ți spun că, deși am auzit de multe ori spunându-se că se poate trăi numai cu dragoste, personal eu nu am cunoscut pe nimeni care să fi reușit această performanță. Oare nu s-ar putea să rămâi îndrăgostită și să-ți continui și studiile?

O dragoste adevărată poate fi un minunat stimulent pentru studii, prin trezirea sentimentului de responsabilitate. Nu uita că dragostea este aceea care, mai mult decât orice alt sentiment, a inspirat realizarea celor mai multe din capodoperele literaturii, artei sau muzicii.

Ia bine seama! Există două feluri de dragoste: dragostea trupească, care este mai mult o atracție trupească între două persoane de sex opus, și dragostea adevărată, care se bucură de o puternică bază spirituală.

Dacă dragostea ta este autentică, ea va ști să aștepte. Biblia spune: „Dragostea este îndelung răbdătoare, dragostea este plină de bunătate, dragostea nu caută folosul ei“ (1 Cor. 13:4).

Mai presus de orice, asigură-te de călăuzirea lui Dumnezeu și fii hotărâtă să faci cu orice preț voia Lui. Numai atunci hotărârea ta va fi și cea mai bună.

Îmi dau seama că nu mai sunt ceea ce eram altădată. Sunt în ultimul an de liceu și fac parte dintr-o „gașcă” de șmecheri. Ne-am făcut de cap și cred că în materie de rău - am făcut cam tot ceea ce se poate face. Știu că dacă aș muri acum, m-aș duce în iad. Mama mea a fost creștină, dar a murit. Tatăl meu trăiește, dar mai mult este plecat de acasă. Nu mai vreau să mai continui așa și îmi este o teribilă teamă de moarte. N-ați putea să-mi dați și mie un sfat? Mai este și pentru mine o șansă?

Ai ajuns să-ți dai seama că ești un păcătos. Regreți asta și cauți o ieșire din impas. Oricât ți s-ar părea de ciudat eu trebuie să-ți spun că te afli pe calea cea bună și ești în singura stare potrivită pentru dobândirea mântuirii. Domnul Isus nu poate face nimic pentru cei orgolioși și mulțumiți de ei înșiși.

Ți se pare că Satana te-a înlănțuit, dar eu pot să-ți spun că „Christos este mai tare decât Satana” și deja l-a și învins. Iată de ce El este singurul care te poate scăpa din robia stricăciunii.

Te sfătuiesc să faci următorul lucru: caută-ți un loc liniștit și retras, îngenunchează și spune-i Domnului tot ceea ce te neliniștește. Povestește-I tot ce ai făcut împreună cu prietenii tăi, spune-I totul. Spune-I că, deși regreți ceea ce ai făcut, continui să trăiești în păcat. Roagă-L să te ierte, invită-L în inima ta să locuiască înlăuntrul tău și să-ți dea tăria necesară pentru a rezista ispitelor pe care le întâlnești în fiecare zi. Mulțumește-I apoi că te-a ascultat și că a acceptat să fie și Salvatorul tău.

Obișnuiește-te să te rogi în orice moment al zilei. Vorbește cu Domnul Isus despre toate situațiile întâlnite în cale și caută-I prezența de îndată ce simți că ai început să te clătini. În curând, te vei găsi în fața unei hotărâri decisive. Oprește-te și cere-I călăuzirea necesară. Întreabă-L dacă drumul pe care vrei să-l apuci este drumul pe care l-a pregătit El pentru tine.

Cât mai curând posibil, fă-ți rost de o Biblie și începe să o citești sistematic. Eu te sfătuiesc să începi să citești Evanghelia lui Ioan, apoi epistola lui Pavel către Romani, apoi tot Noul Testament și în urmă restul, de la un cap la altul.

Cere-I lui Dumnezeu să-ți vorbească prin Biblie și să-ți dea și putere să împlinești ceea ce El îți va spune.

Citește din Vechiul Testament cartea Proverbelor, câte un capitol în fiecare zi. Fă așa în fiecare lună și asta te va umple de bucurie.

Sunt într-o mare confuzie. Nu mai știu dacă sunt sau nu creștină. Mama mea are o poziție foarte bună în biserică iar tatăl meu face parte din comitet. Acasă însă, ei se ceartă mai tot timpul și uneori nu se potolesc decât când eu izbucnesc în plâns. Sunt oare ei creștini?

Bineînțeles că mi-ar folosi foarte mult să ascult și versiunea părinților tăi.

În general, toți adolescenții sunt niște idealști sentimentali care exagerează făcând uneori din discuții de familie, adevărate certuri.

Dar să admitem, așa cum spui tu, că părinții tăi se ceartă. Îmi dau seama că acesta este un lucru foarte neplăcut pentru tine și te poate aduce în situația de a te îndoi de propria-ți credință.

Când vei crește puțin mai mare, vei descoperi că și cei mai buni oameni ai lui Dumnezeu și-au avut și își au momentele lor de slăbiciune. Crizele de personalitate fac parte din viața fiecăruia dintre noi.

Dacă ești creștină, ai acum posibilitatea să-ți ajuți părinții. Biblia spune: „și le va mâna un copilaș“ (Isaia 11:6). Faptul că părinții tăi încetează cearta atunci când tu începi să plângi mă face să cred că ei te respectă și nu le este indiferentă părerea ta. Te sfătuiesc să stai într-o zi „calmă“ de vorbă cu ei și să le spui deschis ceea ce mi-ai scris și mie. Sunt sigur că atmosfera din căminul vostru se va schimba.

Adesea copiii sunt pricina neînțelegerilor familiale. Ia seama să nu întretii focul printr-o atitudine egoistă. Biblia declară: „nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși“ (Filip. 2:3).

În ultimul timp, am ieșit de câteva ori cu un băiat, dar în prezența lui simt un sentiment straniu de teamă. Am refuzat o întâlnire pentru sâmbăta următoare, pentru că mi-e frică de tipul de oameni cu care se întâlnește. Am procedat bine?

Sunt foarte bucuros să citesc ceea ce mi-ai scris. Eu cred că ai ascultat de vocea tainică a intuiției și bine ai făcut. Ce bine ar fi dacă și alte fete ar face adesea la fel! Este mult mai bine să renunți la o prietenie, decât să-ți distrugi viața.

De curând, la New York, câteva tinere își însoțeau prietenii care și-au ucis într-o încăierare câțiva rivali. Îmi imaginez că acum tinerele acelea ar dori să fi ascultat mai mult de conștiința lor, care le sfătuisese să rămână acasă. Astăzi, pentru că n-au procedat așa, sunt în mare încurcătură.

Există atâția tineri potriviți și plăcuți pentru o plimbare prietenească! Eu cred că nici o fată n-ar trebui să iasă cu un băiat de care îi este teamă. Un tânăr care manifestă apucături violente, care este plin de duritate ar trebui să fie ocolit ca și o ciună. Este foarte trist să vezi cum tineri stăpâniți de un puternic complex de inferioritate cred că impresionează sexul opus purtând la ei cuțite sau tot felul de alte arme periculoase.

Dintotdeauna a fost nevoie de mai mult curaj pentru a fi bun, decât pentru a deveni o „lichea“.

Iată de ce, eu îți admir raționamentul care te-a făcut să renunți la întâlnirea de sâmbătă. Dacă toate fetele ar proceda la fel, poate că băieții ar

înțelege că este preferabil să caute să-și dovedească calitățile personale în singurătate, nu dându-se „mari“, atunci când au în spate protecția „bandei“.

În școala mea este o fată care îmi dă mereu târcoale, șoptindu-mi tot felul de cuvinte drăgăstoase. Părinții mei m-au sfătuit să fiu amabil și politicos cu ea, tocmai pentru că sunt creștin. De câte ori fac însă așa, ea devine din ce în ce mai îndrăzneată și mai ademenitoare. Vă rog să-mi spuneți ce trebuie să fac?

Se pare că prietena ta prezintă simptomele unei anomalii sexuale. Ar putea chiar deveni un real pericol, dacă ar fi încurajată.

Trebuie să recunosc că problema pe care mi-ai pus-o nu este de loc ușoară, și nici poziția ta nu este prea comodă. Părerea mea este că tu, cu-noscându-i defectul, trebuie totuși să încerci să o ajuți.

Adesea creștinii fac marea greșeală de a crede că nu pot ajuta pe altcineva decât dacă devin foarte intimi și fac confidențe. Calitatea noastră de martori nu ne cere așa ceva.

Caută să fii foarte cinstit și categoric în relațiile tale cu fata aceea. Fii amabil și deschis în mărturia ta creștină, dar nu aluneca înspre intimități, și, mai ales, nu-i face complimente. Fii foarte atent să nu încerci cumva să te admire mai mult pe tine decât pe Domnul Isus. Numai El o poate ajuta; tu nu poți decât să complici situația.

Biblia spune: „cel înțelept câștigă suflete“ (Prov. 11:30). Înțeleptul nu este înțelept pentru că el câștigă suflete, ci câștigă suflete tocmai pentru că este înțelept.

Vezi să nu te prostească!

Am fost crescută într-o familie în care consumul de alcool era un lucru obișnuit. Astăzi, fata mea manifestă aceleași inclinații spre băutură. Care este soluția pentru această situație?

Sunt foarte necăjit pentru tine și totuși mă și bucur pentru că, măcar astăzi, regreți sincer starea în care ai ajuns. Problema care te frământă pe tine este problema a mii de familii din timpul nostru. Alcoolismul înaintează cu pași uriași. Astăzi, el este considerat o „maladie“ și se fac încercări de a-i convinge pe oameni să bea cu măsură. Într-un asemenea context, eu nu văd decât o singură soluție: abținerea totală! Lichiorurile nu sunt necesare nici pentru sănătate și nici pentru a da un tonus plăcut vieții.

Alcoolismul este cauza unor necazuri de nedescris. În cartea Proverbe este scris: „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept“ (22:1).

Aceste cuvinte au fost scrise acum aproape trei mii de ani, dar ele sunt la fel de adevărate și astăzi. Băuturile dezleagă limba, micșorează toate oprelițele și pot fi izvorul multor rele.

Te sfătuiesc să-I ceri lui Dumnezeu să-ți ajute fiica, iar tu caută imediat mijlocul de a îndrepta răul deja făcut. Condu-ți copilul la Christos și El îi va da biruință asupra acestei patimi, iar, pe deasupra, îi va face parte și de o viață așa de îmbelșugată în realizări, încât ofertele înșelătoare ale alcoolului vor rămâne palide și sărăcăcioase.

Sunt în prima fază a adolescenței, dar credința mea în Domnul Isus este deja matură. Nici tatăl meu și nici mama mea nu sunt creștini și nu vor să mă lase să merg la biserică. Preferă să mă vadă stând pe acasă. M-am dus totuși de câteva ori pe furiș, dar nu-mi găsesc liniștea pentru că îmi dau seama că asta a însemnat neascultare de părinți. Va trebui să merg în continuare fără știrea lor la ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, sau ce să fac?

Părinții tăi nu sunt rezonabili; ei nu-ți permit să faci singurul lucru care ar face din tine un fiu de care să fie mândri. Ochii lor sunt întunecați de Diavol și nu-și pot vedea acum enorma greșală. Biblia spune: „Dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia“ (2 Cor. 4: 3,4). Nu te descuraja și nu te înfură din pricina asta. Părinții tăi au nevoie de rugăciunile tale și de exemplul tău personal. Așa cum părinții își pot conduce copiii la Christos, tot așa și copiii își pot întoarce părinții la Domnul.

Ca răspuns la întrebarea ta, eu te sfătuiesc ca să profiți de orice situație posibilă pentru a asculta Evanghelia, ascult-o la radio, citește-o în Biblie și în literatura creștină bună. Acasă, fii un exemplu creștin, ascultându-ți părinții chiar și atunci când ei nu au dreptate.

Curge multă apă pe râul nelegiuirii astăzi, dar conștiința ta a avut dreptate; nu poți încerca să aduci pe alții la adevăr trăind în minciună.

Am fost ales de curând în funcția de șef al clasei. Ca și creștin, nu pot participa la multe din activitățile pe care le implică o astfel de funcție. Mă sfătuieți să demisionez sau există o cale pentru a-mi păstra funcția?

Toată viața va trebui să iei decizii în astfel de situații.

Prin ea însăși, funcția de șef de clasă nu are nimic criticabil. Dimpotrivă, ea te pune într-o situație în care poți depune o mult mai eficace mărturie pentru Christos. Nu uita că tu nu ești responsabil de faptele celorlalți. Alegerea ta a avut drept scop numai o muncă de îndrumare și de coordonare a celorlalți. Atâta timp cât poți să-ți asiguri o poziție clară și fără compromisuri, fă din situ-

ația ta privilegiată un mijloc pentru vestirea Evangheliei. Domnul Isus le-a recomandat ucenicilor Săi să fie: „Prudenți ca șerpui și fără răutate ca porumbeii“ (Matei 10:16).

Fă-ți bine datoria și câștigă admirația și respectul tuturor. Numai atunci, cei din jurul tău vor accepta și mărturia ta și influența ta creștină. Noi suntem „sarea pământului“ și, de aceea, trebuie să pătrundem peste tot cu mesajul Domnului Isus.

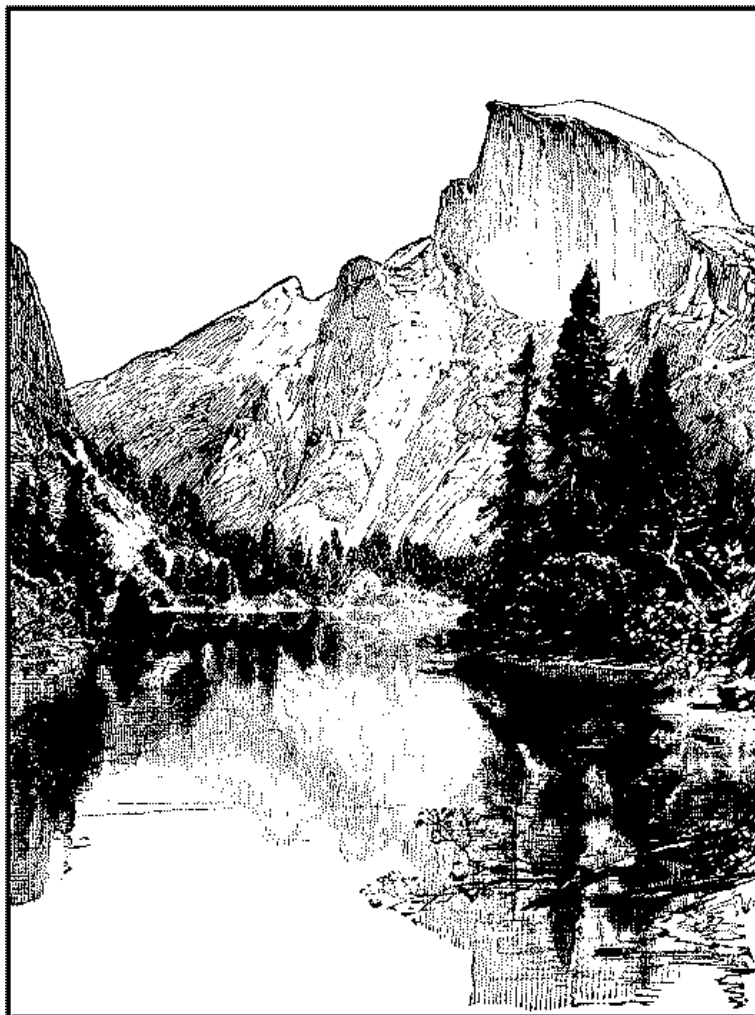

Am comis un păcat groaznic și vreau să știu dacă am să merg pentru asta în iad. Am numai cincisprezece ani și m-am culcat cu un bărbat însurat. Este posibil ca să fiu iertată de Dumnezeu, dacă mă căiesc cu adevărat de păcatul meu?

Biblia ne învață că, înainte de a dobândi iertarea pentru păcatele noastre, trebuie să ne pocăim de ele. Păcatul pe care l-ai săvârșit este foarte grav; te-ai profanat și pe tine și ai profanat și una din cele mai sacre instituții care există: căsătoria.

Desfrâul este condamnat peste tot în paginile Sfințelor Scripturi. Sub legea lui Moise, el era pedepsit cu moartea (Levitic 20:10 ; Deut. 22:22-24).

Totuși, oricât de murdar ar fi păcatul acesta, Dumnezeu poate să-l ierte. Citește Ioan 8 : 3-11, dar nu uita că, fără pocăință, nu există nici o speranță de iertare; iar pocăința înseamnă mult mai mult decât o simplă părere de rău. Ea înseamnă că, prin ajutorul lui Dumnezeu, tu renunți, odată pentru totdeauna, la păcatul tău și ești hotărâtă să nu-l mai repeți.

Ce trebuie să știe părinții ...

Fiica mea, în vârstă de 13 ani, a început să mintă în așa hal că nu mai pot crede aproape nimic din ceea ce-mi spune. S-a apucat și de fumat și este pe cale de a-și pierde toate prietenii bune pe care le are. Totuși, rezultatele ei școlare sunt în continuare bune; merge la școala duminicală și la biserică. Puteți să mă ajutați?

Nu mi-este greu să te înțeleg, atunci când spui că purtarea fiicei tale îți produce neazuri.

Eu cred că ea străbate acum „anii dificili“ ai adolescenței. Nu mai este un copil și, ca să pară mai matură, a început să imite câteva obiceiuri pe care le-a văzut la oamenii mari. Din păcate, se pare că le-a ales chiar pe acelea care și la oamenii mari sunt regretabile.

Totul izvorește dintr-o lipsă de siguranță și de stabilitate. Iată de ce, mai mult ca oricând, ea are nevoie de înțelegere și de dragoste. Îi lipsește un sfătuitor și un model, pe care să se simtă înclinată să-l imite. Caută ca să fii tu însăși această persoană, dându-i un model de siguranță și de armonie.

Cred că ar fi foarte bine dacă ai avea o discuție sinceră și deschisă cu ea. Dacă ai comis greșeli, fii sinceră și recunoaște totul.

Nu-mi spui dacă fata ta și-a predat viața în mâinile Mântuitorului. După părerea mea, ea se află tocmai la vârsta la care copiii dobândesc capacitatea unei credințe vii și personale. Încurajează-ți fata să pornească pe drumul cel bun, primindu-L pe Domnul Isus. Dacă până acum tu ți-ai cam neglijat pro-

pria ta viață creștină și nu ai ajutat-o printr-un exemplu bun, acum este momentul să începi o nouă experiență spirituală, mână în mână cu fiica ta.

Fata mea este pe punctul de a se mărita cu un tânăr care nu este creștin. Cred că trebuie să fac totul ca să împiedic această căsătorie, dar nu știu ce să fac pentru a ajunge la acest rezultat. Trebuie să-i arăt că Biblia INTERZICE o astfel de unire?

Nu găsești oare că este cam târziu să-i atragi acum atenția fetei tale? Eu mă tem că nu vei mai reuși să faci mare lucru. Orice ai întreprinde va fi socotit ca un amestec nedorit și neîndreptățit în problemele altcuiva.

Ar fi trebuit să o înveți optica creștină asupra căsătoriei, mult timp înainte ca ea să înceapă să-și materializeze proiectele. Trebuia să o înveți să iubească valorile creștine. Astăzi nu s-ar mai fi îndrăgostit de un necreștin și ar fi fost în stare să ia o hotărâre înțeleaptă.

Nu de căsătoria ei necreștină mă tem eu cel mai mult, ci de calitatea creștinismului pe care și l-a însușit.

Biblia spune că : „Femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie clevetitoare, nici dedate la vin; să învețe pe alții ce este bine, ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu“ (Tit 2:3-5).

Dacă ți-ai fi făcut datoria pe când fiica ta era încă micuță, astăzi nu te-ai fi găsit în fața unei astfel de probleme.

Există câteva lucruri în viața pe care nu le mai putem repara și, cu toate că Domnul ne iartă greșelile, trebuie să suportăm adesea necazurile pe care noi singuri ni le-am provocat înainte de a veni la Domnul.

Cu toate acestea, eu te sfătuiesc să cauți să ai o discuție sinceră cu fata ta, iar apoi să vă rugați împreună. Încredințea-i problema aceasta lui Dumnezeu spre rezolvare. El poate schimba situația, chiar și în ultimul moment.

Fiul nostru de 16 ani nu ne mai ascultă și ne temem ca nu cumva să devină un copil-problemă. Amândoi muncim în producție. Puteți să ne recomandați un loc unde am putea să-l trimitem și să-l știm ocupat cu treburi serioase?

Nimic nu poate înlocui casa părintească, mai ales pentru un copil de 16 ani. Cei mai mulți băieți ai zilelor noastre devin „copii-problemă“ tocmai din cauza îndepărtării de căldura căminului părintesc.

Pentru viața de mai târziu, orice copil are nevoie de căldura familiei și de disciplinarea părintească.

Cel mai bine ar fi, dacă v-ați putea mulțumi cu un câștig mai mic și dacă v-ați putea face astfel rost de timpul liber necesar educării fiului vostru. Dacă

vă preocupă într-adevăr soarta copilului vostru, faceți-vă acum timpul liber necesar educării lui. Căutați să-l învățați principiile fundamentale ale unui caracter sănătos. Deprindeți-l cu valorile spirituale. Ajutați-l să-și înțeleagă poziția față de Dumnezeu.

Soluționarea problemei voastre depinde numai și numai de voi. Nu o amânați, căci uneori timpul aduce schimbări imprevizibile și insurmontabile. Aduceți-vă aminte că dragostea nu poate fi înlocuită cu nimic, iar disciplina ei este cea mai durabilă.

Sunt mama a doi băiețași cărora le place foarte mult să se uite la televizor. Din nefericire, ei privesc astfel prea multe scene de violență. Ce să fac pentru a stăvilii acest val de brutalitate care îi amenință?

Nu încape nici o îndoială că producătorii de emisiuni de televiziune abuzează de un anumit gen de emisiuni. Ei doresc să atragă cel mai mare număr de spectatori, făcând astfel ca reclamele lor să fie cât mai eficace. Cu alte cuvinte, ei livrează ceea ce se vinde mai bine pe piață.

Atâta timp cât majoritatea telespectatorilor vor accepta programele îmbibate cu scene de violență, acestea vor continua să existe. De altfel sunt și cele mai ușor de realizat, nesolicitând decât un minimum de cheltuieli și de ...talent.

Tu ai putea trimite o scrisoare de nemulțumire la stația de televiziune și-i poți sfătui și pe alții, cât mai mulți, să se alătore gestului tău. A sosit timpul ca o voce creștină să-și spună cuvântul și în această problemă. Domnul Isus ne-a spus: „voi sunteți sarea pământului“ (Matei 5:13), înțelegând prin aceasta că El vrea ca influența noastră să se răspândească peste tot.

În același timp, învață-ți băiețașii să facă ei înșiși o triere a emisiunilor de televiziune; „Nu tot ce zboară se mănâncă“. Sunt foarte multe emisiuni pe care trebuie să le interzicem copiilor noștri să le vadă. De fapt, ei nu ar trebui să fie lăsați să vizioneze decât una sau două pe zi.

Dacă ți-ai trimite copiii în pădure să culeagă ciuperci, sunt mai mult ca sigur că nu le-ai da voie să mănânce din ele, înainte ca tu să le separi pe cele bune de cele otrăvitoare!

Sunt văduvă și am două fete adolescente. Nu sunt fete rele. Eu sunt un mădular activ în biserică și gândesc că toți copiii lui Dumnezeu trebuie să fie complet separați de lume. Tocmai în această privință, fetele mele sunt puțin cam neascultătoare. Ce trebuie să fac?

Oare tu ești „separată de lume“ sau ești una din adeptele unui sistem de pozitate religioasă care nu stă în picioare la un examen serios din partea Domnului Isus?

Nu vreau să te rănesc cu cuvintele mele. Recunosc că problema ta este dificilă și delicată. Dar vreau să fii foarte sigură că „separarea de lume“ de care pomeneai este cu adevărat o „separare“ creștină, care pătrunde realitățile vieții, „cercetând toate lucrurile și oprind ceea ce este bun“.

Cei mai falși creștini sunt aceia care se înconjoară jur-împrejur cu un zid de „tabu“-uri și care-i lasă pe toți ceilalți oameni în afara acestor ziduri.

Adu-ți aminte că adolescenții sunt plini de viață și că au nevoie de fericire. Veghează ca nu cumva creștinismul pe care-l profesezi să le displacă tocmai pentru că este monoton și plin de interdicții.

Adevăratul creștinism nu este acela al expresiilor: „nu lua, nu gusta“, ci al optimizărilor îndemnuri: „îndeamnă-i să facă...“ și „să fie cei dintâi în facerea...“. El nu închircește existența răpindu-i bucuriile, ci o propulsează spre împliniri călăuzind-o pe drumul cel bun.

Nu vreau să spun prin aceasta că nu există lucruri pe care un creștin nu trebuie să le facă (cea mai mare parte a celor 10 porunci osândesc păcate bine precizate), dar este tentant pentru oamenii care trec de o anumită vârstă, să extindă aceste interdicții și asupra unor lucruri care sunt în ele însele bune și nevinovate.

Am auzit de curând o glumă pe care vreau să ți-o spun: doi bătrâni stau de vorbă și unul întreabă: „Știi ce e rău la tineretul de astăzi?“ „Nu“, răspunde celălalt. Să-ți spun eu atunci: „Cel mai rău lucru pe care îl au ei, este faptul că noi nu ne mai putem număra în rândul lor“!

Am pe masa mea de lucru scrisoarea unui băiat căruia îi plac „luptele“ pe care le practică într-o asociație sportivă creștină. Mama lui găsește însă că lucrul acesta este periculos și foarte puțin potrivit pentru un tânăr creștin. Vezi tu, ea face greșeala de a confunda un sport de competiție cu distracțiile nesănătoase. Ferește-te să faci și tu așa ceva. Dimpotrivă, obișnuiește-te să participi la toate bucuriile fetelor tale. Fă din creștinism ceea ce este de fapt el prin excelență: o trăire plină de bucurie și de voieșie.

Peste toate acestea, cere-I zilnic lui Dumnezeu înțelepciunea care să te învrednicească să-ți îndeplinești cu destoinicie misiunea de părinte.

Când copiii au crescut

De câțva timp, mă îngrijorează starea fiicei mele. A început să nu-mi mai spună toate problemele ei. Bănuiesc că își face proiecte de căsătorie, dar mie nu mi-a spus încă nimic. Trebuie să insist ca ea să mi se destăinuească sau este mai bine să aștept?

Dacă, așa cum se pare, ai pierdut încrederea fiicei tale, este prea târziu acum să încerci să o mai recâștigi. Probabil că ai uitat că ea a crescut și că a ajuns o persoană în toată firea. Probabil că ai deziluzionat-o, considerând problemele cu care venea la tine lipsite de importanță și tratând-o mereu ca pe un copil. Mai mult decât orice altceva, această lipsă de simpatie și de respect este adevăratul motiv pentru care copiii își pierd încrederea în părinți și se înstrăinează de ei.

Cu siguranță că ai neglijat să observi sentimentul de dragoste pe care ea începuse să-l nutrească față de tânărul pe care și-l dorește acum de soț.

Există o singură posibilitate de redresare. Aceea de a reuși să-ți convingi fiica că te interesează ceea ce se petrece cu ea, nu pentru a o cicăli, ci pentru a participa la bucuria ei.

Atunci când o tânără este îndrăgostită, nimeni nu o mai poate învăța cum să-și aleagă soțul, este prea târziu. Lecția aceasta trebuia să-i fi fost predată mult mai devreme.

Nu uita că, în multele noastre eșecuri, putem să mai sperăm totuși în ajutorul lui Dumnezeu. Cere-I o înțelepciune și o putere de înțelegere spe-

cială. El este preocupat de tot ceea ce ni se întâmplă și, dacă dorești să se rezolve totul după voia Lui, lasă-L pe El să îndrepte greșelile comise de tine.

Fata noastră de 18 ani s-a îndrăgostit de un tânăr cu care vrea neapărat să se căsătorească. Ne plânge inima în noi văzând-o că vrea să facă o mezalianță. Puteți să ne ajutați cu un sfat?

Dați-mi voie să vă reamintesc faptul că există două lucruri pe care nu le pot hotărî niciodată părinții, oricât de mult ar insista ei. Primul este data la care să se îndrăgostească copiii, iar al doilea este persoana de care se îndrăgostesc ei.

Vă înțeleg zbciumul neputincios, dar haide să analizăm puțin situația voastră și să vedem dacă nu cumva vă grăbiți, trăgând niște concluzii greșite.

Mai întâi, ce înțelegeți voi prin „mezalianță“?

Înțelegeți prin ea că tânărul este dintr-o poziție socială inferioară fiicei voastre? Vă împotriviți umirii lor numai din motivul acesta?

S-a întâmplat ca prinți și regine să se căsătorească cu oameni de rând. Prințul moștenitor al Japoniei s-a însurat cu fiica unui negustor și toată lumea a fost mulțumită.

Mie mi se pare că vă interesează situația socială a viitorului soț al fiicei voastre mai mult decât caracterul lui și asta nu este bine. Trebuie să căutați să aflați dacă el este creștin, dacă este cinstit și înțelept și dacă, prin ceea ce este el în el însuși, o poate face fericită pe fata voastră.

Cunosc mulți tineri din societatea „bună“ care au făcut căsătorii lamentabile.

Pe de altă parte, mie mi se pare că fiica voastră este un pic prea tânără ca să se gândească la măritiș. O sfătuiesc să se asigure că tânărul de care este acum îndrăgostită este acela pe care Dumnezeu l-a ales pentru ea, iar apoi să ...mai aștepte cel puțin doi ani. Acest răgaz vă va ajuta mult și pe unii și pe ceilalți.

Și eu și soțul meu suntem creștini de foarte multă vreme. Avem o fiică de peste 30 de ani care stă împreună cu noi. Ne ajută pe acasă, dar nu are nici un proiect pentru propriul ei viitor. Ce responsabilități avem noi față de ea?

Este evident că fata voastră încă nu a înțeles că vine o vreme când fiecare dintre noi trebuie să ne luăm viața în serios și să ne străduim să facem față responsabilităților care ne revin.

Eu cred că ați fost niște părinți prea buni și că, cel puțin în această situație nu ați știut să manifestați fermitatea necesară trezirii fetei voastre la realitate. Vă sfătuiesc să stați de vorbă cu ea în prezența pastorului vostru sau a altei persoane pe care știți că ea o respectă. Faceți-o să înțeleagă că v-ați asumat partea voastră de responsabilități pregătind-o pentru viață, dar că, de acum, trebuie ca ea să devină independentă.

Ar fi foarte bine pentru ea să-și găsească o slujbă undeva departe de voi și să poată să-și facă acolo un rost al ei. Cu cât va întârzia mai mult să ia această decizie, cu atât îi va fi mai greu.

Poate că fata voastră se îngrijorează prea mult de ceea ce se va putea întâmpla cu voi după plecarea ei. Asigurați-o că puteți foarte bine să vă purtați singuri de grijă.

Nu mi-a plăcut niciodată soțul fiicei mele. Nu mă pot înțelege cu el și simt că mă detestă. Ce trebuie să fac într-o astfel de situație?

Tânărul este acum ginerele tău și trebuie să-l accepți ca pe soțul fetei tale.

Este alesul inimii ei și dacă o iubești, trebuie să accepți alegerea ei. Altfel, între tine și ei se va căsa în curând o prăpastie fără fund și fără....remediu.

Dacă nu vrei să pierzi și afecțiunea fiicei tale, trebuie să-ți privești ginerele cu dragoste și cu înțelegere. Nu ai altă alternativă.

Cere-I lui Dumnezeu să-i facă fericiți și păstrează-ți prejudecățile pentru tine. Fă-le mici servicii și poartă-te cu amabilitate cu ei. Dacă vă încredințați cu toții în mâna Domnului, vei vedea în curând că situația se va schimba și ginerele tău nu ți se va mai părea ... chiar așa de rău. Ba poate că îl vei găsi chiar un om simpatic. Nu uita că dragostea adevărată se oferă celui ce are nevoie de ea, nu celui ce o merită; „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre“ (1 Ioan 4:10).

Există o tendință vinovată în inima fiecărui părinte: aceea de a dori să-și prelungească trăirea în viața copiilor săi. Așa ceva este nerezonabil și periculos. Fiecare trăiește pentru sine și moare pentru sine. De ce crezi că trebuie neapărat să te îndrăgostești și tu de soțul fetei tale, pentru ca ea să fie fericită?

Nu ție trebuie să-ți placă băiatul, ci celei care l-a ales de soț. Multe mame iubitoare devin soacre acre, de parcă au intrat ele însele într-o a doua căsătorie care nu le este pe plac!

Am doi copii, care sunt acum oameni în toată firea. Una din murorile mele are o fire teribil de geloasă și de posesivă. Nu-i place ca fiul nostru să ne facă vizite și numai rareori ne permite să ne vedem nepoții. Această atitudine ne produce multă suferință. Ce putem face?

Rezolvarea acestei neplăcute situații stă în mâinile fiului vostru. După părerea mea, el ar fi trebuit să ia o poziție hotărâtă încă de la început și să nu-i permită soției sale să-l conducă.

Biblia spune că bărbatul este capul femeii și că aceasta trebuie să-i fie supusă (Efes. 5:22-23). În situația lor, se pare că rolurile s-au inversat. Este regretabil că fiul vostru s-a căsătorit cu o femeie așa de nesociabilă, dar pentru că acum nu mai puteți schimba nimic, vă sfătuiesc să-i arătați fiului vostru cât

de mult vă face această situație să suferiți. Cereți-i să-și impună punctul de vedere în treburile familiei. Pe de altă parte, aveți grijă să nu cauzați o tensiune între el și soția lui și să-i faceți să nu se mai înțeleagă.

Probabil că fiul vostru este fericit cu soția lui și nădăjduiesc că și copiii lui au o mamă bună. Când vi se ivește ocazia, dați dovadă de cea mai mare atenție și de cel mai mare respect pentru nora voastră. Faceți-o să-și dea seama că nu aveți nici o intenție să-i acaparați soțul sau copiii și vegheați ca nu cumva sentimentul geloziei să apară chiar în propria voastră inimă.

Rugăți-L pe Dumnezeu să îndepărteze toate barierele și să vă unească prin dragostea față de El și unii față de alții.

Sunt o văduvă creștină, mamă a șapte copii. Una din fetele mele s-a căsătorit cu un bărbat care mai fusese deja căsătorit de trei ori. Mi se pare că a intrat în păcat cu ochii deschiși și cu bună știință. Trebuie să-i permit soțului ei să vină la mine și să-l primesc în casa și-n inima mea? Cum aș putea-o face?

Nu mi-ai scris nimic despre primele căsnicii ale acestui bărbat, dar deduc din indignarea ta că a divorțat. Vreau să-ți spun trei lucruri privitoare la situația în care te găsești.

Mai întâi, ceea ce trebuie să nu se întâmple s-a întâmplat; fiica s-a măritat cu bărbatul acesta și nu mai poți face nimic ca să schimbi situația. Căsătoria aceasta nu este, nici pe departe, ceea ce ți-ai dorit pentru ea. Din nefericire, noi părinții nu putem hotărî șihotărârile copiilor noștri.

Apoi, se poate ca acest om să nu fi fost încă nici odată în tovărășia unui creștin adevărat. Oferă-i tu acest prilej și poate că vei reuși să-l întorci la Domnul.

În sfârșit, nu este creștinește să fugi de necredincioși. Domnul Isus a stat la masă cu vameșii și cu păcătoșii, iar noi nu suntem nici pe departe tot așa de neprihăniți ca și El. Fă tot ceea ce poți ca tu și fiica ta să-l ajutați să-și clădească, de data aceasta, un cămin creștin.

Vă rog să mă ajutați în situația delicată în care am intrat. Sunt o văduvă creștină. Fiul meu, care își terminase stagiul la medicină, s-a căsătorit și vrea să plece ca medic misionar. Nu trebuie oare să-l împiedic să-și distrugă astfel viața și talentele?

Ar trebui să fii recunoscătoare lui Dumnezeu că ai un fiu căruia El i-a făcut cinstea să-l cheme ca misionar. Departe de a-și distruge viața și calitățile, el va putea astfel să le folosească mult mai bine decât ar fi făcut-o în patrie.

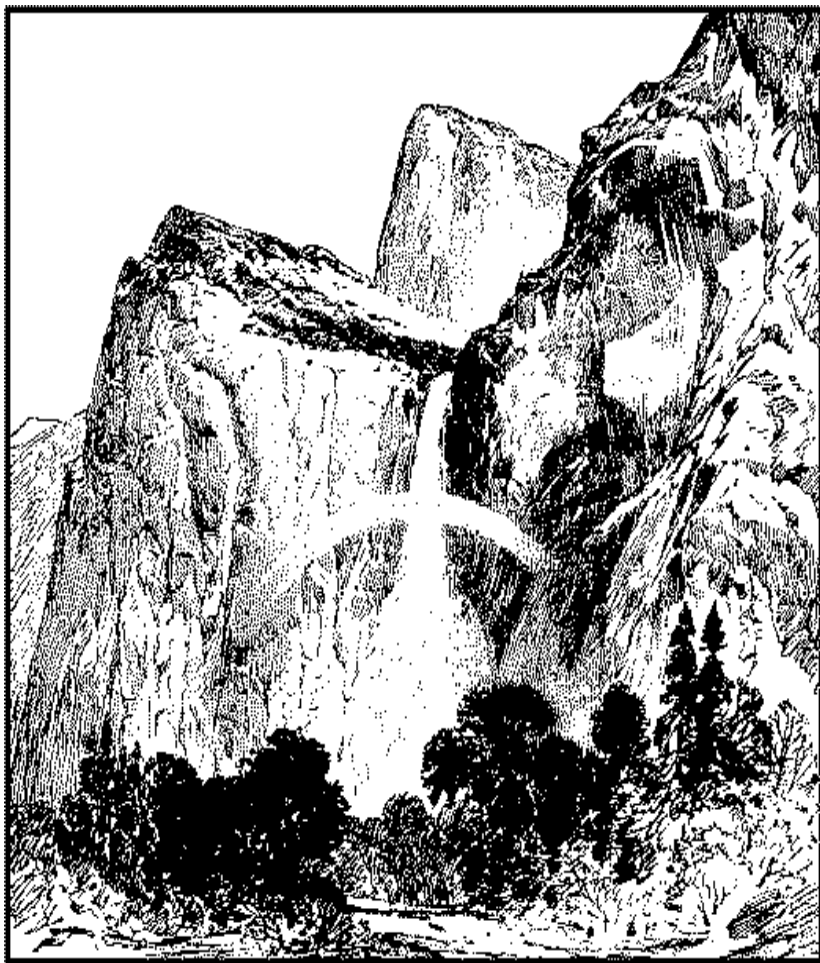
Am avut ocazia să vizitez multe tabere misionare și mi-am putut da seama că misionarii sunt cei mai buni ambasadori ai țării lor în străinătate. Dar, ceea ce este mai important este că ei duc Evanghelia, duc dragostea și harul mântuitor al Domnului Isus oamenilor care au nevoie de ele.

Domnul Isus a spus: „Cel ce va voi să-și scape viața, o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga“ (Matei 16:15).

Prin aceste cuvinte, El vroia să spună că o viață trăită în mod egoist este o viață irosită, în timp ce o viață trăită în slujirea altora împlinește voința Lui.

Îmi dau seama că îți este greu să te desparți de băiatul tău. Totuși, eu te sfătuiesc să privești ca pe o onoare chemarea pe care Dumnezeu i-a făcut-o. Cu siguranță că fiul tău nu va face avere, dar el va ajuta oamenii și va strânge comori pentru veșnicie.

Am întâlnit odată un misionar care, trăind în condiții foarte primitive și lucrând în situații foarte potrivnice, a fost totuși unul dintre cei mai fericiți oameni pe care i-am întâlnit vreodată. El împlinise voia lui Dumnezeu pentru viața lui și Dumnezeu se folosea acum de el pentru a întoarce sufletele la Christos. Crede-mă că nu există altă fericire mai mare ca aceasta.

Problemele vieții profesionale

Ezită să mă angajez într-o afacere pe cont propriu pentru că, dacă aș face-o, ar trebui să lucrez câteodată și Duminică. Vreau să știu părerea dumneavoastră despre un serviciu care trebuie făcut și Duminică.

Mi-ar place ca toți oamenii să poată să pună deoparte Duminică ca pe o zi închinată Domnului. Aceasta ar da fiecăruia posibilitatea să ia parte la serviciile divine sau la o altă activitate creștină. Nimic nu împiedică mai mult progresul Evangheliei ca profanarea zilei Domnului. Dacă nu vă afectează prea mult renunțarea la serviciul de care aminteați.

Totuși, trebuie să spunem și că, de multe ori, creștinii sunt în primejdie de a cădea într-o formalitate rigidă în ceea ce privește repausul duminical... Trebuie să veghem ca întotdeauna să ne păstrăm libertatea pe care Domnul Isus a dobândit-o pentru noi. Nimic nu trebuie să ne fie mai scump decât această libertate prin care „toate lucrurile ne sunt îngăduite“. Nu trebuie să devenim robii unui creștinism formalist înghețat în datini și în rânduieli, gâtit de răstălmăcirea principiilor care ar fi trebuit să-i îmbogățească existența. Prima și cea mai mare poruncă este să-L iubești pe Domnul Dumnezeu tău și pe aproapele tău.

Hotărârea pe care trebuie să o iei depinde numai de tine, căci numai tu ești și cel care va trebui să dai socoteală înaintea lui Dumnezeu de ceea ce ai făcut cu banii și cu timpul pe care ți l-a încredințat.

Oricum, nu-i dai voie lucrului de care te ocupi să devină un obstacol în calea creșterii tale spirituale și a slujirii față de Christos.

Oare trebuie să spui totdeauna adevărul? Chiar și atunci când știi că el poate zdrobi inima cuiva? Eu lucrez în afaceri și mă întreb dacă sunt obligat să spun tuturor adevărul despre afacerile mele.

Am să-ți răspund, apropiindu-mă de subiectul acesta dintr-un cu totul alt punct de vedere.

Întotdeauna este o înșelăciune să fii necinstit, minciuna nu este justificată niciodată și prin nimic. Dumnezeu este împotriva ei și, mai devreme sau mai târziu, conștiința se va trezi și va condamna neadevărul. N-am văzut niciodată măcar un singur om care să-și fi ruinat familia pentru că a fost cinstit. Bineînțeles că nu este înțelept să vorbești în dreapta și în stânga despre afacerile tale, dar să ajungi să trebuiască să ascunzi adevărul chiar și de membri familiei tale nu este câtuși de puțin o stare normală. Dacă afacerea a fost corectă pentru tine, nu trebuie să te ferești s-o destăinuie și celor dragi, care îți respectă corectitudinea. Biblia spune: „Cine se îndoiește și mănâncă este osândit, pentru că nu mănâncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare este păcat“ (Romani 14:23).

Nu fă nimic înainte ca să dispară orice umbră de îndoială. Această metodă este cea mai bună cale de a rezolva toate problemele tale.

Sunt polițist și m-am întors de curând la Domnul la una din predicile dumneavoastră. A doua seară chiar, am prins un tânăr care comisese un delict și l-am condus la o pocăință sinceră și la o credință adevărată. Mi-a promis că se va lăsa de rele, iar eu i-am dat drumul. Am făcut ceva rău dându-i drumul?

Te felicit pentru faptul că i-ai vorbit tânărului direct despre nevoile lui spirituale. Este minunat să știi că există polițiști care depun mărturie despre Isus Christos, Mântuitorul lor personal. Ai făcut mult mai mult decât să prinzi un vinovat și să-l pedepsești. Dumnezeu s-a folosit de tine pentru a câștiga un suflet.

Totuși, trebuie să ne gândim că, atunci când a comis delictul, tânărul nostru a produs oarecare daune cuiva, iar datoria ta este aceea de a apăra societatea. Nu cumosc toate amănuntele; poate ai procedat așa în virtutea unui drept pe care ți-l dă funcția, ca reprezentant al ordinii publice, dar mie mi se pare că nu a fost totuși prea înțelept să eliberezi un astfel de om. După ce s-a întors la Dumnezeu, tânărul trebuia să priceapă că a rămas cu ceva dator față de societate. Nici Dumnezeu nu-l socotește nevinovat pe cel vinovat. A trebuit mai întâi ca Domnul Isus să poarte vina păcatelor noastre pentru ca noi să putem fi iertați. Că ai adus omul acesta la Christos este un lucru minunat, dar se prea poate să te fi pripit când l-ai lăsat să plece și ai comis astfel o greșeală.

Sunt creștin și mă străduiesc să trăiesc numai pentru Domnul. Lucrez într-un birou în care bancurile proaste și conversațiile pornografice sunt lucruri obișnuite. Ce pot să fac în această situație?

Există câteva feluri în care, fără ai jigni, ne putem împotrivi aceluia care spun obscenități. În general, toți oamenii stimează o persoană care are un crez solid și un ideal care îi dă stabilitate. Asta mai ales atunci când el știe să le arate aceasta prin felul lui de a fi și de a se purta. Vorbele murdare se spun mai adesea în prezența celui care nu are o atitudine împotrivoare, vizibilă și hotărâtă. Veghează ca mărturia ta să fie clară și ca viața ta să aibă calitatea care trezește respectul celor din jur.

Președintele american Widrow Wilson povestea odată că un oarecare a tras o înjurătură în prezența tatălui său, care era pastor presbiterian. „Vă rog să mă scuzați“, a spus el imediat ce și-a realizat gafa. Dar pastorul a replicat: „Nu m-ai jignit pe mine; orice grosolanie este o ofensă împotriva Celui care este profanat“.

Lucrez într-o spălătorie. Munca noastră este penibilă și lipsită de orice farmec. Toată ziua aud în jurul meu cântecile colegelor mele. În ultimul timp, plângerile lor m-au afectat și pe mine și mă simt foarte nefericită. Puteți să mă ajutați să găsesc o rezolvare problemei mele?

Dacă nu trăim decât în funcție de realitățile vieții pământești, există fără nici o îndoială, destule situații și evenimente care să ne facă să ne plângem de milă.

Deosebirea dintre un creștin și un necreștin este cu atât mai mare, cu cât condițiile în care trăiesc sunt mai asemănătoare în părțile lor neplăcute. Pentru cel care crede în Isus Christos și care și-a încredințat viața în mâinile Lui, există foarte puține motive pentru tânguiri.

Nouă ne este spus să ne îndeplinim datoriile slujbelor noastre: „Nu ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Christos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu. Slujiți-le cu bucurie ca Domnului, iar nu oamenilor“ (Efes. 6:6,7).

Credința în Dumnezeu și predarea lui Christos implică toate compartimentele vieții noastre. Dumnezeu a făcut un plan pentru viața ta și dacă te plângi, protestezi de fapt împotriva acestui plan și negi înțelepciunea lui Dumnezeu. Dacă „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său“ (Romani 8:28), atunci trebuie să-i mulțumiți și să-i dați slavă lui Dumnezeu.

Fie-vă milă de cei care-și plâng singuri de milă și profitați de această ocazie, pentru a le arăta că remediul plângerii lor este planul lui Dumnezeu special pentru viața lor.

Sunt într-o școală de infirmiere, într-un spital foarte renumit. Cei mai mulți dintre medici ne tratează cu respect pe noi, elevete, dar unul dintre cei mai buni chirurghi înjură în prezența noastră și face glume proaste pe seama infirmierelor care lucrează cu el. Eu sunt creștină și sunt pregătită să îndur multe, totuși mi se pare că omul acesta a cam sărit peste cal.

După părerea mea, ai putea face mai multe lucruri. Încearcă mai întâi să mergi împreună cu o altă colegă și să-i vorbești deschis medicului despre purtarea lui față de voi. Întrebă-l dacă i-ar plăcea ca fata lui să se găsească în situația voastră. Spune-i să sunteți gata să faceți tot ceea ce vă cere slujba voastră și că vă veți da pentru aceasta toată silința, dar nu sunteți gata să auziți mereu remarcile lui deplasate. Dacă această discuție nu va da rezultate, puteți să-i vorbiți infirmierului șef sau să mergeți până la unul din directorii spitalului. Eu cred că în orice spital există și o comisie care se ocupă cu problemele personalului. Dacă va trebui, faceți apel la ajutorul ei. Peste toate acestea, îngrijiți-vă ca mărturia voastră creștină să fie vizibilă. Nu vă resemnați, căci aveți dreptul să cereți schimbarea situației. Biblia spune: „Cel rău fuge fără să fie urmărit, dar cel neprihănit îndrăznește ca un leu tânăr“ (Prov. 28:1).

Partenerul meu de afaceri este un om care, duminica, este foarte activ în biserică, iar în celelalte zile ale săptămânii își fură și-și înșală cât poate mai mult clienții. Atitudinea aceasta a lui m-a dezgustat de creștinism.

S-ar putea ca într-o zi, unul din clienții voștri să vă plătească cu o bancnotă de douăzeci de dolari falsă. Oare din cauza aceasta nu vei mai primi niciodată bancnote de douăzeci de dolari?

Dacă partenerul tău este ipocrit, vinovat este el, nu creștinismul. Mă întreb, oare cum reacționezi tu față de înșelăciunile pe care spui că le face? Dacă profiți de pe urma lor, ești la fel de vinovat ca și el, iar dezgustul tău ar trebui să se întoarcă și asupra ta.

Ca să vorbim deschis, mă întreb dacă nu cumva presupusul tău dezgust față de creștinism nu este cumva doar o scuză pentru a nu deveni tu însuși creștin. Știi că toți oamenii au nevoie de Christos, El este singurul care ne poate transforma inimile și care poate să ne dea prin har puterea de a trăi așa cum trebuie să trăiască un creștin.

Este foarte clar că ți-ai făcut o idee înaltă despre ceea ce înseamnă creștinism și așa este bine. Conformează-ți viața acestei idei. Cu siguranță că ai multe motive să fii dezamăgit de partenerul tău. Dă-mi voie să te sfătuiesc să-ți predai viața în mâinile Domnului Isus și să devii astfel un exemplu pentru colegul tău.

În căutarea fericirii

Nu pot să scap de obsesia avortului pe care l-am săvârșit de curând. Puteți face ceva ca să-mi redobândesc pacea și liniștea sufletească?

Nu-mi dai destule detalii pentru a te putea ajuta așa cum aș dori. Trebuie să știi că în fiecare zi, medicii produc avorturi legale și justificate în situații în care această decizie trebuie luată pentru salvarea mamei și a căminului.

Niliniștea ta mă face să cred că ceea ce te-a împins să ajungi la o întrerupere de sarcină a fost egoismul. În cazul acesta, este foarte clar că ai comis un păcat, atât tu, cât și cei care ți-au fost părtași. Dumnezeu este Acela care dăruiește viața, noi nu avem dreptul să o luăm.

Totuși nu este o situație fără ieșire, atâta timp cât știm că nu există păcat care să nu poată fi iertat.

Moise a omorât un om, dar el a găsit iertare și a devenit apoi unul dintre marii eliberatori ai istoriei și una dintre cele mai proeminente figuri din istoria biblică. Saul din Tars a participat la uciderea lui Ștefan, dar și el s-a întâlnit pe drumul Damascului cu Domnul Isus, și a devenit apoi primul și poate cel mai mare misionar creștin.

Să împingi disperarea ta la nesfârșit nu te-ar ajuta la nimic. De aceea eu te sfătuiesc să te întorci la Acela care a zis: „Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11:28). Toți cei care au răspuns acestei invitații, oricât de mare le-ar fi fost păcatul, au găsit pacea sufletului.

Nu amâna pe mai târziu răspunsul tău. Dumnezeu este gata să te ierte și își găsește bucuria în a-ți umple inima cu pacea Sa.

De câțva timp, mi-am recunoscut starea de păcat și am început să merg la Biserică. Un anumit timp, m-am simțit mai bine, dar nu am fost în stare să părăsesc obiceiurile care mă tulburau. Trebuie oare să trăiesc mereu ca un înfrânt, ca un neputincios, sau există și o altă soluție?

Este foarte posibil ca, prin frecventarea unei Biserici sau printr-o oarecare practică religioasă, să ajungem la liniștea temporară a conștiinței. Aceasta ne poate ajuta destul de mult și putem ajunge chiar la un nivel moral destul de ridicat, dar aceasta nu este suficient. Domnul Isus a spus: „Dacă un om nu se naște din nou nu poate vedea împărăția cerurilor” (Ioan 3:3).

O regenerare spirituală este o necesitate absolută în învățătura Domnului Isus. Te sfătuiesc din toată inima să te hotărăști să-L primești în inima ta. Nu lăsa religia să înlocuiască nașterea din nou. Numai pe această cale vei ajunge să cunoști gustul dulce al biruinței. După aceea, și Biserica va căpăta adevărata semnificație pentru tine.

Te îndemn să te izolezi undeva cu Biblia și să citești în epistola către Romani 10:9 și, în liniște, să te împaci cu Dumnezeu prin Christos.

Când vei ajunge la această întâlnire cu Christosul cel viu, viața ta va fi totalmente transformată.

Timp de mai mulți ani, am fost un membru fidel al Bisericii, dar nu am trăit niciodată acea stare de pace sufletească de care vă aud mereu vorbind. Cum aș putea-o dobândi? Trebuie să-mi părăsesc biserica și să mă alipesc de alta, unde se găsește această pace adevărată sau Dumnezeu îmi va arăta El însuși ce trebuie să fac?

Nici o biserică nu poate da pacea. Nu toate persoanele care s-au alipit de Biserici se bucură de pacea sufletului.

Astăzi este evident că o anumită biserică sau o anumită apartenență religioasă nu poate în nici un caz să garanteze pacea sufletului. Ele pot, cel mult, să acționeze ca un sedativ și să ofere o mulțumire temporară. Dar asta te va dezamăgi foarte curând. Pacea cu Dumnezeu nu se găsește decât printr-o relație personală cu El.

Junta Domnului Isus a făcut posibilă această minunăție împăcare. Biblia spune: „El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat dușmănia dintre ei, Legea poruncilor și a orânduiriilor, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe și pace celor ce erau aproape” (Efes. 2:14-18).

Aceasta este pacea de care ai nevoie și nu o poți dobândi decât printr-un act de credință personală în Domnul Isus.

Semeni cu una din cunoștințele mele. Avea o mașină veche care-i pricinuia o groază de neplăceri. O duse la o mulțime de mecanici care încercaseră să o pună pe linia de plutire, dar bătrânul motor continua să dea mereu rateuri, să tușească și să troznească din toate șurubăriile. Într-o bună zi, un mecanic i-a propus prietenului meu să-i schimbe motorul cu unul nou și minune, necazurile au încetat.

Pentru tine o schimbare de confesiune ar echivala cu mutarea vechiului motor într-un alt garaj, la alt mecanic. Nimic nu este mai neplăcut decât să încerci să fii religios fără să posezi „o viață nouă”, care se dobândește prin nașterea din nou. La fel de neplăcut ca și încercarea de a porni o hodoroagă de mașină împingând-o de la spate cu umărul.

Iată ce te sfătuiesc să faci: lasă-L pe Christos să-ți schimbe viața, pentru ca apoi religia ta să devină ceva plin de energie, de spontaneitate. Mărturisește-ți păcatul, greșelile și rătăcirile și spune sincer: „De azi înainte, Christos va îngriji de viața mea”.

Pocăiește-te de păcatele tale și acceptă credința în Christos. Dăruiește-te total Domnului Isus. Aceasta înseamnă convertire și tu de aceasta ai nevoie.

Sunt foarte neliniștit de viața mea spirituală. Uneori cred că sunt creștin cu adevărat și atunci mă bucur de toate lucrurile de care se bucură creștinii. Apoi, deodată mă simt împins dinăuntru spre o viață plină de păcat. Știu foarte bine că n-aș fi fericit dacă aș da frâu liber acestui impuls, și n-o fac. Totuși faptul că din când în când simt aceste porniri păcătoase mă tulbură și mă îngrijorează. Cum explicați dumneavoastră aceste lucruri?

Problema ta nu este ieșită din comun, cu toate că cea mai mare parte a oamenilor sunt într-o stare de negare a ei. Este problema, veche de când lumea, a conflictului spiritual care se desfășoară în fiecare din noi. Poate că în cazul tău ea se pune cu mai mare activitate și asta o face atât de importantă și de serioasă.

Apostolul Pavel a scris odată: „căci firea pământească pofteste împotriva duhului și duhul împotriva firii pământești; sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Gal. 5:17).

Vezi că starea ta este cunoscută și explicată în Biblie.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să accepți, considerându-l ca pe ceva normal. Trebuie să faci tot ce-ți stă în puțință ca să nu rămâi neutru, ci să participi cât mai efectiv la această confruntare. De voința ta va depinde rezultatul ei final. Biblia spune: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți” (Efes. 5:17). În al șaselea capitol al epistolei către Efeseni, Biblia spune cum trebuie să ne pregătim. Făcând aceasta, aduceți-vă aminte mereu că „unde s-a înmulțit păcatul, acolo s-a înmulțit harul și mai mult” (Rom 5:20).

Poți avea o victorie deplină! Este spus: „Să ne supunem Domnului și atunci diavolul va fugi de la noi”. Și încă: „Păcatul nu va mai domni peste voi.”

Sunt mama unui copil nelegitim și aștept un altul. De curând, m-am pocăit și nu știu cum să încep viața cea nouă, uitându-mi un trecut păcătos, atâta timp cât vederea celor doi copii ai mei mi-l vor aduce mereu înaintea?

Atunci când unii din farisei au adus la Domnul Isus o femeie adulteră prinsă chiar atunci când săvârșea păcatul, El le-a propus ca cel care nu are nici un păcat să ridice piatra și să arunce primul în ea (Ioan 8:1-11).

Cum nu se afla printre ei nici un astfel de om, au plecat cu toții, rușinați. Atunci, Domnul Isus a zis femeii: „Nici eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești“. Pocăința și credința își dovedesc autenticitatea numai atunci când păcătosul începe o viață nouă, de o calitate superioară.

În cazul tău, amintirile trecutului vor persista, dar trebuie să fii sigură că nu există nici un păcat care să nu-i fie iertat celui ce dorește o viață nouă prin credința în Christos Isus.

Începe prin a fi o mamă adevărată pentru copiii tăi, roagă-te pentru ei și adu-i în lumina prezentei lui Christos.

Mi s-a spus mereu că nu poți fi fericit fără să fii creștin. Eu sunt tânără și sunt fericită când sunt împreună cu prietenii mei în distracții și activități sănătoase. Câteodată îmi trece prin cap că ar fi bine să mă fac creștină și să merg la biserică, dar mulți tipuri care se duc pe acolo nu sunt nici pe departe atât de fericiți ca mine. Religia lor îi face triști și le răpește bucuria de a trăi. Oare asta să însemne creștinism?

În parte ai dreptate. Nu uita însă că toate bucuriile lumii sunt „de o clipă“, Adevărul despre bucuria creștină nu se manifestă întotdeauna cu toată puterea, atât în viața personală, cât și în viața de grup. Unele din calitățile lui sunt sufocate de înțelegerea lor greșită.

Mulți creștini cred că veselie și exuberanța sunt lucruri lumești, pe când alții, dimpotrivă, fug de orice le-ar strica buna dispoziție.

Cu toate acestea, viața creștină este singura viață cu adevărat fericită. Veselia unei astfel de existențe nu depinde de împrejurări. Tu spui că găsești fericirea în prietenie, în amuzament și în plăcerile curate. Te asigur că foarte curând lucrurile acestea nu-ți vor mai produce nici o bucurie, căci astfel de lucruri nu sunt durabile, decât atunci când este vorba de persoane care nu sunt pline de toane și a căror dragoste rămâne mereu constantă și dezinteresată. Dacă privești cu atenție în jur, îți vei da seama că nu ești înconjurată de astfel de oameni și o bună oglindă te-ar convinge că nici tu nu ești un astfel de caracter. Cred că ești destul de lucidă ca să-ți dai seama că fericirea de azi nu are șanse să dureze. De aceea te sfătuiesc să cauți cât mai curând prietenia Celui care nu se schimbă și rămâne credincios în dragostea Lui. Prietenia Lui

te va înconjura și de prietenii de care ai nevoie și, mai mult decât aceasta va așeza în inima ta o fericire inimaginabilă acum, dar adevărată, trăinică și independentă de circumstanțele vieții.

„Toți crinii câmpului au o zi de perfecțiune, dar numai acei care se nasc din plămădeala cerului sunt veșnici în strălucire și mireasmă.“

Acum câteva luni, am crezut că am devenit creștin. Acum nu sunt prea sigur de ceea ce mi s-a întâmplat. Hotărârea mea de atunci nu a rezolvat nici una din problemele mele. De fapt, din momentul acela am început să am mai multe probleme. Nu este sensul creștinismului să rezolve toate problemele noastre?

Ba da, o credință adevărată rezolvă toate problemele, dar asta nu se întâmplă așa cum credem noi că trebuie să se întâmple.

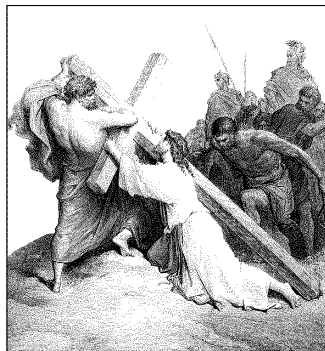
Vezi tu, o credință vie nu te va scoate *din* lume, adică nu-ți va achita chiria și nici nu va vindeca toate bolile. Aceste probleme vei continua să le ai. Apostolul Pavel avea și el o mare problemă și s-a rugat stăruitor pentru rezolvarea ei. Problema lui a rămas totuși problemă. Dumnezeu nu a lucrat cum ar fi dorit el. În loc să-i rezolve problema, Dumnezeu i-a dăruit puterea să treacă peste neajunsurile ei. Poate așa trebuie să se întâmple și cu tine. Domnul Isus a spus: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită“ (2 Cor. 12: 9).

O credință adevărată în Isus Christos rezolvă total o anumită serie de probleme și în special cea a păcatului. De fapt, aceasta este cea mai mare și cea mai gravă problemă a ființei umane, căci din păcat izvorăsc toate celelalte probleme ale ei. Mântuirea nu este numai un anestezic care face nervii nesimțitori la suferință. Ea merge adânc, până la rădăcina problemei și face din tine o creatură nouă.

„Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu“ (2 Cor. 5:21).

Capitolul 9.

Biruința asupra ispitelor

Sunt creștin. Citesc Biblia și mă rog. De câțiva timp însă, am început să am tot felul de gânduri rele și murdare. Nu le pot împiedica. Ce trebuie să fac?

Experiența prin care treci nu este nici surprinzătoare și nici anormală. Scopul lui Satan este să sufoce în noi sămânța adevărului făcând să răsară în jurul ei spinii și bălăriile gândurilor murdare. Starea ta trebuie să te convingă, o dată mai mult, că ești pe drumul cel bun și că ai început să constitui un adversar redutabil pentru Satan, care s-a hotărât să te facă „praf și pulbere“.

Diferența dintre un creștin și un necreștin este aceea că, deși au și unul și celălalt gânduri bune și rele, Christos dă ucenicilor Lui puterea de a alege pe cele bune în dauna celor rele. Dacă vei vedea vreodată un om care se îndreaptă spre o adunare de rugăciune, cu Biblia sub braț, să fii convins că omul acela a fost ispitit să rămână acasă, să meargă să se distreze într-o partidă de fotbal sau să facă orice altceva, în loc să meargă la rugăciune. Dar, atunci când toate aceste gânduri se aflau în mintea lui, el a făcut o alegere bună și s-a hotărât să meargă la biserică. Și iarăși, dacă vei vedea vreodată un om îndreptându-se spre un bar, să știi că și lui i-a trecut prin minte să rămână acasă în mijlocul familiei. Deodată însă el a cedat gândului negativ, lăsându-se antrenat de pofta lui de distracție.

Nu gândurile care îți vin sunt cele care contează, ci hotărârea pe care o iei cu privire la ele. „El nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre“ (1 Cor. 10:13), spune Biblia. O fetiță spunea odată: „Când Satana bate la ușa mea, eu Îl trimit pe Isus să răspundă.“

Cred că sunt creștin, dar întotdeauna sunt bântuit de fel de fel de ispite. Există vreun mijloc ca să scap de ele?

Dumnezeu nu a promis niciodată să nimicească ispitele. Domnul Isus însuși a fost ispitit. Biblia ne spune că: „El a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“ (Evrei 4:15). Nu există nici un motiv pentru care să cauți să fugi de ispite. Ele pot avea un efect pozitiv. „Necazul aduce răbdarea, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală“ (Rom. 5:3-5).

Biruința asupra ispitei ne dă un sentiment de plenitudine și de siguranță pe care altfel nu le-am putea dobândi. Ispita îl pune pe om la încercare. Nu ea îl face pe om creștin sau necreștin, dar ea îl deosebește pe primul de cel de al doilea.

Biruința asupra ispitei îl fortifică pe cel credincios și-l ajută să se apropie mai mult de Domnul. Și încă ceva, biruința asupra ispitei, sau lipsa ei, scoate la iveală ipocrizia și evlavia falsă a celor necredincioși. Poți trage cele mai adânci învățăminte din ceea ce ar fi putut fi o catastrofă. Vei putea descoperii că Domnul Isus îți devine mai real ca în oricare altă situație. Mântuirea Lui va căpăta, prin chiar prezența ispitei, mai multă semnificație.

Eu vreau să fac ce este bine, dar sunt prea slab ca să rezist ispitelor. Ce speranță mai este pentru mine?

Ești în situația în care ne găsim fiecare dintre noi. Niciunul nu este în stare să reziste ispitelor (și nici Ispititorului). Acesta este și motivul pentru care Dumnezeu L-a trimis pe Domnul Isus în lume ca să ridice vinovăția păcatelor noastre și să ne dea putere să biruim ispitele.

Mie mi se pare că problema ta se naște din faptul că privești prea mult la tine și prea puțin, de fapt aproape de loc, la Christos care vrea să te ajute.

Biblia spune: „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda“ (1 Cor. 10:13).

Atunci când vine ispita, eu te sfătuiesc să-I ceri lui Dumnezeu întâi puterea de a răbda și apoi să-ți arate și mijlocul pe care El l-a pregătit ca să poți să ieși biruitor din ea. Și încă un sfat: nu cumva să te joci cu ispitele și să le cauți cum s-ar spune „cu lumânarea“.

Nu toți suntem ispitiți la fel; pentru unul este problema alcoolului, pentru altul gândurile murdare și imaginația bolnăvicioasă, pentru altul s-ar putea să fie lăcomia de bani, sau duhul de critică sau lipsa de milă.

Fii sigur că Satan va ști să te ispitească exact acolo unde este punctul tău slab, oricare ar fi el.

Și încă ceva; Domnul Isus ne-a dat un exemplu; când El a fost ispitit în pustie, a biruit de fiecare dată citând Biblia. De aceea nu uita sfatul psalmistului: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“ (Psalm 119:11).

Eșecuri și singurătate

Am fost acuzat pe nedrept de o înșelătorie. Toată lumea pare că mă crede vinovat, dar, înaintea lui Dumnezeu o spun, sunt nevinovat. Ce pot să fac, acum când toți sunt împotriva mea?

În general, oamenii judecă după aparențe; așa își fac ei o părere despre fiecare dintre noi. S-ar putea să nu le fi dat nici un motiv să te acuze. Cu toate acestea, după părerea lor ești vinovat și este foarte posibil să nu-și schimbe părerea chiar așa de curând.

Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te asiguri că, prin ceea ce faci, nu dai nici un motiv pentru bănuiele smintite. Oamenii vor fi tot timpul cu ochii pe tine, căutând mereu o confirmare a părerii lor rele.

Mai sunt apoi câteva lucruri importante; numai lui Dumnezeu trebuie să-I dăm socoteală de tot ceea ce suntem și facem și de aceea prețuiește mai mult părerea Lui despre tine decât aceea a gloatei. Nu ești primul om vorbit de rău și mulți oameni ar da până la ultimul bănuț să-și mai poată liniști conștiința. Dacă învinuirea este nefondată, conștiința ta poate rămâne liniștită.

Mulțumește-I lui Dumnezeu că poți sta înaintea Lui prin Isus Christos și că nu ai de ce să te temi când te gândești la veșnicie. Biblia spune: „Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă“.

Nu uita și că: „Vorbele rele se alungă prin faptele bune“ și citește 1 Petru 2:12.

Sunt un tânăr cu capacități normale și, cred eu, cu înfățișare și maniere acceptabile. Totuși niciodată nu mi-am putut face prietenii, căci, mai devreme sau mai târziu, acei pe care eu îi credeam atașați de mine m-au părăsit. Am și eu nevoie de prieteni ca ori-care altul. Există oare un secret pentru a-ți face și apoi pentru a-ți păstra prietenii, un secret pe care eu nu-l cunosc?

Nu, nu există rețete ascunse pentru a dobândi și a păstra prietenii. În scrisoarea ta, faci o declarație din care înțeleg care este motivul pentru care nu-ți poți păstra prietenii. Se pare că ești egoist și dorești să-i ai nu pentru bucuria lor, ci pentru propria ta mulțumire. Asta nu este bine. Întâi de toate trebuie ca tu să fii prietenos pentru a le fi de folos celorlalți. Trebuie să-ți oferi prietenia dezinteresat, fără să pretinzi nimic în schimb.

Cea mai mare bucurie a unei prietenii durabile, este aceea a dăruirii de sine. Poate că asta ți se va părea straniu, dar este cel mai bun mijloc de a-ți face și de a-ți păstra prietenii. Biblia ne dă cel mai bun exemplu. Ea ne spune despre Dumnezeu că „noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi“ (1 Ioan 4:19). Dragostea neinteresată l-a trimis pe Domnul Isus la Golgota ca să ispășească păcatele noastre.

Te înșeli amarnic când crezi că problema ta nu are o încărcătură religioasă. Omul fără Dumnezeu este fundamental egoist. La convertire, acest egoism se înlocuiește cu altruismul. Creștinii își găsesc plăcerea în a dăruii ei înșiși așa cum Christos s-a dat pe Sine însuși, și astfel ei nu sunt niciodată lipsiți de bucuria și de satisfacția de a avea prietenii.

Ar fi trebuit să-mi termin studiile vara trecută, dar am căzut la examene. Acum nu mai pot să-mi găsesc o slujbă bună și am sentimentul că nu voi mai fi bun de nimic. Puteți să mă ajutați?

Nu este plăcut să nu reușești, dar niciodată nu este prea târziu să o iei de la capăt. Dacă ai pierdut examenele din vina ta, trebuie să-ți fie o lecție plină de învățăminte. Nu se poate să-ți irosești timpul în decursul anului, sperând că vei recupera în preajma examenelor. Lucrul acesta este la fel de adevărat în viață ca și în școală.

În situația în care te afli, se pot întâmpla două lucruri: să dai vina pe neșansă și să-ți sustragi responsabilitățile sau să ai luciditatea necesară tragerii unui real profit din cele întâmplate.

Prin puterea înnoitoare a lui Christos, ai putea să trăiești o viață plină de împliniri, chiar și ocupându-te cu o muncă obscură și mai puțin interesantă.

Biblia spune: „În toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit“ (Rom. 8:37). Vorbele acestea prind viață atunci când noi acceptăm oferta lui Christos.

Cere-I lui Dumnezeu o lumină clară asupra felului în care El vrea să-ți folosești viața. Tatăl nostru ceresc a prevăzut o îndeletnicire pentru fiecare din noi. Du-te la păstorul tău și cere-i sfatul.

Avem fiecare în noi resurse care arareori sunt folosite în întregime.

Sunt o tânără creștină, frumoasă „așa și așa“. Sunt dezamăgită de faptul că băieții nu mă bagă în seamă. Sunt și eu ca celelalte fete și mi-ar plăcea să am și un prieten. Este oare posibil ca o fată să fie prea serioasă? Chiar și pentru tinerii credincioși?

Nu, nu ești prea serioasă pentru genul de tineri pe care îi meriți. Adu-ți aminte că cele mai multe idile se nasc dintr-o atracție fizică și numai puține sunt acelea bazate pe aprecierea adevărată a calităților celor doi parteneri.

Cu siguranță că tu, care-I aparții lui Christos, îți dorești mai mult decât un prieten atras de trupul tău.

Ești creștină și trebuie să crezi că Dumnezeu a pregătit un plan special pentru viața ta; „Te-am chemat pe Nume.... înainte ca tu să Mă cunoști“ (Isaia 45:4). I-ai încredințat viața Domnului și cu siguranță că El vrea să facă ceva special cu ea.

Îți spun toate acestea pentru că doresc să te fac să înțelegi că Dumnezeu a ales deja un băiat pentru tine și că nu vei fi niciodată fericită cu un altul. În loc să te cheltuiești în îngrijorări, încredințează-ți soarta în mâna Domnului și El te va conduce și în această privință ca și în celelalte.

Obiceiurile rele

Există vreo speranță pentru un alcoolic? Eu sunt unul dintre ei. Am un puternic sentiment de vinovăție care mă chinuie chiar și noaptea în somn. Toți îmi spun să nu mai beau, dar lucrul acesta nu este chiar atât de ușor. Nu mă pot opri și totuși vreau să nu mai beau. Sunt dezamăgit și în fiecare seară când mă culc, doresc să nu mă mai trezesc niciodată.

Da, există speranță pentru un alcoolic. Mulți dintre ei s-au întors la Isus Christos și au fost eliberați complet de teribila patimă, care-i robea de ani de zile. Ca să o sfârșești cu slugărnicia la porci, trebuie să te hotărăști să te întorci la casa părintească, așa cum a făcut și fiul risipitor (Luca 15:11-32).

Cu toate că există astăzi preocupări medicale pentru recuperarea alcoolizilor, Isus Christos rămâne cel mai bun și mai sigur remediu pentru această maladie.

Cei care au studiat problema, știu foarte bine că primul pas pe drumul recuperării este recunoașterea sinceră a stării și dorința arzătoare de a fi eliberat. Într-adevăr, nu poți fi mântuit dacă nu te recunoști păcătos și dacă nu dorești să scapi de păcatele tale, pentru a începe o altfel de viață.

Isus Christos îți poate schimba viața. El a spus: „Eu am venit pentru ca oile Mele să aibă viața și s-o aibă din belșug“ (Ioan 10:10). După Biblie, beția este un păcat și ea trebuie tratată ca atare, chiar dacă se manifestă ca o boală.

Nu te opri la suprafață, ci coboară în adâncul problemei tale, considerând alcoolismul drept un păcat. Cerându-ți iertare de la Dumnezeu, vei

primi cu siguranță vindecarea. Cumosc multe persoane care pot depune mărturie despre această minune.

De ce, în timp ce mulți creștini critică deschis obiceiurile rele, ca fumatul de exemplu, dumneavoastră nu vorbiți despre ele decât puțin sau aproape de loc. Nu credeți că tocmai acum este timpul să demascăm răul în fața tuturor?

Cadrele medicale au făcut o muncă excelentă arătând pericolele consumului de tutun. O mulțime de articole și de rapoarte medicale au subliniat și mai mult aceste efecte dăunătoare.

Dumnezeu nu m-a chemat să lupt împotriva unui anumit păcat, ci pentru a-L proclama pe Christos ca Mântuitor și ca Jerftă pentru toate păcatele lumii.

Dacă ar fi să încep astăzi să mă ridic împotriva unui anume păcat, crede-mă că nu știu care ar fi cel cu care ar trebui să încep.

Dacă cei mai mulți creștinii nu fumează de loc, știu ei de ce n-o fac. Biblia ne spune că, atunci când un om se întoarce la Domnul și primește iertare pentru păcatele lui, Christos însuși vine să locuiască în inima lui. Din acest motiv, creștinismul este mai mult decât o teorie religioasă; el este o comunicare cu Christos.

Pentru că Dumnezeu locuiește în noi prin Duhul Sfânt, trebuie să ne considerăm trupul ca pe un templu sfânt. „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu mai sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu“ (1 Cor. 6:19,20).

Versetul acesta se aplică la o mulțime de lucruri ca de exemplu la alimentația excesivă (lăcomia) sau la folosirea greșită a sexualității. Tot ceea ce este dăunător pentru trup nu-L proslăvește pe Dumnezeu.

Timp de ani de zile, am trăit o viață de fiu risipitor, dar, de când m-am întors la Domnul, vara trecută, lucrurile s-au schimbat foarte mult în bine. Totuși, nu pot să-mi înving predispoziția mea spre alcool.

Același Domn, care ți-a schimbat sensul vieții vara trecută, poate să-ți dea și biruință asupra obsesiei tale. Pentru început, vreau să-ți spun un lucru foarte important: să nu te îndoiești niciodată de mântuirea ta din cauza acestei ispite. O asemenea obișnuință, ca băutura, are pe lângă efectele psihice și un puternic efect fizic. Alcoolismul este un fel de boală, care este cauzată de pervertirea dorințelor. De acum, trebuie să te înrădăcinezi în Christos pentru ca El să te poată face mai puternic decât puterea obișnuinței.

Tu resimți efectul anilor de corupere care ți-au precedat convertirea.

În al doilea rând, vreau să-ți atrag atenția asupra hranei spirituale de care ai nevoie. Ea se obține printr-un studiu sistematic al Bibliei. Fără îndoială că predicile pe care le ascuți te pot ajuta mult, dar ele nu pot înlocui în nici un

fel studiul personal al Cuvântului lui Dumnezeu. „Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire“ (1 Petru 2:2).

Și în sfârșit, roagă-te mereu. Ori de câte ori vine Ispititorul, fugi la Dumnezeu prin rugăciune. Când te rogi, Satan nu mai are nici o putere și pleacă. Vorbește cu Dumnezeu despre problema ta și cere-I să te elibereze.

Credeți că a consuma băuturi alcoolice este un lucru rău?

Fără nici o îndoială, consumarea alcoolului este un lucru dăunător.

În orice oraș pe care l-am vizitat, am întâlnit oameni care-mi cereau să mă rog fie pentru un soț, fie pentru o soție, fie pentru un copil care devenise alcoolic. Poate că astăzi ți se pare că ai o deplină stăpânire de sine, dar dacă vei continua să bei, ce vei face când vei fi la un necaz sau într-o mare decepție?

Ai, deasemenea, o oarecare răspundere și față de prietenii tăi. Pilda pe care le-o dai îi poate face să alunece într-o patimă nestăpânită. Fără îndoială că vei fii vinovat, dacă îi vei îndemna să apuce pe un drum care duce spre ruină.

Corpul nostru este un adevărat templu pentru suflet și trebuie să-l tratăm cu un deosebit respect. Biblia spune: „Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu“ (1 Cor. 10:31), iar aceasta este o poruncă pe care nici un creștin nu trebuie s-o ignoreze.

M-am întors la Domnul în timpul unei campanii de evanghelizare. Din acel moment, viața mea s-a schimbat, dar sunt descurajat, căci nu-mi pot învinge caracterul violent și unele din vechile mele obiceiuri. Trebuie oare să trăiesc mereu așa?

Nu, căci Dumnezeu însuși a pregătit pentru tine o viață creștină de adevărată biruință. Biblia ne spune aceasta. Ca proaspăt convertit, este de cea mai mare importanță ca tu să te familiarizezi cu învățăturile ei. Dă-mi voie să îți dau câteva sfaturi.

Mai întâi, în viața creștină, cuvântul biruință nu este sinonim cu infailibilitate. Păcatul s-a înrădăcinat adânc în noi și influența lui nu va dispărea dintr-o dată. La nașterea din nou, tu ai primit simțăminte noi, dar acum trebuie să continui să crești. Noii născuți au nevoie de hrană regulată și în cantități mereu crescânde. Din punct de vedere spiritual, tu ești un prunc și ai nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia ne spune: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Luca 4:4).

Toate merg prost

Am născut un copil „mongoloid“ și încă alți trei perfect normali. Medicul m-a sfătuit să-l dau pe cel anormal într-o casă de copii specializată, pentru ca ceilalți frați și sora lui să poată crește nestingheriți și să nu poarte o povară psihologică în copilărie. Dumneavoastră ce mă sfătuiți să fac?

Nu vreau să mă împotrivesc sfatului dat de medic, dar experiența a arătat că acești copii mongoloidi pot fi recuperați pentru societate, mai ales dacă li se asigură un climat de înțelegere și cu condiția de a li se arăta foarte multă afecțiune. Copiii aceștia sunt extrem de afectuoși și, tocmai de aceea, au nevoie de o mai mare iubire și înțelegere.

Vorbești de povară psihologică. Nu văd ce reproș ți se poate face că ai născut acest copil anormal. Mulți copii normali din punct de vedere fizic au unele defecte de caracter care, din multe privințe, sunt mult mai dăunătoare și mai rele.

Astăzi se caută mereu soluția cea mai comodă. Dar aceasta nu este întotdeauna și cea mai bună. Ține minte că vei trăi mereu cu tine însuși și dacă sentimentul de vinovăție îți va apăsa conștiința, nu cred că vei mai considera soluția propusă de medic ca fiind cea mai bună.

Există mai multă fericire în a iubi, decât în a fi iubit, căci Biblia spune: „Este mai fericit să dai decât să primești“ (Fapte 20:35).

Copilul acesta bolnav are cel puțin la fel de multă nevoie de dragostea ta ca și ceilalți. Poate că Dumnezeu ți-a trimis acest copil cu un scop special, pe

care numai El îl știe. El ar putea să fie ceea ce Dale Evans a numit „îngerul de nevinovăție“.

O recentă operație mi-a scos la iveală un cancer atât de avansat, încât nu mai permite nici o speranță de vindecare. Eu sunt creștin și mi-ar place să arăt în aceste ultime luni lucrul acesta.

Dumnezeu îți dă o minunată ocazie pentru a o face și eu sunt convins că nu o vei lăsa să-ți scape. Vezi, noi toți trebuie să ne întâlnim cu inevitabilul eveniment al morții, dar numai creștinul este cel care știe cum să moară. Pentru el moartea este începutul unei existențe cu mult superioară, despre a cărei măreție și splendoare nici o ființă omenească nu-și poate face nici cea mai vagă idee.

Și, pentru că tu ai această nădejde extraordinară, eu te sfătuiesc să le vorbești cât mai mult oamenilor despre ea și cere-I lui Dumnezeu să însoțească cu puterea Lui mântuitoare mărturia ta. Adu-ți mereu aminte că viitorul pe care îl vei petrece cu Christos, va fi etern. În ultimele două capitole ale Bibliei, Dumnezeu ne vorbește despre veșnicie și încearcă să ne descrie puțin cerul. Christos a venit în lume pentru a ne răscumpăra și pentru a ne duce acolo dar până atunci, El vrea ca noi să trăim aici pe pământ pentru împlinirea planurilor Sale de mântuire a altora.

Apoi El ne trece prin moarte, cu sentimentul siguranței că dincolo de ea vom fi întotdeauna cu El.

Cu toate că sunt creștin și că m-am încredințat în mâna Domnului, îmi dau din ce în ce mai bine seama că devin mai nervos și mai iritabil, adesea pentru lucruri de nimic. Sunt la capătul puterilor și nu mai pot. Ce se întâmplă?

Cu siguranță că sunt mai multe lucruri care nu merg așa cum trebuie, dar mie mi se pare că în primul rând ești epuizat din punct de vedere fizic și că ai ajuns într-o stare nervoasă precară. Ai nevoie de mai multă odihnă și de găsirea unui timp mai îndelungat pentru relaxare. De aceea, dacă îți este posibil ia-ți câteva zile de concediu.

Adu-ți aminte că ai datoria, ca bun creștin, să te menții într-o cât mai bună formă spirituală și fizică. Nu vei putea niciodată să fii, ceea ce ar trebui să fii pentru Domnul, dacă te vei epuiza și vei fi mereu pe punctul de a te prăbuși de oboseală. Tu îți ruinezi sănătatea.

Atunci când apostolii s-au întors din prima lui misiune, Domnul le-a spus: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu și odihniți-vă puțin“ (Marcu 6:31).

El știa că ei nu sunt numai suflete, ci și trupuri și că aveau nevoie de odihnă pentru a putea să-și continue slujirea lor pentru El.

Mai este și un alt lucru de care mi-ar place să ții seama. Când Domnul Isus i-a chemat să meargă într-un loc pustiu ca să se odihnească, El i-a invitat de

fapt, să petreacă un timp de părtășie cu El. Mă întreb dacă tot așa se întâmplă și cu tine? Găsești în fiecare zi un timp anumit ca să stai în părtășie cu El?

Nimic nu ne reface mai mult sufletește ca rugăciunea regulată și zilnică. Încearcă formula Evangheliei: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduce-ți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Christos Isus“ (Fil. 4:6,7).

De curând, un specialist mi-a spus că sunt nevrozat. Își bazează acest diagnostic pe faptul că eu sunt mereu deprimat și cuprins de sentimentul că sunt pierdut. Uneori, am avut senzația că aceste gânduri mă vor duce în pragul nebuniei. Puteți să explicați starea mea și să mă ajutați?

Mai înainte de orice, fii sigur că nu ești pe calea care duce la nebunie, căci dacă ai fi acolo nici nu ți-ai da seama de primejdie. Cei care înnebunesc nici nu-și dau seama de asta și nu se îngrijorează câtuși de puțin.

Cel cu care ai vorbit a avut perfectă dreptate folosind termenul de nevroză. Orice sentiment de inadaptare sau de inferioritate este o formă de nevroză.

De altfel, sentimentul tău de eșuare poate fi o trăire reală și justificată. Dacă, pe când erai încă copil, ai mers la Școala Duminicală, cu siguranță că acum îți aduci aminte de ceea ce ți se spunea atunci ca să te faci să te simți un păcătos pierdut pe veci. Rezolvarea problemei nu constă în negarea ei, ci în căutarea mântuirii (salvării) tale.

Dumnezeu poate să-ți așeze în suflet acest sentiment de pierzare și să facă să rămână acolo până când te vei întoarce la El pentru a-I primi iertarea și eliberarea. Sunt sigur că dacă vei face așa, Dumnezeu va așeza pacea Lui în inima ta.

Înainte de căsătoria noastră, am trăit cu soțul meu timp de două luni. L-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte, dar simt că El nu m-a iertat. Există vreo nădejde să mă mai simt vreodată din nou curată și neprihănită sau divorțul este singura mea șansă?

Da, bineînțeles, există nădejde și pentru tine. Adu-ți aminte câtă îngăduință și înțelegere a avut Domnul Isus pentru femeia păcătoasă, careia i-a spus:

„Nici eu nu te osândesc, du-te și să nu mai păcătuiești“ (Ioan 8:11). El a iertat-o și pe Maria Magdalena și pe femeia de la fântâna lui Iacov, amândouă fiind femei care încălcase ră șaptea poruncă din Decalog.

În cazul tău, nici nu poate fi vorba de divorț, căci el nu poate fi în nici un caz o soluție. Trebuie să crezi în promisiunile lui Dumnezeu și să ți le însușești.

El a spus: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice fel de nelegiuire“ (1 Ioan 1: 9).

Din păcate, prin necredință, ai lăsat ca acest păcat să-ți rănească sufletul. A venit timpul ca, măcar acum, să-ți întorci privirea de la trecut și să privești la promisiunile lui Dumnezeu. El este gata nu numai să ierte, ci să și curățească de „orice păcat”. Stăruiește asupra acestei promisiuni, cel puțin tot atât de mult cât te-ai oprit asupra vinovăției tale.

Când îți vor mai veni gânduri negre și pline de deznădejde, alungă-le printr-o gândire pozitivă și înnoitoare, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu.

Fie ca Dumnezeu să-ți dea nădejdea necesară pentru a vedea că promisiunile Lui sunt realități împlinite.

Singurele păcate care rămân sunt cele „peste care buretele pocăinței nu a făcut să curgă sângele deplinei iertări”.

Sunt mutilată de artrită, și nu mai sunt bună de nimic. La ce bun să mai trăiesc?

Dumnezeu nu consideră că ești inutilă. El are nevoie de oameni de toate condițiile pentru a-Și îndeplini planurile. El are nevoie și de cei tari și de cei slabi și de cei iuți și de cei înceți. Cunosc un băiat care nu are mâini și pictează cu degetele de la picioare. Tăria acestui băiat deosebit a încurajat multe persoane și le-a făcut să uite ceea ce îi handicapa. Dacă în suferință reușești să fi veselă și răbdătoare, depui prin aceasta o mărturie pentru Christos.

Un pastor pensionar își petrece azi trei ore pe zi pentru a scrie scrisori prietenești celor care sunt în greutate. Scrisorile lui aduc consolare și încurajare pentru mii de persoane, în fiecare an.

Eu cred că Dumnezeu are și pentru tine ceva special de făcut. Bineînțeles că nu poate fi vorba de ceea ce puteai face altădată. Cere-i lui Dumnezeu să-ți arate cum Îl poți servi și cu siguranță că El te va ajuta.

Câteodată, noi nu putem înțelege de ce ne lovește boala, dar trebuie ca și în suferință să avem încredere în Tatăl nostru ceresc. Atunci avem mai mult timp pentru rugăciune. Roagă-te pentru tine, dar roagă-te și pentru alții, pentru cei care dețin funcții de răspundere și pentru cei de care depinde pacea și justiția.

Nici o rugăciune nu este zadarnică; eu îți recomand cu căldură această cale prin care poți fi de folos Domnului Isus și Împărăției Sale.

De curând, soția mea a început să dea semne de tulburări mintale. A trebuit chiar să fie internată într-o clinică de psihiatrie. A fost o minunată creștină, dar starea ei m-a făcut să-mi pun chinuitoarea întrebare: oare nu va afecta starea sănătății ei mântuirea și relațiile ei cu Dumnezeu?

Foarte adesea, tulburările mintale sunt cauzate de fenomene fizice (corporeale). Cele ce mi-ai scris, împreună cu vârsta soției tale, mă determină să te îndemn să cauți în acest domeniu motivul îmbolnăvirii ei. Eu cred că este vorba de o dereglare temporară care va fi reversibilă. În așteptarea recuperării

ei, nu-ți face prea multe griji din cauza relațiilor ei cu Dumnezeu. Dacă ea „tumba cu Dumnezeu“ înainte de boală, fii sigur că Dumnezeu înțelege starea prin care trece ea mult mai bine ca vreunul dintre noi. Nu ne pierdem mântuirea în clipe de încercare, ba dimpotrivă, atunci Dumnezeu știe să se facă simțit mai mult ca altădată. Apostolul Pavel a scris odată „căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu va fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Christos, Domnul nostru“ (Rom. 8:38,39).

Iată nădejdea pe care o poți avea pentru aceea pe care o iubești.

Comportament și aparențe

Sunt o persoană foarte frumoasă și foarte plăcută la vedere. De ce să n-am voie să mă îmbrac pentru a scoate asta în relief. Soțul meu pretinde că felul meu de a mă îmbrăca este provocator și că o fac pentru a atrage atenția altor bărbați. Este adevărat că nu prea trec neobservată în societate, dar nu văd ce este rău în a căuta să pun în valoare ceea ce îmi dă farmec?

Te-ai gândit vreodată că o femeie poate să fie atrăgătoare și prin altceva decât prin corpul ei? Nu ai nici un merit pentru darul pe care ți l-a dat natura, așa că nu văd de ce te umfli în pene ca un păun pentru un lucru independent de voința ta? Silește-te mai degrabă să fi o „doamnă” în cel mai bun înțeles al cuvântului.

Am văzut femei, care cu toate că nu erau prea atrăgătoare prin fizicul lor, puteau să umple de farmec întreg grupul în care erau, prin inteligența și prin bunătatea lor. Dacă îți vei concentra viața numai asupra frumuseții, vei risca să neglijezi înfrumusețarea spiritului și a inteligenței tale. Ca să fii bine echilibrată, trebuie să te dezvolți în același timp pe ambele planuri. Nu fi o găscuțiță proastă, ci silește-te să-ți dezvolți inteligența prin educație și sufletul prin creșterea spirituală. Numai Christos poate dărui unei femei frumusețea adevărată și farmecul de durată.

„Ce mândră se simte găscă, când vânzătorul de pene îi dă târcoale; dar ce rămâne din frumusețea și mândria ei după ce s-a consumat întâlnirea: goliciunea și rușinea.”

„Cine se căsătorește cu o fată pentru frumusețea ei, seamănă cu nebunul care mănâncă papagalul pentru frumusețea penelor lui“.

Dumneavoastră ce credeți: poate o femeie creștină să se îmbrace provocator, cu decolteuri adânci sau cu fuste foarte scurte, de exemplu?

Biblia vorbește parcă mult prea puțin despre îmbrăcăminte. Aceasta din cauză că mesajul ei este unul preponderent spiritual, având ca miez mântuirea păcătoșilor prin credința în Isus Christos. Ea se oprește mai mult asupra crucii și a învierii Domnului nostru Isus Christos și asupra modului în care oamenii sunt mântuiți prin credința în El.

Totuși ea se oprește pe scurt și asupra acestui subiect. Apostolul Pavel stabilește, în epistola către Timotei, un principiu care se aplică modei feminine din toate timpurile: „vreau de asemenea ca femeile ... să fie îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială“ (1 Tim. 2:9).

Apostolul Petru completează această declarație spunând că adevăratele podoabe trebuie să locuiască în: „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu“ (1 Petru 3:4).

Vezi, totul depinde de scopul real pe care-l urmărim atunci când ne îmbrăcăm: să fim îmbrăcați cu gust sau să atragem sexul opus.

O persoană creștină va căuta să se îmbrace în așa fel încât să-I placă lui Dumnezeu și să facă cinste Evangheliei.

Există vreo diferență între orgoliul îndreptățit pentru ceea ce ai realizat și orgoliul propriu-zis, mândria pentru felul cum ești privit, de exemplu?

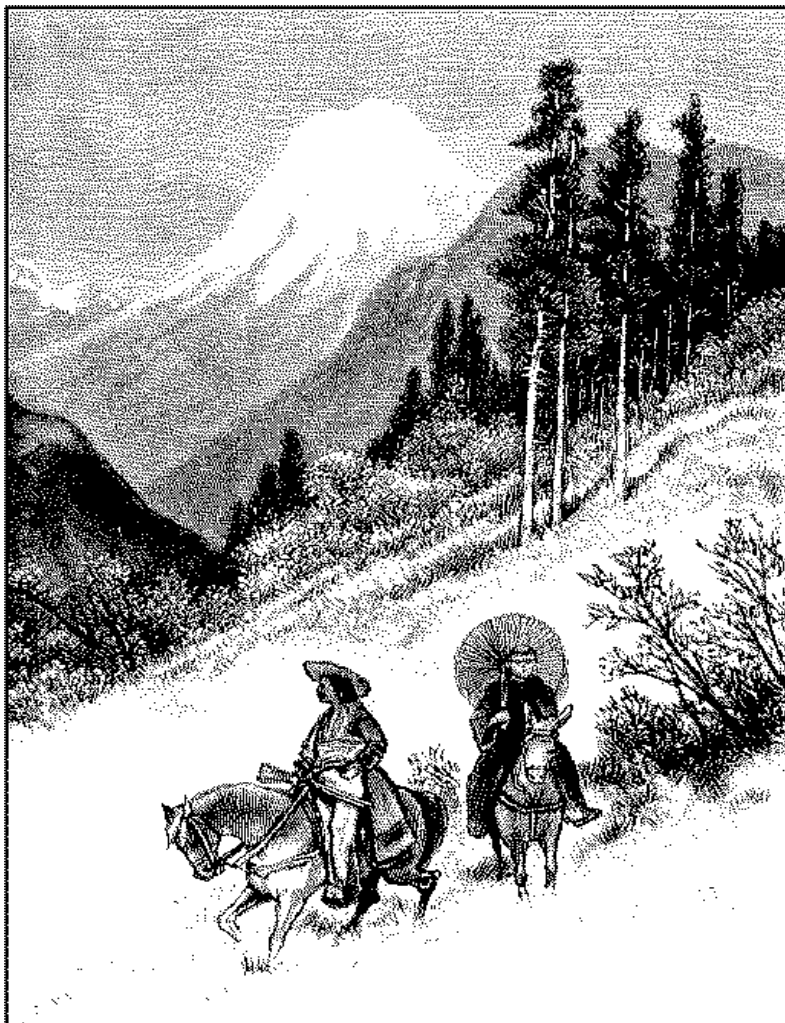
Conform Bibliei, mi se pare că oricum ar fi, orgoliul este un păcat; dar, fără o anumită doză de orgoliu nu există nici un motiv pentru a te îmbrăca frumos sau pentru a-ți îngriji mai bine gospodăria.

Eu nu am găsit nici un pasaj în Biblie care să-mi spună că Dumnezeu aprobă neglijența și dezordinea. Totuși, Biblia condamnă mult mai mult neglijența spirituală decât comoditatea materială. Este foarte posibil să fii impecabil îmbrăcat și foarte bine îngrijit, dar să rămâi într-o profundă dezordine de conștiință și comportament.

O persoană cu un venit modest nu va putea fi niciodată cea mai bine îmbrăcată persoană din oraș, dar ea poate fi persoana cu cel mai ireproșabil caracter, și asta este ceea ce contează.

„Domnul nu se uită la ceea ce se uită omul. Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă“ (1 Samuel 16:9).

Cu toate acestea, eu cred că un creștin îngrijit și pus la punct în toate, este mai folositor decât un creștin neglijent. Este cât se poate de greșit să te îngrijești să-ți ții curat în casă, ca într-o farmacie, dar, în același timp, să lași gunoaiele și lăturile să-ți inunde curtea! Din punctul acesta de vedere, dacă Domnul ne-a curățit inimile, puținul pe care-l putem și noi face este să ne păstrăm trupurile curate, neîntinate și prezentabile, căci trebuie să le privim ca temple ale Duhului Sfânt. A îngriji cât mai bine un trup pentru că **eu** locuiesc în el înseamnă orgoliu, dar a o face pentru că **Duhul Sfânt** locuiește în el este slujire (Rom 12:1).

Prieteni, părinți și vecini

Fratele meu este pe punctul de a se căsători cu o tânără total nepotrivită pentru el. Cum aș putea să-i deschid ochii și să-l determin să nu facă o așa mare greșeală? Țin foarte mult la el, cu atât mai mult cu cât, de la moartea părinților noștri, eu l-am crescut.

Eu cred că este foarte posibil să nu găsești niciodată o fată mai potrivită pentru fratele tău. Cu siguranță că el este un tânăr cu totul și cu totul remarcabil, dar, dacă îl prețuiești așa de mult, cum este oare posibil să te îndoiești acum de discernământul lui?

Amestecându-te, vei face mai mult rău decât bine.

Problema, singura problemă care există este înlăuntrul tău. Ești o persoană foarte dependentă și căsătoria fratelui tău îți apare ca o privare de sprijinul pe care l-ai avut până acum. Toți oamenii își caută un sprijin și toți vor să se știe, cât mai mult posibil, de neînlocuit. Dă-mi voie să îți spun că îți este necesar sentimentul de părăsire pe care-l vei simți, căci el te va învăța poate că, ori de câte ori ne punem nădejdea în sprijinul pe care-l putem avea unul de la altul, ne paște, inevitabil, dezamăgirea.

Tuturora, Dumnezeu ne-a dat acest sentiment de dependență, pentru ca toți să ajungem să înțelegem că trebuie să acceptăm să depindem de El. Schimbă în câștig ceea ce acum ți se pare o pierdere.

Lasă-L pe Dumnezeu să-și ocupe locul care I se cuvine în viața ta. Atunci, numai atunci, îți vei fi rezolvat problema, dar vei fi și descoperit o bucurie nouă izvorând din credința ta personală.

Christos poate deveni „un prieten care ține la tine mai mult decât un frate“ (Prov. 18:24).

Acum câțiva ani, m-am certat cu cei din biserică, din pricina limbii prea ascuțite a unuia dintre ei. De atunci, m-am retras complet din comunitate. Ce putem face cu cei care sunt sarcastici, mușcători și batjocoritori față de noi?

Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să nu-i luăm în seamă. Biblia spune: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate nu se mânie, nu se gândește la rău“ (1 Cor. 13:4-5).

Recunosc că asta nu este prea ușor, dar, dacă vrem să fim ucenicii Domnului Isus, trebuie să încercăm și să stăruim apoi în încercările noastre.

Timp de doi ani întregi, ți-ai otrăvit trupul și sufletul cu sentimentul de dușmănie. Oprește-te acum! Ajunge! Întoarce-te! Urmează exemplul Domnului Isus și începe să te rogi intens pentru persoana care ți-a cauzat tot răul acesta. Privește-o așa cum o privește Christos. Când o vei întâlni, fă ca și cum ai fi uitat totul. Fii așa de plin de dragoste, încât gândurile rele să nu mai aibă loc în sufletul tău. Vezi, există două motive pentru care nu trebuie să nutrim sentimente rele față de cei păcătoși. Dacă se pocăiesc, ei vor deveni frații noștri și este bine să începem să-i iubim încă de pe acum. Dacă nu se pocăiesc, vai, vor ajunge în iad și sunt vrednici încă de pe acum de mila noastră.

Mergi iarăși la biserică în prima duminică. Întoarce-te la închinăciune în părtășie cu trupul lui Christos. Când vei intra în Biserică, fixează-ți gândurile asupra Domnului Christos și, dacă ți se va părea că unii dintre membrii adunării nu sunt urmași fideli ai Domnului Isus, amintește-ți că și tu ai avut momente de neascultare. Învață se găsești o fericire nouă supunându-te cuvintelor Domnului Isus: „Binecuvântați pe cei care vă blastămă, rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi“ (Luca 6:28).

Joc adeseori golf cu un prieten și trebuie să vă mărturisesc că este un mare trișor. Tocmai de aceea, eu câștig foarte rar și atunci nu reușesc decât dacă încalc și eu unele reguli ale jocului. Oare de ce recurg uneori oamenii maturi la asemenea mijloace pentru a câștiga cu orice chip?

Întrebarea ta ar putea fi amuzantă, dacă n-ar fi măcar tot atât de tristă. Și mie mi se întâmplă să joc golf și chiar îmi place acest joc a cărui desfășurare este întotdeauna imprevizibilă. Ca oricare alt sport și golful este un sport de onoare. Este un joc pentru domni și dacă regulile lui nu sunt respectate își pierde imediat farmecul. Când un jucător joacă numai pentru câștig și este gata să și trișeze pentru a-și câștiga scopul, eu cred că el a pierdut deja sensul jocului. Și chiar dacă a câștigat, este în pierdere, căci și-a pătat sentimentul de onoare și de sportivitate care dau valoare oricărei întreceri sportive.

Cred că această închinare spre înșelăciune a devenit caracteristica generală a timpului nostru. O observăm în politică, în afaceri, la televiziune și iată-o prezentă și în sport.

Grantland Rice a scris odată aceste cuvinte pe care mi-ar place să le citești împreună cu prietenul tău: „Când Marele Arbitru va veni pentru a vă trece pe listă, el nu se va interesa dacă ați câștigat sau dacă ați pierdut, ci de felul în care ați jucat.“

Suntem mai mulți copii. Mama noastră a murit de curând. Tata are intenția să se recăsătorească, dar pentru noi gândul unei mame vitrege este de nesuportat. Ce puteți face ca să ne ajutați?

Este foarte regretabil că termenul de „mamă vitregă“ capătă adesea un sens degradant. Unele dintre cele mai remarcabile femei pe care le cunosc sunt tocmai astfel de mame vitrege. Trebuie să recunoaștem că este mult mai greu să fii mamă de-a doua, decât mamă naturală.

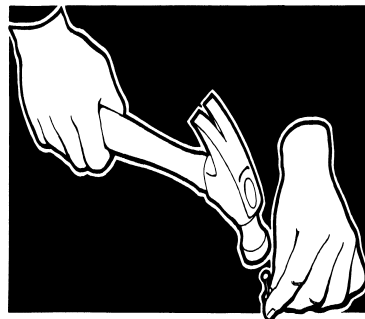
Dragostea pe care ea o poartă soțului ei trebuie să fie suficient de mare ca să poată să se răsfrângă și asupra copiilor lui. Mai mult, adeseori ea trebuie să facă fel de fel de acrobații sentimentale ca să nu pară nedreaptă și să placă tuturor.

Voi spuneți că nu puteți suporta o a doua mamă. Vă atrag atenția că, de obicei, tocmai o astfel de atitudine preconcepută ruinează orice șansă de fericire. Dacă aveți o astfel de idee în cap, nici cea mai perfectă femeie din lume nu vă va fi pe plac și nu se va putea înțelege cu voi.

Vă înțeleg și sunt alături de suferința voastră. Știu că ați trăit o mare pierdere. Trebuie, însă, să privim viața în față așa cum e și să mergem înainte. Vă sfătuiesc să vă gândiți mai mult la sacrificiul pe care este gata să-l facă această femeie care-l iubește atât de mult pe tatăl vostru, încât este gata să-și reverse dragostea și asupra copiilor din prima lui căsătorie, și acceptă să-și adapteze dorințele și libertatea la situația voastră familială.

Gândiți-vă bine, și sunt convins că în ciuda faptului că eu nu vă pot ajuta prea mult, voi înșivă vă veți ajuta enorm, schimbându-vă atitudinea față de viitoarea voastră mamă.

Remedieri necesare

Acum câțva timp, am făcut o glumă la adresa unui prieten. O credeam nevinovată și n-am avut nici o rea intenție, dar, de curând, mi-am dat seama că din ea a izbucnit un adevărat scandal. Ce pot să fac ca să repar greșeala mea?

Să spui lucruri denaturate, chiar mici și neimportante, despre o altă persoană, este un mare păcat. Niciodată nu vom putea aduce înapoi cuvintele pe care le-am spus. Ele se rostogolesc mai departe ca și bulgărașul de zăpadă care dă naștere unei adevărate avalanșe. Nici o glumă neserioasă nu este nevinovată și lipsită de consecințe.

Ți-aduci aminte de „telefonul fără fir“, jocul acela din copilărie care consta în murmurarea unei fraze la urechea celui mai apropiat partener? Înainte ca să se încheie cercul, fraza era deja mult schimbată și schimonosită. Cine ar mai fi putut recunoaște ceea ce a spus?

Nimic nu poate ilustra mai bine ceea ce se întâmplă atunci când ne permitem să vorbim pe altul de rău.

Vorbele sunt ca penele pe care le risipim de-a lungul drumului, nu le vom putea niciodată strânge înapoi. În cazul tău, singura atitudine creștină pe care o poți avea, este să te duci direct la prietenul tău să-i mărturisești ceea ce ai făcut și să-i ceri iertare. Apoi, încearcă imposibilul și repară ceea ce ai făcut și față de alții. Biblia spune: „Cine umblă cu bârfeli dă pe față lucruri ascunse, dar omul cu pricepere primește și tace“ (Prov. 11:13).

Biblia ne dă și în această privință, ca și în toate celelalte, sfatul cel mai bun. Începe să-i vorbești de bine pe ceilalți, vei fi surprins când vei vedea ce mult te va ajuta și pe tine și pe cei despre care vei da informații.

Suntem creștini și împreună cu soțul meu am căutat mereu să facem căminul nostru cât mai plăcut în ochii lui Dumnezeu. Avem niște cunoștințe care ne vizitează uneori, dar, atunci când vin, practică câteva obiceiuri proaste, care ne deranjează foarte mult. Nu ne-ar bucura câtuși de puțin să fie găsiți la noi când primim vizita altor cunoștințe respectabile. Credeți că trebuie să-i invităm să plece sau ar fi mai bine să-i punem la curent cu felul nostru de a fi?

Ați încercat vreodată în timpul vreunei vizite să-i ajutați spiritual, într-un mod foarte clar și limpede? Poate că ei vin la voi tocmai pentru că au nevoie de un astfel de ajutor. Inconștient, ei vă bănuiesc posesorii unor principii de viață pe care ar vrea să și le însușească. Nu întârziați să le faceți cunoscute. Nu vă opriți numai la refuzul de a practica obiceiurile rele în familia voastră, ci treceți la aspectul pozitiv al problemei, practicând cât mai des și mai evident obiceiurile voastre bune. Lipsa primelor v-ar goli casa de activitate, dar perzența celor din urmă o va umple de sens.

Este foarte bine ca să obișnuiți să vă rugați împreună cu cei care vă vizitează casa. Puteți să vorbiți din Biblie fără a face bineînțeles polemici și, mai ales, vorbiți-le de bunătatea cu care Dumnezeu lucrează în viețile voastre.

Sunt sigur că din prea mult tact și politețe ați lăsat să vă scape foarte multe ocazii prielnice.

Aduceți-vă aminte că și Domnul Isus a stat la masă cu vameșii și păcătoșii, dar a rămas întotdeauna credincios principiilor Sale. Eu nu cred că Lui I-a fost rușine când a fost văzut în compania celor decăzuți, căci El nu era copleșit de decăderea lor, ci reușea totdeauna să-i ridice pe ei la înălțimea staturii Lui morale.

Cu câțva timp înainte, am îndeplinit funcția de casier al Bisericii. De mai multe ori, am luat mici sume de bani din caserie cu intenția de a-i pune înapoi cât de repede îmi va sta în puțință. Numai că acum, a fost ales un alt casier și îmi este rușine să-i spun ce s-a întâmplat. Totuși trebuie să înapoiez o anumită sumă pentru a corecta conturile. Puteți să mă ajutați în această privință?

Trebuie neaparat să-ți liniștești conștiința înapoind ceea ce ai sustras. Nu vei putea avea pace, înainte de a face acest lucru. Te sfătuiesc să-i spui totul păstorului bisericii. Fii sigur că el nu îți va face publicitate. Problema ta are și o latură spirituală.

Nu încapă nici o discuție asupra ceea ce trebuie făcut. Trebuie însă să vedem care este cea mai bună modalitate, iar eu cred că o stare de vorbă cu

păstorul este cea mai indicată. Biblia ne spune că trebuie să ne supunem celor care au o astfel de responsabilitate. „Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii care au să dea socoteală de ele, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa nu v-ar fi de nici un folos“ (Evrei 13:17).

Acum câțiva ani m-am certat cu sora mea din pricina unei moșteniri. De atunci, nu ne-am mai văzut și nici nu mai vorbim una cu alta. Și acum cred că eu am fost cea care am avut dreptate, dar am ajuns să sufăr foarte mult din cauza lipsei de relații dintre noi.

Probabil că și sora ta este la fel de nefericită și tot la fel de convinsă de dreptatea ei. Cred însă că amândouă v-ați înșelat și v-ați comportat mai degrabă, ca niște copii răsfățați, decât ca două femei în toată firea. Valora oare toată moștenirea supărarea și dușmănia care v-a sfâșiat atâta timp inimile? Oare puteți să duceți măcar un capăt de ață cu voi în veșnicie?

Trebuie să-i telefonezi, să-i scrii sau să mergi s-o vezi cât mai curând pe sora ta și să-i ceri iertare. S-ar putea ca ea să te refuze, dar eu cred că mai degrabă te va primi cu brațele deschise.

Te sfătuiesc să mergi până la capăt și eventual să-i restitui partea de care se crede frustrată. Dacă vei reuși să faci toate acestea, cu inima plină de dragoste, eu cred că amândouă veți ieși de sub robia ambiției și a banilor și veți găsi o bucurie nouă și o pace veritabilă în sufletele voastre.

Fă primul pas și îndreaptă ceea ce s-a întâmplat. Poate că la început ți se va părea greu, dar eu sunt convins că vei dobândi o mare bucurie.

Știu că Biblia ne spune, în mai multe locuri, că trebuie să-i iertăm pe dușmanii noștri. Cu toate că am încercat să iert o anumită persoană de răul pe care, cu bună știință, mi l-a făcut, încă nu pot s-o fac. Nu am alți dușmani. Credeți că Dumnezeu mă va osândi pentru o singură persoană pe care nu o pot ierta?

Iertarea este un lucru firesc pentru un creștin și cu totul nenatural pentru un necreștin. Cei necredincioși au prieteni sau persoane pe care îi iubesc, dar ei nu simt simpatie pentru ele, decât dacă li se plătește cu aceeași monedă.

Domnul Isus, dimpotrivă, a spus: „Iubiți pe dușmanii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc“ (Luca 6:27).

El a mai spus că, în fiecare zi, trebuie să iertăm până la „șaptezeci de ori câte șapte“ (Matei 18:22).

Dumnezeu poate și dorește să-ți dea un duh de iertare numai atunci când accepți tu însuși iertarea Lui. Când o vei primi, îți vei da seama cât de mult a putut El să te ierte și de la sine vei dori și tu să ierți oricui ți-ar fi greșit. Creștinul suportă paguba din iubire pentru Mântuitorul său și iartă mereu pentru ca, prin iertarea Lui, oamenii să descopere Harul lui Dumnezeu care oferă iertarea celor păcătoși.

În viața mea, am furat de mai multe ori mici sume de bani de la birou. Acum, de când m-am predat Domnului, îmi spun că povestea asta nu e încheiată. Mi-e teamă să nu-mi pierd slujba, dar totuși nu pot să mai trăiesc cu conștiința încărcată. Ce mă sfătuiți să fac?

Eu cred că oricare șef te va respecta, dacă vei face o astfel de mărturisire cinstită. Cu toate că până acum ți-ai putut permite astfel de lucruri necinstite, dezvăluirea ta îl va convinge cu siguranță că ceva s-a întâmplat în viața ta, și că nu mai ești omul dinainte. Cred că va începe să te socotească drept unul dintre cei mai prețioși salariați pe care îi are. Această destăinuire nu-ți va ușura numai conștiința, ci, ceea ce este mult mai important, îți va da și o excelentă ocazie să spui despre ceea ce Dumnezeu a făcut în viața ta, de când te-ai întors la El.

Atunci când faci ceea ce este plăcut lui Dumnezeu, lasă în seama Lui consecințele. Noi ne rugăm Domnului să-ți dea curajul să faci ceea ce știi că este drept, cinstit și bine.